

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

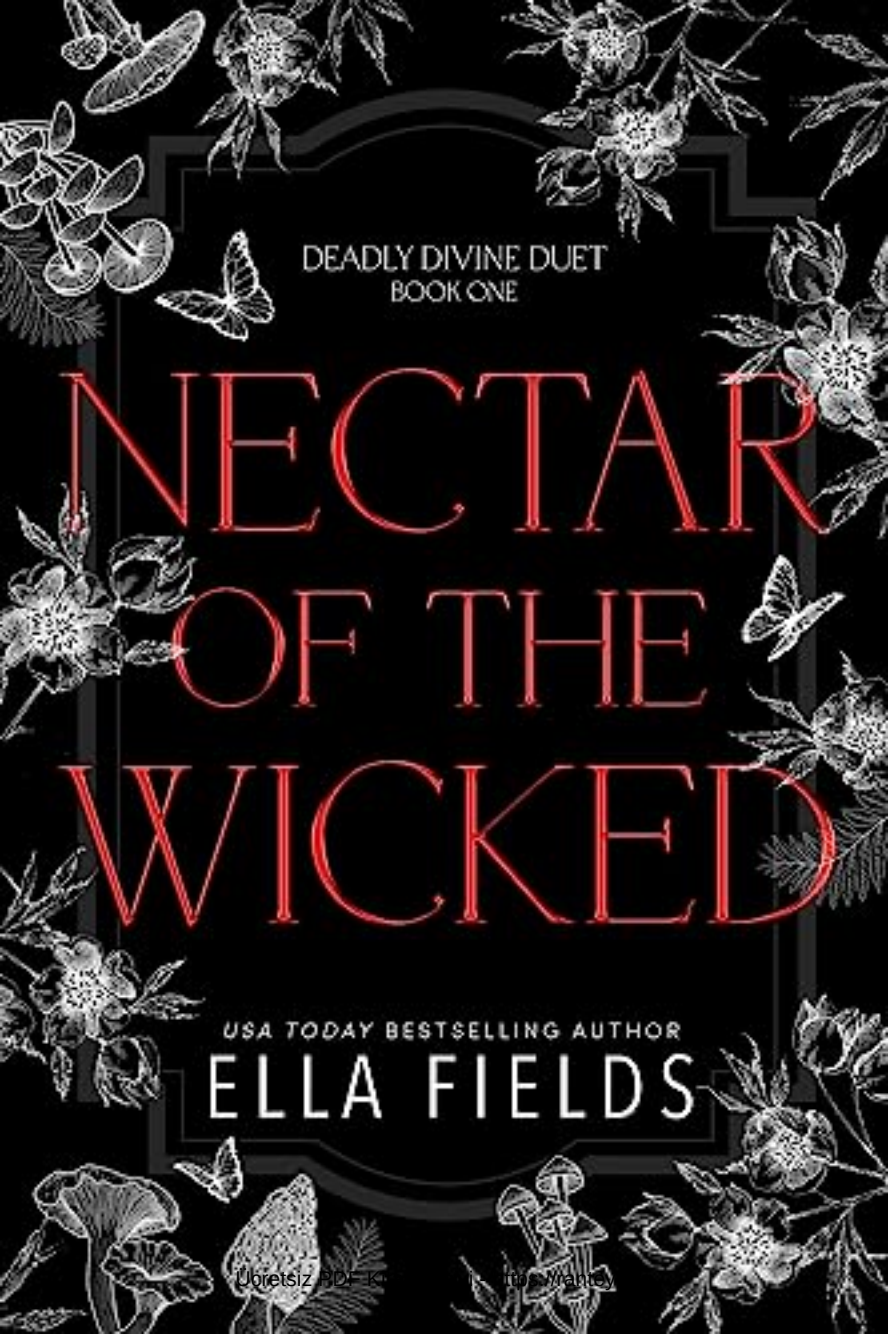
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

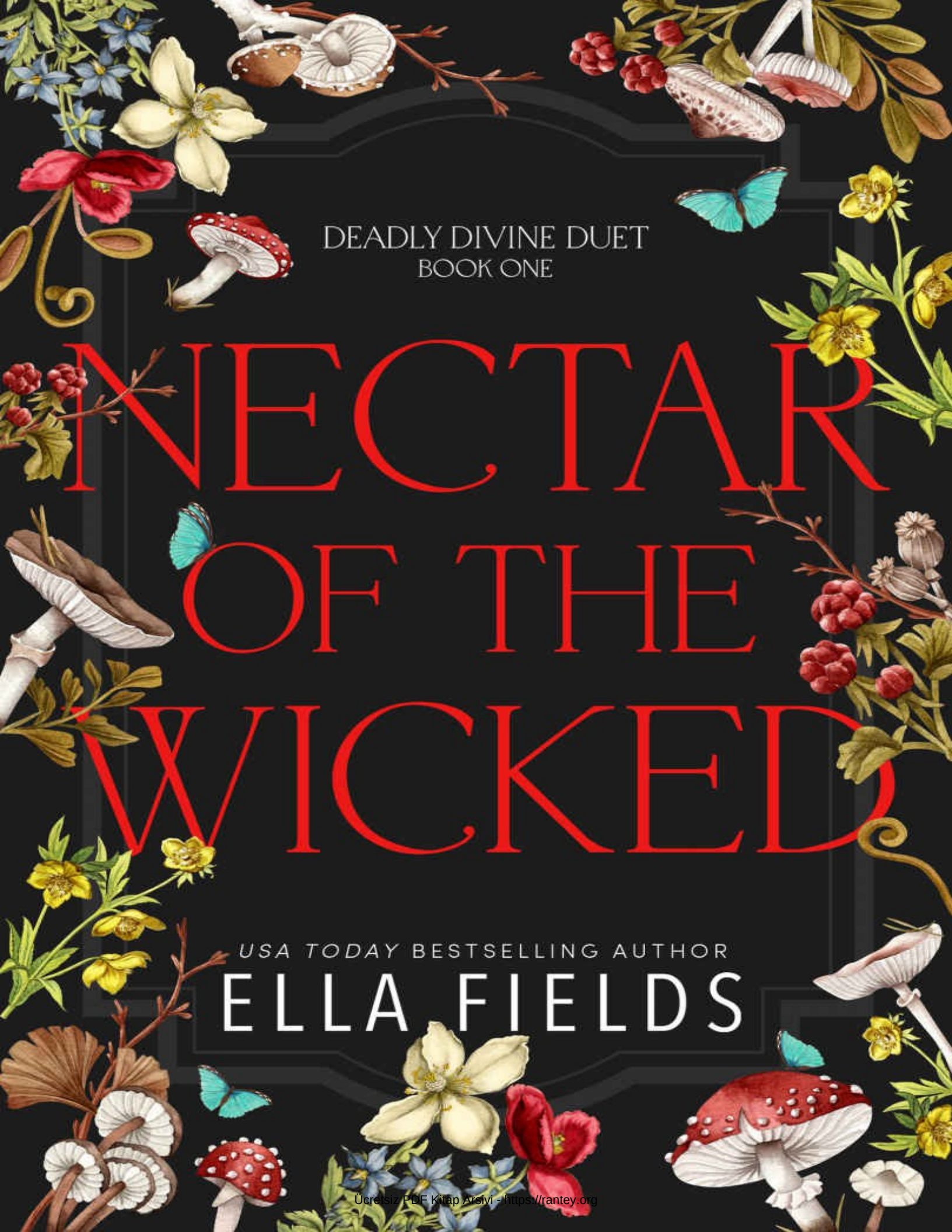
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEADLY DIVINE DUET
BOOK ONE

NECTAR OF THE WICKED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELLA FIELDS

DEADLY DIVINE DUET
BOOK ONE

NECTAR OF THE WICKED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELLA FIELDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEADLY DIVINE DUET
BOOK ONE

NECTAR OF THE WICKED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELLA FIELDS

OceanofPDF.com

Kötülerin Nektarı
Telif Hakkı © 2023 Ella Fields tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme içindeki kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, yeniden satılamaz veya dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Jenny Sims, Editing4Indies
Biçimlendirme: Stacey Blake, Champagne Kitap Tasarım
Kapak tasarımı: Sarah Hansen, Okay Creations

OceanofPDF.com

Bir zamanlar ısı1 ısı1 parlayan kalpler için

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>BAŞLIK</u>
<u>SAYFA BİR</u>
<u>İKİ ÜÇ</u>
<u>DÖRT BEŞ</u>
<u>ALTI</u>
<u>YEDİ</u>
<u>SEKİZ</u>
<u>DOKU</u>
<u>Z</u>
<u>ON</u>
<u>ON BİR</u>
<u>ON İKİ ON</u>
<u>ÜÇ</u>
<u>ON DÖRT</u>
<u>ON BEŞ</u>
<u>ON ALTI</u>
<u>ON YEDİ ON</u>
<u>SEKİZ ON</u>
<u>DOKUZ</u>
<u>YIRMI</u>
<u>YIRMI YIRMI</u>
<u>İKİBİR</u>
<u>YİRMİ ÜÇ</u>
<u>YİRMİ DÖRT</u>

YIRMI YIRMI
ALTIBES
ELLA'DAN DAHA FAZLA FANTASTİK ROMANTİZM

OceanofPDF.com

ONE

Her yıl aynı zamanda gelirlerdi.

Ne bir an geç, ne de bir saniye erken.

Kasaba meydanındaki saat bir gıcırtyla yediyi çaldı. Ay, yıldızsız gökyüzünde dolunay halinde ve yüksekte duruyordu. Ona karşı, titreyen kır çiçeklerinden oluşan geniş tarlaya doğru alçalan canavarların kanat çırpın ve sallanan kervanlarının silüetleri sallanıyordu.

İşyerleri ve evler saatler önce kapanmış olsa da sokaklar boş değildi.

Kasaba halkı, çiftçiler, meraklılar ve komşu köylerden gelenler, güvenli olduğu varsayılan gruplar halinde, yüzden fazla cesur ruhtan oluşan bir kalabalık oluşturdu. Hepimiz aynı hedefe doğru ilerliyorduk.

Onlar dönene kadar göreceğimiz en büyük heyecana doğru.

Bu benim ilk seferimdi. Yirmi yaşın altındakilerin yıllık ziyaretçilerimizle iş yapmasına izin verilmezdi. Çoğu onlara gezgin tüccarlar derdi. Diğerleri, daha iyi bilenler, onlara tam olarak ne olduklarını söylüyorlardı.

Vahşi Av.

"*Hadi, Flea.*" Vasim parmaklarını bileğime geçirdi ve çekti. "Eğer çok geride kalırsak, şansımızı kayırabiliriz."

Bu kelimedenden nefret ederdim. *Guardian*.

Kadının beni büyüttüğünü ima ediyordu. Beni beslediğini. Bilincini kaybedene kadar kendini şımartmak dışında Rolina hiçbir şeyi beslememişti. Hayatımın büyük bir kısmını ona bakarak geçirdiğim iddia edilebilir.

Rolina'ya asla annem demeyecektim, bunun nedenini anlamaya başladığım anda bana ısrar etmişti. Onun gibi olmadığımı ve asla olamayacağımı kavradığım anda.

Çatlamış kaldırım taşları kısa sürede yerini çimenlere bıraktı. Bekleyen ve alanda toplanan Crustle vatandaşlarına katıldığımızda, kümelenen bedenlerin bunaltıcı kokuları ve sıcaklığı etrafımızı sardı.

Avın, genellikle orta topraklar olarak adlandırılan, nehirle çevrili vıcık vıcık hapishaneyle neden uğraştığını bilmiyordum. Sadece bunu yaptıkları için minnettardım, yoksa sonsuza kadar bu arada kalmış yerde sıkışıp kalabilirdim.

Beklenti kabarmıştı. Hep birlikte, ziyaretçilerimize yer açmaya dikkat ederek ama sıradaki yerimizi kaybetme korkusuyla hareket etmeyi bırakmak istemeyerek yavaşça ilerledik.

Gözlerim gece gökyüzüne yapıştı, o silüetlerin ilerleyen karanlığı ayın önünü kapatırken nefesim hızlandı. Bir çizme terlikle kaplı ayağımı ezdiğinde dikkatim yere döndü

Ayak parmağımın zonklaması fısıltımı sertleştirdi. "Bunun işe yarayacağından emin misin?"

Soru gereksizdi.

Rolina şarap, uyuşturucu ve zenginlikten daha çok istediği tek şeyi ele geçirene kadar bu alandan ayrılmayacaktık. Beni güvence aramaya iten kendi umutsuz hevesimdi.

"Elbette olacak," diye tersledi Rolina. "Öyle olmak zorunda."

Bunu yıllardır planlıyordu. İkimiz de planlamıştık. O kadar uzun zamandır, neredeyse bu gecenin hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. O kadar uzun zamandır bizi bekleyen şeyden korkmayı unutmuş gibiydim ki.

O yılları, istediğim her şey nihayet geldiğinde beni nelerin beklediğini araştırarak geçirdim. Bitmek bilmeyen geceler, eve götürüleceğim akşamı merak etmekle geçti. Orta topraklar perilere, insanlara ve daha fazlasına ev sahipliği yapsa da, olmam gereken yerin burası olmadığını her zaman iliklerime kadar hissetmiştim.

Crustle'ın sakinleri çoğunlukla kanunsuz ve ahlaksız davranışları nedeniyle anavatanlarından kovulan insanlar ve perilerden oluşuyordu. Bir perinin neden Folkyn'i terk edip Ordaylia'nın insan diyarı ile arasına sıkışmış bu nemli ve sefil toprakları seçtiğini hiç anlamamıştım.

Kasabanın kütüphanecisi ve benim tek arkadaşım olan Gane bana sık sık tüm Fae'lerin ayrılmayı seçmediğini hatırlatırdı. Birçoğu, arkaik yasalarını çiğneyerek dört yönetici evden birine karşı geldikleri ya da akla hayale gelmeyecek bir şey yaptıkları için ayrılmak zorunda kalmıştı...

Bir insana aşık olmuşlardı.

Folkyn'de insanlara izin verilmezdi. Her nasılsa, birçoğu Faerie'yi orta topraklardan ayıran korunaklı perdedeki çatlaklardan sızmaya devam ediyordu. Ya da çeşitli karanlık ihtiyaçlar için saklanmak üzere periler tarafından ele geçiriliyorlardı.

Bir de burada doğdukları için Crustle'da kalanlar vardı; ebeveynleri peri, insan ya da her ikisi birden.

Yukarıdakilerin hiçbiri
değildim. Ben bir
Dönüşen'dim.

Yeni doğmuş bir bebek olarak orta topraklara atılmış tek yaratık kesinlikle ben olmasam da, yine de nadir bulunan bir şeydim. Çünkü Fae'lerin neredeyse her şeyden çok değer verdikleri bir şey varsa o da aileleriydi, özellikle de yavruları.

Bu gerçek, cevap bulma konusundaki sabırsızlığımı daha da artırdı.

Rolina duran iri yarı adamların arkasını görebilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükselmeyi bıraktı. Gardiyanım bana soğuk bir bakış fırlattı. "Daha önce işe yaramıştı. Şimdi de işe yaramaması için hiçbir sebep yok."

Gerçekten de öyle. Eğer bu doğru olmasaydı, ikimizin de arzu ettiği şeyi elde edeceğimize inanmaya bu kadar istekli olmazdık.

"Yüzlerce yıl önceydi," diye hatırlattım ona ve umutsuzca araştırmaya çalışmış olsam da, Vahşi Av ile bir ticaret ziyareti yaparak Folkyn'deki evine dönen Dönüşen'in koşulları hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.

Bir dirsek kaburgalarıma saplandı.

Yukarıda büyüyen karanlık kütesinin gelişini bekleyen mırıldanan kalabalıktan değil, Rolina'dan. Ondan gelen her dokunuşta olduğu gibi acı kıvılcımlandı ama irkilmedim. Dilimi neredeyse kanayana kadar ısırdım ve burnumdan derin bir nefes çektim.

Durmadan kendime, vasimin benden nefret etmesinin benim suçum olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordum. Yirmi yılını, gerçek kızını özlerken kalbini zehirli bir çürümeyle dolduran türden bir acı içinde geçirmişti. Ama öfkesi artık eskisi gibi yakmıyordu. Bana sadece kızgınlık duyacak bir kadından en ufak bir sevgi kırıntısı bile istemeyi çoktan bırakmıştım.

"Ama doğru olan bu. *Adil* olan," dedi Rolina sessiz bir kinle. "Senin gibiler pek çok korkunç şey yaparlar ama her zaman adildirler."

Güzel.

Bu sonsuz gri dünyada böyle bir kelime yoktu.

Rolina bunu herkesten daha iyi biliyor olmalıydı. Yine de pek çok ruh doğru ve yanlışın sahte güvenliğine sıkı sıkıya tutunuyordu. Kelimelerin ne anlama geldiğini öğrenmeden önce böyle bir güvenliğin var olduğuna inanmayı bırakmışım.

Hangi diyarda durursanız durun, Mythayla'nın geniş ve çeşitli kıtası acımasız ve adaletsizdi - belki de sıkışıp kaldığım muhafızdan bile çok daha fazla.

Ne olursa olsun, yıllarca kapana kısıldıktan sonra, o görünmez perdenin diğer tarafında beni bekleyen şeyin her santimini kucaklamaya hazırdım. Apartmanımızın su birikintisi içindeki çatısından uzakta parladığını gördüğüm bir perde, ona yaklaşmak için sulak alanları ve ormanı aşmaya cesaret etmediğiniz sürece varlığının tek işaretiydi.

Sözde, koşuşların titreşimi ve ısısı insanları yaklaşımdan alıkoymaya yeterken, peri kanına sahip olanlar ona doğru yürüyebiliyordu. Hatta bazıları, diğer tarafta sürekli uzanan ormanlarda ve nehirlerde dolaşan Folkyn'in devasa kurtlarını ve pullu canavarlarını gördüklerine yemin etmişti.

Birbirine sokulmuş bedenlerin karışık hareketi durdu.

Hem at hem de canavar teker teker inerken alana bir sessizlik çöktü.

Çimenler ve çiçekler kıpırdadı. Ayaklarımızın altındaki toprak dalgalandı. Kimse kımıldamadı. Birçoğunun nefes almayı bırakıp bırakmadığını ve onların da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Sanki vahşi periler sürüsü gece gökyüzünü karaya yaklaştırmış gibi havanın soğumasını, kalınlaşmasını.

"Çekil," diye hırladı Rolina, tırnakları bir kez daha derime battı.

Yaptım ve tam o sırada biri elbiseme bastı. Yırtıldığını duydum ve ürperdim. Dikiş dikmekten nefret ederdim ve Rolina hemen onarmam için ısrar ederdi. Yapmak zorunda kalmamayı umdum. Dikiş setimizi bir daha hiç görmemeyi umdum.

Tekrar durduk ve önümüzde sallanan birçok omuz ve kafanın üzerinden bizi neyin beklediğini anlamaya çalıştım. Onu daha önce de görmüştüm ama sadece apartmanımızın tepesinden. Hiç bu kadar yakından görmemiştim.

İlk gördüğüm şey atlardı, simsiyah kanatları vardı ve başları kurulmakta olan dev çadırın tepesine ulaşacak kadar uzundu. Koyu renkli kumaş, gece gökyüzündeki bir ürperti sanılabilecek yavaş dalgalanan kıvrımlarla yerine oturdu.

Ticaret için sahte bir mahremiyet yeri.

Kalabalık tekrar ilerlemeye başladığında, bir kükreme büyüyen soğuşu yarararak geçti. Hepimizi dondurmak için zaman arasındaki boşlukları açıyor gibiydi. Bekleyen Crustle vatandaşları haykırdı ve Rolina da dahil olmak üzere kulaklarını kapattı. Benim gibi olmayan herkes.

Rolina küfretti ve gözlerini bana çevirdi, içinde korkuya benzeyen bir şey parıldıyordu.

İmkansız.

Beni en iyi ihtimalle görmezden gelen, en kötü ihtimalle aşağılayan ve taciz eden, beni hiç umursamayan yaratık.

Onun yerine geçmek zorunda kalan bir peri olmak yerine, onun insan kızı olsaydım hayatın nasıl görünebileceğini hayal ettiğim zamanların sayısını unutmuştum. Ta ki zamanımı hayal ederek geçirebileceğim çok daha iyi şeyler olduğunu öğrenene kadar. Başarılabilir olduğunu kanıtlayabilecek şeyler.

Kime ait olduğumu bilmiyordum ama Rolina'nın onun olmadığından emin olmadığım ne bir gün ne de bir gece geçiyordu.

Kalbim önce hızlı hızlı çarpmaya başladı. Bunca zaman sonra, tam olarak nereye ve kime ait olduğumu öğrenme şansını elde edecektim.

Kafesteki canavarların hırıltı ve kükremeleri yatıştığında, tekrar ilerlemeye başladık. Çelik direklerin üzerinde dans eden iki alev çadırın girişini işaret ediyordu. Başka türlü kimse onu bulamazdı. Söylentilere göre çadırda hiç açıklık yokmuş. Yol gösteren bir peri olmadan içeri girilemezdi.

Rolina'nın sabırsızlığı geri döndü. Önümüzdeki adamların sırtlarına, ticaret yapmak için çadıra gelenlerin bencilliği ve yavaşlığı hakkında mırıldanarak kıpırdanmaya başladı. Kollarını kaşdı ve önüne bakmaya çalıştı ama boyu çok kısa olduğu için pek bir şey göremedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yakışksız boyum Rolina'nın en çok aşağıladığı şeylerden biriydi. Bir buçuk metrelik boyumla peri standartlarına göre uzun olduğuma inanmıyordum ama tabii ki onun için sonsuza dek yakışıklı olmaktan başka bir şey olmayacaktım.

Giderek yaklaşan perilerin çadırı belirdi.

Sanırım korkmalıydım ve korkuyordum da. Ama çoğunlukla, sadece endişeliydim. Başarısızlık endişesi, geri çevrilmemiz ve öfkeli Rolina'nın arkasını temizlemek zorunda kalmam ve aynı zamanda kendi ezici hayal kırıklığımda boğulmam durumunda bizi bekleyen patlamayla ilgili endişeye dönüştü. Kesinlikle kalbimi kıracak bir hayal kırıklığı.

Şimdi önümüzde üç kişi kalmıştı.

Rolina'nın çaresizliğini hissettim. Eğer bu işe yaramazsa, o zaman buraya kadarmış. Crustle'ın diğer vatandaşları gibi ben de burada sıkışıp kalmıştım. Her zaman kaçmak için hayatlarını tehlikeye atanlardan bahsedilirdi ama benim de aynısını yapmama yardımcı olabilecek gerçek bir şey duymamıştım.

Ölmek istediğimden değil. İnsanların hem tercih hem de zorunluluktan dolayı burada yaşadığını ve Folkyn'in peri topraklarında bekleyen dehşeti biliyordum.

Ama Crustle'a bırakılmamın bir sebebi olduğunu da biliyordum.

Bu neden ister sefil ister aptalca olsun, tek istediğim ne olduğunu bilmektir. Belki o zaman kim olduğumu öğrenebilirdim. Belki o zaman aileme katılabilir ya da kendi seçtiğim bir hayatı yaşamama izin veren bir topluluk içinde bir yuva .

Beslenmiş ve korunmuş görünmek için kendimi dünyanın sunduğu her şeyden kurtarmayı içermeyen ve bu nedenle avla daha kolay takas edilebilen bir hayat. Sırf beni temizlemekten alıkoymak için evimizi darmadağın eden bir kadına hizmet etmeyi içermeyen bir hayat.

Güzel bir hücrede bekleme oyunu değil, hayat olan bir hayat.

Para keseleri, isim ve ödeme alan kaslı bir perinin büyük çizmelerini çevreliyordu. Gümüş, dokuma kemerine bağlı silahlardan, kemerli kulaklarından ve büyük burnunun bir anlık görüntüsünden parlıyordu.

İki adam kaldı.

Çadırdan ayrılan insanlar, değerli eşyalarını takas ettikleri bozuk paraları ceplerine attılar ve hızla kasabanın loş ışığına doğru yöneldiler.

Elinde bir kucak dolusu kitap tutan yalnız bir adam öne çıktı.

Unvanlara ya da çadırdan çıkıp para ve isim koleksiyoncusuna bir şeyler fısıldayan kadına iyice bakamadan -sırtında iki koyu renk örgünün arasında kılıflı bir kılıç vardı- Rolina bileğime yapıştı ve ileri fırladı.

Bizden önceki adam henüz çadıra girmemişti ama onun umurunda değildi.

Beni de yanında sürükledi ve giriş ücretimizi perinin ayaklarının dibindeki açık bir çuvala attı.

Tıkırtı çığlık atan bir sessizlik yarattı.

Koleksiyoncu ile konuşmakta olan dişi dondu kaldı ve parlayan yosun yeşili gözlerle bizi süzdü. Sessizce gülerek başını salladı ve erkeğin kolunu okşadı. Sonra çadırın etrafında döndü ve gözden kayboldu.

Erkek iç çekti. "İsim."

O konuşur konuşmaz kadın da konuştu. "Rolina."

"Ve..." Erkek sonunda dar deri pantolonunun cebinden çıkardığı bir avuç cevizden başını kaldırdı. Çiğnerken keskin bir kaş kalktı ve bana baktı. "Peri mi?"

Rolina kısa kahverengi saçlarını kulağının arkasına kaydırды. "Onun adı Flea."

Sanki bir böceğin ismini almamışım da kadın bana isim vermeyi hiç umursamamış gibi rahatça telaffuz edişine neredeyse homurdanacaktım.

Erkek, altın sarısı gözleri ve kara kaşlarıyla bir ileri bir geri baktı. Kaşlarından biri de gümüş yüzüklerle doluydu. "Flea?"

"Fleanna'nın kısaltılmışı," dedi Rolina bıkkınlıkla.

Yalan söylediğini söylemek için dudaklarımı ısırdım. Erkeğin bizi eğlenerek değerlendirmesi, elini benimkine uzatırken zaten tahmin ettiğini gösteriyordu.

Bazı yaratıklar yaşı tespit edebiliyordu. Bu durumda, bir perinin nabzına dokunarak tam olgunluk teyit edilebilirdi. Nedeninden emin olmasam da karnım sıkıştı. Daha geçen ay dolunayda yirmi yaşına ulaşmıştım.

"Taze," diye onayladı erkek, bana bir kez daha -çok daha yavaş- bakarken dudaklarını eğdi.

Başparmağı bileğimin iç kısmındaki hassas deriye değdiğinde sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru yükseldi. Daha önce hiç kimse bana bu şekilde dokunmamıştı ve bu sadece bir dokunuş olmasına ve beklenmesine rağmen yine de beni ürküttü.

Başımı eğdim, hem utandım hem de dehşete düştüm ...

Ve başka bir şey.

Rolina hırladı. "Gözler ve pençeler kapalı. İlgilenmemiz gereken önemli işlerimiz var. için."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı peri, ama beni bıraktı ve başıyla Göz bandı takan kel bir kadın.

Ona doğru yürüdük ve geçmemize izin vermek için kenara çekilirken merakla bana baktı.

Hissettim ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Çadırın girişinden hemen önce havada bir boşluk vardı. Gece yarısı malzemesi tenimizin üzerinde su gibi eridi, serin ve akıcıydı.

Rolina titredi ve kısık bir tiksinti sesi çıkardı.

Kara gözlü başka bir peri önümüze çıktı ve beklememizi işaret etti. Sonra çadırın parıldayan duvarına geri döndü.

Biz söyleneni yaparken Rolina öfkeyle ofladı.

Geniş dairesel alanın etrafını çoğu çoktan mallarla doldurulmuş sandıklar, çuvallar ve dokuma sepetler kaplıyordu. Çok sayıda peri bunları ayıklarken diğerleri yanlarında ve sırtlarında silahlarıyla nöbet tutuyordu.

İşte o zaman Vahşi Av'ın neden Crustle'a ticari ziyaretlerde bulunma zahmetine girdiğini anlamaya başladım.

Çadırın ortasında, parıl parıl parlayan hazine ve ıvır zıvırlarla dolu koyu metal bir masa duruyordu. Bulutlarla kaplı bir gölün üzerinde yansıyan yıldızlar gibi masanın üzerine yayılmışlardı. Birisi masadan uzaklaştığında, kitap yığınlarının kabartmalı ve yıpranmış sırtlarına göz attım.

Biz ilerlemek için izin beklerken periler hazinenin bir kısmını, muhtemelen yüksek değerli gördüklerini, kenara taşıdılar.

Kitapların başlıklarını okumaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki Rolina'nın sabrının bir kez daha tükendiğini fark edemedim.

Böyle olacağını bilmeliydim. Her şeye rağmen, çadırın çim zeminini cesurca geçip ticaret masasında oturan yaratıklara doğru ilerlediğinde şok beni ele geçirdi.

"Hanımefendi," diye tersledi girişimizde bizi durduran aynı erkek. "Çağrılmayı bekleyeceksiniz."

Ağzım açılıp kapandı, korku ve utanç beni dondurdu. "Yeterince uzun süre bekledim," dedi Rolina. "Tam olarak yirmi yıl."

Ne yapacağımı bilemeden periye özür dileyen bir bakış attım ve tereddütle Rolina'yı takip ettim.

Erkek kaşlarını çatı. Sorumlu gibi görünen yaratık masanın arkasındaki yüksek arkalıklı sandalyesinden kesik bir ses tonuyla, "O zaman, elbette, bu kadar önemli olan neye sahip olduğunuzu bize gösterin," dediğinde bizi dışarı atacağından korktum.

Orta topraklarda her çeşit insan yaşardı. Ama bunun gibi bir varlığı hiç görmemiştim.

Dev bir adamın vücuduna ve yılanı andıran bir kafaya sahipti. Çoğu erkeğin yüzünde kıl olması gereken yerde, yanaklarını pullar çevreliyordu. Alnını koyu yeşil bir renk kaplıyor ve sürüngen gözlerini aydınlatıyordu. Parmaklarının arasında bir parşömen kâğıdı asılıydı. Pullu ellerinin her birinde sadece dört tane vardı, yani tipik bir peri parmağının yarısı kadar. Koyulaşmış tırnaklar filizlenip kıvrılıyor, keskin pençeleri andırıyordu.

"... o kesinlikle benim değil."

Erkeğin eşsiz özelliklerini incelemekle meşgul olduğum için Rolina'yla aralarında geçen konuşmayı neredeyse kaçıırıyordum.

"Onu dikkatimize sunmak için neden bu kadar beklediniz?" dedi erkek, daha çok yakından incelemek için kaldırdığı eski bir saatle ilgileniyor gibiydi. "Yapılacak bir şey yok-"

"Neden bekliyorsun?" Rolina tıslayınca gözlerim büyüdü, "Çünkü av yirmi yaşından küçüklerle ticaret yapmaz."

O tuhaf gözler tekrar yanımdaki telaşlı kadına döndü ve pullu perinin bana bir kez bile bakmadığından emindim. "Eğer o gerçekten bir Dönüşen'se ve onu bunca yıldır saklıyorsanız, korkarım benim ya da başka birinin sizin için yapabileceği bir şey yok. Kayıp yavrunuz muhtemelen ölmüştür." Bir adım öne çıkan benzer pullu yüz hatlarına sahip bir erkeğe baktı. Bize dışarı kadar eşlik edilmesini işaret etti, sonra çadırın girişine baktı. "Sıradakini getirin."

Bu kadar.

Kulaklarım cırtlak bir vızıltıyla doldu. Göğsümün içinde bir şey çatladı.

Rolina kovulmayı dikkate almayı reddedince gözleri genişledi.

"Bekle, bekle," diye yalvardı, keskin sesi şimdi panikle yumuşuyordu. "Lütfen, biliyorum ki eğer denersek-"

"Sus." Elimi kolunun üst kısmına koydum ve sıkıca kavrayarak uyardım. "Gel, gitmemiz gerek." Fae'lerden birini kızdırmak hiç de akıllıca değildi. Özellikle de hiçbir kraliyet evine ait olmayan ve bu nedenle onların kurallarına uyması gerekmeyen avı.

Gergin uzuvlarımın tepki veremeyeceği kadar hızlı oldu.

Yüzüstü ticaret masasına düşmeme neden olacak kadar büyük bir güçle itildim.

Ellerimle kavradım, kendimi düzeltirken neredeyse ağır metali deviriyordum. Korku anında özür dilememe neden oldu ama kimse bana aldırış etmiyordu.

Çadırdaki herkes ayağa kalkmıştı. Bütün gözler öfkeli muhafızına çevrilmişti.

"Onu istemiyorum!" Rolina çığlık attı. "Yirmi lanet yıl boyunca bu geceyi bekledim. *Yirmi yıldır gerçek* kızımın dönmesini bekledim ve umdum, seni pis, hilekâr, haşarat pislik-" Başka bir kelime söyleyemeden gözleri kocaman açıldı.

İnce bedeni ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Sonra çimlere yığıldı.

Korku ve şok, bana hem sığınak hem de tehlike sağlayan kadının cesedini gördüğümde zihnimi ve ciğerlerimi boşaltan bir fırtınaya dönüştü. Beni hayatta tutan ama içimdeki temel bir şeyi boğan koruyucunun.

Beni istemediği halde tutsak eden canavar. Hepsi gitti.

Yıllarca umutla ve planla...

Tamamdır.

Boğazım daraldı. Gözlerim yandı. "Hayır," diye mırıldandım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ona doğru süründüm, onu kendime çektim ama zahmet etmeme gerek yoktu. Biliyordum. Zaten duyabiliyordum.

Hiçbir şey.

Kalbi taş gibi olmuştu. Görmeyen gözleri, çadırın tavanında sallanan ateş ışığı kürelerinin altında kocaman açılmıştı. Titreyen parmaklarımla onları kapatarak başımı eğdim, onu eve nasıl götüreceğimden emin değildim. Onu taşıyabilirdim ama sonra ne olacaktı?

Tenim uyarıcı bir şekilde uğuldadı. Yukarı baktığımda gümüş bir sisin indiğini gördüm.

"Geri çekil," diye emretti keskin bir ses. "Tabii ona Hiçbir Yer'in çukurlarında katılmak istemiyorsanız."

Rolina'yı çimlere bıraktım ve sis cansız bedeniyle buluşmadan bir saniye önce arkama döndüm. Görünüşe göre onu gömmek için endişelenmeme gerek kalmayacaktı çünkü gözlerimin önünde çürümeye başlamıştı.

Bu sonsuz arada kalmış hapishanede hem yaratıklarla hem de insanlarla birlikte yaşarken pek çok tuhaf şey duymuş ve görmüştüm. Eğlence için kullanılan büyü, mucizevi iyileşme ve bol miktarda hırsızlık. Sokakta para için şekil değiştiren birini bile görmüştüm. Ama bu...

Başka tarafa bakamadım. Çimenler, toprak ve hatta bazı yabani otlar sanki güneş ışığı vurmuş gibi parlıyordu.

Sanki Rolina'nın etini ve kemiğini doyurucu bir yemek gibi emiyorlardı.

Biri küfretti ve inledi. "Ne zaman burada olsun, yemin ederim."

Bir dişi homurdandı. "Kendine asla yardım edemezsin, Vin."

Kahkaha sesleri. Nerede olduğumu ve başıma neler gelebileceğini hatırlatan gürültülü ve uygunsuz bir orkestra.

"Zaliminiz, sanırım?" Yine o ses. Bana hareket etmemi söyleyen ses. Farklıydı. Bizimle ticaret yapmayı reddeden yılan derili erkekle aynı değildi.

Rolina'nın hayatına son verip vermediğini sormadım. Sanırım bilmeme gerek yoktu. O gitmişti ve bunu sindirmeye çalışmak şu an için fazlasıyla yeterliydi. İstesem de bir şey soramazdım, çünkü onun basit sorusuna cevap verecek kelimeleri bulamıyordum.

Eller kollarımın altına girdi ve beni yerden kaldırdı.

İçgüdülerim geri döndü. Çadırdan çıkarken döndüm ve erkeğin sert göğsüne vurarak yere indirdim. Esinti güç topladı ve vahim bir hata yaptığımı fark etmemi kadar beni canlandırdı. Ama artık çok geçti.

Beni ayaklarımın üzerine düşürdü ve Rolina'nın eğilimli *olduğu* kadar şiddetli olmasa da bileğimi yakaladı.

Bir bıçağın kenarı gibi keskin ve onu bilemek için kullanılan bir taş kadar pürüzlü olan alçak sesi gözlerimi kendisine çekti. "Bakması güzel olabilirsin ama bu seni öldürmeyeceğim anlamına gelmez."

Onunla göz göze geldiğimde gözlerim büyüdü ve yanaklarım hem öfke hem de dehşetle çiçek açtı.

Erimiş altından gözler bana baktı, sonra daraldı. Büyük eli serindi, parmak uçları pürüzlüydü, benimkini indirirken.

Gözlerimi kırıştırdım ve beni incitmemiş olmasına rağmen elimi göğsüme götürüp kavradım. Arkamdan çadıra bakarak, ondan önce geri adım attım.

Ama bunun olduğunu gördüğümde aramak anlamsızdı. Tüm hayatımı birlikte geçirdiğim kadından hiçbir iz kalmayacaktı. Sadece geceyle mükemmel bir uyum sağlayan, geçilmez bir tuvalin ardına gizlenmiş portatif bir korku evi vardı.

"Sen..." Yutkundum. "Onu sen öldürdün."

Perinin kalın kaşları kırıştı. "Kadın seni hiç umursamazken senin umursaman seni çok aptal yapıyor." Önce ellerime, sonra dikkatle yüzüme bakarken bir duraksama oldu. "İsminiz."

Çoğu kasabaya gitmek üzere alandan ayrılmıştı, geriye sadece çadıra girmeyi bekleyen birkaç kişi kalmıştı. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi, sırada ne olduğunu merak ederek bir daire çizdim...

Eve. Hiçbir zaman benim olmamış olan daireye dönmek zorundaydım. Yarın, bundan sonra neler olabileceğini anlamaya çalışacaktım. Yarın, hiçbir şeyin değişmeyebileceğini kabul etmeye çalışacaktım. Hala sıkışıp kalacağımı-

Bir boğaz temizlendi. Misafirim olduğunu unutmuştum. Pelerin giyen katil, "*İsim*" diye bağırdı.

İrkildim, geriye dönüp benden cevap bekleyen erkeğe ilk kez doğru düzgün bakarken irkildim. "Flea," diye mırıldandım.

Altın gözlü dev başını eğmiş, yanaklarım alev alev yanarken ayaklarımın üzerinde kayışımı izliyordu. Elbette kendimi tekrar etmeme ve daha net söylememe gerek yoktu. Beni gayet iyi duymuştu.

O kedi gibi gözler vücudumda geziniyordu. Müstehcen bir şekilde değil ama yine de her an daha da ateşleniyor, daha da rahatsız oluyordum. "Flea?"

"Evet," diye .

"Yalan söylüyorsun." Sabırsız bir nefes verdi ve küfretti. "Bana gerçek adını söylemen için sana bir şans daha vereceğim."

"Benim yok." Titreyen ellerim kahverengi eteklerimi kavradı ve sıkıca tuttu. Belki de başka türlü ona tekrar vururdum. Belki de yüksek yakasının boğazına yapışır ve bir saniye içinde her şeyi değiştirip mahvettiği için ona bağıırırdım.

Belki ona teşekkür bile ederdim.

Bir ölüm cezası, hepsinden emindim.

Ama saçları dökülmüş çenesini kaldırdığında, bakışları hafif çarpık ve biraz fazla uzun burnunun köprüsünde benimkilerle buluştuğunda, kendimi bu acımasız yabancıya "Şimdi ne yapacağım?" diye sorarken buldum.

Sanki bu soru onu da benim kadar gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra kaşlarını çatı.

Bir anlık bükülmez sessizlikten sonra çadıra doğru hızla döndü, geceyi emen pelerininin şıptısıyla birlikte esinti de yükseldi.

Ve her zamankinden daha yalnız kalmıştım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWO

Özgürlük.

Uzun zamandır bunun neye benzeyebileceğini hayal ediyordum.

Bir kez bile sadece daha büyük bir kafes hayal etmemiştim. Kendi hayatımı yaşama özgürlüğünün aslında bana çok az seçenek bırakacağını bir kez bile tahmin etmemiştim.

Hiç çalışmamıştım. Para için değil. Yemek pişirmiş, temizlik yapmış, çamaşır yıkamış, alışveriş yapmış ve Crustle'ın korunaklı sınırlarının ve hayal gücümün girintilerinin ötesinde bir dünyanın hayalini kurmuştum.

Bulduğum nadir kaçış yolu kitap sayfalarının arasına saklanmıştı. Rolina ne zaman dışarıda olsa, resimleri inceler ve okurdum ya da daha fazlası için kitap değiştirmek üzere alt kattaki kütüphaneye gizlice inerdim.

Apartmanımızın merdiven boşluğunda, yetişkin bir yaratığın ancak geçebileceği büyüklükte ahşap bir kapı vardı. Çok genç olduğum ve binadan çıkmaya korktuğum bir gece keşfetmiştim.

Sahanlıkta dakikalarca oturduktan sonra, son basamakları inip dışarı çıkacak cesareti kendimde bulamamıştım.

Kaçmaya çalıştığım öfkeli kadının yanına geri dönmekten çekinerek kapıya daha yakından bakmak için yaklaştım. Ahşap yıpranmış, menteşeler paslanmış ve dökülmüştü. Yine de asma kilit, kuşların ve yaprakların karmaşık oymalarıyla gerçek altın gibi parlıyordu.

Meraklı parmaklarımın bir dokunuşuyla metal sadece hareket etmekle kalmamış, kilidi de açılmıştı.

Beni içeride öyle bir korkuyla karşılamıştı ki, neredeyse çay fincanını düşürecekti. Ve bu kadar genç yaşta hiçbir şey ödünç almama izin verilmemesi gerektiği halde, Gane beni asla göndermemişti.

Tek yoldaşım, can simidim ve yetişkinliğe giden köprüm, kendimi tamamen kurguya ve diğer diyarların masallarına ve ilmine teslim etmiştim.

Belki de Rolina'ya sonsuza dek minnettar kalacağım tek şey buydu; bana harfleri, okumanın temellerini ve sayıları öğretmişti.

Elbette, bana bu kadar iyi bakarak peri aileme büyük bir hizmette bulunmuş gibi görünmek istemişti. Sonunda benimle uğraşmaktan yorulana kadar bir yıl bile geçmedi. Sekiz yaşıma geldiğimde kendimi ve dairenin bazı bölümlerini temizleyebiliyordum. O yıl kütüphaneyi keşfetmişim ve onsuz da öğrenmeye devam edebilecek kadar çok şey öğrenmişim.

Artık kitaplar beni kurtaramazdı.

Zaten tertemiz olan daireyi temizleyerek ve Rolina'nın abartılı eşyalarına bakarak geçirdiğim günlerden sonra ne yapacağımı bilemiyordum. Gidecek başka bir yer yoktu ve bunu umursayabilecek tek bir yaratık vardı.

Tüm olanları ona anlatmayı bitirdiğimde Gane'in rengi her saniye biraz daha soldu.

"O aşağılık ve aptal kadın." Goblinin tüylü ve buruşuk kemerli kulakları rahatsızlıkla seğirirken bir kez bile kullanmadığım caddeye bakan kapılara baktı. "Hayatta olduğun için şanslısın."

"Biliyorum," dedim iç geçirerek, dar kütüphanenin ortasında devasa ve heybetli duran uzun masasının üzerine tünerken. Kısa boylu olduğu için arkasında bir dizi ahşap basamak ve bir tabure vardı. Bir keresinde ona neden kendisi için daha küçük bir masa istemediğini sormuştum. İnsanların kendisinden yardım isterken onu küçümsememelerini tercih ettiğini söylemişti. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Mythayla tarafından hâlâ nefes alabildiğin için kendini kutsanmış sayıyorsun ve bunu artık Rolina'nın zalim yönetimi altında yaşamadan yapabiliyorsun."

Haklı olmasına rağmen homurdandım. Şanslıydım, biliyordum ama birbiriyle çelişen o kadar çok şey yaşıyordum ki tek bir duyguyu bile uzun süre hissedemiyordum. "Kötü mü?" Tereddütle sordum. "Onun için üzülmemem."

Gane alay etti. "Sen kendi iyiliğin için fazla insansın. O canavar gibi bir kadındı."

"Ama bana sığınak verdi." Koridorlardan ve yıpranmış masanın üzerinden, ötesini göremeyeceğim kadar kirli uzun dikdörtgen pencerelerden sızan ışığın fraktalını izledim. "Yiyecek ve biraz da güvenlik."

"Ve karşılığında o seni gönderene kadar onun peşinde köle olman gerekiyordu. Bana sorarsanız, o kadın sizden ve hor gördüklerinden çok daha peri gibiydi. İkiyüzlüler her zaman sonunda kendi eşleriyle karşılaşır." "

Gerçekten de Rolina'nın vardı.

Gane tüy kalemmini öğleden sonra hazırladığı kontrol listesine bıraktı ve budaklı elini kıpırdayan parmaklarının üzerine koydu. "Bunca yıl umut ettikten sonra istediğini elde edemediğin için kendini kederli hissediyorsun ve şimdi de asla elde edemeyeceğinden korkuyorsun. Ama Flea..." "

Onun kıllı parmaklarını ve benimkilerin onların güdük uzunluğunu nasıl aştığını inceledim, ama o "Artık kendi seçtiğin bir hayatı yaşama şansın var. Ne sinmene ne de kimseye hesap vermene gerek yok. Hiçbir şey seni tam olarak dilediğini yapmaktan alıkoyamaz. Folkyn'e ihtiyacın yok."

Beni durduran bir şey yok.

Bu sözler içimde acı tatlı çınladı. "Hâlâ cevaplara ihtiyacım var," dedim ve bunu ona daha önce yüzlerce kez söylemişim.

Goblin beklediği gibi yaptı. Badem gözlerinden gözlüklerini çıkarmak için elini benimkinden çekip ekose gömleğiyle gözlüklerini temizlerken başını salladı. "Sadece bildiğini sanıyorsun ama Rolina'nın himayesine bırakılmış olman aksini söylüyor."

Rolina kızının ölmüş olabileceğinin hatırlatılmasından her zaman nefret etmişti. Bunca yıl buna inanmayı reddetmişti. Kasabadaki ve iş yerindeki birkaç arkadaşı -Lair of Lust- onu yas tutmaya ve hayatına devam etmeye ikna etmeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti.

"Ama bunu görmezden gelemem," diye itiraf ettim. "Bunun olacağına inanarak çok uzun yıllar geçirdim."

Gane'in benim için endişelenmeyen yaratıklar için endişelenmenin neden zaman kaybı olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum ama... ya endişeleniyorlarsa? Ya yirmi yıl boyunca benim iyi olduğumu ve bir gün beni tekrar görebileceklerini ummuşlarsa?

Ya onlardan çalındıysam ve burada Crustle'da bırakıldıysam? İntikam olarak mı, yoksa kendi güvenliğim için mi? Ya ailem ölmüş olsaydı ve bana bakacak kimse olmasaydı? O kadar çok keşke vardı ki, kütüphanedeki kirisler kadar uzun bir liste yapabilirdim.

Ve burada kalırsam hiçbir şey öğrenemeyeceğim.

Gane gözlüklerini tekrar geniş yüzüne yerleştirdi, sonra yanaklarına küçük kıvrımlı bulutlar halinde tırmanan beyaz saçlarını kaşıdı. "Görmezden gelmelisin

Bu. Başka seçenek yok, o yüzden kendi kalbini kırmaktan vazgeç. Crustle senin evin, Flea."

Ama bunun tamamen doğru olmadığını biliyordu; aksi takdirde konuşmasını bitirir bitirmez bıkkın bir şekilde başını sallayarak kürsüyü terk etmezdi.

"En azından nereden geldiğini bilmek istemez miydin?" Masaya en yakın koridorda bekleyen kitap yığınlarının arasından geçerken arkasından seslendim. "Bir yol bulmalıyım, Gane."

"Hiçbir şey yapmak *zorunda değilsin*. Evine git ve Rolina'nın lüks hayatının tadını çıkar."

On yıllar önce karısı öldüğünde terk etmeyi seçtiği topraklar hakkında konuşmak istememesi beni şaşırtmadı.

Ama onu rahat bırakmamı istiyordu.

Masadan aşağı atladım, umut yeniden alevlendi ve kanımı ısıttı. "Gane, eğer bir yol biliyorsan bana söylemelisin."

Bunu hiç iddia etmemişti ama benim de sormak hiç aklıma gelmemişti. Vahşi Av'ın beni değiştireceğine neredeyse Rolina kadar inanmıştım. En azından beni eve götürmek için yeterli sebep bulacaklarına.

Topallayan goblini bir koridordan diğerine takip ederken parmaklarım kitapların sırtlarında gezindi. "Gane, *lütfen*."

Durdu ve deniz insanların tarihiyle ilgili kalın bir kitabı geri getiriyormuş gibi yaptı. Baştan sona beş kez okuduğum bir kitap. "Bir yolu yok. Benim önermeye cesaret edebileceğim bir yol yok."

"Peki Crustle'a nasıl geldin?"

Tek söylediği Folkyn'i terk ettiğiydi. Ki şimdi bunun doğru olmadığından şüpheleniyorum.

Sessizliği anlamlıydı.

İçini çekti ve gözlerini kısarak bana baktı. "Hellebore kraliyet evine, toprakların kendisi kadar eski bir heykeli çalmak niyetiyle gittim."

Gözlerimi kırptım, sonra genişçe gülümsedim. "*Gerçekten mi?*"

Sinirli bir ses çıkarıp ayaklarını sürüyerek uzaklaşmadan önce dudakları kıpırdadı. "Git buradan Flea. Sen suçlu değilsin ve kendini tehlikeye attığını görmeyeceğim."

Onu kütüphanenin arka tarafına kadar takip ettim. "Ama sen ."

"Kral bana acıdı çünkü savaşçılarından biri ona karımdan bahsetti ve sadece onu benden çalan topraklarda yer almak istemediğimi anladı."

"Hellebore'un soğuk kralı sana acıdı mı?" Neredeyse gülecektim. "Ama o bilinen bir zorba."

"Tiranların da ruhları vardır, Flea. Ayrıca..." Bir el salladı, küçük mutfakın bel hizasında sallanan kapısından girdi ve doğruca çaydanlığa yöneldi. "Folkyn'den ayrılmak ve Crustle'dan ayrılmak çok farklı iki başarı."

"Gardiyanımı kaybettiğime göre belki vali bana acır."

"Artık bir vasiye ihtiyaç duymayacak yaştasınız ve vali kendisinden başka hiç kimseyi umursamıyor."

O haklıydı. Neredeyse takdire şayan bir şekilde acımasız olan, orta toprakların bekçisi rolünü kazanmak için kirli bir şekilde savaştan yarı-fae dışı, kendi açgözlü arzularına uymadığı sürece istisnalara aldırış etmiyordu.

Ve kendimi aptal gibi hissetmeme rağmen, ben de bir istisna değildim.

Bebekken Folkyn'den atılan ilk peri ve kesinlikle sonuncu da olmayacaktım.

Gane çaydanlığı ocağın üzerine koydu ve ben de doğrama tahtasından bir parça peynir kaptım.

Bana ters ters baktı.

"Rolina maaşının son kısmını şaraba harcadı, ziyaretlerinden günler önce avın gelişini kutladı." Omuz silktilim ve bir parça daha aldım. "Neredeyse yiyeceğim bitmek üzere."

"O halde kendinize bir iş bulmanızı ve Folkyn'e girmenin bir yolunu bulmak için endişelenmeyi bırakmanızı öneririm."

"Demek bir yolu var." Peynirin etrafında sııttım ve daha fazlası için uzandığımda tahtayı elimin altından kaptı. Goblinler aileleri dışında kimseyle yemek paylaşmayı sevmezdi, başkalarının arkadaşlığına ne kadar tahammül ederlerse etsinler. "Bir şey olduğunu biliyorum ve senin de ne olduğunu bildiğini biliyorum."

"Pire," dedi, artık bıkkınlıktan da öte. "Seni içeri nasıl sokacağımı tam olarak bilseydim bile, cevabı mezara kadar yanımda götürürdüm."

Peynir ve inançsızlık boğazımı tıkadı. İrkilerek kalın bir şekilde yutkundum. "Bana böyle bir şey yapar mısın?"

"Yapardım."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü sana değer veriyorum ve senin hayali rüyalarına boyun eğdiğim için öldüğünü görmeyeceğim. Evine git ve nerede olduğunu düşünmeye başla."

çalışmak isteyebilir." Bu sözlerle birlikte, peyniriyle birlikte mini mutfağın kapısından geçerek diğer taraftaki özel odasına geçti.

Çaydanlık ısıklık çaldığında dönüp dönmeyeceğini görmek için bekledim. Dönmedi.

Birinin yokluğuyla hem rahatlamış hem de üzölmüş hissetmek tuhaftı.

Küçük bir çocukken içine sığındığım mutfağın köşesine bakarken, hüznün geldiğine bile karar veremiyordum. Çabuk ama yedi yaşındayken Rolina'nın fırlattığı bir tabak yüzünden kolumda ince bir yara izi oluşmuştu.

Hatıralarımdan ve son kuru üzömleri de bitirdim.

Krem saten korsajlı, pilili zömrüt pamuklu en güzel elbisemi giyerken, hüznün onu özlemekten kaynaklanmadığını tahmin ettim. Daha ziyade, beni hiç istememiş olan kadının hayatının yarısından fazlasını keder ve nefretten başka bir şeyle yaşamadığını bilmekten kaynaklanıyordu.

Ve sonunda onu hayal kırıklığına uğratan sarsılmaz bir inanç.

Onun eşyalarıyla bir şey yapmaya cesaret edemedim. Tüm bu daire, hatta kendi odamdaki az sayıdaki mobilya ve eşyalar bile ona aitti.

Asla benim değil.

Misafir olduğumu her zaman açıkça belirtmişti - istenmeyen bir misafir - bu yüzden bulduğum tek rahatlık, kitaplara kaçarak bu gerçeği untabildiğim zamandı.

Rolina'nın odasına son bir kez baktım.

Ölmeden önceki gece içinde uyumadığı, benim yaptığım yatak. Arkasından temizlik yapacağımı bildiğı için geniş alana dağılmış halde bıraktığı giysiler ve kadehler. Tuvalet masasının üzerindeki küçük aynaları benekleyen beyaz ve kahverengi kurbağa tozu.

Sonra kapıyı kapattım.

İş aramanın zamanı gelmişti, yoksa birkaç gün içinde kütüphaneye geri dönüp Gane'den yiyeceğim bittiğinde bana yardım etmesi için yalvaracaktım.

Ayaklarımı yıpranmış terliklerimin içine sokuyordum ki, kapıdan bir tıkırtı duyuldu.

Nadiren ziyaretçimiz olurdu. Rolina birlikte zaman kişilerin benimle ilgilenmesinden nefret ederdi ve öldüğünden beri kimse kapımızı çalmamıştı.

Acaba haber yayılır mı, yoksa tanıdığı herkese haber vermem gerekir mi diye düşündüm.

Madam Morin kapının diğer tarafında duruyordu, parlak pembe bir allıkla süslenmiş yanakları ve topuzundan aşağıya doğru sarkan pas rengi lüleleriyle. "Flea, sevgilim." Kurnaz elma yeşili bakışları tepeden tırnağa üzerimde dans etti. "Tanrım, ne kadar da büyümüşsün."

Ev sahibimiz olan hanımefendiyle pek muhatap olmamıştım. Rolina onu her akşam eğlence evinde gördüğünde buna gerek yoktu. Yarı peri aynı zamanda Rolina'nın da arkadaşıydı, kocası ortadan kaybolduktan sonra bu şekilde iş bulmuştu.

Yine de ona vasimin akıbetini bildirdiğimde verdiği tek tepki sürmeli kirpiklerinin yavaşça kırışması oldu.

"Rolina gitti."

Morin'in fildişi eldivenli eli kadının geniş göğsüne dokundu. "Duydum. Korkunç, değil mi? Bu vahşilerin yaptıkları yanlarına kâr kalıyor." "Kanunsuz insanlarla ticaret yapmak ne kadar riskli bir iş. Sağ salim kurtulduğun için şanslısın, canım sevgilim."

Başımı salladım. Her gece o et ve kemik yiyen sisin anısıyla uykuya daldım ve gerçekten şanslı olduğumu biliyordum.

Buraya başsağlığı dilemeye gelmediğini hissederek, kapıyı sıkıca kapatıp bu ziyaretin nedenini beklerken kaskatı kesilmemek için elimden geleni yaptım.

Morin'in gülümsemesi azaldı, eli göğsünden kaydı. "Keşke böyle bir konuşmayı erteleyebilseydik ama birkaç gün oldu ve korkarım bu konu daha fazla bekleyemez." Bakışları omzumun üzerinden geçti. "Eğer başının üzerinde böyle güzel bir çatı tutmak istiyorsan bekleyemez."

"Kira," dedim, midem hafifçe bulandı. Onun bu yüzden burada olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ona iş aradığımı söylemek için ağzımı açtım, sonra büzülmüş dudaklarının arasından konuşunca kapattım. "Bir de Rolina'nın diğer borcu meselesi var."

"Diğer borçlar?"

Morin içini çekti ve ellerini önünde kavuşturdu. "İkimizin de bildiği gibi Rolina güzel şeylere düşkündü ve güzel şeyler çok paraya mal olurdu,

sevgilim."

Başımı salladım. "Korkarım ne demek istediğinizi hâlâ tam olarak anlamış değilim."

"Açıkça söyleyeyim o zaman." Madam sivri çenesini kaldırdı. "Rolina benim arkadaşımı, bu yüzden ona başkalarına tanıyamayacağım istisnalar tanıdım. Parasını cesurca ve pervasızca harcadı ve Şehvet İni'nden alması gereken ödemeleri planlanandan önce yaptı."

"Oh." Midem çalkalandı. "Ama sana verecek param yok. Hepsini harcadı. O-"

"Biliyorum." Morin ve kocası Crustle'daki en kârlı işlerden birini yönetiyordu. Ne olduğunu tam olarak anlamıştım ve gözleri bir saniye önce parladığında ne olacağını anlamıştım, "Ama sen ne kadar tatlı olsan da, senin sorunların benim sorunlarım değil. Altının geri ödenmesi gerekiyor."

Altın.

"Ne kadar?" diye sormaya neredeyse korkuyordum.

Cüretkârlığım karşısında kaşlarını kaldırdı ama sonra sıkı bir saç telini bile kıpırdatmayan bir iç çekişle rahatladı. "On altın, artı bu ayki kiranın geri kalanı."

Kahretsin.

Kalan kira neredeyse tek başına bir altın sikkeydi.

Yüzümdeki renk kanımı donduran bir hızla çekildi. Bu kadar büyük miktarda parayı bulmamın hiçbir yolu yoktu ve bu açgözlü kadın da bunu biliyordu.

"Parayı bulman için sana iki gün verebilirim ya da" -önerisiyle birlikte hafifçe gülümsedi- "borç ödenene kadar benim için çalışabilirsin ve kiranı bir ay öne çekebilirsin."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "Ama Rolina hiçbir zaman bir ay ileride olmadı." "Tekrar söylüyorum," dedi, ses tonundaki şeker kaybolmuştu, "Rolina benim

Arkadaşım. Sen çok az tanıdığım bir perisin."

Şok olmamalıydım. Bu işin nereye varacağını biliyordum. Aramızdaki havanın kokusunu alabiliyordum; madam bir adım öne çıkarken, iğrenç kayısı parfümünün altında paraya duyduğu susuzluğun kokusunu alabiliyordum.

Çenemi kavrayıp uzun tırnağını çenemin altına hafifçe vurduğunda hâlâ gergindim. "Artık olgun bir yaştasın sevgili Flea." Keskin köpek dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle çenemi kaldırdı. Yeşil gözleri yüzümde gezindi. "Çok iyi bir yedek olacaksın."

Ben onları yakalayamadan kelimeler ağızımdan kaçtı. "Bir eğlence evinde çalışamam."

"Hayır mı?" Morin kaşlarını kaldırarak ve gevrek bir kahkaha atarak geri çekildi. "Görünüşe göre sana başka seçenek bırakılmamış sevgilim." Arkasını dönerek, "Zamanı geldiğinde seni çağırtacağım," dedi.

Bu ifadeyle ne demek istediğini yanlış anlayarak koridordan merdivenlere doğru yürüdü. Tüm bu süre boyunca ona beni istemediğini ve böyle bir işte kesinlikle başarısız olacağını söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Hiç öpülmemiştim bile.

OceanofPDF.com

THREE

Kalbim kırılmalıydı.

Ne kadar acımasız olursa olsun hayatta kalmamı sağlayan kadın gitmişti. Bu dünyadan sonsuza dek silinmişti. Küçük bir parçam onu kurtarmak için daha fazlasını yapmadığım için kendimi suçlu hissetmeliydi. Öfkesi alevlenirse başımıza gelebilecek tehlikeler konusunda onu yeterince uyaramadığım için.

Ve kalbim kırılmıştı. Şansımı kaybetmişim.

Şimdi ise sıkıntıdan başka bir şey hissetmiyordum ve önümde beliren her şey için giderek artan bir endişe duyuyordum.

Banyo doluyken iki yatak odalı dairede volta atarken, duvarlardaki yaldızlı elbise resimlerine ve lamba ışıklı sokaklara baktım ve parayı düşündüm. İstedigimi elde etmek için başka bir yol bulmaya çalışmanın bile nelere mal olabileceğini düşündüm. Gerçek özgürlük için tek şansım olabilecek şeyi kazanmak için.

Sonunda tüm cevapları bulmak için.

Vahşi Av bir yıl daha geri dönmeyecekti. Ne olursa olsun, şimdi anlıyordum ki, ihtiyacım olan şeyi, kırılgan ve sabırsız oldukları için bir hayatı bu kadar çabuk sona erdirenlerin yanında bulabileceğimi düşünmek aptallıktan da öteydi.

Hayır, başka bir yolu olmalıydı. Ve bu her neyse, pahalı olduğu kesindi.

Hardal rengi papyon takan ve bulanık mavi gözlerinden birinin üzerinde monokl bulunan bir beyefendi kalp atışlarını hızlandıran bir gümbürtüyle kapıya dayandığında gökyüzü henüz kararmamıştı. "Madam Morin, Şehvet İni'ne kadar size eşlik etmek için bekliyor."

"Tabii ki var," diye , oturduğum binanın hemen aşağısındaki binaya gitmek için bir refakatçiye ihtiyacım olmamasına rağmen reddetmekten daha iyisini .

Hâlâ ne yapacağıma karar verememiştim. Morin'in Rolina'nın borçları konusunda doğru söyleyip söylemediğini ya da bunun önemli olup olmadığını belirlememiştim. Söylemediyse bile böyle bir şeyi kanıtlamanın yolu yoktu. Özellikle de kanıtlar dairemizi güzel sanat eserleri, mobilyalar, çarşaf ve halılar üzerindeki şarap lekeleri ve kaliteli giysiler şeklinde doldururken.

Sonunda, beyefendiyi takip etmekten ve Morin'e romantik deneyim eksikliğim konusunda dürüst davranarak bu görüşmeyi kısa kesmeyi başka yapacak bir şey kalmamıştı. Sonra borcumu ödemek için biraz daha zaman isteyecek ve yarın gerçekten yapabileceğim bir iş bulacaktım.

Kocasının gidişinden ve dolayısıyla kaderinden beni sorumlu tutması dışında, Rolina Şehvet İni'ndeki işinden hiç bahsetmemişti. Genç yaşta, Madam Morin için çalışmanın ne gerektirdiğini eve getirdiği kokulardan anlamıştım.

Zevki parayla takas etme fikri beni hiç ilgilendirmemişti ama ben değildim. Çoğu zaman aksini dilemiş olsam da, biriyle yatma konusunda hiç deneyimim yoktu. Rolina, Crustle'in orta topraklarında herhangi biri tarafından kirletilirim Fae ailemin beni kabul etmeyebileceğinden korktuğu için bana dokunulmamasını istemişti.

Perilerin aç cinsel iştahları göz önüne alındığında, bunun doğru olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum. Yine de kendi akrabalarım ile ilgili birçok çelişkili hikâye duymuş ve okumuştum.

Şehvet İni, başka bir apartman ile köşedeki uzun süredir terk edilmiş çiçekçi arasında sıkışmış üç katlı dar bir yapıydı. Süslü ön kapılar lüks bir bara ve salonlara açılıyordu. Kalp şeklindeki pencereden cam avizeler görünüyordu.

İçeride parlayan ışık, barda ve mumlarla süslü masaların etrafında oturan şık giyimli müşterileri aydınlatıyordu. Duvarların, gürültünün sokağa ve sokaktaki komşu binalara sızmasını engellemek için yazıldığı düşünülüyordu.

Eşliğim ön girişten geçti.

Karanlık çiçekçinin yanındaki dar geçitten aşağı inip köşeyi dönerek metal bir merdivene ulaştığımda korkunun yerini merak aldı. Dalgalanan bir gökyüzünden düşen et yiyen sisin kaçınılmaz görüntüleriyle dönüp durarak geçirdiğim bir geceden sonra dikkatimi dağıtacak bir şey olsa iyi olurdu.

Üçüncü kata kadar tırmandık, kapı sessiz bir gıcırtyla açıldı. "Önden buyurun," diye mırıldandı beyefendi, gür bıyıkları dudaklarını gizliyordu.

Alışkanlıkla başımı sallayarak minnettarlığımı ifade ettim ve loş bir koridora girdim. Pirinç lambalar, uzun bir sıra kapalı erik rengi kapının arasındaki eğik duvarları kaplıyordu.

"Sondan aşağı ve solunda. Seni bekliyor."

Geriye döndüm ama Morin'in kocası olduğunu tahmin ettiğim tek gözlüklü adamdan hiçbir iz bulamadım. Ahşap zemin terlikli ayaklarımın altında inliyordu. Kahkaha sesleri ve kadeh şingirtıları aşağıdaki bardan merdiven boşluğuna doğru süzülüyordu. Ama başka sesler duyulmuyordu. Koridorun sonunda durdum, her nefes alışımında biraz daha zayıflıyordum.

Odalar da mahremiyet için hecelenmiş olmalı.

Belki de ihtiyacım olan şey dikkatimi dağıtmak değildi. Bir gece kesintisiz uyku ve daha fazla plan yapmak ve tüm bunları daha iyi anlamak için bir hafta kulağa çok daha iyi geliyordu.

"Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye tiz bir ses ve o kayısı parfümünden bir bulut geldi. "Darold'un eskortundan kaçmış olabileceğinizi düşünmeye başlamıştım."

"Ben, uh..." Ben daha düzgün kelimeler bulamadan Madam Morin'in eli bileğime dolandı ve beni geniş bir odaya çekti. "Bekle, sanırım bir şey hakkında konuşmalıyız," dedim ve odanın neredeyse yarısını kaplayan giysi, dantel ve peruk yığınlarını ve sıralarını incelerken yutkundum. "Önce, yani."

Morin isteğimi elinin tersiyle iterek beni serbest bıraktı. "Fark etmediysen söyleyeyim, üçüncü kat ağırlıklı olarak personel odası. Burası sizin gelip gideceğiniz yer. Çabuk ol" -içinden sürüklendiğim kapıya dikkatli bir bakış fırlattı- "oyalanmak için daha fazla zaman yok." Sonra beni odanın köşesindeki mahremiyet perdesinin arkasına götürdü ve ağır kadife perdeyi iterek kapattı. "Müvekkiliniz her an gelebilir ve bekletilmekten hoşlanmaz."

Perdenin üzerinden bir elbise uçu ve başımın üzerine düştü.

Rolina'ya yıllarca katlandıktan sonra, sabrı olmayanlarla başa çıkma konusunda fazlasıyla becerikliydim. Yine de *ondan* bahsedilince içime bir korku düştü.

Elastan, dantel ve organze karışımı elbisenin içinde debelenerek, seftali rengi karışımı kollarımın ve kalçalarımın üzerine irkilerek yerleştirdim. "Gökyüzü beni eziyor," diye fısıldadım, çizik aynada daracık korseyi incelemek için yana döndüm. "Tavus kuşu gibi görünüyorum."

Organze ve kurdeleden oluşan bir volkan belimden yükselip kalçalarımın altına dökülüyordu. Ayak parmaklarımı zar zor örtecek şekilde yere düştü.

Perde yırtılarak açıldı.

Morin'in kıpkırmızı dudakları beni süzerken büzüldü. "Saçını topla," dedi, parmağını havaya kaldırarak etrafımda dönerken. "Birkaç bukleyi dışarıda bırak. Senin gibi ince bir boyun üzerinde kış dokunuşlu saçların öpücüğüne bayılacağı kesin." Yere inerek etekleri aşağı çekmeye çalışırken onaylamaz bir tavırla gıdıkladı. "Ayakkabı yok. Zaten çok uzun."

Doğrulurken, kurnaz bakışları yavaşça fiziğimin üzerinde gezindi. Bu kadar açık bir şekilde incelenmeye alışık olmadığım için çenemi kaldırdım ve göğüslerimi örtmemek için parmaklarımı avuçlarımın içinde kıvırdım. Ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın, dantel ve saten muhafazalarından fırlama riski vardı. "Ne kadar peri olduğunuzu söylemişsiniz?"

"I..." Kaşlarımı çattım çünkü yapmamıştım, bir yandan da bunun neden önemli olduğunu merak ediyordum. "Bilmiyorum." "Çok mu?" derken gülmemeye çalıştım.

Morin kaşlarını kaldırarak dişlerini yaladı. "Bana kulaklarını göster." Saçlarımı kaldırarak istenileni yaptım ve memnun olmaktan çok aç görünen bir gülümseme yeşil gözlerini aydınlattı. "Her neysen, sevgili sevgilim, kesinlikle tam olarak geçeceksin."

Beni neyin beklediğine dair istenmeyen düşünceleri görmezden gelmeye çalışırken kulaklarım ısındı ve kalp atışlarımın hızlanmasıyla doldu.

"Gel." Dönerek, koridorun sonunda, çıkışa yakın bir odaya kadar onu takip etmemi işaret etti. "Burada hazırlanmayı bitir. Saç, ruj, ne yapacağını biliyorsun. Acele et."

Kapı çarpıldı. Etrafımı saran bir zamanlar beyaz, şimdi lekeli mobilyaların üzerine tencerelerden tozlar döküldü.

Orada sadece bir yaratık daha vardı. Uzak duvarın kenarındaki ayna kaplı masalarda oturan bir erkek. Gözlerine sürme çekmeye ara vermişti ve aynada benim bakışlarımla karşılaştı. "Taze et mi?"

Ne yapacağımı bilemez bir halde önüne serilmiş pırıltı ve pudra tepsilerine baktım. "Ben..." Kalın kalın yutkundum. "Sanırım hasta olabilirim."

"Otur," dedi kaşlarını çatarak, sonra parlak zümrüt gözlerini sıralamaya geri döndü. "Üzerimize sinen kustumuk kokusuyla bahşişlerimizi mahvedeceksin." Bir periydi ya da en azından yakut çivili kulaklarının yakın noktasına bakılırsa yarı periydi.

Dediğini yaptım ama allık fırçası kavanozuna uzanırken elim titredi. Bunun yerine onu kucağıma ittim ve yansıma baktım. Benim

Yüksek ve keskin kıvrımlı yanaklarım, toprak rengi gözlerimin siyah görünmesine neden olacak şekilde çizilmişti.

Renklerini geri getirmek için dudaklarımı ısırdım. Allık kesinlikle işime yarayabilirdi. Bir hayalet. Müşterim bir hayaletle buluşmak üzereydi. Bir yabancıyla buluşmak üzereydim ve ben...

Hareket edemiyordum.

Sessizlik, et yiyen başka bir sis gibi nüfuz etti. Boğazımda düğümlenen huzursuzluğu bastırmak için parmaklarımı bükerek sessizce harflerimi okudum.

Erkeğin zengin sesi sonunda bir kez daha konuştuğunda daha yumuşaktı. "İlk gece her zaman en ürkütücü olanıdır, ama asla bilemezsin..." Küçük fırçayı şişenin içine geri koydu. "Hoşuna gidebilir."

"Öyle mi?" Nedenini bilmediğim ama yine de cevabına ihtiyaç duyduğum bir şekilde sordum.

Hem sarsan hem de yatıştıran tereyağımsı bir sesle güldü. "Sevgilim, nefret ediyor gibi mi görünüyorum? Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş ve inan bana," diye homurdandı, "var olduğum yüz yıl boyunca pek çok işim oldu."

Bunun üzerine onu daha iyi görebilmek için minderli taburenin üzerinde döndüm. Yirmi beş yaşından daha yaşlı görünmüyordu. Gerçi bu hiç şaşırtıcı değildi. Yarı-fae bile yaşlanma belirtileri yavaş yavaş ortaya çıkmadan önce birkaç yüz yıl yaşayabilirdi.

Erkek de taburesinde iki büküm oldu. Ayaklarına doğru uzandığında uyluk hizasındaki deri çizimleri gıcırdadı.

Bağcıkların labirentini bağlarken durakladığında odağı yüzümde keskinleşti. "Sen de kimsin, masum olan?" Burnunu çekti. Doğrulurken boynu kıvrıldı, bakışları parladı. "Görünüşte saf bir ruh için bu kadar karanlık gözler."

Saf olmadığımı söylemekten kaçındım. Rolina'nın ölümüne üzülmekten çok minnet duyarken saf olamazdım.

Kapı patlayarak açıldı.

Morin acımasızca küfretti. "Saçını yapmamışsın." Aynada kaşlarını çatmasını izledim. "Ya da yüzüne dokunmamışsın." Omzunun üzerinden koridora baktı, bana dönüp kırmızı boyalı dudaklarını çiğnediğinde teni solmuştu. İç çekti. "Boş ver. Zamanımız yok. Gelin."

Şimdi bana sırtan erkeğe hafifçe gülümsedim ve zayıf bacaklarımın üzerinde yükseldim.

Salona girdiğimde, havayı nemlendiren korkunun kokusu daha da güçlendi. Kokunun sadece benden değil, peşinden gittiğim sert sırtlı madamdan geldiğini fark edecek kadar güçlüydü.

"On iki numaralı oda." Koridorun yarısında durdu ve bana döndü. Elma yeşili gözleri parlıyordu. "Ne yaparsan yap, onu üzme." Bununla birlikte, yanındaki ince merdiven boşluğunu işaret etti.

"Ama..." Kaşlarımı çattım, bana mutlaka daha fazlasını anlatacağını düşünüyordum. "Hiçbir şey bilmiyorum. Benden ne yapmam beklendiğini ya da-

"O ne derse onu . Şimdi git."

Ben tereddüt ederken o bekledi. Artık bundan kaçış olmadığı ve deneyimsizliğimi ona bildirmenin anlamsız olacağı açıktı.

Korkulukları sıkıca kavradım ve ikinci kata indim.

Adrenalin kaçtı. Dehşet, on iki numaralı odanın kapalı mor kapısının önünde ayaklarımı yere yapıştırdı. Oda koridorun sonunda yer alıyordu. Duvardaki tek lambadan sızan ateş ışığı, bir ve iki rakamlarının eskitilmiş pirinçlerinin önce kararmasına sonra da parlamasına neden oluyordu.

Bunu gerçekten yapabilir miydim? Sadece hazırlıksız değildim, görünüşe göre aynı zamanda bir korkaktım.

Tüm katın sessizliği çok etkileyiciydi. Çok boğucuydu. Gerçekten de odalar, tüm sesleri içeride hapsetmek için büyü çalışmalarıyla maskelenmişti.

Pençeler, keskin ve batıcı, midemin derinliklerine saplandı.

Çıplak ayaklarımın altındaki serin ahşap zeminde nasıl ilerlemem gerektiğinden emin olamadan kaydım.

Kapıyı mı çalmalıydım yoksa odaya girip kendimi mi tanıtmalıydım? Doğrudan işe koyulmaya mı karar verecekti? Bir alışveriş olduğunda böyle bir iş neyi gerektirecekti? Bir gün kendimi bir başkasına teslim ettiğimde ne beklemem gerektiğine dair bir fikrim vardı ve tutku, sıcaklık ve açıklanamayan bir sihir hayal etmişim. Bu beyefendi böyle bir şey ister miydi?

Belki de benden sadece kendimi sunmamı ve kendi zevkimi unutmamı bekliyordu. Bundan zevk almama izin var mıydı? Ya nefret edersem? İnsan kendini nasıl sunmalıydı? Çıplak mı? Yarı giyinik mi? Yatağa yayılmış ve umarım bilinmeyen korkusuyla titremiyordur?

Arkamda, koridorun yarısına kadar inen merdivenler, cesaretimi toplayabileceğimden emin olmadığım çekici bir siren gibi baştan çıkarıyordu.

Eğer kaçarsam, bir başka büyük aksilik ve kesin tehlikeyle karşı karşıya kalacaktım. Orta topraklarda işi olan pek çok kişi gibi Morin de

Ona saygısızlık etmeye cüret edenleri cezalandırmak için. Eğer kalırsam, kalbimin düzensiz gümbürtüsüyle çarpan kapının diğer tarafında bedenimi kullanmayı bekleyen yabancıyla yüzleşecektim.

Ayağımdan kırık bir cam parçası koparır gibi, dişlerimi sıkarak kolu tuttum ve kapıyı açtım.

Tabii ki ilk fark ettiğim şey yatak oldu. Koyu mor gazlı bez, etrafını çevreleyen dört direğe siyah kurdeleyle tutturulmuştu. Uzak duvarın ortasında benzer renkte nevresimlerle örtülü olarak bekliyordu.

Başka bir şey görmedim.

Dişlerim çözüldü, dikkatim ilk müşterimin hükmedici varlığı tarafından çalındı.

Kapı aralığında donup kaldığım yerden sadece birkaç adım ötedeki meşe likör dolabının önünde duruyordu, saçları bol gömleğinin dalgalanan siyah ipeğinden sadece bir ton daha açıktı. Önce sendeleyeyen boyunu, sonra da yere koyduğu kristal viski sürahisini bırakan uzun parmaklarını çektim.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam döndü, gür saçları geniş omzunun üzerinden fısıldıyordu. "Geç kaldınız."

Kalp atışlarım durduğunda gözlerimin açılmasını engelleyemiyordum.

Adam yanlış kelimeydi.

Her santimi saf ve soğukkanlı *bir periydi*.

Kalbim şiddetli bir çarpıntıyla yeniden atmaya başladı. Nasıl cevap vereceğimi -nasıl konuşacağımı- bilemediğimden aptalca "Öyle miyim?" diye sordum.

Kıpırdamadı ve onu hoşnut etmediğimi anladım. O tam olarak dönerken hava değişti, pençeleri ve dişleriyle soğuklaştı.

Neredeyse yapmamasını dileyecektim.

Gözleri o kadar derin bir maviydi ki, bir akşam fırtınasından önceki gökyüzünü andırıyordu. Koyu kirpiklerle çevrili bu gözlerin tavizsiz ağırlığı kalbimin göğsümdeki çarpıntısının durmasına neden oldu.

Erkeğin kalın kaşları çatılırken ve viski bardağını ağzına götürürken atışı tamamen durdu. Burnu güçlü ve düzdü, geçmişteki yaralanmalardan eser yoktu ve dudakları o kadar dolgundu ki, bardağı indirdiğinde benimkilere karşı ne kadar yumuşak hissedeceklerini merak etmekten kendimi alamadım.

Onları yaladı ve karnım sıkıştı. İçkiyi yuttuğunda bu tuhaf his daha da kötüleşti.

Boğazının dalgalanmasıyla hipnotize olan bakışlarım, viskinin vücuduna yaptığı yolculuğu takip edebilecekmişim gibi zeytin teninde gezindi. Giysiler içinde bile ezilen bir beden. Utançla yanan ve

Gözlerimi, gömleğinin düğmelerini boğazına kadar açık bıraktığı yerden görünen küçük siyah saçlardan alamıyordum.

Sesi ipeğe sarılmış bir havlamaydı. Sessiz bir otoriteyle, "Kapıyı kapat," dediğinde itaatsizlik etmeyi düşünmedim bile.

Gözlerimi göğsünden ayırıp dediğini yapmak için döndüm ve bu fırsatı bir an için değerlendirdim. Tahta bariyeri altın zincirle kilitlerken birkaç dakika daha geçirdim, az önce yaptığım şeye inanamıyordum.

Müşterimi açıkça süzmüştüm.

Yatırmam gereken bir müşteri.

Bir erkek hem nefes kesici derecede güzel hem de son derece ürkütücüydü.

Sanki zihnimi okuyabiliyormuş ve odayı kuşkusuz doldurduğum şeyin kokusunu alabiliyormuş gibi, mizah tonunu kalınlaştırdı. "Bana biraz daha bakmak istemiyor musun?"

Yanaklarım alev aldı. "Özür dilerim. Sen sadece..." Arkamı döndüm ama gözlerine bakamadığımı fark ettim. Kendi gözlerimi yanımdaki büyük kadife divana diktim. "Sanırım beni şok ettiniz."

Şoke olmak hafif kalırdı.

Birinin bu müesseseyi neden ziyaret ettiğini anlamak bana düşmezdi ama yıldızların altında böyle bir yarattığı zevk için para ödemeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Zevkleri ne olursa olsun, kesinlikle buna ihtiyacı yoktu.

"Başka birini mi bekliyordun?"

Başımı salladım ve titremelerini önlemek için ellerimi önümde birleştirdim. "Kiminle tanışacağım hakkında hiçbir şey söylenmedi..." Yüzümü buruşturdum ve "Tanışacağım kişi" demeye karar verdim.

Peri bir an için hiçbir şey söylemedi ama dikkati her yerime baskı yapan bir buz gibiydi. Viskiye boşaltırken yutkunduğunu duydum. Bardak, neredeyse beni zıplatacak bir gümbürtüyle arkasındaki tahtaya çarptı.

"Korktun mu, küçük kelebek?"

Bunun üzerine kahverengi deri botlarına baktım. Kocamanlardı ve parmak uçları sivriydi. "Hayır."

"Eğer yalan söyleyecek kadar cüretkâr olacaksanız, en azından yalan söylerken gözlerimin içine bakma nezaketini gösterin."

Keskin sözleri yanaklarımdaki sıcaklığı sildi. Omurgam kilitlendi, tüm içgüdülerim kaçmak için çığlık atıyordu.

Madam Morin'in tehditkâr onaylamamasını şimdiden duyabiliyordum, bu yüzden onun istediği gibi yaptım. Bakışlarıyla karşılaştım, sonsuz lacivertin içinde bir kızgınlık-daha fazla hoşnutsuzluk bulmayı bekliyordum.

Onun yerine, yüz hatlarını taş gibi keskinleştiren sakın bir durgunluk ve gözlerini aydınlatan çalışkan bir parıltı buldum. "Çok daha iyi," diye mırıldandı ve başı hafifçe eğildi. "Şimdi tekrar dene."

"Tekrar dener misin?" Kafam karışmış
bir şekilde sordum. "Soruya cevap
veriyorum."

Oh. Parmaklarımı birbirine kenetledim.

Kaderime terk edildiğim giderek daha da netleşiyordu.

Bu erkek her kimse, Crustle'dan değildi. Davranışları, sürekli dalgalanan görünmez bir pelerin gibi taşıdığı ikinci bir gölge gibi ondan yayılan güç çok fazlaydı.

Büyü yetenekleri gelişmiş olanlar hakkında duyduğum ve okuduğum her söz kadar ölümcül ve doğrudu. Folkyn'e özgü olanların.

Madam Morin'e karşı beceriksizliğimden ve saygısızlığımdan bahsederek beni cezalandıracaktı. Bunu hissedebiliyordum. Ya da daha kötüsü, dersimi yeterince aldığımı hissedene kadar beni incitebilir ve aşağılayabilirdi.

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde yanağımın içini ısırardım ve gözyaşlarımın acısının daha da arttığını hissettim.

Bu sırada her nefesi kısaltan bir güç yayan yaratık gözünü bile kırpmadı. Cevabımı bekledi, kirpikleri kara kaşlarına doğru kıvrılmıştı.

Göğsüm sıkıldıkça . Bu peri beni bakışlarından kurtarmayı reddederken kendimi hiç bu kadar kapana kısılmış, av gibi hissetmemiştim. "Gerginim," diye itiraf ettim sonunda, kelimelerim törpülenmişti. "Ve korkuyorum, evet."

Yüzündeki boş ifade değişmedi. "Bunu itiraf etmek çok mu zordu?"

"Hayır," dedim ama başını eğince kendimi düzelttim. "Evet."

"Neden?" diye sordu, içki dolabından divana geçerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Böyle bir enerjinin, onun sahip olduğu her şeyin yaklaşması kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Seni korkuttuğum için mi?"

"Seni tanımıyorum..." Durdum, çünkü her geçen dakika daha derin bir mezar kazıyordum.

Ofladı ve göz alıcı bir zarafetle divana çöktü, koltuk iki kişi için tasarlanmış olmasına rağmen formu çok büyüktü. "Tekrar dene."

"Evet, beni korkutuyorsun," diye itiraf ettim, yüzümü tamamen ona dönerek.

Bacağını diğerinin üzerine yerleştirdi, siyah pantolonu kaslı kalçalarını sımsıkı sarıyordu. "Adın ne kelebek?"

Her zaman sahip olmayı hayal ettiğim birçok isim arasından seçim yapmaya çalıştım. Sonunda, herhangi birinin yalan olduğunu göreceğini biliyordum. "Benim bir ismim yok."

Bu, kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasına neden oldu. Yavaş bir sesle tekrarladı, "Senin yok."

Başımı salladım.

Mırıldandı. Divanın üzerine yayılan kol, gömleğinin göğsünde daha fazla açılmasına neden oldu. "Daha yakına gel."

Beni ne kadar yaklaştırmak istediğinden emin değildim.

Sat.

Bacağı düştü. "Daha yakına." Kokusuyla kalbim göğüs kafesimi tekmeledi, topraksı bir karamel, derinleştirdi ve cezbedi. Dizleri açıldı ve pantolonunun dikişini patlatmakla tehdit eden kasıklarındaki sert çıkıntı ortaya çıktı.

Gözlerim bir an için çok uzun süre ona takılı kaldı ama neyse ki yorum yapmadı.

"Daha yakına," diye neredeyse homurdandı. Tam dizlerinin arasında durduğumda, "Evet, dur" dedi.

Onun sıcaklığı bunaltıcıydı. Öyle kristal keskinliğinde bir sıcaklıktı ki, buzlu suyun dokunuşu gibi yakıyordu.

"Çok daha iyi" derken ağızma bakarken dudaklarım aralandı ve karnım sıkıştı.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ben bir şey söylemek zorunda hissetmeden o konuştu. "Bu hareketli kasabanın insanları sana bir şey diyor olmalı." Hareketli kelimesini sanki çürümüş anlamında söylemişti.

"Pire," dedim. "Vasim bana Flea derdi."

Beklenmedik bir kahkaha attı, gırtlaktan gelen melodi yüz hatlarını mermerden oyulmuş ağız sulandıran mükemmellikten ruhani bir hale dönüştürdü. "Umarım bana dürüst bir cevap vermekten kaçmaya çalışıyordursun. Eğer öyleyse" -dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi- "aldatma sanatında hızla ilerliyorsun."

"Keşke olsaydım," dedim sessizce, gülümsemeye çalışarak.

Yüz hatları düzleşti, gözleri o kadar hızlı ve parlak parladı ki buz mavisine döndü. Odadaki sıcaklık düştü. Ben anlayamadan

Peri neden kapalı dudaklarının arkasından dişlerini yaladı. "Bu muhafız senden gerçekten nefret etmiş olmalı."

"Öyle dedi." Rolina'ya bana başka bir isimle hitap edip edemeyeceğini sorduğum zamanı hatırlamadan edemiyordum; isteğimin nasıl karşılandığını hatırladıkça kanımı kaynatan gergin heyecanı kaybetmeden edemiyordum.

Kahkahanın ardından suratına bir tokat.

"Şimdi nerede?" diye sordu erkek usulca, cüretkârca -sanki zaten tahmin etmiş gibi.

"Öldü."

Başka bir mırıltı. "Bu seni memnun eder."

Bir şey söylememeliydim ama aşılması gerektiğini düşünmediğim bir çizgiyi aşıyordu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Azarlanmayı bekledim. İsteddiği her şeyi ifşa etmek için bir talep.

Hiç gelmedi.

"Pekâlâ." Şaşkınlıkla ona baktım ve gerginliğin yavaşça omuzlarımdan kalktığını hissettim. "Ama sana böyle bir şey demeyeceğim."

Bir kez başımı salladım, dudaklarım açılmak istemiyordu.

Gözleri kısa bir süreliğine benimkilerden ayrılıp vücudumda gezinirken göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Bu elbiseyi beğendin mi?"

"Pek sayılmaz."

"Neden olmasın?"

Sadece bedenimi tanımak istediğini düşünürken sorduğu sorular karşısında kafam karıştı ve nazıkçe "Neden bilmek istiyorsun?" diye sormadan edemedim. Diğer kolunu koltuğun başlığının üzerine koydu, parmakları saçlarıyla biberlenmiş çenesinin dik açısı boyunca tembelce okşadı. Beni incelerken dokunuşuyla sertleşti. "Çok cesursun." Kaşlarımın çatıldığını fark edince açıkladı: "Benden bir şey istemek, nasıl yapabileceğinle ilgili değilse beni memnun et."

Yapmam gerektiğini biliyordum ama yine de "Özür dilerim" demek beni rahatsız ediyordu.

"Öyle misin?" dedi, işaret parmağını yakaladığında dişleri parlıyordu. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Kızardım, nefret ettim.

"Soruya cevap verin, belki dikkatsizliğinizi affederim."

Gözlerim onunkilerle buluştu ve içlerinde bir karanlığın toplandığını gördüm. Başparmağı üst dudağını ovuşturdu. "Kaşınıyor," dedim, bu hareketi dikkatle takip ederek. "Elbise."

"O zaman çıkar." Bu bir rica değildi, bir emir de değildi. Bir öneri de değildi. Aksine, kelimeler bir bıçağın ucunun cüretkâr gıdıklaması gibi deriyi sıyırdı.

Alaycı bir test.

Her neyse, önemli değildi. Onun için soyunmaktan daha fazlasını yapmak için buradaydım ve bu zevk evini ziyaret etmesinin nedeni için zaman gelmiş gibi görünüyordu.

Yine de tahmin gibi korku beni ele geçirmedi. Kalçalarımındaki kumaş yığınının kavrayıp, tüm canavarlık ellerimden yere düşene kadar yukarı doğru çektiğinde, içimi beklenmedik bir sıvı sıcaklığı kapladı.

Şeftali organze yığınının gözlerini benden ayırmayan erkeğe bakarken beklentinin baş döndürücü tadı beni şok etti.

Krem rengi saten elbisem kalçalarım kadar uzanıyor ve göğüs uçlarımın hemen hemen yarısını gösteriyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma ve geniş kalçalarımı örtme dürtüsüne direndim.

Müvekkilimin eli gevşemiş, çenesinin altında asılı kalmıştı. Ama bakışlarındaki o eğlence parıltısı dışında ifadesi değişmemişti. Kalın bir sesle, "Oturun," diyene kadar, onun şımartmak istediği şeyin ben olmadığımı endişelenirdim.

Dizlerinin arasından divanın diğer tarafına geçmek üzereydim ki eli elimi yakaladı.

Dokunuş yaktı ve sakinleştirdi.

Pürüzsüz ve hafif pürüzlü parmaklar benimkilerin etrafında kıvrıldı. "Kucağımda."

Gözlerimi kırptım ama o sadece uzun parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi ve bekledi. Hiç üşümediğim halde titredim. Sonra beceriksizce ilerledim.

"Sana dokunabilir miyim?"

Cevabım fısıltıyla oldu. "Zaten ."

Sırıttı, kalçalarımı kavrayıp beni tüyden başka bir şey değilmişim gibi kaldırmadan önce verdiği tüm uyarı buydu. Kalçalarım onunkilerin üzerine düştü, göbeğim kasıklarına yaklaştı ve ellerim sert göğsünün üzerinde yayıldı.

Uyluklarımın arasına göz atmasının önemli olmadığını hatırlayamadan önce bir tanesini çekip slipimi çekiştirdim. Beni görmek ve her şeye sahip olmak için buradayken olmazdı.

Ve elimi tutup tekrar göğsüne koyarken, her saniye bundan korkmaktan çok heyecanlanıyordum. "Çok daha iyi," dedi.

Bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Kalbim çarpmaya başladı ve midem bulandı.

Bunu hissetmiş olacak ki, erkeğin bakışları bir an için göğüslerime kaydı. Eli sırtımdan yukarı kayarak uzun buklelerime dolanırken yavaşça benimkine döndü. "Saf kardan saçlar ve nemli topraktan gözler."

Sırtımdaki saç tellerini nazıkçe okşadığında omuzlarım gevşedi, göğsünün üzerindeki parmaklarım da gevşedi. "Tam bir peri gibisin," dedi neredeyse fısıltıyla, "yine de korkunç derecede masum ve yürek dolusun."

Onun doğru değerlendirmesini çürütme arzusu dilimin ucuna kadar geldi. Ama yapmadım. Gözleri önce karnıma, sonra da kalçalarımaya kayarken uzun kirpiklerinin aşağı yukarı kıvrılmasını izledim. "Bu nasıl mümkün olabilir, özellikle de böyle bir yerde?"

"Bu benim buradaki ilk akşamım" kadar genel olarak orta topraklardan bahsettiğini bilmiyordum ve o da sırttı.

Görünüşe göre, o da bunun farkındaydı.

Gözlerim kısıldı. "Bu yüzden mi benimle görüşmek istediniz?"

Dudakları alçaldı, gözleri göğsümde gezinerek benimkilerle buluştu. "Nasıl memnun edeceğinizi bilmeyenlerle vakit kaybetmemeyi tercih ama kendi iyiliğim için fazla meraklı olduğumu da itiraf etmeliyim."

Bunu söylediğini duyunca neden bir hayal kırıklığı düğümü olduğundan emin değildim. Belki de uzun zamandır birçok şeyi deneyimlemek istediğim içindi, bir başkasının ellerinden zevk almak da buna dahildi ve belki de bu gerçekten bir sınavdı.

Bir tanesinde fena halde başarısız oluyordum.

Parmaklarım çenemi sıktı. Bakışlarımın divanın arkasındaki duvarın soyulan fildişi boyasına sabitlendiğini fark etmemiştim, ta ki erkeğinkiyle bir kez daha çarpışmak zorunda kalana kadar. "Caydırılmadım."

"Sen değil misin?" Yüksek sesle söyleyerek kendimi şaşırttım.

Başparmağı alt dudağımın altını okşadı, gözleri de onu takip etti. "İçimden bir ses beni memnun etmeye hevesli olacağını söylüyor."

Sinirim tavan yaptı ve bu odada gücün kimde olduğunu hatırlamak akıllıca olacakken ağzımı açmama neden oldu. "Küstah ve son derece kibirli birisin."

Kaşları havaya kalktı, ben de hazırlandım.

Tekrar kıkırdadı ve içimden rahatlamış bir nefes verdim. "Öyle mi?" diye sordu ve ağzının kıvrılma şekli dikkatimi dağıttı. O kadar ki, öne doğru eğildiğinde tekrar gerildim. "alabiliyorum, tatlı yaratık. Tahrik olmuşsun."

Isı yanaklarımı ıslattı ve parmağının kenarını bir tanesinin üzerinde gezdirdi. Bu kadar yakından, saç çizgisindeki küçük bir yara izini seçebiliyor ve yumuşak görünümlü ağzını incelerken göz bebeklerinin nasıl şiştiğini fark edebiliyordum.

"Gerçekten de öyle." İnledi ve belimdeki eli, boyu göbeğime oturana kadar bedenimi onunkine doğru itti. "Yardım edemem ama beni benim için iyi olandan daha fazla memnun edeceğini düşünüyorum."

Temastan ve gırtlaktan gelen sözlerinden başım döndü. Başım dönüyordu ve kendimi uyuşturulmuş hissediyordum, ellerimi göğsüne dayayarak geriye yaslandım, nefes almaya ihtiyacım vardı.

Aldırmıyor gibiydi, yüzüme dokunmaya devam etti ve elmacık kemiğimi izlerken gıdıkladı.

Onu izlerken korkum kayboldu; her özelliğime dikkatle odaklanmıştı. Kaşlarımın kavisi ve kirpiklerimin tepesi nazikçe fırçalandı.

Meraklı dokunuşu ve aç bakışları onu şekilde incelemem için beni cesaretlendirdi.

Dev gibi ama zayıftı. Belirgin göğsünü açıkta bırakan bol ipeğin altında kaya gibi sert kaslar vardı. Parmaklarım tereddütle karın kaslarına doğru ilerledi. Sertliği göbeğime doğru seğirdi. Bu beni hâlâ şok ediyordu ve yanağımı sıktı.

Gözlerimi kaldırdığımda başparmağının ağzımın köşesine bastırıldığını gördüm. "Ne güzel dudaklar. Mükemmel, ipeksi bir yay. Söylesene," dedi neredeyse dalgınca, "onları hiç öpen oldu mu?"

Isı tekrar boynumu ve yüzümü sarmakla tehdit etti ama ne istediğini hissettim ve başımı salladım.

"Öp beni, kelebek."

Ben de bunu istediğimi inkâr edemezdim, bu yüzden öne doğru eğildim. Bunu yapmak ereksiyonunun bana daha sert baskı yapmasına neden oldu ve kısık sesli ürkek bir nefes serbest kaldı.

Eli yanağımı daha sıkı kavradı. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Yutkundum, vücudum içgüdüsel olarak onunkine doğru eğildiğinde cevap vermeye gerek duymadım, o kıvılcım saçan sıcaklıktan daha fazlasını arıyordum.

"Hâlâ bekliyorum," diye mırıldandı, kirpikleri dalgalanıyor ve sözleri ağzımı ısıtıyordu.

"Evet," dedim ve dudaklarımız arasındaki küçük boşluğu kapattım, dudaklarının dudaklarıma ilk dokunuşuyla gözlerim kapandığında sinirlerim çoktan unutulmuştu. Dudaklarımı onunkilere dikkatlice yerleştirdim ve gerçekten böyle bir şey yapıyor olmanın tadını çıkardım.

Sadece yapmayı hayal ettiğim bir şeyi yapıyordum.

Sonra onları yavaşça hareket ettirdim. Dudakları benim ısrarımla aralandı ve göğsünün derinliklerinden yumuşak bir ses yükseldi. Kaydırdım, bastırdım ve bir dakika sonra üst dudağının hemen altını yaladım.

O viski ve kıştı. Öyle sarhoş edici bir zehirdi ki, açgözlülükle daha fazlasını aradım.

Kendimi kaybettim ve yanaklarını kavradım. Cesaretim karşısında altımda gerildi, ama geri çekilmek istediğimde arkamı kavradı. Sıkıca.

Sonra o da beni öptü.

İpeksi dudakları aç bir merak ve baskıyla dudaklarıma yapıştı. İnledi ve başını eğdi, dili benimkiyle buluşmak için ağzıma girdi.

Neden burada olduğumu unuttum. Bu adamın bana eşlik etmek için para ödemeye hazır bir yabancı olduğunu unuttum. Korktuğumu ve emin olamadığımı unuttum.

Tek hissedebildiğim ateşti.

Bir inilti beni sersemletti, kalçaları sarsıldığında ve boyu bana sertçe battığında aramıza düştü. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve pembeleşmiş ağzı onu geri almam için beni baştan çıkarıyordu. Yutkundu ve boğazını yalamak için ani ve aşırı bir istek duydum.

Arkamdaki el önce sıktı sonra bıraktı, yokluğunda tenim ürperdi. Kaymamın yükseldiğini fark ettim.

Çıplak tenime dokundu.

Şok etse de aldırmadım. Özellikle de aynı el göğsüme doğru yükseldiğinde. Yalnız bir parmak, slip elbisemin kenarları boyunca göğüslerimin kabarıklığı üzerinde gezindi. Bekledim, neredeyse beni daha fazla ortaya çıkarmak için aşağı çekmesini istiyordum.

Sanki kendisiyle savaş halindeymiş gibi, erkeğin çenesi sertleşti ve burunlarımız birbirine değene kadar doğruldu.

Yüzümü tutuşu yumuşadı, başparmağı yanağımın kıvrımını okşadı ve gözlerimi kendisine çekti. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en enfes hazinesin," diye fısıldadı ağzıma doğru. Dudağımı ısırdı, irkilmeme neden olacak kadar sertti. Dudağımdaki kanı emip temizlediğinde nefesim kesildi.

Ağzını yanağımda gezdirerek kulağıma doğru yemin etti, "Ve sana öyle pis, onursuz şeyler yapacağım ki."

Korkmalıyım.

Birçok Fae, özellikle de muazzam büyü yeteneklerine sahip olanlar, kana açlık duyardı. Güçlenmek ve çok fazla beslenmeye meyilli olduklarında bağımlılıklarını yatıştırmak için kana bel bağlarlardı.

İkimizin de ne olabileceğine karar verecek zamanım yoktu.

Beni kaldırdı ve divanın üzerine, yanında oturduğunu görmediğim bir kese dolusu paranın yanına bıraktı. Vücudundan yayılan manyetik ısı sandalyenin kadifesini sıcacık yapmıştı. Gömleğinin kollarını sıvarken ona baktım, dudaklarım ve tenim karıncalanıyordu.

Lanet olsun bana. Kalın ve siyah kıllarla kaplı ön kolları bile kışkırtıcıydı.

Bu beklenmedik müşterim bir elini koyu kahverengi dalgalar arasında gezdirdi. Saç telleri omuzlarının üzerinden geriye düşerek granit çenesini okşadı. "Bu toplantıdan bahsetme ya da başka biriyle buluşma."

"Gidiyor musun?" Gözlerimi kırıştırdım ve "Ama biz..." diye geveledim. Bana buz gibi bir bakış attı.

"Anlaşıldı mı?"

Telaşlanmış ve nutkum tutulmuş bir halde gözlerimi biraz daha kırptım. Sonra başımı sallayarak kabul ettim ve sanki az önce bir harita öğrenir gibi vücudumu araştırmamış gibi slipimi kalçalarımın üzerine çektim.

"Kafanı hareket ettirmek yeterli bir cevap değil, kelebek."

Kaşlarımı çattım ama kabul ettim. "Anlaşıldı."

"Güzel. Serçemi bekle."

Kapı açıldı, ama o içeri adım atamadan önce, şaşkınlığım ve onun bende yarattığı karmaşa *bir şey* talep etti. "Bana adını bile söylemedin."

Sustu. karşısında sinirlenmesini ya da çekip gitmesini bekliyordum.

Ama koridora adımını attığında ve kapı arkasından yavaşça gıcırdayarak kapandığında, çok basit bir şekilde, "Florian," dedi.

Kalbim göğsümde şiddetli bir şekilde çarparak durdu. Sonra mide bulandırıcı bir sıçramayla mideme düştü.

Folkyn kraliyet ailesini hiç görmemiştim. Crustle ile ne kadar az şey yapmak istedikleri ve vatandaşları ne kadar az düşündükleri göz önüne alındığında, bu topraklarda onların her türlü resmi ve tasviri çok uzun zaman önce yasaklanmıştı.

Ama doğduğum yerle ilgili araştırmalarım sayesinde hepsinin adını biliyordum. Ve hiç kimse, kendisi de o kraliyet ailesinin bir parçası olmadıkça, çocuğuna bir kraliyet ailesinin adını vermeye cesaret edemezdi.

Gözlerim kapıya takılı kaldı. Korkunun hızla geri dönüşü midemdeki yetersiz içeriği dışarı tehdit ederken, onları yanımdaki bozuk paraya doğru zorladım.

Sadece Folkyn'in kraliyet perisini öpmekle kalmamıştım. Kış Kralı ile bir anlaşma yapmıştım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FOUR

Sonraki iki gün boyunca adı aklımdan çıkmadı.

Florian.

İlk ve tek müşterim Folkyn'in dört yönetici hanesinden birinin kralıydı.

Hellebore'un kış-kullanan kralı. Kral

Florian.

Sanki tekrar karşılaşana kadar ondan başka bir şey düşünmeyeceğimi biliyormuş gibi, adını veciz bir şekilde söylemesi beni şaşırttı. Sanki bir peri kralının bir eğlence evini ziyaret etmesi alışılmadık bir şey değilmiş gibi.

Öyleydi.

Kralların ve kraliçelerin kendi kişisel haremleri, sevgilileri ve hatta eşleri vardı. Kimi ve neyi seçerlerse seçsinler. Başka bir yerde hoşgörü aramalarına gerek yoktu. Bir kralın böyle bir şeyi burada, Crustle'da, Folkyn halkının kendilerinden çok aşağıda olduğunu düşündüğü orta topraklarda araması daha da sıra dışıydı.

Ve tüm bu para...

Rolina'nın en sevdiği koltuğun önündeki çay masasının üzerinde duruyor, saatler geçtikçe yıldız ışığını ve güneş ışığını yakalıyor, neredeyse hiç dokunulmuyordu.

Bu konuda konuşmak için yanıp tutuşuyordum ama Gane'e buluşmadan bahsedip bahsetmemeye bir türlü karar veremiyordum. Dün daha fazla yiyecek almak için bakkala yaptığım kısa bir ziyaret dışında evden çıkmamıştım. Sanki Rolina hâlâ buradaymış gibi davranıyordum, oysa Şehvet İni'ndeki ilk akşamımdan beri onu düşünmeye nadiren fırsatım olmuştu.

Bir peri kralını öpmenin tüyler ürpertici anısından başka bir şey düşünmemiştim.

Pencerenin minderli koltuğunda oturup şehrin işlek caddesine bakarak, böylesine güçlü bir yaratığın neden böyle bir şey istediğini düşünerek saatlerimi kaybettim.

benim gibi bir şey. Bende özellikle yanlış bir şey olduğunu düşündüğüm için değil, onun aşırı mükemmelliği yüzünden.

Kral Florian istediği kişiyle para ödemededen yatabilirdi. Uyku, gece yarısı gökyüzü gözleri ve et yiyen sislerin patlamasıyla geldi.

Şafak sessiz ama işlek caddeler getirdi.

Yanımda yeterince para olduğunu umduğum bir şeyle getirmeye cesaret edemedim- aceleyle apartmanın karşısındaki sokağa girdim ve ara sokaktan Ana Cadde'ye çıktım. Taze pişmiş ekmek ve buharda pişmiş balık, sabahın sert havasını kaplıyordu.

İçecek ve kahvaltı için sıra bekleyen bazı madencilerin ve esnafın alaycı bakışlarını görmezden gelerek fırın ile dışarıda park etmiş satıcı arabasının arasına sıkıştım. Caddenin ilerisinde, henüz perdelerini ve kepenklerini açmamış sayısız dükkânın ve apartmanın ötesinde pazarı bekliyordum.

Uyumsuz el arabaları, çadırlar ve cılız masa ve stantlardan oluşan kalıcı serginin ortasında, sıra sıra satıcılar kuruluyor ya da çoktan işe koyulmuşlardı. Terk edilmiş bir sokağın kırık dökük ve ot istilasına uğramış parke taşlarıyla dolu pazara ilk gidişimde bir labirent olduğunu düşünmüştüm. O zaman olduğu gibi şimdi de arkasındaki kanaldan yükselen sisli bir koku karşıladı beni.

Rolina benimle görünmekten hiç hoşlanmazdı, tek başıma çok sık dışarı çıkmam konusunda da bana güvenmezdi.

Ancak ben on dört yaşındayken şiddetli bir mide gribine yakalandıktan sonra yaklaşık bir hafta yatalak kaldı. İstemeye istemeye de olsa ilk bağımsızlık deneyimimi tatmıştım. Gerçi kıkırdamalar, bağırışlar ve durmaksızın bakan gözler beni o kadar korkutmuştu ki, eve gönderdiklerinin sadece yarısıyla dönmüştüm ve bir daha dönmeme asla izin verilmedi.

Sadece Ana Cadde'deki bakkaldan ihtiyacımız olan şeyleri almama izin veriliyor ve hemen geri dönmem emrediliyordu. Bana söyleneni yapmadığım takdirde, her zaman keşfetme arzumu yatıştıramayacak kadar acı verici tepkilerle karşılaşıyordum.

İşte o zaman, diye düşündüm ayık bir şekilde, sayısız tezgâh arasında yürümeye başlarken.

Rahatsızlık göğsümde kıvrıldı ve tekrar kapımı çaldığında dikenli teller gibi uzuvlarımın arasından geçti.

Rahatlama.

Sadece bir canavar başka bir ruhun ölümüne sevinirdi. Yine de onun eşyalarını görünce tuhaf bir şaşkınlık ve kayıp ölümlü kızı için tuhaf bir üzüntü hissettim.

Rolina hayatı boyunca umut kırıntılarından başka bir şeyle yaşamamıştı.

Bu bizi birbirimize bağlayan tek şeydi, ortak noktamız olan tek şey, cevaplara olan umutsuz umudumuzdu. Gerçek kızının kaderini bilmeden bu dünyadan ayrılmasının en iyisi olup olmadığına karar veremiyordum. Tek bildiğim, kendi cevaplarımı bulana kadar rahat edemeyeceğimdi.

Bazı tüccarlar ben geçerken selam verdiler. Diğerleri ise ben mallarını incelerken onları izledi. İyileştirici aletler, tonikler, tatlılar, giysiler, nadir postlar ve...

İleride, tezgâhların en küçüğü boş kalmıştı. Ama mücevherlerin üzerindeki boncuk işçiliği ayaklarımı ve parmaklarımı yakınıma çekti. Sütü mavilerin ve kristal gökyüzünün safirleri bileziklere, kolyelere ve hatta diademplere dolanmıştı.

Büyük bir el benimkine çarptı.

Üç uzun parmağı görünce kalbim durdu. İkisi boğumlu kütüklerden başka bir şey değildi.

"Merhaba," dedim ve elimi geri çekmeye çalışırken boğazımı temizledim. "Çok güzeller."

Yavaşça eli elimden kaydı. Başımı kaldırdığımda gözlerim turuncu bir setle karşılaştı.

"Senin şu parmakların da öyle." Perinin sesi hırçındı. "Eğer onları saklamak istiyorsan, satın almadığın sürece sakın dokunma."

Doğru. Fae'lerin kendileri kadar eski olan bu kuralın Crustle'daki pek çok iş anlaşmasını da kapsadığını unutmuşum. "Seninkini de böyle mi kaybettin?"

Kel peri beyaz bir kaş kaldırdı. "Bu sabah uyandın ve bela aramaya mı karar verdin, yoksa her zaman böyle umursamaz mısın?"

Bunun üzerine gülümsemekten kendimi alamadım. "Sadece merak ettim."

"Merak kedilerden çok daha fazla öldürür, güzel şey." Kalp atışlarım yavaşladı, sonra masanın arkasındaki ağaç kütüğüne çöküp bakır kahve fincanına uzandığında ağırlaştı. "Bilmen gerekiyorsa, onları bir forlok yakaladı."

Forlok.

Şaşkınlığım bilgisizlik sanıldı, çünkü gururla şöyle dedi: "Senin kadar uzun. İskelet gibi ama ölümcül." Gözleri parlıyordu. "Onların kemikleri

Bazı cadılara gerçekten iyi bir fiyata satılır. Her neyse, genç ve aptal halimle hak ettiğimi aldım."

Görünüşe göre gerçekten de doğru yerdeydim.

Ses tonumu yumuşak ve sıradan tutmaya çalıştım. "Peri diyarını ziyaret ettiniz."

Kahvesini ağzına götürürken durakladı ve bana sanki dün doğmuşum gibi baktı. Keşke dünya tecrübem olmadığı için benim de öyle olabileceğimi bilseydi. "Folkyn'i kimse ziyaret etmiyor. Ben orada doğdum, büyüdüm ve oradan ayrıldım." Kısaltılmış sözleri hikâyenin çok daha fazlası olduğunu ima ediyordu. Muhtemelen zorla götürülmeden ya da daha kötüsü olmadan önce kaçmıştı.

Mücevherlere dönüp baktığımda, "Bunlar buradan değil." dedim.

Elindeki fincanı masaya vurdu ve masanın üzerine çıkarak beni irkiltti. "Pekâlâ, sen de kimsin lan?" diye alay etti. "Ha? Şu işe yaramaz kraliyet casuslarından biri mi? Ben yanlış bir şey yapmadım, duydun mu? Her şey yeterince yasal." Elini salladı. "Öyleyse git."

Geri çekildim ve ellerimi kaldırdım. "Yemin ederim öyle bir şey yapmadım. Ben sadece..." İçimi çektim, sonra itiraf ettim, "Sadece biraz bilgiye ihtiyacım var."

Şaşıran erkeğin yüzü bir kez daha beni incelerken buruştu. "Bilmeye değer hiçbir şeyim yok. Yatağına geri dön."

"Ama bence olabilirsin." Elbisemin cebinden iki altın para çıkarıp elimi açtım ve ona bir anlığına gösterdim. "Ve ödemeye hazırım."

Ateş rengi gözleri önce paralara, sonra da yırtık pırtık pamuklu elbiseme kaydı. "Senin gibiler böyle paralarla ne yapıyor?"

"Çalıntı değil, eğer bunu ima ediyorsan," diye kestirip attım, sonra kendime duygularımı uzak tutmam gerektiğini hatırlattım. Şimdi alınmanın sırası değildi. Tek bildiğim, bana bir şekilde yardım edebilecek birkaç kişiden biri olabileceğiydi. "Tek bilmem gereken içeri nasıl gireceğim."

Homurdandı. "Binmek mi?" Bir kahkaha havlaması.

"Folkyn'e mi?" Başımı salladım.

Gülümsemesi azaldı. "Aptal olduğun kadar delisin de."

Dişlerimi sıktım ve paraları bir kenara koymaya çalıştım.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi çabucak. "Tamam. Sana tek bir şey söyleyeceğim, sadece tek bir şey."

Bir madeni parayı uzağa koydum ve erkek küfretti. "Göründüğünden daha acımasızsın." Bekledim ve homurdandı, "Birini tanıman gerek."

"Birisi mi?"

"Kesinlikle," dedi, iki yanımızdaki sessiz duraklara bakarak. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Oradan biri demek istiyorsun," dedim, Florian'ın ağzının sıcaklığını, damgalayıcı dokunuşunu hatırladığımda bile umudum sönüyordu.

Ziyaretlerinin sağladığı ödeme dışında, kralın hiçbir yardımı olmayacaktı. Hayatım boyunca cevaplara duyduğum arzuyu sadece ima etmek bile geri dönüşü olmayan ve feci bir hata olabilirdi. Folkyn kraliyet ailesi kendilerine hizmet etmeyen hiçbir şey yapmazdı ve eğer Kral Florian planımı öğrenirse...

Bana yasaklanmış bir ülkeye girmeyi hayal ettiğim için beni öldürebilirdi.

Yaşlı bir kadın yanından geçerken mücevher tüccarı kemerine sıkıştırdığı bir bezi kaparak büyük bir safiri parlattı. "Günaydın, Hal."

Hal öfkeyle ofladı. "Sabah ne zaman iyi olur ki, Issle?"

Bu Hal'den böyle bir selam almaya alışkınmış gibi kıkırdadı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kanalın kıvrımına park etmiş eski ürün arabasına doğru ilerledi.

Hal bekledi ve bir dakika sonra devam etti. "Aslında iki seçenek var. Eğer hayatta kalmak istiyorsanız. Oradan ya da burada yüksek rütbeli birine ihtiyacınız var."

İçimden gelen inleme ve küfretme isteğini bastırdım. "Tabii ki." Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Gidip valiye küçük bir ziyarette bulunayım, olur mu?"

"Ya da kendine onun yozlaşmış uşaklarından birini bulabilirsin." dediğinde bozuk paramı cebime geri koyacaktım.

Gözlerimi kırptım. "Korumaları mı?"

Omuz silktili. "Onlara ne demek istersen. Bunlardan seksen tanesiyle..." Elimdeki madeni paraya doğru başını salladı. "Seni koğuşlardan geçirmesi için bir tane kiralayabilirsin."

"*Seksen mi?*" Neredeyse bağıracaktım.

Bu, kralın bana bıraktığından çok daha fazlaydı. Bana tekrar o kadar para verirse, onunla dört buluşmadan daha fazlası tahakkuk edecekti.

"Kuralları ben koymuyorum, güzel şey, ve çok azı onları çiğneyecek araçlara sahip."

Bu arada kalmış yerden asla çıkamayacağım düşüncesi göğsümü sıktı. Asla bilemeyecektim. Silemeyeceğim onca "hiç"i.

"Folkyn'de bu kadar çok istediğin ne var?"

"Cevaplar," dedim, tek bozuk parayı masanın üzerine koyarken ses tonum düzdü.

"Neyin cevabı?" Hemen altını cebine attı. "Boktan babanın kim olduğunu bilmiyor musun?" Kahkahası sert ve küçümseyiciydi. "Sen ve diğer yüzlercesi, güzel şey. İnan bana, bazı gerçekleri bulmaya değmez."

Onu düzeltme isteğim gibi gülümsemem de zayıftı. Bu yüzden düzeltmedim. Gitmek için döndüm. "Teşekkür ederim, Hal."

"Bir saniye bekle." Bezi katlayarak ağır bir nefes verdi ve beni yanına çağırdı.

Çok meraklıydım ve yapacak çok az şeyim vardı, geri döndüm.

"Dinleyin." Sesini alçaltmadan önce bineğinin üzerindeki tezgahlara baktı. "Aradığın şey her neyse..." Ürkütücü gözleri benimkilerle buluştu. "Tanrı biliyor ya, elde etmeye değmeyecek."

Neredeyse yine gözlerimi devirecektim, çünkü zaten o kadarını söylemişti.

Ama sonra ekledi, "Şu korunaklı ormanlara gizlice girip" - başparmağını arkasından güneye doğru salladı - "ölümlü topraklarda kendine bir yuva yapmak için Folkyn'in herhangi bir krallığından daha fazla şansın olacak. Seni kim ve nasıl içeri sokarsa soksun, hiçbir sarayda gizlice dolaşmak diye bir şey yoktur. Eğer seni orada istemiyorlarsa, sözlerimi bir kenara not et..." Sesi hırıltılı bir fısıltıya dönüştü. "Eninde sonunda seni bulacaklar ve eğer seni öldürmezlerse, kalan günlerini keşke öldürselerdi diyerek geçireceksin."

Serçe uyanan ayla birlikte geldi.

Yatakta kalmaktan memnun, onu görmezden geldim. Pazardan eve döndüğümünden beri kıpırdamamıştım, ruh halim midemin hırıltılı yakarışlarını görmezden gelecek kadar düzdü.

Hal'in veda sözleri zihnimde sürekli dönen bir çark gibiydi ve yıllardır tutunduğum her şeyi silip süpürüyordu.

Serçe ısrarla pencerenin kenarındaki çıkıntıya zıpladı ve cıvıldadı.

"İlgilenmiyorum," dedim ama yaratık ne duyabiliyor ne de anlayabiliyordu.

Belki de öyleydi.

Kuş durdu ve dairenin diğer ucundan beni izledi. Sonra bacağına bağlı olan parşömen parçasını kopardı. Pencerenin altındaki yontulmuş alçak raflara doğru kanat çırpı ve küçük ahşap saatin yanındaki dantel örtünün üzerine kondu.

Kuş tekrar cıvıladı, kanatlarını açtı.

"Oh, tamam." Yatak takımını attım ve kendimi bildim bileli üzerinde uyuduğum tek kişilik şilteden kalktım.

Böylesi bir konfor içinde uyumanın nasıl bir şey olduğunu sık sık merak etmeme rağmen, yatağını kullanmak bir yana, Rolina'nın odasına tekrar girmeye bile cesaret edemiyordum. İki yetişkin erkeğe yetecek kadar büyük olan yatak, fırırlar ve kuştüyü yastıklarla dolup taşıyordu.

Kuş sonunda uçtu, ama ben ağır ve neredeyse okunaksız bir el yazısıyla "*Gece yarısı, aynı oda*" yazan küçük notu açana kadar uçmadı.

Not, kapanan yumruğumun içinde yavaşça çıtırdadı. Çeri domates poşetini ve marketten çıkarken aldığım peyniri açmadan önce mutfak tezgahının üzerine fırlattım. Yemeğimi yerken bir sonraki toplantıda neler olabileceğini düşündüm.

Bir bardak suyu boşalttım ve titreyen bir elle yere bıraktım. O bir kraldı.

Ve bu yüzden kendimi onun ağzının benimkini yuttuğu düşüncesine kaptırmam ve onun altımda kendimi hayattan çok daha büyük hissetmem çok çirkindi.

Altınlarını alıp bir daha geri dönmemek de aynı derecede çirkin ama bir o kadar da akıllıca olurdu - artık Folkyn'e gizlice girmenin bir yolunu aramaya devam edebilirdim. Ne de olsa Hal'in doğru insanları ikna etmek için gereken para miktarı konusunda yalan söylemiş olma ihtimali yüksekti.

Uyarısı bu planı daha kanatlanamadan dümdüz etti. Yalan söylemiyordu ve söylemiş olsaydı bile, yine de karşılayabileceğimden daha pahalıya mal olacaktı.

Peki ya çağrıldığımda Şehvet İni'ne dönmezsem, Madam Morin ne yapabilirdi? Herhangi bir müşteriyi küçümsememe şüphesiz çok kızardı, ama onun gibi bir müşteriyi?

Hoşuma gitse de gitmese de, Crustle öngörülebilir gelecekte kalmam gereken yerd. Bu yüzden ağzıma bir domates daha attım ve banyo yaptım.

Musluğun gıcirtısı ve suyun porselen küvete çarpması, akıldan çıkmayacak kadar boş dairede yankılandı.

Tüm hayatımı yalnız hissederek geçirmiştim. şimdi, gerçekten yalnızdım.

Yalnız ve bu cezalandırıcı ve kafesi andıran orta topraklarda zaten batarken nasıl ayakta kalacağımın emin değilim. Birini, özellikle de bir kralı düşman edinmek hayatıma mal olabilir. Ortadan fark edebilecek tek kişi Gane'di ve o fark ettiğinde de artık çok geç olabilir.

Isınan suya daldım ve hanımeli kokulu baloncukların arasından mercan taşlarına baktım, bunların hiçbirinin yeni olmadığını biliyordum. Sadece daha önce çok yakından tanımadığımdan emin olmuştum, kalbim ve zihnim her zaman göremediğim bir geleceğe yapışmıştı.

İtiraf etmeyi reddetsem de Crustle dışında bir geleceğin yok denecek kadar az olduğunu biliyordum. Hayatta kalmayı garantilemek istiyorsam, bununla ve yalnızlığımla barışmam en iyisiydi.

Eğer bu iş buysa, belki de başka bir iş aramaya gerek yoktu. Belki de mavi gözlü kral gibi müşterilerle, kasabanın kargaşasını çevreleyen bataklıkların ötesinde küçük bir çiftlik satın alabilecek kadar uzun süre Madam Morin için çalışabilirdim.

Kapalı göz kapaklarımın ardında koyu mavi gözler parladı ve sudan çıkarken nefes nefese kaldım.

Heyecan göğsümde patladı ve beni utandırdı. Beklenmedik müşterimi tekrar görmek istiyordum.

Kral beni istiyordu. Henüz anlayamadığım nedenlerden ötürü, sevgililerinin daha deneyimli olmasını tercih ettiğini bile söylemişti. Hayalini kurduğum ve artık geri dönölmez bir şekilde ulaşılmaz görünen her şeyi bana verebilecek biri varsa, o da Folkyn'in yönetici evlerinden birinin kralıydı.

İmkansız. Beni kesinlikle cezalandırırdı.

Ama belki de cezalandırmazdı.

Belki de yeterince sabırlı ve dikkatli bir dürtmeyle bana yardım etmeye ikna edilebilir, diye düşündüm, sıcak ağzının ve daha sıcak uyarısının anısı buz gibi bir ateşle geri dönerken.

Sana çok iğrenç, şerefsiz şeyler yapacağım.

Elimin vücudumdan aşağı kaymasını engelledim ve kalçalarımı kapattım. Çünkü banyo yapmama rağmen yaptığım şeyin kokusunu alabilirdi. Yıkayıp gitmeye hazırlanmadan önce tekrar suya girdiğimde sayısız hayal kırıklığıyla inledim.

Bekleyip bu sefer bir refakatçim olmayacağını görmek istemiyordum.

Gece yarısından yarım saat önce Şehvet İni'ne vardığımda, erkenciliğimi bir elbise arayarak iyi değerlendirdim.

Ya çok dar ya da çok büyük olan üç tanesini denedikten sonra, saten destekli dantelden tek bir yaprak halinde yere düşen limonlu bir numarada karar kıldım. Şımartılmaya ayıracak parası olan biri için bir gece elbisesini andırıyordu ama kıvrımlarıma göre şekillenmesini ne kadar sevdiğimi inkar edemezdim.

Nazik ama uygun bir şekilde göğüslerimi, kalçalarımı ve üst uyluklarımı kavradı, sonra ayak parmaklarıma degecek şekilde düştü.

Soyunma odasında, Madam Morin'in geçen sefer söylediği gibi yapmaya ve saçlarımı toplamaya çalıştım. Ama tokalar vahşi ve kalın dalgaları tutmadı. Bunun yerine saçlarımı ördüm ve birkaç parçasını kulaklarımın arkasına tutturdum.

Ben yüzümle bir şeyler yapmayı düşünürken içeri bir kadın girdi, kendi yüzü ve vücudunun üst kısmı kızarmıştı. Püsküllü elbisesini düzeltirken beni görünce dondu kaldı ve yanağındaki bronz saç tellerini savurdu. "Siz Rolina'nın yerine gelen kişi olmalısınız."

Başımı salladım ve pudrayı yere bıraktım. Zaten ne kadar kullanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Merhaba."

"Güzel," dedi, beni incelerken dudağında küçük bir kıvrılma oldu. "Rolina her zaman haydutlarla ilgilenir. Dennis tam bir ısırgan, o yüzden o güzel göğüslerine dikkat et."

Şokumu gizlemek için öksürdüm. Başka müşterilerle tanışmaya hiç niyetim yoktu. En azından buna gerek kalmayacağını umuyordum. Yine de bunu söylemeye zahmet etmedim. "Korkarım onunla henüz tanışmadım."

"O zaman kendini şanslı say," diye mırıldanarak uzak köşedeki küçük banyo odasının kapısını kapattı.

Aynadaki yansımama, yanaklarımın hafifçe solmasına baktım ve yüzüme bir şey sürmekten vazgeçtim. Kadın adını bile göre, mahremiyet istediğinden şüphem yoktu. Ve bırakın bir arkadaşı, bir yoldaş kadar zor bir şeyi umacak halim yoktu.

Madam Morin üçüncü kata çıkan merdivenlerin başında belirdiğinde soyunma odasının kapısı arkamdan daha yeni kapanmıştı. "Oh, merhametli anne. Bu akşam gerçekten de yarı düzgünsün." Koridorda hızlı adımlarla ilerledi. "Yine de söylemeliyim ki, o dudaklara biraz renk gelse fena olmazdı."

"Böyle şeylerin sanatına pek aşina değilim."

Morin yanağındaki bir saç telini düşürerek yavaşladı ve kaşlarını kaldırdı. Hızla tepeden tırnağa incelendim. "Onunla dost ol, Flea. Bu memnun görünüyor ama gelecekteki müşteriler biraz daha fazlasını isteyebilir..." Kıpırmızı dudaklarını büzdü. "Lezzet."

Kaşlarımı çattım ama buna söyleyecek bir şey bulamadan parmaklarını şıklattı. "Peki, ne bekliyorsun?" Merdivenleri işaret etti. "Yürü hayatım. O zaten burada."

"Şimdiden mi?" Henüz gece yarısı olmuş olamaz.

"Sanki kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun." Morin alçak sesle gülerek soyunma odasına girmek için arkama geçti. "Onu hevesli tutarsan, parası da sende kalır. Ama şimdi acele et."

Kapı kapandı ve ben de onun kadar güçlü bir erkeğin beni görmeye bu kadar hevesli olmasının o kadar da kötü bir şey olup olmadığını düşünmeye başladım.

Ancak ikinci katta kendime olan güvenim erimeye başladı. Elim kapı kolunun üzerinde durakladım.

Kokusu etrafa yayıldı. Varlığı havada sessiz bir uğultu gibi.

Eğer ben onu tahtadan hissedebiliyorsam, onun da beni hissedebileceğini geç de olsa fark ederek kapıyı açtım. Kapıyı hızla arkamdan kilitlerken, hiç düşünmeden, "Bana kral olduğunu daha önce söyleyebilirdin..." dedim. Kendimi hatırlayarak çenemi kapattım.

Yüzümü buruşturdum, sonra döndüm ve reverans yaptım.

Kral Florian kaşlarını kaldırdı. Çoktan divanın üzerine uzanmış, ayak bileğini dizinin üzerine koymuştu. "Neyden önce?"

Doğru kelimeleri bulamayınca, özellikle de o gözler yanaklarımdan göğsüme, oradan da kapalı bacaklarıma doğru gezinirken, doğrulurken ağzımdan kaçırdım: "Zina yapmadan önce."

Öksürdü ve bunun şok olmuş bir kahkaha sesini bastırmak için olduğuna yemin edebilirdim. "Zina mı?"

Burnum seğirdi. Yanlış kelimeydi, biliyordum ama artık çok geçti. Eteklerimi sıktım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anladığımı sanmıyorum," dedi kuru bir sesle. "Açıklamak ister misiniz?"

"Yapmazdım." Olgun bir domatesten daha fazla kızarmıştım, ona bir kez daha gerektiği gibi saygı göstermeyi başaramayınca daha da kötü oldum. "Majesteleri."

Bir kahkaha daha. Bu seferki melodik bir gümbürtüydü ve düz dişlerin ve son derece keskin görünen köpek dişlerinin parıltısına eşlik ediyordu. "Limonlu turta gibi görünüyorsun, kelebek."

Daha fazla utanç çiçek açmakla tehdit ediyordu. Daha fazlası için yerim olduğundan kuşkulananarak çıplak ayak parmaklarımı serin tahtanın üzerinde kıvırdım ve bir yanıt vermeye zorladım. "Turtadan hoşlanmıyor musunuz Majesteleri?"

Dudakları seğirdi. "Otur."

Divanın üzerine büyük bir elini koyarak yanına yerleşmemi bekledi.

"Kral olduğunu bilmek çok yardımcı olurdu." Parmaklarımı kalçalarımı saran satenin üzerinde gezdirdim ve onun her hareketimi, hatta yavaş yavaş sakinleşen nefesimi bile takip ettiğini hissettim.

"Nasıl yani?"

El değmemiş içki dolabına baktım. "Çok daha saygılı olabilirdim." Hemen ekledim, "Majesteleri."

"Florian." "Kral

Florian."

Burnu hafifçe kırıştı. "Florian."

"Oh," diye nefes aldım, resmen mahcup olmuştum. "Anlaşıldı."

Eğleniyormuş gibi mırıldandı. "Meşgulumüşsün." Parlayan karanlık bakışlarına kaşlarımı çatarak karşılık verdiğimde daha da detaylandırdı. "Pazar."

"Ne olmuş yani?" Şaşkınlık numarası yaparak sordum, çünkü pazarı ziyaret etmek normal bir şey değildi.

Hellebore Kralı dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Kayıtsızlık ve o garip soğuk sıcaklık önce , sonra da sızdı. Bir süre sonra hafifçe ofladı. "Bir şeyin peşindeydin. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum," dedi ve o kadar gerçekçiydi ki, bu kelimelerin derimin altına işlemesi bir an aldı.

elbisemin ince kumaşının içine kıvrılırken karşılık olarak titredi.

"Gerçekten bilinecek fazla bir şey yok."

"Dalga geç benimle." Yüzünü tamamen bana döndü. "Şimdilik."

Ben de aynısını yaptım ve divanın alçalan sırtına yaslandım. "Şimdilik mi?" "Kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum."

Gerçekten de kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluştu.

Büyük bir riskti ama yine de bunu almak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Bir kraldan yardım istemeye kalkışmak gibi cüretkâr bir şey için iyi bir zaman olmayacağını düşündüm.

Dudağımı çiğnedim, sonra "Önce senden bir şey isteyeceğim" demeye karar verdiğimde dudağımı bıraktım.

Yüz ifadesi değişmedi. Gözleri yüzümden ayrılmıyor, yavaş bir çalışmayla her özelliğimi inceliyordu. "Sor," diye kestirip attı Florian.

Göğsümde korku tamamları çalışıyordu.

Sesimi titretmemesi için tanrıçaya sessizce dua ettim ve boğazımı temizledim. "Eğer seninle buluşacaksam," diye başladım, sonra düzelttim, "eğer *sadece* seninle buluşacaksam, karşılığında bir şey istiyorum."

Şaşkınlık yüz ifadesini biraz olsun kırdı. "Altın senin için yeterli değil mi, cesur yaratık?"

Yanaklarıma bir kez daha sıcaklık doldu. "Ne kadar dilersem, umut etsem ve denesem de bazı şeyler satın alınamaz."

"Bu yüzden pazarda bilinen suçluları avlıyordunuz."

Suçlu kelimesi beni endişelendirdi. Aynı zamanda Hal'ın iyi olduğunu umuyordum. "Uzaklara gönderildim."

"İşte bu yüzden hâlâ nefes alıyor."

Gözlerim büyüdü ve kiminle oturduğumu unuttum. "Beni takip mi ettin?"

Verdiği tek yanıt sabırsız ve yavaş bir göz kırpmaydı.

Elbette böyle bir şey ona yakışmazdı. Florian'ın muhtemelen pazar dahil her yerde sadık adamları vardı.

Diğer gömleği gibi sadece göğsünün ortasına kadar düğmeli olan ipek gömleği, bir dizini sandalyeye doğru kaldırıp daha da yaklaştığında açıldı. Bir kolunu arkaya doğru kaydırıp, başparmağı ve işaret parmağı omzumun hemen yanında birbirine sürtündü. "Bana satın alınamayacak bu şeylerden bahset."

Kokusu ve feromonları vücuduma sinmiş, sözlerimi amaçladığımdan daha uysal hale getirmişti. "Eğer yaparsam isteğimi dikkate alır mısınız?"

Kral ağzını bükerek, "Pek bir şeyle takas edecek durumda değilsin tatlı kelebek," dedi.

"Neden bana öyle diyorsun?"

"Aromanız ve narin..." Durakladı, sonra kayıtsızca "Güzelliğiniz diyelim," dedi.

Yanaklarım ve boynum tutuştu ve kaybolan kelimeler için çabalarken başımı eğdim. *Herhangi bir şeyle* ilgili deneyimsizliğimden bahsediyordu. Bunu biliyordum ama nedense yine de hoşuma gitmişti - bana her ne dediyse, olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gitmişti. Belki de bu nefretten kaynaklanmıyordu.

Belki de Flea olmadığı içindir.

Cesaretleterek başımı kaldırdım. "Neden orta topraklara zevk için geldin?"

"Neden olmasın?"

Kaşlarımı çattım. "Bu bir cevap değil." Kaşlarını kaldırdı ve ben de gerildim.

Bunu fark etti ve belki de azarlanacağından emin olduğu şeyi kapalı dudaklarının ardında tutmaya karar verdi. Bir an sonra, inkar edilemez bir şekilde, "Çok çabuk endişeleniyorsun," dedi.

"Sen bir kralısın." Ve bunu hatırlamak benim için akıllıca olur.

"Sadece benim yüzümdenmiş gibi davranmayalım." Gözlerim kısıldı ama tekrar konuştu, sesi daha yumuşaktı. "Seninle yaptığım ziyaretler konusuna zamanı gelince geleceğiz, ama şu anda ne istediğini bilmek istiyorum ki isteğini dikkate alabileyim."

Hareketsiz yüz hatlarını incelerken nefes alıp almadığımdan emin değildim. *Annem beni sakatladı*, bunu kastetmişti. O zaman beni cezalandırmazdı, kesinlikle. Bilmek istediğinde değil.

Kalbim titredi, umut göğsümden taşan itirafı dudaklarımın arasından geçirdi. "Eve gitmek istiyorum."

Kral Florian uzun süre gözünü kırpmadı.

O yoğun gece yarısı bakışına yarım dakika boyunca acı çekerek katlandıktan sonra kalbimi kucağıma kusmaktan korktum. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Titreyen ve bükülen ellerime baktım.

Bir parmak çenemin altından kıvrılıp onu kaldırdı.

O derinliksiz gözler benimkileri aradı ve o başını eğerek düşmeyi bekleyen nemi inceleyene kadar gözyaşlarımın eşiğinde olduğumu fark etmemiştim. "Senin için çok şey ifade eden bir istekte kalbini bu işin dışında tut." Başparmağı alt dudağımın kenarını parlattı. "Çünkü seni böylesine nadir bir masumiyetten ve mucizeden mahrum bırakmaktan sonsuz bir zevk alacak pek çok kişi var."

Beni yüksek sesle sormaya iten şeyin ne olduğundan emin değildim ama sözcükler ben onları durdurmaya çalışmadan ağzımdan kaçtı. "Senin gibi mi?"

"En tatlı yaratık..." Dudakları kıvrıldı ve aramızdaki boşluğu kapatarak ağzıma doğru fısıldadı. "Kimsenin sana olan niyeti benimkinden daha kötü olamaz."

Ona inandım. Folkyn soyluları hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı ama onların yaramaz ve çoğu zaman zalim doğalarına dair söylenti ve hikâyelerde gerçeklik payı olduğunu bilecek kadar bilgim vardı.

Ağız havada asılı kaldı. Gözlerimiz kilitlendi ve nefeslerimiz birbirine karıştı.

Yönümü bulamayacağım kadar derin bir suya girdiğimi bilmeme rağmen geri çekilmek istemedim.

Dudaklarımı onunkilerin üzerine koymak istedim. Yüzüne dokunmak istedim. Boğazına. Kollarına. Her yerine. Derisinin ve kemiklerinin geri kalanının, yüz hatlarının tanrıça tarafından oyulmuş taşı kadar keskin ve pürüzsüz olup olmadığını görmek istedim.

"Tahrik olmuşsun," dedi, sesinde ince bir şok notası vardı.

Yutkundum ve görmezden gelmeye çalıştım ama dudakları dudaklarıma bu kadar yakınken, güçlü enerjisi beni kuşatırken ve vücudumda vahşi ve bilinmeyen bir şey uyanırken... Başaramadım. Nefes verişim kelimelerimle birlikte sarsıldı. "Sanırım seni tekrar öpmek istiyorum."

Konuşmamı bitirdiğimde gözleri parladı ve tam da bunu yaptı. Benimkiler kapandı.

Ağzım onunkinin üzerine yerleşir yerleşmez beni hem yakan hem de daha fazlası için kaşındıran bir rahatlama içimi kapladı. Ne yapacağımı bilemeden onu içime çektim; normal ya da doğru bir şey yaptığımdan emin değildim ama umursamıyordum.

Elleri yüzümü yakaladı.

Sersemlemiş bir halde bakışlarının canlı karanlığına baktım. "Gerçekten de çok cüretkârsın."

Korku geri döndü, tenime giren bir kızarıklık, birkaç dakika önce beynimi çalan çılgınlığı neredeyse bastırdı.

Onu suçladım ve bunu söyledim. "Bana bir şey mi yaptın?" Belki de arzuları manipüle edebilen birkaç periden biriydi.

Kralın tutuşu yumuşadı. Başparmakları yanaklarımdaki sıcaklığın üzerinde gezinirken, yüzündeki gergin ifade hayranlığa benzer bir şey vardı. "Senin bana yaptığından daha fazlasını değil."

Sonra beni bıraktı ve ayağa kalktı.

Hızlı bir serinlik geldi ve beni sallanmaya bıraktı.

Ayağa kalkmaya cesaret edemedim. Oturduğum yerde kaldım ve o odayı geçip içki dolabına giderken titremenin eşliğindeydim.

Ses tonu sakindi, kendine bir içki koyarken her şeyden etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Sanırım bu evinizin nerede olduğunu bilmiyorsunuz."

"Hayır," dedim, uzun ve gergin bir sessizlikten sonra yeniden konuşmaya başladığımıza sevinerek. "Öğrenmeyi arzuladığım şey bu. Cevaplar istiyorum ve bunları elde etmek için yardıma ihtiyacım var."

"Çünkü sen bir Dönüşensin."

Soru değil. O zaten biliyordu.

Viskiyi boğazından aşağı attı. Sırtının genişliğine ve gömleğinin geniş omuzlarına oturmasına rağmen gövdesinin üzerinde dalgalanan bir gece gibi süzülmesine hayran kaldım. Bardak meşe ağacının üzerine sertçe bırakıldı. "Cevap ver bana."

"Bana ihtiyaın yok," dedim ama sonra istediğini teslim ettim. "Evet, ben bir Dönüşen'im."

Döndü ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Arkasını dolaba yaslayarak burnunun güçlü köprüsünün üzerinden beni süzdü. "Hayatın boyunca Crustle'da yaşadın ve şimdi bunun değişmesini mi istiyorsun?"

"Umutsuzca," diye itiraf ettim, saklanmak için çok geç ve nafile olduğunu biliyordum.

o.

Kirpikleri gözleriyle birlikte aşağı indi, vücudumdaki yolculukları benimkine döndüklerinde renkleri daha parlak bir tonda değişti. "İşte bu yüzden kendini avla takas etmeye çalıştın."

Midem bulandı. "Sen nasıl...?"

Aptal, diye içimden azarladım.

O bir kraldı. Ne bilmek isterse istesin, o bilgiyi bulurdu.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Kral Florian'ın ağzı kıvrıldı. Çene çizgisini tozlandırın kılları kaşımak için bir elini açtı. "Avla karşılaşmanız hakkında her şeyi duydum."

"Bu yüzden mi benimle görüşmek istediniz?"

"Kısmen." İtirafın sesi çıkmıyordu. "İn'de yeni biri işe alındığında da haberdar oluyorum, özellikle de geç ve tam bir peri olduklarında."

"Neden?"

Dışleri parladı, gözleri kamaştı. "nk orası bana ait."

şaşkınlığımı ve böylesine acımasız bir güzelliğin atlatmaya ve ona daha fazla soru sormaya fırsatım olmadı.

Odadaki sıcaklık düştü, hava hızla buz tuttu. "Bir dahaki sefere kadar, kelebek."

Gözlerimin önünde kral ortadan kayboldu ve beni ardında bıraktığı erimeye yüz tutmuş tellere bakakaldı.

FIVE

Gane'in yüz hatları şok ve dehşetle sürekli buruştu ve şişti.

Eğer ona her şeyi anlatmamış olmasaydım bunu komik bulurdum. Öyle olsaydı cin muhtemelen masanın arkasındaki tüneğinden düşerdi.

Ona sadece Madam Morin'e borçlu olduğumu değil, aynı zamanda bir kralla buluşup tehlikeli oyunlar oynadığımı da söyleseydim.

"İni..." Goblin başını salladı ve hırladı, "Sen sadece bir bu tür konularda *bebek*."

"Tam olgunluğa eriştim."

"*Sadece*," diye tükürdü. "Ve bunun gerçekte ne anlama geldiğini daha yeni anladın Flea. Seni neyin beklediğini biliyorsun. Her an başlayabilir _."

Bir elimi kaldırarak onu durdurdum.

Gerçekten de yirminci takip eden aylarda başıma neler geleceğini biliyordum. Sıcak. Bana bundan bahsetmesine izin veremezdim. Bu konuşma yeterince utanç vericiydi.

"Gane, ben iyi olacağım." Bir omzumu kaldırdım. "Müşterim o kadar da kötü değil ve görüştüğüm tek kişi o." Bu sözleri söyledikten sonra yüzümü buruşturmaktan kaçındım.

"Çok mu kötü?" Gane tükürdü.

Kral, bir önceki akşam beni bıraktığı buz gibi oda kadar soğuktu.

O zamandan beri ne Madam Morin'den haber almıştım ne de Florian'dan bir serçe. Ona itiraf ettiklerimden sonra, haber alamayacağımdan ve belki de benden ne isterse istesin, zahmete değmeyeceğime karar vermesinden korkuyordum.

Diğer yarısı ise imkânsız olandan, yani Kış Kralı'nın bana gerçekten yardım etmeyi düşünebileceğinden korkuyordu.

Tek istediğim buydu. Sonsuz geceler boyunca hayalini kurduğum tek şey.

Ve belki de, diye düşündüm Florian'ın beni uyuşturan merakını hatırlarken, bu benim sonum olacaktı.

Titredim.

Gane kaşlarını çattı. "Flea, hanımefendi ile konuşmanı ve başka bir anlaşmaya varmanı tavsiye ederim."

"Başka nasıl bir anlaşma yapabiliriz ki?" "Bunun yerine eğlence evini temizlemeyi mi teklif etsem?" derken neredeyse gülecektim.

Aslında bu o kadar da kötü bir fikir değildi.

Gane de aynı fikirdeydi, yanakları öfkeden kıpkırmızıydı. "Evet. Tam olarak böyle bir şey. O İn'i ziyaret eden yaratıklar sana kur yapmak ya da seninle arkadaş olmak istemiyorlar." İçini çekti ve sesini alçalttı. "Bazıları sana zarar bile verebilir."

Florian'ın uyarısı geri döndü.

Kimsenin sana karşı niyeti daha kötü olamaz.

"Artık çok geç. İyi para kazanıyorum," dedim, tedirgin ve bunu belli etmemek için çaresizce. "Madam Morin'den kısa sürede kurtulacak kadar iyi." Masasına yaslandığım yerden doğruldum. "Ne yaptığımı biliyorum."

Gane'in kara gözlerindeki öfke kısa sürede yerini hüzne bıraktı. "Flea, ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Hayatın boyunca kitapların ve bu çürüyen binanın içinde yaşadın ve bu saflığın seni felakete sürükleyecek."

Muhtemelen haklıydı ama elimde başka bir şey yoktu. Elimde olan tek şey, istediğim her şeye yavaşça açılan bu kapıydı.

Bana hayal edebileceğimden daha pahalıya mal olsa bile.

Serçe, ben kütüphaneden ayrıldıktan birkaç saat sonra geldi.

Havludan başka bir şey giymeden, kuşun durmaksızın mutfak penceresine vurduğu yere doğru daireyi adımladım. Camı itip açtığımda cıvıladı ve nota uzandığımda mavi tüylü yanağını parmağıma sürttü.

Serçe uçarken şaşkınlıkla gülümsedim, ama sonra mutfak lavabosundaki sabunlu suda kaybolmadan önce küçük parşömen rulosunu hızla topladım.

Not ilkiyle aynıydı.

Okumayı denemek ve başaramamaktan başka yapacak pek bir şeyim olmadığından, planlanan buluşma saati olan gece yarısından bir saat önce on iki numaralı odaya vardım.

Kendi elbisemi sade bir şekilde giymiştim. Gök mavisi pamuklu bir tunik, belden kıvrılıyor ve ayak bileklerime kadar iniyordu. Dökümlü kolları bileklerimde toplanıyordu ve yakası tam göğüslerimin üzerine geliyordu. Yıpranmıştı ama güzeldi ve işimi görürdü.

Yine de, daha iyi bir şey giymek için zamanım olup olmadığından endişelenerek kıpırdandım ve volta attım. Daha baştan çıkarıcı bir şey. Sonra yatağın ucuna oturdum ve saçlarımı parmaklarımla taradım. Yıkadıktan sonra hiç dokunmamıştım.

Kendimi bu kadar mülayim bir şekilde sunmama neyin sebep olduğundan emin değildim. Sabırsızlık belki. Belki de baştan çıkarmak için çaba sarf ettiğim son buluşmamızda bana neredeyse hiç dokunulmamış olmasıydı.

Böyle şeyler hakkında çok az şey biliyordum, bu yüzden tekrar utanacak olsaydım, olmadığım biri olmaya çalıştığım için olmazdı.

Belki de bir gün olmak istediğim biri.

Kral cisimlendiğinde hava durgunlaştı ve sonra değişti.

Sıcak odanın her tarafına yayıldı ve ardından kavurucu bir soğuk geldi. Kral solmakta olan gece yarısı gölge dallarına bürünmüş olarak görüldüğünde, bu küçük çapaklardan daha fazlası dans etti ve yere değdikten sonra eridi. Dar, uzun kollu siyah bir tunik ile benzer zırh astarlı bir pantolon ve diz hizasında çizmeler giymişti.

Bir savaş alanından yeni çıkmış gibi görünüyordu, ancak en ufak bir kan izi ya da kokusu tespit edilemiyordu.

Muazzam fiziğinin her bir etkileyici santimi belirginleşmişti. Her santimi zaten bildiğim ama belki de tam olarak fark edemediğim bir şekilde tehlikeliydi.

Yüz ifademi incelerken gözlerinde bir eğlence parıldadı.

Ağzımı kapattım ve bakışlarımı çıplak ayaklarıma çevirdim. Yatağın ucuna tünemeden önce terliklerimi çıkarmıştım.

"Bu sefer reverans yok mu?" Panikle ayağa fırlamaya hazırlanırken kral, "etmeyin. Seni olduğun yerde seviyorum." Üç uzun adım

onu dokunma mesafesine getirdi ve dokundu. Gözlerini gözlerime dikene kadar çenemi yukarı kaldırdı. "Hazır ve beni bekliyor."

Gözlerimi kırptım, kelimeler kifayetsiz kaldı.

Bakarken dudakları aralandı. "Seni hayal ettim," diye mırıldandı sanki isteksizce. "Bir şey hayal etmeyeli uzun zaman oldu."

"Gerçekten mi?" diye sorduğumu duydum. Beni bir günden diğerine sürükleyen tek şey rüyalarken sadece uyumayı hayal edemiyordum.

"Şey..." Tatlı ağzı eğildi. "En azından tatlı bir şey değil."

Onun bu itirafı göğsümde garip bir sızı yarattı. "Seni düşündüm," dedim, karşılığında ona bir şey vermenin adil olacağını düşünerek.

"Sanırım öyle." Dokunuşu keskin bir yanık bırakarak uzaklaştı. "İsteğine verdiğim cevabı mı merak ediyordun?"

Kaşlarımı çattım. "Bu benim-"

"Sana bir tane vermeden gitmeyeceğime güven, ama önce..." Elbisemin kolunu çekti. "Nedir bu?"

"Bir elbise."

"İçinde saklanılacak bir çadır."

Tamamen haksız değildi ama kızgınlığı yine de alevlendi. "Kimse sana onu giymeni söylemiyor." Aptalca cüretim karşısında gözlerim büyüdü.

Florian sustu, benim kalbim de öyle.

Sinsi sırtışını serbest bıraktığında sertçe vurdu. "Biraz sinirlenince bambaşka oluyorsun, tatlım." Esprisi geldiği gibi hızla kayboldu. "Çıkar şunu."

Benim için ne planladığını görmekten daha çok istediğim bir şey olmamasına rağmen, kızgınlığım geçmedi. "Peki ya istemezsem?"

"O zaman yapmana gerek yok." Divana doğru döndü. "Bu toplantıyı istediğiniz gibi yöneteceğiz."

Soru beni düşüncesiz bıraktı. "Önlüğü çıkarırsam ne yapacaksın?"

Durdu ve sırtı bana dönük bir şekilde, yumuşak bir sesle, "Ne yapmamı istersin?" diye sordu.

Hiçbir şey söylememeliydim.

Ona sadece beni tekrar öpmesini istediğimi söylememeliydim. Bana tekrar dokunmasını, ellerinin dolaşmak istediği her yere dokunmasını. Bunun yerine, "Son buluşmamızda beni öpmek bile istememiştin" diye ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını kaldırarak yavaş bir zarafetle bana doğru yürüdü. "Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

Öyle olduğumu inkâr edemezdim. Dikkatimi tekrar ayaklarıma çevirdiğimde o da bunu fark etti.

"Saklanmaya çalışmayı bırak. Bana bak." Gözlerimi ve dizleri üzerimde belirirken benimkileri de açtı. "Beni şok ettin. Başa çıkmak için kendimi yetersiz bulduğum şekillerde beni şok etmeye devam ediyorsun, ama bir şeye karar verdim."

"Öyle mi?"

"Hoşuma gittiğine karar verdim." Yüzümü kavradı, kendi yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarıma, "Şimdi bu çadırın gitmesini ve sırtını yatağa vermeni istiyorum," diye emretti.

Önlüğü başımdan geçirmeme yardım etti. Yavaşça yatağa uzandım. O geri çekildi ve ben de üzerimde sadece slip elbisemle dirseklerime kadar yükseldim. "Ne yapıyorsun?"

"Bulduğum hazineye hayranlıkla bakıyorum." Ama yüz ifadesi hiç değişmedi. Ellerini önünde kavuşturmuş, ayaklarını iki yana açmış bir şekilde duruyordu. "Bacaklarını aç."

Kalbim dörtlüğe koşmayı bıraktı ve boğazıma tırmandı.

Kral Florian başını eğdi. "Rahatsız mısın, kelebek?" Rahatsız olduğumu biliyordu ama yine de "Cevap ver" dedi.

"Evet."

"Güzel. Seçiminizi yapın." "Peki ya yapmamayı seçersem?"

"O zaman yapmamayı seçiyorsun," dedi, sanki ikimiz de bildiğimiz halde istediği gibi bana sahip olmamak onu rahatsız etmeyecekmiş gibi.

Bu beni çok heyecanlandırdı.

Onun ilgisinin ağırlığı altında tenim yanıyordu. Ama her saniye geçtikçe nefes alışım düzleşti ve bana ne yapacağını görmek için duyduğum kaşıntı, görmezden gelinmesi imkânsız bir ihtiyaç haline geldi.

Gergin olduğumu biliyordu. Ne olursa olsun oynamak istediğini biliyordu. Dizlerim kalktı. Sonra yavaşça açıldılar.

O sırada slip pantolonum kalçalarımın üzerinden kaydı ve hiç ses çıkarmasa da bunu hissedebiliyordum. Ondan yayılan gerilim seli, kar fırtınasından önceki buzlu bir esinti gibi çatırdıyordu.

"Gerçekten de çok tatlı," diye mırıldandı, sanki kendi kendine. "Bana bir şey söyle." Sesi daha yakındı ve gözlerimi küf lekeli tavana kazınmış telkâriden ayırdığımda onu yatağın ucunda dikilirken buldum.

Ve kalçalarımın arasına bakıyor.

"Kendine dokunuyor musun?"

"Evet" diye fısıldamadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Mırıldandı. "Ama kimse sana dokunmadı, doğru mu?" "Doğru."

Midem sıkışarak bekledim. Sanki bana eziyet ettiğini biliyormuş gibi, "O güzel amına ilk dokunanın ben olmamı ister misin, tatlı yaratık?" derken memnun görünüyordu.

Bir sonraki nefesim kesildi. Gökyüzü beni bıçakladı, o acımasızdı.

Görünüşe göre daha azını da istemiyordum, baş döndürücü bir beklenti ve sabırsızlık vücuduma zehirli bir sıcaklık şeklinde yayılıyordu.

"Evet," diye .

"O zaman benim için güzelce ve genişçe aç."

Bana söyleneni yaptım, bu da bana karanlıkta bir fısıltı gibi tenimin üzerinde dolaşan yumuşak bir onay mırıltısı kazandırdı.

Onu izlemeye çalıştım, dokunuşunun sıcaklığı merkezimin üzerinde gezinirken her parçam gergindi. Ama parmağının ilk sürtünmesi içimde ilerleyip beni ayırdığında gözlerim kapandı.

Göz kapaklarımın arkasında parlak bir ışık parladı. Kalçalarım titredi.

"Durmamı mı istiyorsun?" Sorusuna mizah katmıştı. Cevabımın ne olacağını zaten biliyordu.

"Hayır," dedim hemen.

Parmağı geri döndü, klitorisimden ilerledi ve girişime doğru ilerlerken beni yavaşça açtı. Orada durakladı. "Uylukların şimdiden titriyor, kelebek." Parmağının ucuyla içime hafifçe daldı. "Ve sen çok heyecanlısın."

Dokunuşu beni tekrar terk etti.

Gözlerimi açtığımda onu, parmağındaki uyarılmışlığımyı emerken buldum. Gözleri sanki benim tadıma bakıyormuş gibi kapalıydı. Boğazındaki alçak ve neredeyse belli belirsiz gümbürtüyü duyduğumda midem bulandı. Geniş omuzlarındaki hafif titremeyi fark ettiğimde.

Gözleri açıldı. Güneşin aydınlattığı gökyüzüyle eşleşecek kadar parlak bir maviydi. Bakışlarımız kilitlendi. Odadaki gerilim köpürdü.

Sonra gözleri hâlâ benimkilerdeyken elini göbeğime götürdü. Tüy gibi hafif parmaklarını iç bacaklarımın hassas derisinde gezdirdi ve tümseğimin üzerinde gıdıkladı. "Söyle bana, tatlı yaratık." Sesi farklıydı, boğuk ve keskindi. "Arzuladığın her şeyi elde etmek için ne yapardın?"

Konsantre olamıyordum. Uzman dokunuşu beni her şeye karşı körleştirirken olmazdı. Parmağının ucunu klitorisimin tam üzerine bastırdı ve hafif bir basınç uyguladı. Dudaklarımdan hırıltılı bir inilti geçti ve sonra durakladı.

"Bana cevap verdiğinizde devam edeceğim."

"Ne istersen," diye nefes aldım, hazzın geri dönmesi ve şimdiye kadar istediğim her şey için çaresizce.

Cevabım belli ki onu memnun etti.

O kadar ki yatağın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Elleri kalçalarımı kavradı, bedenimi öne ve doğrudan sıcak ağzına doğru sürüklerken morarttı.

"Gökler," diye neredeyse bağıırıyordum, kral burnunu göbeğime sokup aşağı yukarı ovuştururken sırtım yataktan kıvrılıyordu.

Derin bir nefes aldı, nefesi kaygan etime karşı düzensiz bir iniltiydi. "Kahrolası ilahi." Sonra ılık, kadife gibi bir sıcaklık giriş yerimden klitorisime doğru sürüklendi. Orada, sanki yutmak için zaman ayıracağı bir ikrammışım gibi daire çizdi ve yaladı.

Umursama yeteneğim olsaydı, beni terk eden sesler utanç verici olurdu.

Bende hiç yoktu.

Ama yıldızlarla aydınlanmış beynimde bir şey parlak döngülerle tekrarlanırken saçlarına uzanmamak için yatak takımını sıktım - o bir kraldı.

Bir peri kralı yüzünü kalçalarımın arasına gömmüştü.

Oda dönüyordu. Tenimde serin bir ter oluştu. Kalçalarımı tutuşu daha da acı verici hale geldi. Yanıyordu, içten içe tutuşuyordum ve durduğunda alevlerin tüm tenimde dans ettiğini hissetmeme saniyeler kalmıştı.

Nefesim kesildi. İtiraz edemeden bir parmak ucu hafifçe bedenime bastırdı.

Gerildim ve Florian da bunu hissetti. Geri çekildi ve ucunu tekrar içeri itti. Daha ileri gitmedi, sadece bedenimin tırnağını yutmasına izin verdi. Daha fazlası için inledim, kalçalarım yuvarlandı.

Kötücül sözleri bükülmez vaatlerle doluydu. "Seni kırdığımda, bu benim sikimle olacak ve kesinlikle çürüyen bir zevk evinde değil."

Sonra ağzı klitorisime yapıştı ve içimdeki her şey ele geçirildi. Ve patladı.

Bir zevk fırtınası dalgalar halinde saldırırken beni sıkıca tuttu. Kafa derimden ayak parmaklarıma kadar içimde kükrüyordu. Kıvrandım, inledim, nefesim kesildi ve onu durdurmaya çalıştım.

O yapmadı.

Bana işkence etmeye niyetli görünüyordu. Hâlâ parlak bir mavi olan gözleri, düşük kapakların altında memnuniyetle parlıyordu.

Kim olduğunu umursamadan, bu enfes cezayı sona erdirmek için ona uzandım. Ancak parmaklarım onun kalın ve şaşırtıcı derecede yumuşak saçlarıyla karşılaşır karşılaşmaz teslim oldum.

Sanki bunu bekliyormuş gibi bana işkence etmeyi bıraktı ve yatakta bedenimin üzerinde sürünmeye başladı. Onun büyüklüğü ve karanlığı, sakınmak için enerji bulamadığım bir tehditti. Kendimden geçmiş uzuvlarımdan ve yakalanamaz nefesimden başka bir şey olmadığımıdan emin olmuştu.

"Sana her şeyi vereceğim," dedi, tam tepemde alçak ve kaba bir sesle. "Ve karşılığında her şeyi alacağım. Buna vücudundan aldığım her damla zevk de dahil."

Konuşamıyordum, sadece şaşkınlıkla ona bakabiliyordum.

Sözleri bir uyarı gibi zihnimde sekti. Daha bariz olsaydı bile görmezden geleceğim bir uyarı. Bana bakışı, kızarmış yüzümü incelerken başımın iki yanına dayadığı iri elleri, incecik elbisemden taştan göğüslerim...

Bu onu tekrar istememi sağladı.

Vermek istediği her şey ve her şey için beni çaresiz bıraktı.

Burun delikleri alevlendi ve gözleri karardı. Ağzını benimkine doğru indirdi ve "Sen şimdiye kadar tattığım en tatlı nektarsın" diye mırıldandı. Dudaklarımız her kelimedede sıyrıldı. "Öp beni."

Bunu nazikçe yaptım. Bir kez, iki kez ve dudaklarımı onunkilere üçüncü kez bastırdığımda kendime olan güvenim arttı. Üst dudağındaki kendi özümü yaladım ve parmaklarımı gövdesini saran kalın kumaşın üzerinde gezdirdim. Kalçalarım çıplak bedenimin onun giyinik ereksiyonuyla buluşması için yükseldi.

Sıkılmış dişlerinin arasından tısladı ve hafif bir hırıltıyla uzaklaştı.

Bir eğlence evini ziyaret ettiği gözümünden kaçmadı, ancak zevk alıyor gibi görünen tek kişi bendim.

Tam karşılığında dokunulmak istemeyip istemediğini soracaktım ki, beni kırmakla ilgili önceki sözleri geri geldi. Bir ürpertiyle savaşıarak, elbisemi kalçalarımın üzerinden indirdim ve doğruldum.

Hellebore Kralı kendine bir içki doldurdu, parmakları sabitti ama çenesi titriyordu. "Sanırım biraz..." olduğunu itiraf etmemin zamanı geldi. Tıpayı sürahiye yerleştirdi. "Aldatıcı."

Kiminle düşünürsek, endişe verici değildi. Yine de göğsümdeki gergin , beni içinde bıraktığı şehvetli sisi bastırmaya başladı.

"Bir geline ihtiyacım var."

Bu sözler sisi ve odayı buzlu bir rüzgâr gibi yarararak geçti.

Döndü ve tepkimi değerlendirmek için içki dolabına yaslandı.

Ne şokumu ne de şaşkınlığımı saklayabiliyordum. Gözlerimi durmadan kırıştırdım ve kekeleyerek "Beni mi kastediyorsun?" diye sordum. Kesinlikle yapamazdı.

Ben onun ve soylu arkadaşlarının hor gördüğü bir ülkeden gelen isimsiz bir hiçtim. Viskisini yudumladı. "Bu odada başka kimse yok, kelebek."

Yanaklarım ateşle lekelenme tehlikesi geçirdi. Söylediklerinin çirkinliği bunun olmasını engelledi. "Ama..." Sesim kurudu. Başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Ben bir Dönüşen'im. Soylu bir ailem yok. Ne bir ailem ne de bir ismim var," dedim, üzücü gerçekleri yüksek sesle duyunca neredeyse irkiliyordum. "Arkadaşlarım bile yok."

Bu sonucusu tam olarak doğru değildi.

Gane'i seviyordum ama kasaba kütüphanesini işleten goblinin tek dostum olduğunu kabul etmek bana yardımcı olmayacaktı. Kral Florian'ın, Gane'in umutsuz isteği üzerine krallığından sürgün ettiği bir goblin.

"Bu da seni mükemmel yapıyor," dedi Florian, sözcükler yumuşaktı ama omurgamdan aşağıya doğru bir alarm dalgası gönderen çelik bir kaplamaya sahipti.

Acaba Gane'i hatırlıyor olabilir mi diye düşündüm ama kralın ne sorduğunu anlayınca bu düşünceyi hemen bir kenara ittim.

Bir kraliçe istiyordu.

"Neden?" Bunun gerçek olduğunu ve göz kamaştırıcı rüyalarımın biri olmadığını bilmek için bir bağa ihtiyaç duyarak buruşuk saten yatağı kavradım.

Florian bir omzunu kaldırdı ve viskisinden bir yudum daha aldı. "Savaşa gitmeye niyetliyim ve kazanmaya niyetli olsam da, ölüm beni bulursa yerime hükmedecek biri olmadan böyle bir şeye kalkışmam sorumsuzluk olur."

Savaş.

kadar hızlı dönüp duruyordu ki, elindeki viskiyi kapıp hepsini boşaltmaktan korkuyordum. Folkyn'in yönetici sarayları arasında her zaman zalimlik ve gerginlik söylentileri olmuştu, ancak hiçbir zaman savaşa gireceklerini düşündürecek bir şey olmamıştı.

Bu kıtada şimdiye kadar sadece bir savaş olmuştu.

Orta toprakları yaratan bir savaş.

Crustle, Folkyn'in Fae'leri insanların topraklarına sızmasından bıktığında çağlar önce kuruldu. Ordaylia'nın insan soyluları, Fae topraklarına kimin girdiğini ve orada ne yaptığını hiçbir zaman umursamamıştı, çünkü sözde perilerden çalmak için yaşayan cesur halktan pek çok zenginlik kazanmışlardı.

Ancak hırsızlık ve ihanet cinayete dönüştüğünde -hem Fae hem de vahşi yaşam- Folkyn'in dört mahkemesi Ordaylia'ya karşı harekete geçti.

Okuduklarımdan anladığım kadarıyla, bu bir savaştan çok, ölümlü kraliyet evinin kapısına kadar yapılan birkaç muharebeli bir yolculuktu. Fae orduları kaleye ulaştığında, Ordaylia'nın kral ve kraliçesi teslim olmaya ve barış için şartlar bulmaya söz vermişlerdi.

Kral öldürüldü ve kraliçe, iyi düşünülmemiş olsa da, binlerce ve binlerce yıl boyunca Mythayla kıtasında titrek bir barış sağlayan bir çözüm sağlamak zorunda kaldı.

Florian son içkisini de bitirdi. "Biraz kan dökülmesinden korkuyor musun, kelebek?" Sırıttı. "Korkma. Bana eşlik edemezsin. Hayatını riske atmak, başarmayı umduğum şeyin amacını boşa çıkarır elbette."

"Ben sadece..." Ne diyeceğimi bilemez halde sözümü yarıda kestim.

"Kafam çok karışık." "Kafanı karıştıran ne?"

Pek çok şey. Hepsi.

Öyle demedim, daha ziyade "Arzu ettiğin herkese sahip olabilirsin. Herhangi biri."

Alt dudağının mükemmel kıvrımını okşadı ve bu şaşırtıcı konuda daha fazla konuşup konuşmamayı düşünüyormuş gibi boş bardağına baktı. "Güzelsin ve saf kandan geliyorsun ama hiçbir şeyin yok." Kaşlarını çattığımda basitçe ekledi: "Bu yüzden hiçbir şey beklemeyeceksin."

Bu kelimeler arasındaki boşlukları doldurmasına gerek yoktu. Belki de sarayında, hatta Folkyn'in tüm diyarlarında göz önünde bulundurduğu dişiler Fae'ydi.

Her şeyi beklerlerdi.

Ve onları suçlayamazdım. Onun beklentileri ve varsayımları karşısında içimde küçük bir ateş yandı. "Bu kadar kolay bir eş olacağımı nereden çıkardın?" Ne söylediğimi ve bunun nasıl karşılanabileceğini fark ettiğimde kızardım.

Bunu fark eden Florian bardağını yere bırakırken sıırıttı. "Öyle olmanı beklemiyorum..." Yavaşlayan kalbimi tekmeleyen adımlarla yatağa doğru ilerledi.

"Sakin ol." Önümde durarak dizlerimi açmaya gitti.

İçgüdüsel olarak onun için açılış yaptılar ve inançlarını daha da pekiştirdiler.

Gülümsemesi yıkıcıydı. Parmakları çenemde nazikçe duruyordu. Kaldırdı ve okşadı. "Sadece beni memnun etmek istediğini zaten biliyorum."

Yutkundum, haklı olmasından nefret ediyordum. Bunu inkâr etmek anlamsızdı. Yine de meydan okudum: "Peki seni bu kadar ikna eden ne?"

Kaşları çatıldı. "Sen yumuşak başlısın." Gözleri vücudumda gezinerek kalçalarımın arasında durdu. "Sana ne dersem onu yapacaksın."

"Bunun bana para ödediğiniz için olduğu söylenebilir."

Dudakları kıpırdadı, gözleri benimkilere çarptı. "Bir dakika içinde dilimin üzerine boşalmanın nedeninin bu olmadığını biliyoruz."

İstek kanıma karıştı ve vücudumun derinliklerinde toplandı.

Derin bir nefes aldı ve sırtarak, "Onay gibi kokuyor," diye mırıldandı.

İşte o zaman, bu çirkin isteğini geri çevirmeme neden olması gereken ama bunun yerine beni daha da yakınlaştıran bir kesinlikle biliyordum ki, bu erkek gerçekten de benim sonum olacaktı.

"Cevaplar," dedim, sesim boğuk ve yanlış çıkarken bir nebze kontrol sağlamaya çalışıyordum. "Kim olduğuma ve nereye ait olduğuma dair cevaplara ihtiyacım var. Alacağım şey bu mu?"

Gözlerinde bir karanlık parıltısı belirdi. Beni bırakıp arkasını dönmeden önce dokunuşu sertleşti. "Tabii ki."

Dizlerimi kapattım ve dudakımı çiğnedim.

Bu delicesine aptalcaydı. O kadar ki, aklımı bile çelmemeliydi. Evlilik çok az kişinin kaçabildiği bir sözleşmeydi. Elbette bir kralla evlenecek kadar çaresiz değildim.

Ama o kadar çaresizdim.

Belki de hiç aptalca değildi. Orada olurdum. Folkyn'de olurdum. Madam Morin için çalışmak zorunda kalmayacaktım. Kuşlar diledikleri yere uçarken ve ben kapana kısılmışken, apartmanımızın penceresinden onları izlemek zorunda kalmayacaktım.

Florian şimdi kapıya yakın bir yerde durmuş bana bakıyordu.

Anlayışlı ya da sadece çılgınca bir tahminle, "Hiçbir şey istemeyeceksin kelebek. Arzuladığın bu değerli evi ararken sarayımın koruması da dâhil olmak üzere ihtiyacın olan her türlü konfora sahip olacaksın. Sadece dikkat edin, o şey her ne bulduğunuzda..." Flurries

ortaya çıktı, sözleri soğuk ve açık bir uyarıydı. "Sadece bana ait olacaksın."

Onu alıp alamayacağımı sormadan gitmişti.

Sorulmamış sorunun cevabı onun yokluğunda netleşti. Birine ait olmak isteseydi benim gibi çaresiz ve aptal bir yaratığı aramazdı.

OceanofPDF.com

SIX

sonraki şafak mücevherli ışığını kaybettiğinde, başka bir serçe kralla görüşme talebiyle geldi.

Sadece birkaç saat uyuduktan sonra çoktan uyanmıştım ve Bitmek bilmeyen düşünceler ve korkular sarmalı beni sarmışken bu kadar uyumuş olmama şaşırdım.

Evlilik. Savaş. Kraliçe.

Cevaplar.

Kralın el yazısı olduğundan emin olduğum küçük parşömen parçasına baktım ve anladım. Bu gece teklifini kabul etmemi isteyecekti.

Reddetmeliydim. Bunu düşünmemeliydim bile.

Yine de nedense teklifini geri çevirme fikri beni onunla evlenme gibi saçma bir fikirden daha çok korkutuyordu.

Kral Florian'a güvenmek bir seçenek değildi.

Ama Folkyn'e tek başıma ulaşip hayatta kalmanın bir yolunu bulabileceğime de güvenmiyordum. O sayısız gizli ve tehlikeli yönü olan bir riskti ama aynı zamanda bir garantiydi. Bunu kabul ederek Faerie'ye girmeyi başaracaktım.

Sonunda Crustle'dan kurtulacaktım.

Kollarımı, bacaklarımı ve göğsümün büyük kısmını örten kireç yeşili pamuklu bir elbise giydim. Saçlarımı taradım ama serbest ve dağınık bıraktım. Bu gece aklımın başımda olması gerekiyordu. Florian beni neredeyse çırılçıplak ve yine merhametine kalmış, zevkten uyuşmuş bir halde tutarak dikkatimi dağıtamazdı.

Dışarı adımımı atar atmaz rüzgâr beni selamlamak için uğuldadı.

Sokak lambalarının içindeki ateş, yaklaşan fırtınayla birlikte titredi ve sallandı. Bazıları sönerken dumanlar sisli karanlıkta dans etti. Terliklerimin yosun tutmuş kaldırım taşına hafifçe vuruşu endişeli kalbimin düzensiz atışıyla eşleşiyordu.

Saatin geç olmasına ve havanın değişmesine rağmen Şehvet İni ısı ısıldı. Caddeye bakan kirli pencereden barda dans eden ve içki içen müşteriler görünüyordu. Kısa bir süre için bunun nasıl bir şey olabileceğini merak ettim - böyle bir şekilde tüm çekingenliğini kaybetmek.

Sonra, sinsi bir kralın dokunuşu ve tadı altında bunu zaten deneyimleyip deneyimlemediğimi düşündüm.

Eğlence evinin arka tarafına giden ara sokağa girerken dikkatim biraz dağılmıştı, bir sıçan çöp yığınının arkasından sıçrayıp karanlıktan sokağa doğru koşmaya başlayınca neredeyse zıplayacaktım.

Kalbim küt küt atarken, gidişini izlerken kahkahalara boğuldum. Botlar görünüp durduğunda gülümsemem düştü.

Kapüşonlu pelerin giymiş bir erkek sokağın sonunu kapattı.

Durduğum yerden onun gölgeli yüz hatlarını göremiyordum ama o gözleri hatırladım. Parlak ve saf altından gözleri.

Korku, her yavaş kalp atışına düştü, kulaklarımda sürüklenen bir gong.

Wild'la birlikteyken burada ne işi olduğunu sormak üzereydim.

Hunt, kelimeleri oluşturmakta zorlandım. Gözünü kırpmadı. Bakışları benimkileri tuttu ve hareket etmedi.

Çekil. Bu kelime karnıma bir yumruk gibi indi. Arka girişe çıkan merdivenler sadece birkaç adım ötedeydi ama ikimiz de öylece hareketsiz duruyorduk, kapana kısılmış gibiydik.

Şehvet İni'nden ana girişten çıkan bir gruptan sokağa kahkahalar yayıldı. Dehşetten donmuş transımı bozdu. Geriye doğru sarsıldım.

Altın gözlü peri bir adım öne çıktı.

Tepemde uçan bir baykuş kulak tırmalayıcı bir çığlık attı ve sonunda merdivenlere doğru koştum.

Nefes almadan ve yarı yarıya pelerinli erkek tarafından geri çekilmeyi bekleyerek onlara doğru uçtum.

Avla birlikte seyahat edenle aynı kişi olduğuna yemin ettiğim bir erkek. O garip sisin Rolina'yı üzerinde öldüğü toprak ve çimenlerden başka bir şeye dönüştürmemesini izledikten sonra beni uzaklaştıran erkek.

Üçüncü katın kapısını açtım ve kendimi içeri attım, sonra kapattım ve ahşaptaki çizgili camdan merdivenlere doğru baktım.

Orada kimse yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Vahşi Av yıllık ziyaretleri arasında geri dönmedi.

Tedirginlik midemi bulandırıyor, adımlarımı ikinci kata doğru ağırlaştırıyordu. Üçüncüsünde oyalanmadım. Sadece acelem olduğu için değil.

Hem avlanma hissinden kaçmak için hem de soyunma odalarını kullanmak için bir nedenim olmadığı için.

Merdivenlerin altında durdum ve duvara yaslanıp karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Belki de aynı erkek değildi ve sadece İn'in çalışanlarından birinin gitmesini bekliyordu.

Her kimse, önemli değildi. gereken daha önemli şeyler vardı.

Nemli ellerimi elbisemin korsajının üzerinde gezdirdim ve koridordan aşağı, kralın bulunduğu odaya doğru ilerledim.

Cevap bekleyen o kadar çok soru vardı ki, ağzımdan ilk neyin çıkacağını kontrol edemiyordum. "Tüm bunları bana sersemlemem ve dolayısıyla isteklerini kabul etme olasılığımın artması için mi yaptın?"

"Sana da merhaba kelebek." Florian omzunun üzerinden bana eğlenen bir bakış attı. Gözleri elbisemde kısıldı ve dudağı onaylamaz bir şekilde kalktı. İçki dolabına geri döndü. "Uygun kıyafetlerle dolu bir giyinme odasının seni beklediğini bilmekten memnun olacaksın."

Şaşkınlıkla, neredeyse hangi bedenlere ihtiyacım olduğunu nereden bildiğini ve bu saçma pazarlığı kabul edeceğimden neden bu kadar emin görüldüğünü soracaktım. Ama beni caydırmasına izin vermedim. "Soruma cevap verirseniz memnun olurum." Yutkundum. "Majesteleri."

"Florian." Göremediğim bir belgeyi okumaya devam etti.

Dişlerim gıcırdadı.

"Merak ediyorum." Bir tüy kalem sesi duyuldu ve sonunda tüm dikkatini bana vermeye tenezzül etti. "Sana tam olarak ne yaptım?"

Dirseklerini tahtaya dayayıp dolaba yaslanırken ve çizmeli ayak bileklerini çaprazlarken öfkem damladı. İpeksi siyah gömleğinin kumaşı kaslı kollarının üzerinde sıkışmıştı.

Hiç kimsenin onun gibi görünmeye hakkı yoktu. Sanki gece gökyüzü ve tüm yıldızları onun gözlerinde ve omuzlarına yumuşak dalgalar halinde düşen siyah saçlarında yaşıyordu. Sanki herkesi izleyen göklerin tanrıçası Mythayla, onun kemik yapısını kendisini taklit etmek ve onurlandırmak için yaratılan mermer heykellerden oluşturmuştu.

"Ne yaptığını biliyorsun." dediğimde dilim kalınlaştı. Pelüş dudaklarında çıldırtıcı bir kıvrımla bekledi.

Neredeyse hırlayacaktım, çok telaşlı, gergin ve korkmuştum ... Ve dayanılmaz derecede heyecanlıydım.

"Söyle, tatlı yaratık." Florian doğruldu ve bana doğru yürüdü. "Seni kötü planlarıma daha uygun hale getirmek için güzel amını nasıl yalayıp yuttuğumu duymak için sabırsızlanıyorum."

Yapmazdım ve o da bunu biliyordu.

Bana ulaştığında ve yanağımın kıvrımına yerleşmiş bir kıvrımı topladığında kalbim durdu. Eğlencesi kaybolduğunda kalbim karnıma düştü.

Buz tutmuş öfke yüz hatlarını sertleştirdi.

Gözleri o kadar koyu bir maviye dönüştü ki neredeyse siyahtı. Burnunu çekti ve saçlarını bırakarak yavaşça etrafımda döndü. "Nereledeydin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Soruyu daha açık sormazdım," dedi sıkılı olduğunu bildiğim dişlerinin arasından, bir kez daha önümde durmadan önce.

"Bugün hiçbir yere gitmedim," dedim, kafam karışmıştı. "Sadece

burada." "O zaman takip edildin," diye tahmin etti Florian. "Bir erkek tarafından." Altın gözler. Koyu renk kapüşonlu pelerin.

Kral çenemi sıkıca kavramıştı ama canımı acıtacak kadar değil. "Farkında mıydınız?"

Altın gözlü periyle olan tuhaf karşılaşmamı kendime saklamak için bir neden göremiyordum. "Alt kattaki ara sokak. Sonunda biri durmuş, sokaktan beni izliyordu. O bana yaklaşmadan arka girişe doğru koştum."

Sanki doğruyu söylediğimden eminmiş gibi gözlerimi süzdü. Tepkisinden hâlâ ürkmüş olsam da saklayacak bir şeyim olmadığı için ona izin verdim. "Seni korkuttu."

Bir kez başımı salladım.

"Öyle de olmalı," dedi Florian soğuk bir sesle. Dokunuşu azaldı ve içki dolabına doğru yürüdü. "Beni durdurmak isteyenler var."

"Savaş açtıklarınıza karşı mı?" Cesurca bastırdım.

Gerildi.

Sonra beni şaşırtarak cevap verdi. "Evet. Bir daha bir şey olursa hemen bana söyleyeceksin."

Bu sözlerin verdiği korku kıvılcımının sesime karışmasını engellemeye çalıştım. "Bunun tekrar olmasını mı bekliyorsun?" O erkeği tekrar görme fikri beni bu soğuk kralla evlenmekten daha çok korkutuyordu.

"Hayır, ama yine de tedbirli olmakta fayda var." Florian bana baktı, o derin deniz bakışlarının ardında bir şeyler kıpırdıyordu. "Neye benzediğini gördün mü?"

"Altın gözler," dedim hemen. "Başka bir şey değil."

Florian bir dakika boyunca bana baktı, her nefes alışında çenesi titriyordu. Tedirgindi ve bunun benim hatam olmadığını bilmeme rağmen, beni yatıştırma dürtüsü sardı. Ama sonra dolaba baktı ve ben de onun bakışlarını takip ederek geldiğimde meşgul olduğu şeye baktım.

Bir sözleşme.

Parmağını dişlerinin arasına, köpek dişlerinin arasına yerleştirdi.

İşaret parmağının ucundan kan akıyordu, parmağını ahlaksızca ağzından çıkardığında. Kanın boncuk boncuk olup eline doğru akmasını izledim.

"Sizi halkımızın yaşam gücüyle tanıştırmak gerçekten büyük bir keyif olacak."

Korku omurgamdan aşağı süzülüyordu. O sırada içimde bir şey kıpırdanmaya başladı. Kemiklerimin derinliklerinde uyuyan yabancı ama aç bir şey.

Kanını gördüğümde gözümü kırpamazken ve o garip varlıkla savaşıırken bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedim ama hissettim. Kendi açlığı ve merakı, ellerinin morartıcı dokunuşu gibi tenime baskı yapıyordu.

Kanlı parmağını hiç tereddüt etmeden sözleşmeye bastırdı. Zaten tereddüt etmesine de gerek yoktu. Bu onun planıydı.

Bu yüzden benimle zevk evinde buluşmak istedi.

Eli kalktı ve yanına düştüğünde öne doğru bir adım attım ve adının siyah ilmekli karalamasının üzerindeki kanla yazılmış büyük parmak izine baktım.

Olanların büyüklüğü göğsümün ve midemin içine keskin kayalar gibi yerleşti. Gözlerimi kırıştırdım, duyabildiğim tek şey dehşete düşmüş kalbim, görebildiğim tek şey ise parşömendi.

Bir kan sözleşmesi. Sadece ölümle kaçılabilir.

Zaten bu kadarını biliyordum. Fae'lerle ilgili tüm evlilikler ve sözleşmeler aynıydı; ebediyen kaçınılmazdı. Yine de uzun süredir kurumuş likör halkalarının üzerindeki dolabın üzerine yayılmış parşömene kıpırdamadan baktım. Zar zor nefes alıyordum.

Kendi parmak izimi bırakacağım bekleyen boşluğun altında isim yoktu.

Dikkatimi neyin çektiğini ve çaldığını bilen Florian mırıldandı: "Bir isme ihtiyacın yok. Gerekli olan tek şey senin kanın." Arkamda ilerlerken sıcaklığı beni sardı. Dudaklarını kulağıma değdirmek için ağır saçlarımı bir omzuma doğru kaydırdı. "Önemli olan tek şey senin kanın."

İçimi bir ürperti kapladı ve dudaklarını boynuma indirdiğinde gülümsediğini hissettim. Gözlerim neredeyse kapanacaktı, omuzlarım sarsılmış bir nefesle gevşedi. "Parmağını ısır, tatlı yaratık, yoksa" - dudaklarını bir kez daha bastırdı, bu kez çırpınan nabzıma- "bunu senin için memnuniyetle yaparım."

Baştan çıkarma, vücudumda çığlık atan korku şarkısından daha ağır basamazdı.

"Ama..." Bu gerçektir. Bu peri kralı gerçekten de benden kendisine evlilik sözü vermemi istiyordu. "Ne zaman evleneceğiz?"

"Zamanı geldiğine karar verdiğimde tabii ki."

Tabii ki.

Aslında bunun bir önemi yoktu. Bu sözleşme beni ona bir evlilik sözleşmesi gibi bağlayacaktı.

Gözlerimi kapattım ve sormayı planladığım tüm soruları aklıma getirmeye çalıştım ama hepsi karmakarışık ve faydasızdı ve onun hepsine bir cevabı olduğunu biliyordum. "Nerede yaşayacağım?"

"Hellebore Malikanesi'nde benimle birlikte. Odalarınız çoktan hazırlandı."

Anında gelen cevap şok etti. Aynı zamanda şaşırtıcı bir dürüstlük kokuyordu. Ama bu beklenen bir şeydi; Florian'la aynı odayı paylaşmayacaktım. O bir kraldı ve ben de onun krallığını korumak için bir araçtan başka bir şey değildim.

Oynamaktan hoşlandığı bir alet.

En iyisi bu olsa da, yine de bir hayal kırıklığı lekesi yayıldı. Aptalcaydı, böyle bir şeye hazır olmadığımı düşünürsek. Hele ki tek bir kelime, tek bir bakış ve zar zor bir dokunuşla ciğerlerimden nefesimi çeken bir erkekle.

Hellebore Malikânesi'nin kitaplarda gördüğüm görüntülerini hatırladığımda kontrat kıpkırmızı ve siyah renkte bulanıklaştı. Göz kamaştırıcı karanlık genişliği tamamen sürünen kan kırmızısı sarmaşıklarla kaplıydı, pitoresk arazisi parlayan karlar içindeydi.

Her şeyi görmenin verdiği huşu içinde kendimi kaybetmemeye çalıştım ve orada yaşamayı düşündüğümde hemen başarısız oldum.

Midemde kelekler uçuşuyordu. Boğazımı temizledim ve başımı hafifçe salladım. Şimdi hayal kurmanın sırası değildi. Ayaklarımı ve kalbimi yere sağlam basmak zorundaydım. "Ailemi bulmama nasıl yardım edeceksin?"

Florian uzun bir süre sessiz kaldı ama sıcaklığı hâlâ sırtımı ısıtıyordu. "Eğer varsa, adamlarımın aradığınız cevapları aramaya hemen başlamasını sağlayacağım."

"Peki ya bu cevapları kendim aramak istersem?"

Mırıldandı. "Sanırım yapabilirsin ama benim krallığımla sınırlı kalacaksın."

İçimden bir ses, eğer bir ailem varsa bile onların Hellebore'da yaşamadığını zaten bildiğini söylüyordu. Belki de çoktan kendi araştırmasını yapmıştı. Yine de bu, en azından nerede olabileceklerini keşfedemeyeceğim ve onlara ulaşmak için elimden geleni yapamayacağım anlamına geliyordu.

Gözlerim parşömen üzerindeki mürekkebin üzerinde gezindi. Tedirginlik ve heyecan birbirine karışmış, düşünmeyi zorlaştırıyordu. Uyuşturucu varlığı bunu neredeyse imkânsız hale getiriyordu. "Bundan sadece ölümle kaçılabilir Majesteleri."

"Florian."

Sırıttım. "Florian."

Adının dudaklarımdan geçtiğini duymaktan hoşlanıyormuş gibi mırıltıya yakın bir ses çıkardı. "Bu tür şeyler genellikle dramatiktir. Her iki taraf da kabul ederse böyle bir taahhüdü bozabilirsiniz."

"Peki ya bir gün bu evlilikten ayrılmak istersem?"

Ağzı boğazımı sıyırdı, ipeksi ve hipnotikti. "Beni terk etmek istemen için sana bir sebep vereceğime inanıyor musun?"

"Seni çok iyi tanımıyorum." Muazzam bir yetersizlik.

"İhtiyacın var mı?" diye kulağıma meydan okudu. "Bil ki seni memnun edeceğim ve aradığın cevaplar da dahil olmak üzere hiçbir şey istemeyeceksin."

Omzumun üzerinden ona bakmama yetecek kadar geri çekildi. Ona inanmadan edemedim. Ya da belki de o kadar çaresizdim ki inanmasam da fark etmezdi.

Beni yakalamıştı ve bunu biliyordu. Tek yaptığım tamamen teslim olmak için verdiğim mücadeleyle onun ve kendimin zamanını boşa harcamaktı.

Florian kına yakmadı. Sözleşmeyi üç kez okumamı ve parmağımı yavaşça keskin köpek dişlerime götürmemi sıcak bir sessizlik içinde izledi. Kan akıtacak kadar sert ısırarak cesareti bulmam biraz zaman aldı.

Hâlâ arkamda duran Florian'ın yumuşak kıkırdaması hoş ve şehvetli bir dikkat dağıtıcıydı.

Kalbim titriyordu ama parmağımı kalın parşömenin üzerine indirirken elim sabitti. Açtığım delik küçük olsa da yeterliydi.

Kanımı onunkinin yanında bekleyen boşluğa bastırdım.

Florian sözleşmeden kalkan elimi yakaladı ve ağzına götürdü. Dilinin yumuşak ısıısı, dudaklarının parmağımı çevrelemesiyle oluşan emme kuvveti, doğrudan içime işleyen bir ateş dizisi yarattı.

Gözleri bilerek parlıyordu, beni serbest bıraktı. "Gerçekten çok tatlı."

Başımı eğdim ve temiz parmak ucumu inceledim. "Folkyn'e giderken sana ne zaman eşlik edeceğim?"

Kral parşömeni yuvarladı ve bir kar tanesi telaşının içinde kayboldu. "Bu gece" dediğinde, onların ahşap zemine düşüşünü hayretle izledim.

Florian önce benim girmemi işaret etti.

Onun burada olması gerçeküstü görünüyordu. Hayatımın çoğunu kapana kısılmış olarak geçirdiğim bu yerde bir kral. Ama ayrılmadan önce daireyi ziyaret etmek için ısrar ettiğimde, bunu yalnız yapmama izin vermeyi reddetmişti.

Caddede hızlı bir sessizlik içinde yürümüştük ve elleri pantolonunun ceplerinde olmasına ve dosdoğru önüne bakmasına rağmen tetikte olduğunu hissetmiştim. Bunun homurdanan gökyüzüyle bir ilgisi olmadığından şüphelenmiştim. Daha ziyade, ara sokaktaki altın gözlü erkeklerle bir ilgisi vardı.

Yorum yapmamıştım. Yaşananlar karşısında sersemlemiş bir halde geçirdiğim o dakikalar boyunca tutarlı bir şey söyleyebileceğimden emin değildim.

Gidiyordum. Sonunda Faerie'ye gidiyordum.

Doğrusu, daireden almak istediğim hiçbir şey yoktu. Ama burada olma sebebim bu değildi.

"Hemen dönerim," diye mırıldandım, Florian mutfağın yanında kıpırdamadan durup hem büyülenmiş hem de tiksiniş gibi mutfağa bakarken.

Odamda, altın paraları aldım ve cebime koydum. Sonra yatağın altındaki parşömene uzandım ve acelem yüzünden neredeyse pencere kenarındaki hokkayı deviriyordum. Komodinin çekmecesinden tüy kalemi kaptım ve elim titreyerek yazarken yere oturdum.

İşim bitince parşömeni katladım ve Florian'ın tüm kapı aralığını doldurduğunu görmek için başımı kaldırdım.

Bakışları yatağın ucundaki raflarda, komodinde ve ardından tek kişilik yatakta gezindi. Sanki küçük bir odaya değil çamura bata çıka ilerliyormuş gibi dikkatle raflardaki kitaplara doğru ilerledi.

"Merhumun odasındaki canavarla kıyaslandığında sizin yatağınız fıstık büyüklüğünde."

"Burası onun dairesi," dedim, Rolina'yı savunmak için değil, doğru olduğu için. "Ben sadece bir misafirdim."

Florian'ın uzun parmakları, en sevdiklerimden biriyle karşılaşana kadar yıpranmış sırtları gözden geçirdi. Diğer tüm favorilerimden daha çok okunmuş bir kitap. "Yirmi yıldır," dedi.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım ve parşömenle mürekkebi komodininin çekmecesine yerleştirdim. Artık Rolina'nın öfkesinin az sayıdaki eşyayı vurmasından korktuğum için hiçbir şeyi saklamak zorunda değildim. Yine de bu alışkanlıktan kurtulmak zordu.

"Folkyn'in Büyülü Canavarları," diye mırıldandı Florian. "Burada böyle bir şeye izin verilmesine şaşırdım."

Folkyn'e ait pek çok kitabın kütüphanemizde bulunduğunu ve pazar tezgâhlarından satın alınabildiğini söylemekten kaçındım. Benim kadar meraklı ve yalnız birinin, bu kitapların yasaklandığından emin olmaya karar verirse, istediği her şeyi öğrenme imkânından mahrum kalmasından nefret ederdim.

Yanında durdum. Odunsu karamel kokusu beni yaklaştırdığında küçük bir adım geri atmaya zorladı - kokunun en güçlü olduğu yeri bulmaya cesaret etmem için beni baştan çıkardı. Boynunu hayal ettim, ya da belki o kalın saçları...

Yiyecekleri ve zamanla lekelenmiş sayfaları incelemeyi bitiren kral gözlerini bana çevirdi. "Eşyalarını toplamayacak mısın?"

"Hayır," dedim.

Elimdeki mektuba baktı. "Seni suçladığımı söyleyemem. Burada ilgimi çeken tek şey senin kokun ve kitaplar." Bu endişe verici yorumun ardından kitabı bulduğu yere geri koydu ve kapıya yöneldi.

Elbette takip ettim, ama sonra hemen dönüp baktığı kitabı aldım.

Mektubu kapağın altına sıkıştırdıktan sonra kralı kapıda beklerken buldum. "Hiç cisimlendiniz mi?"

"İsteyerek değil."

Hafifçe kaşlarını çatı, neredeyse belli belirsizdi. "İlginç." Koridora adım attı. "Kapıyı kilitle."

Yaptım ve kapattım. "Gitmeden önce bunu alt kattaki kütüphaneye iade etmek istiyorum."

"İçinde mektup olan sevgili kitabın mı?" diye sordu zaten bildiği şeyi.

Onu koruyucu bir şekilde göğsümde tuttum. "Sadece bir dakika sürecek."

Dudaklarını kıpırdatarak bu hareketi not etti, sonra başını salladı ve kenara çekildi. "Pekâlâ."

Merdiven boşluğundan kütüphanenin küçük gizli girişine doğru aceleyle indim. İçeri girmedim. Kitabı içeride yere koymak için dikkatlice uzandım.

Florian sahanlıkta durmuş, asma kilidi kilitlememi izliyordu. "Sanırım kütüphanede senin için bir anlamı olan biri var."

"Arkadaşım orada çalışıyor. Nereye gittiğimi merak edebilir ve endişelenmesini istemiyorum."

"Hiç arkadaşın olmadığını sanıyordum."

"Sadece bir tane." Ayağa kalktım ve ellerimi eteklerimin üzerinde gezdirdim. "Hazır."

Florian hâlâ arkamdaki küçük kapıya bakıyordu. Bir adım daha yaklaştım ve gözleri benimkilerle buluştu, koyu ve parıldayan bir maviydi. "Sen gerçekten kelebek misin?"

"Çok uzun süre bekledim," diye itiraf ettim. "Ben sabırsız biriyim."

Bir an için ağzı eğildi. Sonra ellerini uzattı, ben de kendi ellerimi onunkilerin arasına koydum. "O zaman seni bir dakika daha bekletmeyelim."

Beni kendine çekti. O kadar yakındı ki, göğsüm onunkine değdi ve parmakları benimkilerle birleşti. Saç çizgimde derin bir nefes aldı, sonra fısıldadı, "Gözlerini kapat, tatlı yaratık."

Bir nefes bile geçmeden her yer karardı.

SEVEN

Kıvranıyor, dönüyor ve hiç ses çıkarmadan çığlık atıyordum.

Hiçlik ve her şeyden oluşan bir girdap, sanki enerjinin değişen gelgitleri boyunca seyahat ederek doğa kanunlarına karşı geliyormuşum gibi itti ve itti.

Öyleydim. Öyleydik. Daha önce birkaç kez yaptığımda, sonrasında hasta olmuşum.

Bu sefer de farklı olmayacak gibi görünüyordu.

Kralın sabitleyici tutuşu bile beni karda dizlerimin üstüne çökmekten alıkoyamadı. Karnımı tuttum ve kustum. Neyse ki bir şey çıkmadı.

Florian beni kollarımın altından kavradı ve ayağa kaldırdı. "Burnundan nefes al, kelebek."

Yaptım ama yeterli gelmedi.

İri elleri yanaklarımda çok ihtiyaç duyduğum bir sıcaklık yarattı ve odağımı ayaklarımın dibinde dönen beyazdan lacivert gözlere çevirdi. İçime uzun bir nefes çektim ve yavaşça bıraktım. Başını salladığında bir kez daha.

İşte o zaman nihayet ayaklarımı saran soğuk yanığı hissettim.

Onun araştıran bakışlarından kurtuldum ve çevremize baktım. Ormanın içinde küçük bir açıklıkta duruyorduk. Ağaçlar tepemizde yükseliyordu, dalları çıplaktı ve kalan tüm yapraklar karla çiseliyordu. "Neredeyiz biz?"

"Hellebore, tabii ki."

"Hava çok soğuk."

"Kitaplarında öyle yazmıyor muydu?" diye söylendi, her kelimesine alaycılık sinmişti. "Burası kıtanın en soğuk bölgesi."

"Kitaplar size ancak bu kadarını anlatabilir," dedim nefesim kesilerek.

"Bazı şeylerin gerçekten bilinmesi için hissedilmesi gerekir."

"Daha fazla katılamazdım." Daha sonra karda ilerleyerek bekleyen bir arabaya doğru yürüdü.

Kulübeler kadar uzun ve gece kadar karanlık atlar, gelişimizin yarattığı rahatsızlıktan dolayı kıpırdadı ve ofladı. Yanlarında mavi ve siyah üniforma giymiş, eşarplı bir sürücü duruyordu. Kestane rengi gözleri, kralına bakmadan önce beni bir kez süzdü.

Arabanın arkasında beyaz ve en az onun kadar devasa başka atlar vardı. Yanlarındaki beş erkek bana sanki çiçek bahçesindeki bir otmuşum gibi bakıyordu. Merak ve küçümsemenin bir karışımı.

Florian, koyu kırmızı saçlı bir erkekten siyah bir palto aldı.

Kral güzel kürkü omuzlarıma örttüğünde, kolları lüks bir yünle astarlandığında benim hakkımdaki düşüncelerini umursamayı unuttum.

Sonra beni kucağına aldı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ellerim nereye ineceğini bilemedi ve çırpındı. "Bir arabaya tırmanabilecek kapasitedeyim Majesteleri."

"Ayakkabı diye sefil bahaneler giyiyorsun. Zaten sıırıslıklamlar." Beni geniş deri ve toprak karamel kokulu mekâna soktu. Yerde bir çift beyaz bot bekliyordu. Deri koltuğun üzerinde kalın bir çift yün çorap.

Onlara göz kırptım. "Benim için mi?"

"Giy şunları," dedi. Muhtemelen kraliyet savaşçılarından bazıları olduğunu düşündüğüm erkeklerle konuşmak üzere ortadan kayboldu.

İtiraz etmedim, şokun etkisi geçiyordu ve soğuk, dayanıksız pamuklu elbisemin ve mahvolmuş terliklerimin altından sızıyordu.

İşimi bitirdiğimde Florian döndü ve yanıma oturdu.

Deri koltuk, devasa vagonun eni boyunca uzanıyordu. Onun varlığı, ondan yayılan sıcaklık, aldığım her nefesin fazlasıyla farkında olmamı sağlıyordu.

Araba ileri doğru savruldu ve şiddetli bir düşüşle karnımı da beraberinde götürdü. Heyecanlı bir kahkahayı bastırarak pencereyi örten kadife perdeleri kenara çektim.

Ötesinde kilometrelerce kar ve ağaçlar uzanıyordu. Huzurlu bir tablo gibi görünse de, ağaçlar ve dağlar arasındaki karanlık, içerideki tehlikeler uyarıyordu. Yine de rahatlattığı kadar endişelendiren bir his, yanımda bir canavar sürüsünden daha tehlikeli bir erkek otururken korkacak bir şeyim olmadığını söylüyordu.

"Daha önce hiç arabaya binmemiştim," dedim düşüncelerimden ve artan gerginliğimden kurtulmak ve onun yakınlığı karşısında kalp atışlarımın hızını yavaşlatmaya çalışmak için. Kralın bizi doğruca malikânesine götüreceğini düşünmüştüm ama şikâyet edecek değildim. "Crustle'ı genellikle bu şekilde mi ziyaret edersiniz?"

"Bedeniniz bu kadar uzak bir mesafeden maddeleşmeyi kaldıramaz. Her şeyi olduğu gibi tutmak isteyen enerji yasalarına karşı direnç oluşturmak zaman alır."

Cam pencerenin ötesindeki vahşi doğaya odaklanmaya devam ettim, bir yandan da her santimetresinin onun elinde olduğunu biliyordum. "Bu yüzden mi hiç evden uzaklaşmadım?" Her cisimlendiğimde kendimi apartmanımızın altındaki kütüphanede buluyordum.

Kral cevap vermedi.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Tüm dikkatimi bana vermemi isteyen bir ağırlık.

Ona verdim, döndüm ve perdelerin kapanmasına izin verdim.

Bir an için içimi ısıtan bir şekilde beni izledi. "Her nereye gittiysen, orada kendini en güvende hissettiğini varsayıyorum." Bir ifadeydi ama yine de başımı salladım. Gözlerini kırıştırdı, sonra arkamdan pencereye baktı. "Evet ama eminim başka bir yer sana sığınma imkânı verseydi, orada da gayet iyi cisimlenmeyi başarabilirdin."

"Mesafe ne olursa olsun mu?"

Gözleri benimkilere döndü, soğuk ve karanlık. "Mesafe ve enerji çaresizlikle boy ölçüşemez."

Bu sözler aramızda çözülen buzlu ağlar gibi asılı kaldı.

Önce gözlerimi kırptım, gözlerim göğsüne kaydı. Üzerinde hâlâ sadece hafif, uzun kollu bir gömlek vardı. Göğsünün bir kısmını gösteren başka bir gömlek. Ellerini kucağında kavuşturmuş, başparmağını diğer elinin üzerinde gezdiriyordu.

Yumuşak sorusu gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. "İstemedi bir yerde cisimlenmeden önce ne oldu?"

Gözlerimi kaçırma ve sorusunu geçiştirme arzusu beni ele geçirdi. Mavi bakışlarındaki bilmiş karanlık bana yalan söylemenin boşuna olacağını söylüyordu.

Nemli eteklerimi düzelttim ve bana verdiği botların pürüzsüz derisini inceledim. "Kendimi..." "Bunalmış hissediyordum sanırım" demeden önce dudağımı çiğnedim.

Florian düşüncelere dalmış gibi bir ses çıkardı. "Genç ve eğitimsiz kişilerde cisimleşme yeteneği, kişi ciddi şekilde yaralandığında, hayatından endişe ettiğinde ya da..." Nazik bir ölümcüllükle, "Her ikisi de." dedi.

Kalın bir şekilde yutkundum.

"Kelebek," diye ısrar etti, alçak sesle. "Hangisiydi o?"

Rolina'nın feryat figan çığlıkları ve sessiz şiddeti beni geri götürmekle tehdit ediyordu. Geri d nmeyecektim. Sonunda ilerleyecekken bunu reddettim. Bu yüzden daha fazla bir şey s ylemeyeceğimi ifade eden bir tonda " kisi de" dedim.

Kral daha fazla ısrar etmedi. Perdeleri yana kaydırarak, ormanın yoğun karanlığında ilerlerken gözlerimi bir kez daha manzaraya verdim.

Sırtımdaki sa tellerini okşayan bir dokunuş beni ürküttü.

Saımın bir tutamını parmağının etrafında kıvrırırken Florian'a baktım.

Başparmağıyla ovuşturdu. "Saten yumuşaklığında."

O hafif dokunuş her yerde hissediliyordu. Hiç dikkat etmediğim bir şeye dikkatle odaklanması, bana baktığında ne gördüğünü bilmek için garip bir merak uyandırdı.

Bu acımasız dünya hakkındaki cehaleti onu büyüleyen, geniş gözlü, yumuşak kalpli ve ne yazık ki saf bir kadın mı? Herhangi bir konuda rahatsız edici derecede deneyimsiz olduğu için manipülasyona açık bir yaratık mı?

Elini çekip sanki saçlarımla karşılaşmaları onları bir şekilde değiştirmiş gibi parmaklarını incelerken, bilmek istediğimden emin değildim.

Yanımızdan geçip giden gölgeli ormanlar sonunda şafak s km ş kasabalara dönüştü.

Alnımı pencerenin soğuk camına yapıştırarak her küçük ve yüksek evi içime çektim. Her d kk n  ve karla kaplı toprak yolu. Yazılı sözcüklerde ya da resimlerde var olmayan canlı yaşamın her anlık görüntüsünü.

Ben de buradaydım.

"Bu kasabanın adı ne?"

Florian cevap vermedi. Uyuyup uyumadığını merak ettim ve arkama baktım.

Uyanıktı ve beni izliyordu. Dirseğini yanındaki kapalı pencereye dayamış, başparmağını alt dudağına sürtüyordu. "Glennaya."

"Glennaya," diye tekrarladım ve bir tarım bölgesine yaklaşırken pencereden dışarı baktım. "Malikanenize ulaşmak ne kadar sürer?"

"Akşam yemeği için zamanında varmalıyız."

Koltuğa geri yerleştim ama pencerenin ötesindeki manzaradan ayrılmak istemiyordum.

Perdeleri açık tutarak gecenin sabaha karışmasını izledim. Gün doğumunun renkleri Folkyn'de de aynıydı; aynı derecede çarpıcı ve umutla ışıldıyordu. Mythayla hepimizi izlerken gökyüzünün neden farklı olmasını beklediğimi bilmiyordum.

Florian ben daha soramadan karşılaştığımız bir sonraki kasabanın adını söyledi, ben de ona minnettar bir gülümseme verdim. Ama ben daha uzaktaki taş evlere bakamadan, kabaca, "Bana gel," dedi.

Artık Şehvet İni'nde değildik, bu yüzden şimdi ondan ne bekleyeceğimden emin değildim. Bunu düşünecek zamanım da yoktu. Sonra hatırladım.

Onun karısı olacaktım.

Bunun onun her istediğini yapmak zorunda olduğum anlamına geldiğini düşünmüyordum, ama istemediğim halde isteğini görmezden gelmek aptallıktı.

Ona yaklaştım, o da "Otursana" dedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilerek, paltom ve botlarımla dikkatlice ve beceriksizce kucağına tırmandım. Paltoyu omuzlarımdan itti ve yanımdaki koltuğun üzerine örttü. Sanırım vagonun içi onsuz da idare edebileceğim kadar sıcaktı.

Önemli değildi.

Ahşap tavandan buz sarkabilirdi. Elleri kalçalarımı kavradığında tüm vücudum sıcaklıkla doldu.

"Bir kasabayı kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi." diyerek ağzıma yaklaştı. Dudaklarının fısıltısı benden kırık bir nefes çıkardı. "Ne de lanet karı."

"Peki neden yapasın ki?" Kalçalarımı sertçe kavrayışına ve bunun öpücüğünün zar zor hissedilen yumuşaklığıyla nasıl tezat oluşturduğuna kendimi kaptırarak sordum.

"Gözlerindeki mucize."

Ellerimi sert göğsünün üzerinde gezdirerek ona daha iyi bakabilmek için arkama yaslandım. Gerçekten kışkandığını fark ettiğimde güldüm.

Sesin patlaması dudaklarını ayırdı. Gözleri yüzümde gezindi. Gülümsemem içimde kopan fırtınaya yenik düştü. "Sana dokunmam gerek." "Zaten dokunuyorsun."

Tıkırdayan çenesi onunla oynamaması konusunda uyarıyordu.

Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için öne doğru eğildim. "O zaman bana dokun, Majesteleri."

Gırtlaktan gelen bir hırıltı onu terk etti ve sanki ona bıçağı uzatmışım gibi, zaptındaki tutuş koptu. Elbisem, eteklerini yırtan ve cebe sıkıştırılmış bozuk paraları şingırdatan bir saldırganlıkla vücudumdan çekildi.

Florian hiçbir şey istemeyeceğimi açıkça belirttiği halde onları getirdiğimi fark ettiyse de belli etmedi.

Sadece terliğimle kalmıştım, titriyordum ama soğuktan değil.

Kralın sabırsızlığı azalmıştı, bakışları göğüslerimin üzerindeydi. Meme uçlarımın sertleşmiş tepelerini, tembel ve mide bulandırıcı bir daire çizerek slip elbisemin üzerinden takip etti. "Onları görmek istiyorum."

Bir arabanın içinde çıplak olma fikri beni pek heyecanlandırmamıştı. Ama şoförün penceresi kapalı ve örtülüydü ve Florian'ın gözlerindeki bakış bana kollarımı slipimden çekmem için güven verdi.

Yıpranmış sateni belime kadar ittim, aniden kendimden utandım. Florian bir kraldı.

Muhtemelen hayatı boyunca Rolina'nın dairesinden kaç kez çıktığımdan daha fazla göğüs görmüştü. Yine de dudakları gevşek bir şekilde benimkilere bakması ve ellerini kaburgalarımın altına koyması güvensizliği sildi.

Endişem azalırken merakım arttı. "Kaç yaşındasınız Majesteleri?"

"Florian," diye homurdandı.

Gülümsedim. "Florian."

"Yüz otuz yedi yıl," dedi dalgınca.

Onu daha yaşlı sanırdım ama bu beni rahatsız etmedi. Yaş, ölümlülerin sık sık yaptığı gibi perilerin endişelendiği bir şey değildi.

Elleri belimi sıktı. "Ve bunca yıl boyunca, hiç görmedim..." Başparmakları göğüslerimin kıvrımlı kabarıklıklarını okşadı. "Hiç bu kadar ilahi bir şeye dokunmamıştım."

Titredim. "Peki hiç arabada birini ağırladınız mı?" Aptalca bir soruydu, çünkü kesinlikle eğlendirmişti.

"Kucağıma hiç kadın almadım," dedi, tüylerimin diken diken oluşunu izlerken. "Ne de amcıklarına ağzımı dayadım."

Midem küçüldü ve sonra çiçek açtı, kan dolaşıma dikenli bir sıcaklık yayıldı. Göbeğim ve göğsümde toplandı.

Gerçekten de tehlikeliydi.

Bunu bilmek gülümsememi engellemedi.

Gözleri boynumda gezinerek benimkilerle buluştu, içlerinde eğlence parlıyordu. Arzu olduğunu öğrendiğim daha açık bir maviyle bulutlanmışlardı.

"Bu seni memnun ediyor mu?"

"Öyle, ama aynı zamanda neden burada olduğumu da merak ettiriyor," dedim dikkatlice. "Kucağında."

"Seni istediğim yer orası." Çenemi öperken başparmakları meme uçlarımin üzerinde gezindi. "Ve ben her zaman istediğimi alırım."

Ona inandım.

Böyle bir küstahlık beni onu istemekten caydırmalıydı. Ama ağzı benimkine yaklaştığında, dudakları ipekten daha yumuşaktı ve dillerimizin hafifçe birbirine değmesi için dudaklarımı ayırdıklarında, onu istemememi sağlayacak çok az şey söyleyebileceğini ya da yapabileceğini biliyordum.

Florian'ı hiçbir erkeği beklemediğim bir şekilde istiyordum; çaresizlik ve özlemle her katmanını sıyrıp altında gizlenenleri sahiplenmek ve incelemek istiyordum.

Dilini emdiğimde inledi, dişleri dudağımı yakaladı ve çekiştirdi. "Seni boşaltmak istiyorum." Bir eliyle yüzümü kavrayıp diğer elini kalçalarımın arasına sokmadan önce yaptığı tek uyarı buydu.

Çenemi geriye doğru eğdi ve boğazıma doğru küfretti. "Bana ihtiyacın olduğunda, bana söylemelisin."

"Sana ihtiyacım var."

Kıkırdadı, parmağı ıslak merkezimde kayıyordu. "Parmaklarımin arasından pantolonuma damlamadan önce demek istedim."

Utanarak sustum ve ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Kıpırdama," diye hırladı, dişleri çenemin altındaki hassas deriye yapışmıştı. "Elimi iyice ıslatana kadar olmaz."

Parmağı yavaşça ileri geri kayıyor, her seferinde klitorisimin üzerinde alaycı bir fırça gezdiriyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve dokunuşa doğru sallandım. Dişleri uyarırcasına tenime battı. "Sana verdiğim şeyi, sana nasıl vermek istiyorsam öyle al."

Hayal kırıklığına uğramış ve sadece sert sözlerinin tınısından bile kurtulmaya gülünç derecede yakın bir halde inledim.

"Güzel." Çenemin altına bir öpücük kondurdu. "Çok çok iyi."

Omuzlarını kavradım. Parmaklarım gömleğinin içine kıvrıldı. Ağzını ağzıma almak istedim ama eli yüzümü bırakıp saçlarımı yakaladı.

Kafa derimdeki keskin acı beni şok etti.

Uzun ipleri yumruğunun etrafına sardı ve sırtım kavislenip göğüslerim onun sıcak ağzına yakalanana kadar çekiştirdi. Emdi, öptü ve nazıkçe ısırıldı ve ben sormadan iz bıraktığını anladım.

Parmaklarım ensesindeki saçları sıkarken ve ağzı göğüslerimi morartırken, ileri geri beni usulca okşadı. Onun aç ve gırtlaktan gelen gürlemeleri benim gürültülü nefeslerime karışıyordu. Ürperdim, bu hisler çok fazlaydı. "Florian..."

Göğsümü serbest bırakarak titreyişimi ve işkence eden bir yavaşlıkla çözülüşümü izledi. "Bana bak," diye emretti ve ağır gözlerimi yırtarcasına açtım, saçlarımı tutuşu ve göbeğime dokunuşu amansızdı. "Mükemmel yaratık."

Sonra tutuşu yumuşadı ve ben de onu bırakıp üzerine düştüm.

Boynunu öpmeye ve pantolonunun kemerini açmak için aramıza girmeye cesaret ettiğimde, nihayet onu görmek ve düzgün bir şekilde hissetmek için, kollarımı tuttu. "Sikimle ilk karşılaştığında, bu benim yatağında olacak, başka hiçbir yerde değil. Uyu."

Denedim ama onun çakıl kaplı sözü ve altımda yumuşamayan sertliği bunu zorlaştırdı. Gözlerim kapalıydı, bedenim durgun ve hoşnuttu ama zihnim sorularla ve ileride ne olacağına dair beklentilerle dönüyordu.

"Şu bahsettiğin savaş," dedim esnemeye çalışarak. "Neden böyle korkunç bir şeyin olmasını istiyorsun?"

Florian o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap beklemekten vazgeçtim.

Bir soru sorduğunda, parmaklarının sırtımdaki saçlarımda gezinmesine eşlik eden alçak bir soruydu bu. "İnsan neden kan dökülmesini ister?"

"Öfke," dedim Rolina'yı düşünmekten kendimi alamayarak. O kadar çok içtiğinde odamda saklandığım birçok anıdan birini silemiyordum ki öfkesi beni kederinin bir çıkış noktası haline getirmişti. "İntikam."

Hellebore'un kralı mırıldandı, derin ve lezzetli sesi burnumda titreşti. "Uyu."

"Kelebek." Kalınlaşan ses ve sevmeye başladığım bu isim beni uyandırdı.

"Giyin. Yakında varacağız."

Yüzüm hâlâ Florian'ın boynundaydı. Paltomun yumuşak yünü sırtımdan sarkıyordu.

İnledim ve gözlerimi kırıştıtarak başımı kaldırdım.

Yavaş yavaş mavi gözler, kara kaşlar ve o yıkıcı yüz hatları belirginleşti.

Kral sırttı ve yanağımdan bir tutam saçı çekip aldı. "Son kasabada bizi karşılayan halkın geçit töreni sırasında uyudun. Seni çok mu yordum?"

Bunu kaçırdığım için hayal kırıklığına uğramıştım ama umursamayacak kadar da yorgundum. Yanıt olarak tekrar göz kırptım, sonra bu kış yüklü diyarın serin parmaklarının çıplak tenime dokunduğunu hissettim. Beni paltoyla örtmesine şaşmamalı. Elbisem hâlâ belimde katlanmıştı.

O kıkırdayıp çılgınca düzeltmeye çalışırken ben kraldan yuvarlanıp yanındaki koltuğa oturdum.

"Ben hazineyi paylaşmam, tatlı yaratık. Kimse seni görmeyecek."

Bu sözler beni rahatlatsa da elbisemi tekrar giymekten alıkoymadı. Saçlarımı parmaklarımla taradım ve kralın uzattığı mataradan açgözlü yudumlarla su içtim.

"Palto giy" diye emrederken onu geri aldı.

Kollarımı kolların içine soktum ve hemen perdeleri açtım.

"Kelebek."

Döndüğümde elinde altın paralarımın olduğu keseyi gördüm. Yüzüm kızarak onun eğlenen bakışlarını görmezden geldim ve mırıldanarak, "Teşekkür ederim," diyerek elindeki altınları kaptım.

Onları ceketimin cebine soktum ve pencereden dışarı baktım.

Ürün arabalarıyla dolu, yüksek ahşap ve taş binaların sıralandığı karla kaplı arnavut kaldırımlı sokaklar beni karşıladı.

Aralarında ağır paltolar, kürkler, uzun kollu elbiseler ve kalın tunikler giymiş siviller vardı. Crustle'ın kasvetli sokaklarında görmeye alışık olduğum, güve yeniği pamuktan pahalı ipeklilere kadar uzanan renk ve kumaş kaleydoskopu bana bambaşka bir dünya gibi geldi.

Ve şimdi, diye düşündüm bir parça endişeyle, bu peri krallığının koyu mavilerini, siyahlarını ve kızılın çeşitli tonlarını emiyordu.

Renkli camdan pencereler gözleri birçok eve sürüklüyordu. Bazıları iki, bazıları üç katlı, diğerleri ise sevimli bahçelerin arasına sıkışmış küçük bungalovlardı.

Dükkânların ön cephelerinde kıvrımlı yazılar içeren bakımlı ahşap tabelalar asılıydı. Uzun, dikdörtgen ve kemerli pencerelerdeki vitrinler, ışık dizileriyle ışıltıyordu.

Kristal küreler içinde ateşböcekleri. Görülebilen hemen her bacadan çıkan dumanlar akşamın erken saatlerinde gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Birçok sivil el sallamaya, selam vermeye ve reverans yapmaya devam etti. Diğerleri ise sanki kraliyet arabası onlarca kez ya da daha fazla görmedikleri bir şeymiş gibi gün sonu rutinlerine devam etti.

Her yer karla kaplanmış olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Burası, orta diyarların çamur ve enkaz dolu sokaklarından o kadar uzaktı ki, kışın öptüğü mükemmelliğin her yeni dilimine daha da aşık oldum.

"Lurina," dedi Florian. "Hellebore'un kraliyet şehri."

Ona dönerek, başını arkamdaki pencereye doğru eğmesine neden olan bir huşu ile "Bu büyü" dedim. Arkama döndüm ve dev bir erkeğin kucağında zıplayan bir yavruya el salladım. "Mümkün olduğunca sık ziyaret etmelisiniz."

"Çoğunlukla sadece geçip gidiyorum," dedi kayıtsız bir şekilde.

Kaşlarımı çattım. Yine de bu onun dünyasıydı ve o uzun zamandır hayattaydı. Benim için sadece yeniydi. Bir sonraki adımın ne olacağını görmek için nefesim manzarayı buğulandırarak beklerken, bu hatırlatma alnımın cama yapışmasına neden oldu.

"Dik durmazsan burnun moraracak."

"İyiyim," dedim ama de alnımı ovuşturdum. Kral gülmemek için kendini zor tutarak ofladı.

Bir dakika bile geçmeden, şehrin içinden geçtiğimiz cadde, Lurina şehrine tepeden bakan ormanlık dağlara doğru yavaş ve dolambaçlı bir yola dönüştü.

Ve sonra onu gördüm.

Hellebore Malikânesi ağaçların arasındaki boşluklarda ve bakışlarda belirdi.

Pencereler olmasaydı, üç katlı kalenin tamamını kaplayan koyu kırmızı sarmaşıklar tarafından gizlenebilirdi. Kemerli camlar alacakaranlığın ışıltısında parıltıyor ve her kat boyunca uzun sıralar halinde duruyordu.

Nihayet yaklaştığımızda, vagonun camını nefesimdeki sisten temizlemek zorunda kaldım, bir santim bile hareket etmek istemiyordum.

Söğüt ve meşe ağaçları malikânenin dairesel yolunu çevreliyordu.

Ortada tanrıçanın büyük bir heykeli duruyordu; cübbesi küfle kaplanmış, yıldızlarla örülmüş saçları ve yüz hatları hava koşullarından çatlamıştı.

"Mythayla'nın çarpışan yıldızların alevlerinden oluştuğu söylenir," diye mırıldandı Florian, dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu biliyordu. "Öldürmeye zorlandı

Düşen yıldızlarla üreme saltanatı sırasında gençleşmek ve hayatta kalmak için sevdiklerinden beslenene kadar hayvanlar."

Fae'lerin ve Mythayla kıtasının nasıl var olduğuna dair benzer ve birçok farklı inanış duymuştum. Yavruları olan perilerin, onun yardımı olmadan hayatta kalabilecek kadar güçlenmelerinin sayısız yüzyıllar aldığı da buna dahildi. O kadar güçlüydü ki, kıskanç ve kinci bir aşıklar haremi, artık kendilerine ihtiyaç duyulmadığını öğrendiklerinde onu öldürmüşlerdi.

"Buna inanıyor musun?"

Hiçbir yanıt beklemiyordum. Sonra, sallanarak durduğumuzda, "Bu bir sınav" dedi. Dikkat dağıtıcı bir zarafetle arabadan dışarı fırladı. "Göremediğin şeye güvenmek."

Kaşlarımı çattım. "Bunun akıllıca olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Arabadan inmeme yardımcı olurken, daha önce de söylediği gibi, bunu yapmasına gerek olup olmadığını sessizce sorguladım.

Aceyle giydiğim elbisem arabanın kapı koluna takılınca inatçı ve görkemli dudaklarını bir gülümseme kaplamaya çalıştı.

Yanaklarıma dolan harareten kurtulmak için başımı çevirip tekrar tanrıça heykeline baktım. Mythayla'nın ayaklarının altında, neredeyse siyah renkli, buzlu güllerden oluşan küçük bir bahçe uzanıyordu. Daha yakından incelediğimde, koyu ve ışıltılı bir mavi olduklarını fark ettim - kralın gözleriyle aynı.

Parmaklarım Florian'inkilerden ayrılarak gevşedi ve malikâneye baktım.

"Çok güzel," diye nefes aldım, gözlerimi dairesel sıralı evlerden taş basamaklar. Üstlerinde yüksek, lekeli bir ahşaptan kemerli kapılar vardı ve kıpkırmızı sarmaşık duvarların altında pırıl pırıl bir oniks taşı saklıydı. "Ve devasa."

Florian'ın botları kahverengi çakıl taşlı yolda kapıya doğru ilerleyene kadar bir izleyici topladığımı fark etmemiştim. "Bu Olin, aile kâhyamız."

Gözlerimi kırıştırdım ve beni keskin lavanta rengi gözleriyle değerlendiren uzun boylu ve zayıf erkeğe yaklaştım. "Merhaba Olin."

Perinin gümüş bıyığı, dudaklarının incilmesiyle yer değiştirdi. Görünüşe göre alacağım tek selam başını eğmesiydi.

Dev fuayeye doğru ilerlerken görkemli savurganlık dikkatimi dağıtmıştı. Önümde, tavan ikinci kat boyunca yükseliyordu. Düzinelerce mumu barındıran koyu kristal bir avize tepemde parılıyordu.

"Gel, kelebek."

Ama Hellebore ailesinin portrelerine hayranlığım bitmemişti.

Yaldızlı bir çerçevede genç bir Florian vardı. Gözleri oğlununkilere çok benzeyen esmer bir kadın da ancak annesi olabilirdi. Onun yanında siyah saçlı, koyu renk gözlü ve oğluna benzer sert kemik yapısına sahip bir erkek duruyordu.

Kendisine büyük bir servet bahşedildiğini bilen bir erkeğin asil ve gururlu bakışlarıyla duruyordu. Sadece oniks, elmas ve safir mücevherlerden oluşan bir taç giydiği için değil, belinde tuttuğu kadın ve oğlunun omzuna şefkatle kenetlediği eli nedeniyle de.

Karşı duvardaki aynı merhum Hellebore kralının portresiyle ne kadar da keskin bir tezat oluşturunyor.

Bu seferkinde kraliçe yoktu ve Florian'ın babasının gözlerindeki o ışıltı kaybolmuştu. Yine de oğlunun ve Florian'ın büyümesinden birkaç yıl sonra doğduğunu tahmin ettiğim genç dışının önünde gururla duruyordu.

Florian burada babasından daha uzun, daha iriydi. Sürekli değişen gözlerinde taşıdığı kibir parlıyordu. Ama çenesinin sertliği, genç kadının omzuna koyduğu koruyucu eli çok şey anlatıyordu.

Kız kardeşini çok severdi. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve bu nedenle uzun zaman önce vefat ettiğini varsaydığım bir kız kardeş.

Bu olay gerçekleştiğinde kaç yaşında olduğunu merak ettiğimde boğazım düğümlendi ve uzanıp yumuşak obsidyen buklelerle kaplı pembe yanaklarına dokundum. Gözleri ağabeyininkinden daha parlak bir maviydi ama gözlerinde farklı bir muziplik vardı.

Hiçbir rengin gizleyemeyeceği bir karanlık. "Adı Lilitha'ydı."

Florian'ın tınısız sesi beni şaşkına çevirdi ve elim yanıma düştü. Sormam yanlıştı. Evine daha birkaç adım atmıştım.

Ne olursa olsun, "Sor kelebek," diye kestirip attığında merakımı yenemedim.

"Öldüğünde kaç yaşındaydı?"

İfadesiz bir şekilde kız kardeşine bakarken, "Yirmi bir yıl," dedi. Çok gençti, özellikle de Fae yıllarına göre. Nedenini sormak istedim, ama zaten çok fazla kurcalamıştım.

Florian sanki soruyu sezmiş ve bekliyormuş gibi bana baktı.

Şakayla karışık, "Size büyük sorun çıkaracakmış gibi görünüyor," dedim.

"Hiçbir fikrin yok," dedi öfkeyle, ama gülümsemedi. Arkasını döndü ve fuayeden bitişikteki salona doğru yürüdü.

Merdivenin ötesinde, cam gibi görünen bir dizi bölmenin arasından süzülen ay ışığı pürüzsüz taş zemine vuruyordu.

Malikânenin tam ortasında bir avlu bulunuyordu.

Sahanlığın tepesinde, taş korkuluğa yaslanarak birinci kattan tavana kadar yükselen camdan içeriye bir göz attım.

Hava artık tamamen kararmış olsa da avlu, her köşesinde yanan fenerlerle ışıltı ışıltı. Tahta oturakların her iki yanında mavi güllerden oluşan çitler yer alıyordu ve arkalarında çatıdan perdeler halinde sarmaşıklar sarkıyordu.

Kral, "Dilediğiniz kadar keşfetmek için zamanınız olacak," dedi. "Şu anda yıkanmalı ve dinlenmelisiniz. Görmem gereken bazı meseleler var."

Sesinin tonu ya da daha doğrusu ses tonunun eksikliği tartışmaya yer bırakmıyordu.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim, gözlerim çoktan geçmiş atalarımızın çeşitli sanat eserlerine ve içinde yürüdüğümüz malikânenin daha önceki tasvirlerine takıldı. Her şeye o kadar dalmıştım ki, iki büyük kapının önünde durduğunda neredeyse Florian'ın sırtına çarpacaktım.

"Benim odalarım," dedi ve sağa doğru yürüdü. Koridor bir diğerine kıvrılıyordu ve sonunda sadece bir kapı vardı. Onu açtı ve önünden girmem için işaret etti. "Senin odan."

Ona bu kadar yakın uyuma düşüncesi beni hem tedirgin ediyor hem de heyecanlandırıyordu. Bana yaptıklarından sonra arabada onun kucağında uzun bir uyku çektiğimi hatırlayınca, herhangi bir endişe duymamın saçmalığına neredeyse gülecektim.

İçeri girdim.

Ve derhal ciğerlerimdeki tüm havayı kaybettim.

Yatak odası, bir zamanlar asla kaçamayacağımı düşündüğüm dairenin üç katı büyüklüğündeydi. Peri anne Mythayla'ya saygı olarak yıldızlar, bulutlar ve güneş ışınlarından oluşan bir duvar resmiyle boyanmış olan tavanın köşelerini filigranlı pervazlar süslüyordu.

Beyaz raflar tavana doğru yükseliyor ve odanın bir tarafı boyunca uzanıyordu, kitaplar her boş alanı kaplıyordu. Diğer tarafta, Florian'ın odalarından en uzakta - aptalca bir rahatlamayla - banyo odası ve giyinme odası gibi görünen bir yer vardı.

Odanın ortasındaki yatak, krem ve krem tonlarında giydirilmiş, fırfırlı ve kadife yastıklara boğulmuştu. Fildişi ağlar

Kan kırmızısı kurdeleli beyaz direkler. İki yanında beyaz renkte iki ahşap duruyordu ve üzerlerindeki pirinç mumlar çoktan alev almıştı.

Kralın arkamda durduğunu neredeyse unutmuştum ki hafif bir eğlenceyle mırıldandı: "Seni akşam yemeğine çağıracağım kelebek."

Kapı kapanır kapanmaz ciğerlerimden gürültülü bir nefes çıktı, ardından inanmadığım ve kontrol edemediğim bir kahkaha geldi.

Dönerek odaya girdiğimde ses yankılandı.

Devasa yatağa sırt üstü uzandım ve ağların arasından tavandaki büyüleyici sanat eserlerine baktım.

Kendime ait odalarım.

Yakında bana kraliçe diyecek olan bir kraliyet evinin içindeki odalar. *Ben.* Tüm hayatını kitap sayfalarının ardındaki bir kadından korkarak geçirmiş isimsiz bir şekil değiştiren.

Baş döndürücü bir coşkuyla bir kahkaha daha attım.

İşte o zaman tüm bunların çaresizlik ve umutla uydurduğum cömert ve son derece yaratıcı bir rüya olduğuna neredeyse inandığımı fark ettim. Her an Rolina'nın öfkesiyle sarsılıp uyanabilirdim.

Sıra sıra dizilmiş kitap raflarının arasına sıkışmış ince kapıya bakarken, müstakbel kocamın odalarına bağlandığını bildiğim bu kapı iliklerime kadar işlemeye başladı.

Bu harika bir şekilde gerçekte.

EIGHT

Bir saat geçmeden, kamarot Olin beni akşam yemeğine götürdü.

Ama yalnız yemek yemeyi beklemiyordum.

Birinci kattaki büyük oda, ziyaret etmeyi çok istediğim bir kütüphanenin yanında yer alıyordu. Ve tek bir yaratık için çok büyük, çok fazla meşe ve altın mum ışığında karanlıktı.

İçinde yüzülebilecek kadar büyük bir küvette vanilya ve hanımeli sabunlarıyla saçlarımı yıkayıp temizlemiştim ve Florian'ın apartmanda çok daha az güzel olsa da benzer sabunlar kullandığımızı bilip bilmediğini merak etmiştim. Rolina'nın bir zamanlar bayıldığı kokuları bir daha asla kullanmamayı tercih ettiğimi ona söyleyecek cesaretim yoktu.

Artık beni lükslerden ya da görgü kuralları da dahil olmak üzere başka hiçbir şeyden mahrum edemezdi.

Daha sonra gözlerim şişkin bir şekilde giyinme odasını inceledim ve keşfe çıkan parmaklarım göz alıcı kumaşlar arasında gezinirken titredi. Kadifeler, ipekler, en yumuşak pamuklular ve şifonlar...

Ne giyeceğime karar vermek bir yana, tüm elbiseleri özümsemek benim için zordu.

Uzun kollu lacivert bir elbise seçmiştim; bol bedeni ve vücudu saran ipeği nedeniyle gecelik olması muhtemeldi. Olin bana aşağıya kadar eşlik etmek için kapıyı çaldığında, muhtemelen uygun olmamasına rağmen paltomla eşleştirmiştim.

Sertçe, nane sosuna batırılmış lezzetli kuzu eti porsiyonunu elime aldım. Buradaki fasulyeler bile farklıydı; daha büyük ve daha suluydu.

Kamarot yemek salonunun dışında duruyordu, tamamen sessizdi. Odamın kapısını açtığımda onu ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde bulduğumda selamıma karşılık vermemişti.

Bize malikâneye kadar eşlik eden savaşıllara benzer bir üniforma giymişti ama zırlılı ve hantal ceketi yoktu. Koyu mavi yeleği siyah astarlıydı ve tek bir kırışıklığı ya da tiftik lekeli yoktu, aynı pantolonu da aynıydı.

Gümüş renđi saçları kafa derisine yakın kesilmişti. Bıyıkları kusursuz bir şekilde kesilmişti. Bu ve inatçı sessizliği ve duruşu, onun Hellebore ailesine karşı sorumluluğunu ve sadakatini ciddiye alan bir erkek olduğunu gösteriyordu.

Yemeğimi bitirmeye olan ilgimi kaybettiğimi fark edip yemek odasına girdiğinde, belki de fazla ciddidir diye düşünüm.

"Beğenmediniz mi?" dedi, benim gibi birinin minnettar olması ve her lokmayı bitirmesi gerektiğini ifade eden keskin bir tonla.

"İnanılmazdı, teşekkür ederim." Zayıf bir gülümseme sundum. "Midem bu kadar büyük bir porsiyona alışmak için zamana ihtiyaç duyabilir, çünkü zaten uygunsuz bir şekilde doluyum."

"Kralın hoşuna gitmeyecek," dedi sıkıca.

Geniş ve dar odaya bakıyormuş gibi yaptım. Gözlerim, Florian bana katılmaya tenezzül etseydi oturacağını bildiğim masanın başına takıldı. "O burada değil," dedim gereksiz bir gülümsemeyle.

Sonra suyumı yudumladım ve ayağa kalkarak tabağımı ve kristal bardağımı topladım. Meşe döşemeli masanın üzerinden kapıya doğru yürüdüğümde kâhyanın onaylamayan bakışları yerini kaş çatmaya bıraktı.

"Hangi yoldan mutfak?"

Olin kekeledi. "Bunu personelin toplaması için bırakabilirsiniz."

"Benim için fark etmez. Görmek istiyorum ve kral meşgul olduğu için keşfetmekten başka yapacak bir şeyim yok." Omuzlarımı kaldırdım. "Bana göstermek ister misiniz?"

Bana bunaltıcı saniyeler boyunca öyle bir baktı ki, onu varlığımdan bile daha fazla rahatsız bir kez daha düşünmem gerekirdi. Sonra kâhya içini çekti ve koridora doğru yürüdü. "Bu taraftan."

O kadar hızlı yürüyordu ki, ona ayak uydurmakta zorlandım, çatal bıçak tabağımdan kaymakla tehdit ediyordu.

Birinci katın diğer ucunda dik ve kayalık bir merdivenden indik. Mutfak yerin bir kat altındaydı. Yıldız ışığı, tavanın hemen altına sıkıştırılmış pencerelerden içeri sızmaya devam ediyordu.

Uzak duvar boyunca, sabunlu suyla dolu lavabolardan ve ocakta fokurdayan tencerelerden buhar yükseliyordu. Bir ada tezgahı büyük ve ortada duruyordu.

Nemli bir oda, altta yanan ateşler yukarıda başka bir ocak için.

Önünde durduğumuz kapının tam karşısındaki iki kovadan artıklar taşıyordu. Diğer kapı açıktı ve muhtemelen malikânenin etrafındaki bahçelere doğru kıvrılan taş merdivenlere açılıyordu.

Pişmanlık beni kapı aralığında tuttu.

Devasa bir erkek, eğitilmiş bir dansçının zarafetiyle lavabolardan sobalara doğru süzülüyor ve ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan iki gence melodik bir sesle emirler yağıdırıyordu.

Olin bana kendini beğenmiş bir bakış attı.

Öfkelenmekten kaçındım ve temkinli bir şekilde ileri doğru adım attım. Artık bu işin sonunu görmem gerekiyordu. "Ah, merhaba."

Genç bir erkek ayağına bir şey düşürdü ve "*Tullia*" gibi bir küfür mırıldandı.

Tüm hareketlilik durma noktasına geldi. Birbirine benzeyen üç çift göz aynı anda üzerime dikildi.

Olin dikkatle boğazını temizledi. "Misafirimiz yemeğini iade etmek istiyor."

Kâhyaya kaşlarımı çatarak baktım, çünkü ben misafir değildim ve bu doğru değildi. En azından tam olarak değil. Tekrar öne çıkarak gülümsedim ve "Çok lezzetliydi, teşekkür ederim" dedim.

Komutlar yağıdıran korkutucu erkek iri kahverengi gözlerini kırıştırtarak bana baktı. Aynı renkteki saçları, ensesinde siyah bir kurdeleyle düşük bir at kuyruğu şeklinde tutturulmuştu. Yavaşça benden kâhyaya baktı, sonra gelip tabağı benden aldı. "Bitirmemişsiniz."

"Bu kadar büyük porsiyonlara alışık değilim," dedim usulca, sesimin onun yakınlığından titrememesini umarak.

Ama tabağı ve bardağı uzun parmaklarının arasına aldı ve bir kez başını salladı. Uzun bir süre bana bakarken altın rengi yüz hatları biraz çizilmiş gibiydi ve sonra şöyle dedi: "O zaman alışman için sana zaman tanımak adına bir sonraki öğünlerinin daha küçük olmasını sağlayacağım."

Kâhya kuşkulu bir şekilde alay eder gibi bir ses çıkardı.

Tabağı taşıyan erkek, kısık gözlerle ona baktı. Sonra bana bir kez daha başını salladı ve yemeğimin kalıntıları attı.

Başka ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden diğer erkeklerle gülümsedim ve ikiz olduklarını fark ettim. Biri parlak bir şekilde sırtıttı; diğeri ise sanki evine gizlice girmiş bir böcekmişim gibi ters ters baktı ve beni değerlendirdi.

"Ben Kreed, bunlar da oğullarım Thistle ve Arryn."

Onlara verecek bir ismim olmadığı için tek söyleyebildiğim "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum" oldu.

Kreed gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine değmedi. Oğulları birbirlerine kıs kıs güldüklerinde ağzından endişeye benzer bir şey çıktı ve ben odadan çıktım.

Birinci kata ulaştığımda, yüksek sesle "Bu..." demekten kendimi alamadım. Merdivenlerin nemli kasvetine baktım. "Tuhaftı."

Olin kısa ve havlayarak güldü.

Kaşlarımı çattım ama aceleyle peşinden koridora çıktım.

"Tuhaf olan sensin Dönüşen," dedi beni odalarımı götürecek olan büyük merdivenin başında bırakırken.

Onun gidişini izledim, tedirginlik kalbimi hızlandırdı ve ayaklarımı tuttu.

Sevilmemeye, hatta nefret edilmeye alışmışım ve bu kraliyet evinde çok ihtiyaç duyulan bir üyeymişim gibi davranılmasını beklemiyordum.

Beni tedirgin eden bu değildi.

Koridorlarda kol gezen bir gerilim vardı. Sırların ve hayaletlerin kokusu. Kim olursam olayım -yakında kraliçe olacak biri ya da bir değişim geçiren-burada hoş karşılanmayacağımı hissetmek kaçınılmazdı.

Savaşa aç kralın sırları vardı, bunu biliyordum. Onları öğrenmeden de idare edebileceğimi düşünmüştüm. Kim olduğunu öğrenmeden onun diyarında rahat edebileceğimi düşünmüştüm.

Şimdi, yanıldığım için endişelenmekten kendimi alamıyordum.

Ertesi sabah arazide yapılan bir yürüyüş, ahırların çok ötesinde donmuş bir göl olduğunu ortaya çıkardı, ancak bu durum belirsizliği ortadan kaldıramadı.

Rüyalarım musallat olan ve kralın yokluğuyla dikenleri filizlenen bir belirsizlik.

Florian zaten pek çok merakımı gidermişti. Gerçi her seferinde, onun varlığı artık muhakeme yeteneğimi gölgelemeyene kadar açığa çıkmayacak daha fazla soru ve endişeyle baş başa kalıyordum.

Evlilik şimdiye kadar çok fazla düşündüğüm bir şey değildi. Bu fikre karşı olmasam da, önce defalarca aşık olmak gibi büyük idealler beslemiştim. Birçok aşkı deneyimlemeden önce bir gün biriyle evlenmeyi kabul edeceğimi hiç düşünmemiştim.

Florian'dan etkilenmişim. Onunla göz göze geldiğim ilk anlarda bu çok açık ve utanç verici bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Ama aşık olmak için bir kalbe ihtiyaç vardı ve Florian...

Eğer bir kalbi varsa bile, onu buzdan zırhının altında çok derinlere saklamıştı.

Evim dediği bu yerden uzaklığı uzadıkça, davranışlarının ardında hiçbir kaygı olmadığını daha iyi anladım. Empati yok. Kesinlikle endişe yok. Sadece acımasız ve inanılmaz derecede Fae benzeri bir ilgi vardı, istediği her şeyi elde ederken kendini eğlendirmek.

Ve ben bu arzulara uyacak kadar alçakgönüllü ve önemsizdim.

Artık geri dönüş yoktu ve bu cazibe, kralın bana vermeye tenezzül ettiği her karşılaşmada keskinleşen pençelere ve dişlere dönüşmüş olsa da, bunu yapmak istemiyordum.

Kendi arzularımı gerçekleştirmek için tam da olmam gereken yerde olduğumu kendime hatırlattım. Dolayısıyla her türlü şaşkınlık ve gereksiz merak bir kenara bırakılmalı ve görmezden gelinmeliydi.

Seyis, arabamızı Hellebore'dan geçirip bu araziye getiren hayvanlara benzeyen ya da belki de aynı iki dev atla birlikte padoklardaydı. Ben ahırın arka kapısından geçip karanlığa doğru süzülürken, atlardan daha fazlası kıpırdadı ve kişnedi.

Bina, dondurucu rüzgârların içeri girmesini engellemek için kalın ahşap katmanlardan inşa edilmiş gibi görünüyordu. Sekiz at bana bakıyordu. Hepsi de devasa uzunlukta ve görünüşe göre varlığım karşısında şaşırmışlardı.

"Merhaba," diye fısıldadım, nedenini bilmiyordum. Belki de onları ürkütmemek için.

Sıra sıra dizilmiş iri gözlerin arasındaki saman tozlu taşı geçerken, hayvanların gerçekten ne kadar büyük olduklarına hayret ettim.

Kesinlikle korkutucuydu ama elimi koyu gri bir kısırağa uzatmama engel olacak kadar değil. Soğuk parmaklarımı kokladı, sonra bir homurtuyla onları itti.

"Bluebell önce bir ikram olmadan kimseyle dalga geçmez." Midem bulandı.

, açık bıraktığım arka kapıdan sessizce içeri giren Florian'ı bulmak için döndüm.

Başımı eğerek gülümsedim. "Majesteleri."

Bir aygırın ahırından doğruldu ve kollarını açtı. "Florian."

Sırıtmamak için dudaklarımı emdim ve Bluebell'e döndüm. Şimdi Florian'ın yaklaşmasını gözlerinde bir umut kıvılcımıyla izliyordu. O duyguyu biliyordum.

"Kimseye haber vermeden çıkıp gitmemelisin," dedi Florian. "Dışarısı buz gibi."

"Sıkılmıştım." Tamamen yalan değildi. Yepyeni bir dünya keşfedilmeyi beklerken boş duramazdım. "Ve göreceğ çok şey var." İri kafasını hevesle ahır kapısının üzerinden atan diğerine doğru ilerledim.

"Yine de atları ziyaret etmeyi seçtiniz."

Çok yaklaştığımda at yanağımı kokladı ve geri çekilip ona elimi uzatırken güldüm. "Bu kadar büyük yaratıkları bu kadar yakından görmek şöyle dursun, hiç birine binmemiştim."

Florian kısa bir süre hiçbir şey söylemedi.

Merakla, "Peki ya kanatlı yaratıklar?" diye sordum.

"İhtiyaçları için onları evcilleştirip yetiştirecek kadar cesur olanlar sadece avcılar." Dost canlısı atın saçlarını çığnemeye çalışmasını izledi, sonra içini çekip kapıya yöneldi.

Gittiğini düşünmüştüm ve hâlâ hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyordum ki çizmeli adımlarının sesi tekrar duyuldu.

Kabin kapısına doğru uzanırken kolu benimkine değdi. "Geri çekil."

"Çıkmasına izin mi veriyorsun?" Gözlerim irileşmiş bir halde sendeleyerek sordum.

Kapının kilidini açıp kapıyı açarken elindeki dizginler sallanıyordu. "Ata binmek istiyorsunuz ve Bennington yabancılara karşı çok hoşgörülüdür."

"Zorunda değilim," dedim çabucak. "Bunu söylerken niyetim bu değildi. Sadece konuşuyordum-"

Florian döndü ve bir parmağını ağzıma bastırdı, mavi gözleri benimkilerin arasında dans ediyordu. "Tatlı yaratık, seni gezdirmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Sözlerindeki çifte anlam gözümünden kaçmadı ve yanaklarım kızardı. Yine de başımı salladım.

Gözleri parladı. Parmağı alt dudağımı aşağı doğru sürükledi, çenemin üzerinden ağzına götürürken bakışları da onu takip etti.

Beni sadece öpebilirdi. Beni istediği zaman öpebilirdi ve bunu biliyordu.

Ama parmağını sanki yasaklanmış çok lezzetli bir şeyi tadıyormuş gibi dudaklarında gezdirdi ve sonra Bennington'a döndü.

Florian, ahırın geniş girişinden geçebilmek için başını eğmek zorunda kalan atı hazırlarken kalbim heyecanla çarparak onları izledim. Sonra onları soğuğa kadar takip ettim.

Önce o ata bindi, hızlı ve onun boyunda bir erkek ve bu kadar büyük bir hayvan için şok edici bir zarafetle. Yerden ona baktığımda tepedeki karanlığın arasından sızan güneş gözümü kamaştırdı. Saçları koyu dalgalar halinde yanaklarını örtüyor, esinti saçlarını omuzlarına ve dudaklarına doğru hışırdatıyordu.

Uzattığı eli kabul etmediğimde kıvrılan dudaklar.

Bir an için başımı öne eğdim -bu kralın yanında kendimi büyülenmiş bir aptal gibi hissettim- ve sonra elimi onun serin avuçlarının arasına koydum.

Çekiştirerek beni bir adım öne çıkardı. Kollarımın altından uzanıp beni atın üzerine çekerek önüne oturttuğunda şok olmuş bir ciyaklama hissettim.

Eyer ortalamadan daha büyüktü elbette ama iki kişi için yapılmamıştı. Florian'ın göğsüne sıkıca bastırırken deri kabzanın göbeğime sürtünmesini umursamadım.

Sert nefes verışı saçlarımı karıştırdı. Kolu belimin etrafında sıkı bir kas bandı oluşturdu.

Erik eteklerimi düzeltti ve "Bacaklarını benim için kaldır" diye talimat verdi. Acele etmeden, rüzgâr tutan tül ve ipeği nazıkçe kalçalarımın altına sıkıştırdı.

Parmaklarının her darbesi yanıyordu. Kulağıma gelen her nefes daha da hırçınlaşıyordu. Ta ki küfredip Bennington'a ahırların önünden ayrılmasını emrederken dizginleri belime sertçe vurana kadar.

Eyeri kavradım, otlakların yanından geçerken göğsüm kelebeklerin uçuştığı bir cümbüşle doldu.

Seyis elini alnına götürmüş, bizi izliyordu. Biz görüş alanından çıkmadan önce eğildi ve harap bir seranın arkasında kayboldu. Etrafında sıra sıra ölü meyve ağaçları vardı.

"Limon ağaçları," dedim çıplak dalları inceleyerek. "Portakallar da var."

"Meyve vermeyeli uzun zaman oldu," dedi Florian kulağıma. "Topraktan sökülmeleri gerekiyor." Ses tonu bunu yapmakta isteksiz olduğunu ima ediyordu ve bir şeyin onu seradan da kurtulmaktan alıkoyduğunu hissettim.

"Sonbahar gelecek," dedim, çünkü muhtemelen bu yüzden bekliyordu. Hellebore Folkyn'deki ve tüm Mythayla'daki en soğuk krallıktı ama

Ölümcül kış, daha fazla yaşam doğurmak için yeterli soluklanmaya yol açacaktı.

Florian cevap vermedi ve daha önce uzaktan gördüğüm göle yaklaşırken mevsimleri kısa sürede unuttum. Gölün yüzeyi kirli bir aynayı andırıyordu, içinde ilerlediğimiz karla kaplı ağaçların gölgeleri sallanıyordu.

"Üzerinde yürüyebilir miyiz?"

"Evet, ama Bennington'la değil," dedi. "Kalın ama hepimizin toplam ağırlığını kaldıracak kalın değil."

Yolumuza devam ederken, göle özlemle baktım - donmuş tavanının altındaki suda neyin gizlendiğini merak ederek. "Hiç pixiefish gördün mü?"

"Çok," diye homurdandı, parmakları karnımın üzerinde hafifçe geziniyordu.

"Küçükken Folkyn'de hakkında okumayı en sevdiğim yaratıklardı," dedim. "Gerçekten de sudan çıkamıyorlar mı?"

"Minik dişleri ve pençeleri seni bulacak diye mi endişeleniyorsun?" Florian kuru bir şekilde alay etti.

İlgilenmemesi umurumda değildi. Yine de dedim ki, "Hayır, sadece tek bir yerde kalmayı hayal edemiyorum. Başka hiçbir şey görmeden."

Bunun beni neden rahatsız ettiğini anlamıştı ama cevap vermesi bir dakika sürdü. "Zakkum'da onları sık sık nehir ve deniz kenarındaki kayalıklarda pişerken görürsünüz. Yani evet," dedi, sanki onu zorlamışım gibi, "evlerini terk edebilirler, ama uzun süreliğine değil."

Uzun sürmez.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken bu sözler göğsümde buz sarkıtları gibi asılı kaldı.

Bennington soğuğa rağmen keşfetmekten çok mutlu görünüyordu. Nefesleri havayı buğulandırıyordu ama çalılıklar arasında ancak neşe olarak tanımlanabilecek bir neşeyle ilerliyordu. Öne doğru eğildim ve boynunu okşadım.

"Onun dikkatini dağıtmamalısın."

"Dikkati dağınık değil," dedim. "O mutlu."

Florian'ın tutuşu sıkılaştı, sanki ona cevap verdiğim için beni sıkıştırmak ister gibiydi.

Aldırmazdım ve onun soğuk davranışını kabul etmemin benim hakkımda ne söylediğini umursama noktasını geçmiştim. *Cazibe*, diye hatırlattım kendime. Nelerden hoşlandığımı keşfediyordum ve bunda yanlış bir şey yoktu. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlandığım için endişelenmiyordum.

Beni endişelendiren tek şey ondan çok hoşlanmamdı.

Bennington bir kütüğün üzerinden atladı ve ben de soluksuz ve neredeyse sessiz bir çığlık attım. Florian'ın kıkırdaması tenimi ısıttı. Sert ve nadir bulunan güzellikte bir sesti.

Sanki bunun beni memnun ettiğini biliyormuş gibi ayıldı ve boğazını temizledi. "Aynı paltoyu giyiyorsun."

"Beğendim," demekten başka bir şey gelmedi aklıma. Rolina bana daha önce kendisine ait olmayan hiçbir şey ya da işten eve getirdiği sahipsiz giysiler vermemişti.

"Peki geri kalanını beğendin mi?" diye sordu birkaç dakika sonra. "Kıyafetleri."

Gözlerim ilerideki ağaçların arasından malikânenin kızıl sarmaşıklarına takıldı. Neredeyse geri dönüyorduk. "Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

"Sor."

Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatarak bir cevap vermekten kaçındım. "Bir şey sormak istediğimi nereden biliyorsun?"

"Gerginsin ve dilin dişlerini dürtüyor."

Ağaçlardan ayrılıp toprak yoldan çakıllı arabaya geçerken kaşlarımı çattım. "Bunu göremezsın."

"Bunu yaptığında çenendeki değişimi görebiliyorum."

Uzaktan gelen sesler, taş ve toprak üzerinde ilerleyen tekerlekler işgal etti.

"Anlayışlı," dedim, kuşkusuz etkilenmişim. Ayrıca beni bu kadar derinlemesine incelemiş olmasından da fazlasıyla memnun olmuştum.

Arkamızda gördüğüm şey karşısında gülümsemem azaldı.

Arabalar yokuş yukarı malikâneye doğru çekiliyordu. Birçok araba ve at sırtında birçok savaşçı. Hepsinin önünde ilerlerken omzumun üzerinden baktım ve ne yaptıklarını görmeye çalıştım.

Florian dudaklarını yanağıma koydu ve kabaca, "Sor, kelebek," diye fısıldadı.

Kralın getirdiği şeye o kadar odaklanmışım ki -hem de o kadar büyük miktarda- ne konuştuğumuzu hatırlamam biraz zaman aldı.

Yanağıma bir öpücük daha kondurunca hatırladım, ancak kokusu ve karnıma bastıran eli soruyu oluşturmamı zorlaştırdı. Güvensizliğimin sadece merak olarak görünmesini umuyordum. "Tüm bu güzel kıyafetler kime aitti?"

"Sen," dedi basitçe ve ahırlara doğru devam etmek yerine, kral Bennington'ı nefesimi ve aklımdan geçen her düşünceyi çalan bir dörtnala koşmaya teşvik etti.

Esinti yanaklarımı kamçıladi ve yaktı. Kalbim arkamızdan gelen keskin havanın içinde yükseliyor gibiydi. Ahırların ötesindeki ormana tekrar girdiğimizde Florian atı yavaşlattı ve buz gibi yeşilliklerin içinde bizi tamamen durdurmadan önce soğumasına izin verdi.

Burada durmakla neyi amaçladığını sormak üzere dönüp ona baktım.

Ağzı hemen benimkini çaldı ve şok olmuş nefesimi sessiz bir iniltiyle yuttu.

Belimin etrafındaki el, elbisemin içinden sıyırmak için daha da yukarı çıktı. Karnım gerildi ve hiç düşünmeden öne doğru kıvrıldım, göbeğim eyerin kulpuna sürtündü ve kıvılcımların tutuşmasına neden oldu.

Florian fark etti. Ondandır hiçbir şey kaçmıyor gibiydi. Dilini ağzıma daldırdı, sonra fısıldadı, "Kalçalarını sallla."

Ben dudağımı ısırırken o da ısırıldı. Boğazından alçak bir gümbürtü yükseldi. Elini kavrayıp elbisemin yakasına götürdüğümde küçük bir hırıltıyla onu terk etti. Daha fazla izne ihtiyacı yoktu. Eli, elbisemin yanı sıra kumaşın altından da kaydı.

İnledim, göğsümü sıkıldığında eyere karşı daha sert sallandım.

"Çok itaatkârsın," diye mırıldandı, zevk her uzvumdan sızıp içime yayılırken ağzımın köşesini usulca öptü. "Gerçekten boşalmak istiyor olmalısın." Dudaklarına bir öpücük daha kondurdu, gözleri benimkilerde parlak ve vahşi. "Beni o kadar sertleştiriyorsun ki, sadece seni izleyerek bile boşalabilirim."

Başparmağı meme ucumu sıyırdı, diğer eli eteğimin altına ve slipime tırmandı. Eyere karşı sallanmayı bıraktım. Kaygan karşılaştı ve tekrar inledi. "Çok ıslaksın, tatlı yaratık." Sonra klitorisimi daire içine aldı. "Ve çok tehlikeli bir şekilde şişmişsin."

Gerçekten de öyle. Parmağını klitorisime ikinci kez bastırdığında dağıldım.

Beni nazikçe ovarak parçalara ayırırken titrememi ve nefes nefese kalmamı izlerken gözlerinde hınzırca bir zevk parlıyordu. Kalçalarım sıkıştı ve Bennington hafifçe kayarak ofladı.

Florian elini çekti. Bakışlarını benimkilerden ayırmadan parmaklarını ağzına götürdü ve her birini zevkle emerek temizledi. Sersemlemiş bir halde bakakalmıştım.

elbisemi düzeltirken ona yaslandım ve yavaşça ormanın mahremiyetinden ayrıldık.

Nefesimi tamamen tutup beynimi yeniden kullanmaya başlayana kadar ahıra giden yola ulaşmıştık. "Seninle ilgilenmeme ne zaman izin vereceksin?"

Florian Bennington'dan indi, sonra benim de inmeme yardım etti. "Zaten biliyorsun," dedi biraz boğuk bir sesle.

Ona baktım, ne demek istediğini anlamamıştım.

Sırıttı ve çenemin altında kıvrılmış bir parmağını okşadı, başı eğildi ve dudakları benimkine sıkıca yapıştı. Beni içine çekiyor gibiydi, ağzı morarmış ve kıpırdamıyordu, kalçamdaki eli sıkıyordu.

Sonra ani ve hızlı bir güçle oradan ayrıldı. Bennington'ı yaklaşan seyise teslim etti ve malikâneye doğru yürüdü.

Günün anıları beni huzursuz ve uykudan uzak tuttu.

Başarısızlığa teslim olarak, yapacak bir şeyler bulmak için çay tepsimi mutfığa götürmeye karar verdim.

Taş duvarlar kışın soğuşunu uzak tutuyor olabilirdi ama yine de garip bir buz yayıyorlardı. Sanki Hellebore soylularına nesiller boyu sığınak sağladıktan sonra sessiz ve her şeyi bilen bir şekilde izliyorlardı.

Aşağı kattaki sessiz yolculuğumda ürkütücü ama biraz da rahatlatıcı bir his beni takip etti.

Merdivenin dibinde, antrenin solundaki bir odanın aralık kapısı arasından süzülen erkek seslerini duyunca durakladım.

"Jenmin kasabasında saklanıyorlar, sözde emir bekliyorlar." "Kaç kişi?" Florian sordu.

"Amber on iki kişi duyduğunu bildirdi, bu da muhtemelen iki katı demek." Florian alay etti. "Onları görmezden gelin ve daha fazla gürültü için ilerleyin."

"Ne kadar çok şey yaparsak, o kadar çok geri çekiliyor gibi görünüyor." Diğer erkek "Dilini bu kadar uzun süre ısırılmışken bu doğrudan ve açık saldırılara devam etmesi endişe verici, Flor." demeden önce bir duraksama oldu.

İkisi arasındaki yakınlık beni şaşırttı. Bu erkek her kimse, sadece bir savaşı ya da general değil, belki de bir arkadaşı, Florian uygunsuz hitaplara itiraz etmediğine göre.

Florian'dan yanıt gelmedi.

Arkadaşı ekledi, "Özellikle de artık daha fazla nedeni olduğu için..." Erkek aniden durdu.

Kapı, onu daha da açan keskin bir esintinin dokunuşuyla gıcırdadığında kalbim de öyle yaptı.

"Buraya gel, kelebek."

Kahretsin.

Apliklerden gelen ateş ışığıyla parıldayan çay tepsisine baktım ve iç çekerek kendimi içten içe azarladım.

Fuayenin üstündeki saatin tik takları sessizlikte yankılandı.

Muhtemelen kulak misafiri olduğum için ellerimde hafif bir titreme oldu. Tepsiyi salondaki masanın üzerine, sabahla birlikte gelecek taze kır çiçeklerini bekleyen saf altından bir vazanın yanına koyduğumda bir tıkırtıya neden oldu.

Rolina'nın apartmandaki odasından pek de büyük olmayan kralın çalışma odası şaşırtıcı derecede sadeydi.

Ve korkutucu derecede karanlık.

Aplikler ışıksızdı, sanki bu toplantı planlanmamıştı ya da saat göz önüne alındığında uzaması istenmiyordu. Tereddütlü adımlarıma rehberlik eden tek ışık, çelik ve meşeden yapılmış büyük boy bir masanın ötesindeki perdeleri çekilmiş iki pencereden sızan ay ışığıydı.

Haritalar bir duvarın genişliğini kaplıyordu. Hangi yerlerin kırmızı mumla işaretlendiğini görmek için çok karanlıktı.

Florian yüksek arkalı ve kanatlı deri koltuğuna yaslanmıştı, paltosu açıktı ve saçları dağınıktı.

Küçük bir hançerle oyduğu minyatür bir buz heykelinden başını kaldırdı. Sırtarak silahı parmaklarının arasında döndürdü, sonra da düzgünce yığılmış bir yığın belgenin yanına koydu. "Davet edilmediğin konuşmaları dinlemek akıllıca değil, tatlı yaratık."

Başımı salladım, arkadaşının bakışlarının bir kaşıntı gibi üzerime bastırıldığını hissettim.

Florian heykeli hançerin yanına dikkatle yerleştirdi. "Ve hatta bu kadar geç bir saatte koridorlarda dolaşmak için daha da fazla."

Bu sözlerin gözümü daha da korkutması gerekirken korkutmadı. Nazik tehdit, sanki parmaklarını üzerinde gezdirmiş gibi tenimi okşadı.

Beni, aslında generali olduğunu tahmin ettiğim arkadaşıyla tanıştıracak mı, yoksa ikimizden biri kovulacak mı diye merak ediyordum.

Florian sadece "Bana gel" diye emretti.

Yün halıya doğru bir adım attım ve masasına bakan iki sandalyenin arasında durdum; bunlardan birinde bir erkek oturuyordu. Tek gördüğüm parlak gözler, beyaz-sarı saçlar ve ayak bileklerinden çaprazlanmış hantal botlardı. Hiçbir şey söylemedi ama onun varlığı, aylak aylak dolaşıp dinlerken yakalandığımdan beri üzerimden atamadığım gerginliği iliklerime kadar hissetmemi neden oldu.

Florian'ın bakışları sanki bunu hissetmiş gibi daraldı ama beni terk etmedi. "Daha yakına." Masaya doğru ilerledim ve kral dudaklarını kıpırdatarak sandalyesine daha da yaslandı. "Daha yakına, kelebek."

Boynumda ve yanaklarımda sıcaklık oluşmaya başladı. Florian'ın hemen yanında durmak için masanın etrafında dönerken karanlığa şükrediyordum.

Tahtaya vurdu. "Daha yakına."

Yutkunarak oturan sessiz erkeğe baktım. Florian dudak büktü.

İstenileni yaptım, masanın üzerine çıktığımda ipek geceliğim itiraz ediyordu.

"Daha yakına," dedi tekrar ve bu sefer beklemedi.

Elleri kalçalarımın üzerindeyken beni tam önüne oturttu. Başparmakları sürtünerek ipeği tenimin üzerinde kaydırды. Sıyıran bir yumuşaklık.

Florian parmağını çarpıttı. "Daha yakına."

Öne doğru eğildim, sanki kalbimin hızlanmasını durduracakmış gibi masanın kenarını kavradım.

Kral parmak uçlarıyla yanağımı okşadı, araştıran gözleri karanlıkta bir ışık gibi parlıyordu. "Öp beni."

savaşçının çok farkında olduğum için tereddüt ettim.

Hoşnutsuzluk Florian'ın dudaklarını inceltti. Gözleri ağzıma kaydı, eli hâlâ kalçamdaydı ve hafifçe sıkıyordu. "İstemiyor musun?"

"İstiyorum," diye nefes aldım.

Aldatıcı güzelliği içinde ölümcül olan gülümsemesi uzun kirpiklerini kaldırdı. "Sana inandığımdan emin değilim."

Rahatsızlığım göğsümün etrafında sıkı bir halat gibi kıvrıldı. Bunu görmezden gelerek, dudaklarımı kralın dudaklarına yerleştirmek için öne doğru eğildim.

Gerginlik hızla kemiklerimi terk etti.

Ağzının benimkine ilk ipeksi dokunuşuyla her şey yavaşladı ve yumuşadı. Tadı beni uyandırdı ve yatıştırdı. Dudaklarını ayırdım, inleyip yanağımı ve çenemi kavradığında nefesimi taşıyan bir ses kaçtı.

Dillerimiz birbirine değdi ve o ayrılıp alnını benimkinin yanına koyduğunda ürperdim.

Yalnız olmadığımızı hatırlamam için bir sonraki emrini hatırlamam gerekti. Kral alçak sesle, ama şirketimizin duymayacağı kadar alçak sesle, "Çıkarken kapıyı kapatın," dedi.

Biraz utanarak bacaklarının arasından sıyrıldım ve masadan yere doğru itildim. Bir zamanlar doğru dürüst bakmaya cesaret edemediğim sarışın erkeğin yanından geçerken bakışlarımı yerden ayırmadım ve zayıflamış bacaklarımı kapıya doğru zorladım.

Kapı kapandığında, Florian'a ait olmayan, tanıdık gelmeyen gürültülü bir kahkaha, taş ve tahtaların arasına sızılmaktan kendini alamadı.

NINE

Nişanlımı iki gün boyunca bir daha göremeyecektim.

Üç katı arayıp sadece salonları, balo salonunu ve kilitli odaları keşfettikten sonra alt kattaki büyük kütüphaneyi gözden geçirdim. Odalarımnda seçebileceğim pek çok kitap vardı ama okuyacak bir şey arayışında değildim. Her şey hâlâ o kadar yeni, o kadar göz alıcı derecede farklıydı ki, denesem bile okuyamazdım.

Kabul etmek istemedim. değildi ve inkar da edemezdim.

Florian'ı görmek için yanıp tutuşuyordum, onun kafa karıştırıcı derecede soğuk ama bir o kadar da sıcak arkadaşlığına açtım. Odamızın bitişiğindeki kapı da dahil olmak üzere odasının kapıları kilitli olmasına rağmen orada olmadığını hissedebiliyordum.

Olin bir başka yalnız akşam yemeği için bana yemek odasına kadar eşlik ettiğinde, nerede olduğunu sormuştum, ancak cüretimden duyduğu hoşnutsuzluğu ifade eden kaşlarının kalkmasıyla karşılaşmışım.

İçimi çekmiş ve bir yandan yiyebildiğim kadar yerken bir yandan da süslü ocaktaki ateşin kısık yanışını izlemiştim. Kreed bana yarı hoş davranan tek kişiydi ve gerçekten de her ağız sulandırıcı yemek için bana daha küçük porsiyonlar vermişti.

Bugün, güzel ama boş koridorlarda dolaşmaktan ve Olin'in alçakgönüllü varlığını sert bir şekilde onaylamamasına katlanmaktan yorulmuştum. Öğle yemeğinden sonra doğruca dışarıya, kış soğuşuna doğru yürüdüm.

Malikânenin girişinde dolaşan bir muhafız beni yolun kenarına kadar takip etti. Botlarımla ormana doğru ilerlerken, merhametli bir şekilde bana katılmak için hiçbir çaba göstermedi.

Dallar ayak altında kırıldı. Çıplak dallardan sarkan buzlu örümcek ağları güneşin altında mücevher gibi parlıyordu. Merakla izlerini sürdürdüm ve hafif bir hırıltı duymadan önce ağaçların derinliklerine doğru ilerledim.

İçgüdülerim beni geri çekilmem için uyarırken, beyaz bir parıltı yakaladım. Kü

rk. Sonra bir duyuldu ve bu içgüdü sarsıcı bir nabızla değişti. görmezden gelemezdi.

Sesi, sadece bir kez duyduğum bir iniltiymiş gibi değil de rüzgârdaki bir şarkıymış gibi takip ettim.

Büyük bir meşenin arkasında, saran karda kan lekeleri vardı.

Bir dişi. Koyu renk gözlerinin ilk bakışıyla doğrulandı.

Yavrunun yanına çömelip yaralı bacağını nazikçe dürtmeden önce beni koklamasına izin verdim. Hareket etmeye çalışarak hırladı. Bir elimi böğrüne koydum ve sakinleşti. Annesinin nerede olduğunu merak ederek yeşilliklerin arasından bakarken, yakınlarda hiçbir şey hissetmedim.

Bacağındaki ısırığı inceledim. Bunu başka bir kurt yapmıştı.

Kararsızlık savaşıyordu ama daha güçlü bir şey onu boğdu. Daha önce hissetmediğim bir şey ortaya çıktı ve tüm belirsizliklere ağır bastı. Ona sadece yardım etmek istemiyordum, etmek zorundaydım da.

Şişman bir sokak kedisinden daha büyük olmayan yavruyu dikkatlice kollarıma aldım.

Kurt kıpırdandı ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda ve parmaklarımı başının üzerinde gezdirdiğimde sakinleşti. İtirafım fısıltıyla oldu ama içimden bir ses sözlerimi anlamasa bile gözlerimdeki duyguyu anladığını söylüyordu. "Bir kenara atılmanın nasıl bir his olduğunu bilirim, genç kız."

Ormanın içinden malikâneye doğru yürüdük. Ağaçların arasından bize göz kırptı, karanlık ama kırmızı parlıyordu.

Toprak yolu geçtim ve dairesel sürücünün girişinde durdum.

Etraf vagonlar ve arabalarla doluydu. Sandıklar boşaltılıyor ve Olin'in önderliğinde malikâneye taşınıyordu.

En az otuz savaşçı etrafta dolanıyordu. Bazıları konuşuyor, bazıları her an bir tehdit ortaya çıkabilecekmiş gibi etraflarını izliyor, diğerleri ise daha fazla sandık ve çuval açıyor ve atlarla ilgileniyordu. Savaşçıların hepsi siyah kenarlı mavi üniforma giyiyordu.

Hepsi bellerinde ve sırtlarında silah taşıyordu.

"Gökyüzü," diye nefes aldım, hepsi bana bakmadan bir adım daha atamayacağımı biliyordum. Bu da gayet iyi olurdu.

Ormandan kopardığım kanlı bir yavruyu taşımıyor olsaydım.

Bir yan girişi nerede bulabileceğimi merak ettim. Sonra bazı savaşçılar en büyük arabaya yöneldi ve ben de nişanlımı ilk kez gördüm.

Günlerdir ilk kez.

Beynim bana durmamı söyleyemedi ayaklarım hareket ediyordu, her bir çift göz vücudumda bir delik açmaya çalışıyormuş gibi hissedene kadar kurt neredeyse unutulmuştu. Ama artık ne geri dönmek ne de umursamak için çok geçti.

Florian etkilenmemişti.

Huysuz görünümlü savaşçılarından biriyle konuşurken, yavruyu gördüğünde gözlerinde öfkeye dönüşen bir sıcaklıkla bana baktı.

"Majesteleri geri döndü." Parlak bir şekilde gülümsedim. "Bakın ne buldum."

Florian'ın konuştuğu ateş saçlı erkek sırtarak bana baktı, sonra kralını selamlayarak yanımdan ayrıldı.

Kral kollarımdaki küçük beyaz kürk yığınının kaşlarını çatarak baktı. Gözlerini yavrunun bacağına kaplayan kana dikti. Kurt inledi ve onun bakışlarından geri çekilir gibi oldu.

daha sıkı sarıldım ve susturdum. "Sana zarar vermeyecek."

Krala tekrar baktığımda yüz hatları düzleşmişti. Ama dudaklarının kıpırdanışını kaçırmadım. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" Kaşları çatıldı. "O bir kurt. Evimin yakınlarında kan akıtmaya hakkı olmayan bir canavar."

"Onun ne olduğunu biliyorum ve o sadece yardıma ihtiyacı olan bir bebek."

Florian ona itaatsizlik edilmemesi konusunda uyarıcı bir ses tonuyla, "Yerine koy," dedi. "Doğanın düzenini bozmak hiçbir zaman iyi sonuç vermez."

"Peki ya doğa tam da bu nedenle onunla karşılaşmamı istediye?" Kollarımdaki ağırlığını yeniden ayarladım. "Ona yardım edebilirim, Florian." Israrla başımı salladım. "Onu ahırda tutacağım. Burada olduğunu bile bilmeyeceksin."

Sıkı dişlerinin arasından konuşarak ters ters baktı. "Bir kurdu atların yanında tutamazsın."

"Sadece bir yavru olduğu için eminim aldırılmazlar."

Sıkılmış çenesi kıpırdadı.

Utangaç bir şekilde sırtıttım ve gitmek için döndüm. "Sonra görüşürüz." "Kelebek," diye hırladı.

Yol boyunca aceleyle ilerledim. Muhafızların ve savaşçıların ağır bakışları, malikâneyi çevreleyen buzlu bahçe yolunda dikkatli adımlarımı takip ediyordu.

Ormandaki ağaçlar kadar uzun olan ahırlar, Florian'ın dev kalesinin sadece yarım dönüm arkasında yer alıyordu. Takip edilmekten ve durdurulmaktan korktuğum için bana kısa bir sonsuzluk gibi geldi.

Tabii ki kral haklıydı. Atlar mutlu değildi.

Karanlık odaya girdiğimde kıs kıs gülüşmeler ve vites değiştirmeler ahırlarda yankılandı.

Seyis, saman balyalarının üzerinde kestirdiği yerden ayağa fırladı. Beni görünce gevşeyen dudaklarından bir parça düştü. "Göklerde ne var -"

"Affedersiniz," dedim ve en sondaki boş ahırlara doğru ilerledim. Onlarla ilgilenilmemişti, eski samanlar ve biraz dışkı çürümeye bırakılmıştı. Yavruyu yere bıraktım ve bir tırmık aldım.

Seyis ortaya çıktı. "Gerçekten yapamam-"

"Biraz at battaniyesine ihtiyacım var, lütfen."

Uzun boylu ve zayıf erkek gözlerini kırıştıtararak bana baktı. Pantolon askılarını kavrayarak alaycı bir tavırla beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Gitmiyorsun, değil mi?"

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Adın ne senin?"

Elime bakıp yüzünü buruşturdu, sonra da ihtiyacım olan şeyi getirmek için dizlerine kadar uzanan çizmelerinin üzerinde tepinerek uzaklaştı.

Kanı ve pisliği yıkadıktan sonra banyo odasından çıktığımda Florian yatağımın kenarında bekliyordu.

Ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, başparmaklarını birbirine sürtüyordu. Yüzündeki koyu renkli kıllar, malikâneneden uzak kaldığı süre boyunca ne yaptığını, eğer kendine bakım yapamayacak kadar meşgulse ne yaptığını daha da merak etmeme neden oldu.

İtiraf etmeliyim ki, oldukça hoşuma gitti.

Şimdilik Kar demeye karar verdiğim yavru, bir ahırın içine sıkışmıştı. Seyis Henron neyse ki yaraları için bir merhem ve bandaj bulmuştu.

"Bu seni tatmin ediyor mu?" Kaşlarımı çattım ve o da "Bana meydan okumak mı?" dedi.

Sadece bir havlu giyerek, saçlarımı kurutmaya yardımcı olmak için yatağın ucundaki ateşin önüne gittim. Ona meydan okumak hoşuma gittiği için yapmamıştım ama *onu* bir kez olsun eksik bırakmanın beni memnun ettiğini de inkar edemezdim.

Onu geçmeden elimi kaptı. Beni dizlerinin arasına çekerken şok olmuş bir kahkaha attı.

Yakıcı gece yarısı gözleri bedenime tırmanıp benimkilerle buluştuğunda öldü. "Merhaba, Majesteleri."

Çenesi titredi. "Florian."

"Korkarım sana bu kadar aşına olmam için çok uzun zamandır yoktun," diye takıldım.

"Dilimi ağına soktum ve salyalarını boynuma akıttım," dedi çok rahat bir şekilde. Gözlerim irileşince sıırttı. "Eğer bu tanıdık gelmediyse, lütfen..." Bacaklarımın arkasını kavradı, elleri yavaşça kalçalarımın yukarı kalktı, havluyu da yanlarına aldı. "Bana ne olduğunu söyle."

"Çok kabasın."

"Aldırmıyormuş gibi yapma."

Kaşlarımı kaldırdım ama haklıydı. Hiç de umurumda değildi. "Ve uykumda salyalarım akmaz."

Dişleri kalpleri donduran bir gülümsemeyle parladı. "Sen biliyorsun ve ben henüz boynumu yıkamadım."

"Bu..." Burnum kırıştı. "Oldukça tatsız."

"Hoş olmayan şey, kelebek, senin meydan okuman." Havluyu yere çekti ve elleri kalçalarımın ve uyluklarımda gezinirken nefesim kesildi.

Ayağa kalktı ve onun yokluğunda, yüksek boyunu ve nefes kesici varlığını neredeyse unutmuştum. Elleri göğüslerimin kıvrımlarında gezindi, biri ıslak saçlarımı omzumun üzerinden kaydırды.

Diğer eli boğazımı sararken.

Üzerime doğru gelerek boynumu nazikçe sıktı ve ağzını ağızıma doğru indirdi. "Bana itaatsizlik ettiğin için seni cezalandırmalıyım."

Yutkundum, korkmalı mıydım yoksa tahrik mi olmalıydım emin değildim. Çünkü ben her ikisinin de karışımıydım.

Parmağı çığlık atan nabzımın üzerine bastırdı. "Özellikle de halkımın önünde."

Bu cezanın ne olabileceğini sormak istiyordum ama kirpikleri gözleriyle birlikte kabaran göğüslerimden kalktığına, içimdeki karanlık buna karşı uyardı. Feromonlar ve onun buz gibi enerjisi, çekici ve ölümcül bir sıcaklıkla yayılıyordu.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde dilimin ucundaydı -bir özür ve o yumuşak ağzını benimkine yerleştirmesi için bir istek-.

Ve kısık bir iniltiyle ağzını karnıma dayadı.

Ağır ensesi gıdıklanıyor, daha aşağı  meldiğinde nefes nefese kalmama neden oluyordu. Kalçalarımı arkadan kavradı. Burnunu ve ağzını içime sokarken parmak uçları morarmıştı.

Onu terk eden ses hayvani bir sestir.

Ellerimi omuzlarına koydum ve hafifçe sallandım. "Florian..."

"Beni  zledin mi, tatlı yaratık?"

Ona nerede olduğunu ve neden haber vermeden gittiğini sorma arzusu - özellikle de sessiz evi ve huysuz çalışanlarıyla ne yapacağını- bir yanık haline geldi. Ama evlenmek için beni seçmesinin bir nedeni vardı. Beni seçmişti çünkü ona verdiği şey için yeterince minnettar olacaktım.

Dişleri t mseğimi ve inledim. "Cevap ver bana" diye emretti. "Evet," diye itiraf ettim, sonra ısırđıđı yeri öptüğünde inledim.

Ağzı daha da aşağıya indi ve tembel bir gezintiden sonra kalkıp dudaklarını yaladı. Parmakları ağzını sildi ama ben ona uzandığımda ve o benden kaçtığında memnuniyetle eğildiğini gizleyemediler.

Görünüşe göre kendimi bağladığım bu kral biraz intikam almaktan hoşlanıyordu.

Az  nceki sözlerimi bana geri fırlattı. "Sonra görüşürüz, kelebek." Sonra çıkarken kapıyı kapattı.

Florian bir kez daha yemeğe katılmadı.

Hayal kırıklığına uğramaktan çok rahatlamıştım. Çünkü bana yaptığı sataşma, acı verici bir ihtiyaç sarmalı bırakmıştı ve bunu düzeltmesi için meydan okumamdan dolayı özür dilemekten daha fazlasını yapabileceğimden emin değildim.

Tabağımı yemek odasından çıkarıp koridora taşırken Olin bana ters ters baktı. Ama mutfağa gitmeyecektim.

Dışarı ıktım, arazide devriye gezen şaşkın muhafızları geçip ahırlara doğru ilerledim.

Henron hâlâ akşam için toparlanıyordu, yüzü kir içindeydi ve ağzında bir saman parçası vardı. Sorusuyla birlikte sallanıyordu. "Canavarı bildircin yumurtasıyla mı besleyeceksin?"

"Ve ciğer," dedim, etrafından dolanarak arka bölmelere doğru yürüdüm.

Hafif bir kahkaha atarak beni takip etti. "Kurdu gerçekten beslemek niyetinde misin?"

"Onu ormana geri salmadan önce iyileşmesine izin vermek niyetindeyim."

Henron saman balyalarını istiflemeye geri dönerken ben de kulaklarını dikmiş beni bekleyen yavruyu selamladım.

Yere koyduğum yemek tabağına yaklaşıırken poposu kıpırdadı. Bana baktı ve başımı salladığımda, porseleni temizlemeden önce bir an bile tereddüt etmedi.

Henron ahır kapısının üzerine eğildi ve parmak eklemlerini tahtaya vurdu. "Gitmeyecek, biliyorsun. Kokusunu değiştirdiğin ve ona kalması için bir sebep verdiğin için gitmeyecek." Kurda baktı ve uzun burnunu kaşıdı. "Ve bir kurdu evcilleştiremezsin." Kayısı rengi gözleri, duymak istemediğimi bildiği şeyi ifade ediyordu.

Ona merhametli bir ölüm verilmeli.

Florian'ın işlerin gidişatını bozma konusundaki uyarısı aklıma geldi. Haklı olduğunu bilerek iç çektim. O zaman da biliyordum ama yine de yapmıştım. Her şeye rağmen, zayıf bir sesle, "Ölmüş olacaktı," diye itiraz ettim.

Henron mırıldandı. "Belki de öyle olması gerektiği içindir, Prenses."

Sevgi sözcükleri karşısında burnum sızladı. Ona bana böyle hitap etmemesini söyleyemeden, muhtemelen geceyi geçirmek üzere ortadan kayboldu.

Snow bana hevesli gözlerle baktı, daha fazla yemek istiyordu.

"Sabahleyin," diye söz verdim ve iyileşmekte olan yaralarını kontrol etmeden önce yumuşak başını okşadım.

Döndüğümde Florian odasındaydı.

Gökyüzünün aydınlanmasından dakikalar önce güneşin doğması gibi, onu hissedebiliyordum - malikânenin taşlarındaki çatlaklardan ulaşan enerjiyi hissedebiliyordum.

Yatağa oturdum ve yatağa baktım, bana gelip gelmeyeceğini merak ederken gelmeyeceğini de biliyordum. Bunun onu yalnız bırakmam gerektiği anlamına geldiğini biliyordum.

O bu kadar yakınımıdayken uyumak zordu ve beni neden görmek istemediğine dair pek çok nedenin arasında kaybolmama neden oluyordu. Ne yaptığını, hiç uyuyup uyumadığını ya da sadece kibirli bir kral edasıyla tembellik edip etmediğini merak ederken, kızaran tenimde beklenmedik bir ter patlak verdiğinde yatak takımını tekmeledim.

Kahvaltıdan sonra yemek odasından çıkarken yeni ve belki de o kadar da büyüülü olmayan dünyamdaki ilk dalgalanmayı hissettim.

Kükreyen bir laneti bir çarpışma izledi.

Florian bir savaşıyı ön kolunu boğazına dayayarak duvara yapıştırmıştı. Salon masasındaki altın vazo şimdi yerde sonsuz parçalara ayrılmıştı. "Bizim için hiç kalbi olmayanlar için kalp beslemekten daha iyisini biliyorsun. Geri dönecek ve onu alacaksın, anladın mı beni? Bu sarayda küçük, sevimli bir vicdana yer yok."

Erkek itiraz etmeye başladı, sonra yanakları kırmızıdan maviye dönerken acı içinde bağırdı. Florian konuşurken buz derisinin üzerinde sürünerek kabuk bağladı ve çatladı. Çatlıyor, soyuluyor, deri ve kanla birlikte yere dökülüyordu.

Ne dediğini duymadım. Tek duyduğum buzun yankılanan çınlamalarla yere çarpmasıydı.

Kar'a götürmeyi planladığım kahvaltıdan arta kalanlar nemli ve uyuşmuş parmaklarımdan yere düştü.

Vazonun kalıntılarına bakıyordum ama tek görebildiğim porselen tabaklardı.

Tek duyabildiğim Rolina'nın sesiydi. *Eğer sen olmasaydın, o da burada olurdu.*

Ellerim yanaklarımı kavradı.

İrkildim ve tökezleyerek Florian'ın elinden kurtuldum.

Kaşlarını çattı, uzun parmakları iki yanına düşmeden önce avuçlarının içinde kıvrıldı.

Öfkeli olduğu erkek gitmişti. Olin bile koridorda gizlenmiyordu. Yere, eriyen kanlı buza ve kırık vazoya, sonra da yulaf ve meyvelere baktım.

Kalbim hızla başladı. "Snow'un yemeği." "Snow mu?" Florian sordu.

"Benim kurdum."

Sanki nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi uzun süre bana baktı. Göğsüm çok sıkıydı. Hava kısa aralıklarla gelip beni terk ediyordu.

Yere eğilip kırık porselenleri ve yiyecekleri toplamaya başladığımda kalp atışlarım görmezden gelmeye çalıştığım bir davul gibiydi.

Florian yumuşak bir sesle, "Bırak onu," emretti. "Sadece tekrar kızacak."

"Kar mı?"

Ne mırıldandığımı fark edince başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Belki de uykusuzluk suçluydu. Nefesim kesildi.

Kulaklarımdaki çınlama azalıyor.

Dikkatle yürümekten vazgeçmiş gibi görünen Florian önümde yere  meldiğinde porselenler devasa ve cilalı çizmelerinin altında çatırdadı. Ellerimi nazikçe tuttu ve kırık tabağı ve yiyecekleri ellerimden alıp fışaladı. "Bana bak."

Gözlerimi kaldırdım ve yanağıma düştüğünü bilmediğim bir damla yaşı sildi. Nemli başparmağını ağızına götürüp emerken yüz hatları ciddiyetini kaybetti. "Bunu sana o yaptı." Bu bir soru değıldi.

Kaşlarını çattım, kimden bahsettiğini sormak üzereydim.

Bana yalan söyleme zahmetine girmememi söyleyen sitemk r bir bakış attı. "Bebekken yanına bırakıldığın kadın."

Yutkundum ve ayağı kalkmaya çalıştım.

Eliyle çenemi tutarak beni durdurdu. Gözleri benimkileri aradı ve ben de "Ben iyiyim" dedim.

Çenesi sarsıldı. "Dokunduğumda irkildin."

Gülümsemeye alıştım. "Oldukça korkutucusunuz Majesteleri" derken titriyordu.

Yine kaşlarını çattı, ancak canlı bakışlarındaki eğılence kıvılcımını ya da belki başka bir şeyi kaçırmadım. "Git ellerini temizle." Koluma girerek beni de kendisiyle birlikte ayağı kaldırdı. "Kaderden aldığın bu kurt için uygun bir yemek ayarlayacağım."

"Onu ben almadım," diye itiraz ettim. "Kader beni ona götürdü."

Kırpiklerini indirerek elimi ağızına götürdü ve sert omuzlarını gevşeten bir nefes aldı.

Sonra koridordan aşağı doğıru yürüdü ve beni neden korktuğumu bile unutturdu.

TEN

Soyunma odamdaki koltukta planladığımdan çok daha uzun süre oturdum.

Belki de odanın büyüklüğünden kaynaklanıyordu.

alışkın değildim, ama mekanda rahatlık buldum. Tahta askılarda asılı duran ve parıldayan koyu mavi, bordo, fildişi ve kıpkırmızı giysilerde.

Artık orta topraklarda sıkışıp kalmamıştım.

Artık birinin gazabından kaçınmak için fark edilmeme umuduyla bir köşeye sıkışmam gerekmeyecekti. Ama hayat boyu süren güvensizliklerden ve hayatta kalma içgüdülerinden kaçmak zordu ve aptalca bir şekilde, beni karısı yapmak isteyen bu kralla birlikte korunaklı bir peçeyi geçmenin sihirli bir şekilde her şeyi değiştireceğine inanmıştım.

Florian beni giydirebilir, barındırabilir ve planlarına uyacak şekilde çevremi değiştirebilirdi ama kim olduğumu değiştiremezdi.

Sadece ben yapabilirdim.

Öğle yemeği için çağrılmadan önce, tercih ettiğim gece kıyafetlerimi geride bırakmaya karar verdim. Pırıltılı pililerle ayaklarıma kadar inen lacivert bir elbise, paltom ve ince bir çift siyah deri bot giydim.

Sonra yatağın altına, yanımda getirdiğim altın paraları sakladığım tozlu köşeye uzandım. Onlara baktım ve iki tanesini ceketimin cebine soktum.

İhtiyacım olan şeyi aramaya devam etme zamanı gelmişti.

Belki o zaman geride bıraktığım hayat bana musallat olmayı başaramazdı.

Florian'ın çalışma odası giriş fuayesine bitişik koridordaki ilk odalardan biriydi ve merdivenlerden attığım sessiz adımlar yeterince yumuşak değilmiş gibi görünüyordu. Kiminle konuşuyorsa yanından ayrıldı. "Bir yere mi gidiyorsun, tatlı yaratık?"

Yakalanmış olmama rağmen ona döndüğümde gülümsemekten kendimi alamadım. "Şehre."

Elinin arkasından "Tabii ki öyle," gibi bir şey mırıldandı. Kaşlarımı çattım ama bunun neden bir sorun olduğunu sormadan, "Koruma olmadan çıkamazsınız," dedi.

"Ne diye bir muhafıza ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü ben öyle dedim," dedi, bir şeyi boğazlamak ister gibi bakarak. Umarım beni değil. Burnunun kenarını sıktı. "Ve senin bela bulmanı engellemek için."

Alay ettim ve kapılara yöneldim, ancak kalıp bir savaşçının üniformasına sarılmış güçlü formunun her santimini incelemeyi arzuluyordum. "Bundan kaçınmakta uzmanımdır, merak etmeyin Majesteleri."

"Bir kurda annelik yaptın." Eli benimkini yakaladı. Beni göğsüne çekerken şok içinde ciyakladım. Ehlileştirilemeyen saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına kıvırdı. "Sen benim nişanlımsın."

Bu hatırlatma ve bunun sonunda nelere yol açabileceğine dair içimi titreten merak midemde bir pırpırlanma yarattı. "Gerçekten de öyleyim." Asil bir şekilde süslenmiş ceketinin kaba mavi kumaşını kavradım.

Parmakları yanağımın kıvrımlarında gezindi. Nazik dokunuş karşısında gözlerim kapandı. Çeneme ulaştığında onu yukarı kaldırdı ve gözlerim masmavi açıldı. "Bensiz ya da sana eşlik etmesi için görevlendirdiğim kişiler olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin."

Birkaç kez göz kırpıttım. Planımdan etkilenmeyeceğini biliyordum ama bu kadar sorun olacağını tahmin etmemiştim. "Elbette bu-"

"Sus." Kaşlarım kalktı ama dudakları inatçı bir kucaklamayla dudaklarımı ezdiğinde kızgınlığımı kaybettim. Nane ve viski gibiydi, teslimiyetimi zorlayan baharatlı bir sıcaklık. Memnuniyetle teslim oldum ama sonra çekip gitti. "Kıçımda bir dikensin, kelebek."

Kaşlarımı çattım. *Benim diken olduğumu mu düşündü?*

Sanki düşüncelerimi takıyormuşum gibi sırtıttı ve merdivenlere doğru yürüdü. "Bu geceye kadar bekle. Seni kendim götüreceğim."

Aklımın yarısı hayır deyip onsuz gitmeye çalışıyordu.

"Gidersen seni yatağıma bağlar ve bana seni avlamak için harlattığın her dakika için sana işkence ederim." Merdivenlere ulaşmadan önce durakladı, omzunun üzerinden kanımın damarlarımda dans etmesine neden olan bir bakış fırlattı. "Ve tatlım, ipek gibi tenini ellerim ve dişlerimle lekelemekten başka bir şey istemem."

Orada şok içinde durdum, endişeli mi yoksa tahrik mi olduğumdan emin değildim.

Tahrik olmuş bir halde, beni bulmasının ne kadar süreceğini görmek için neredeyse dayanılmaz bir arzuyla kapılara bakarken kararlıyım.

Biz gerçekleşmedik ve ben minnettardım.

Hava ne kadar karanlık ve soğuk olursa olsun, yokuş aşağı şehre doğru olan yolculuğu kaçırmak istemiyordum. Yine de fazla uzaklaşmama da izin verilmiyor gibiydi.

Kral, şoförle konuşmak için arabanın etrafında dönerken beklememi söyleyen bir bakışla beni geri çekti.

Gece gökyüzüne baktım, esinti yanaklarıma soğuk bir öpücük kondurdu. Bacalardan yıldızlara doğru dumanlar yükseliyordu. Yanımdaki bina da sokaktaki diğer binalar gibi uykudaydı.

O kadar dar bir geçitten geçirildim ki, kralın peşinden koyu karanlıkta bir kapıya doğru ilerlerken kollarım neredeyse nemli taşa sürtünüyordu. Kapıyı açtı ve ben de dar alanda onun paltolu cüssesine çarptım. "Önden buyurun."

Kapıdan dik bir merdiven setinin iki yanında parlayan apliklere baktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Akşam yemeği." Şaşkınlığımı, hatta belki de dehşete kapıldığımı fark ederek kuru bir sesle "Sorun mu var?" diye sordu.

Doğru cevap hayır olacaktır.

Yapılacak en akıllıca şey tatlı tatlı gülümseyip merdivenlerden inmek olurdu. Ama ara sokaktan caddede beni bekleyen arabaya bakarken, içimdeki hayal kırıklığını görmezden geledim.

"Aslında evet" diye dürüstçe cevap vermekten kendimi alamadım.

"Aç değil misin?" Florian kaşlarını çatarak sordu. "Öğle yemeği yemediğini biliyorum."

Olin çürük bir ispiyoncuysa.

Doğruyu söylemek gerekirse, iştahım her geçen gün daha da azalıyordu. Muhtemelen her gece uykumu çalan, neredeyse acı verici bir sabırsızlıkla artan farklı bir açlıktan kaynaklanıyordu.

Ama bunu ona söylemeye cesaret edemedim. "Yemek yiyebilirim," dedim dikkatlice, "ama şehri ziyaret etmek istememin bir nedeni var, Florian."

Adını kullanmanın, çabalarının arzu ettiğim gibi olmadığını fark etmesini sağlayarak onu ne kadar kırdığımı azaltacağını ummuştum.

Kral endişeli bir an boyunca bana baktı. Etrafımızdaki buzlu hava ısırmaya başladı. Sonunda gözlerini kırptırdı. "Bu ailenizle ilgili."

Başımı salladım.

Dudaklarını yaladı, sonra içini çekti. "Haberlerim var. Bunu akşam yemeğinde konuşuruz." Tekrar merdiven boşluğuna girmemi işaret etti.

Gözlerinden birinin üzerine düşen siyah saçlarının hafif buğusuyla ona bakarken, bu haberi bana hemen şimdi söylemesini talep etmemek için kendimi zor tuttum, çünkü bana kesinlikle çoktan söylemiş olmalıydı. Bu anlaşılmamızın bir parçasıydı ve keşfedebileceğim her şeyi keşfetme konusundaki çaresizliğimin farkındaydı. Kendime, bana ne kadar saygıyla dokunduğunun -ve bana daha fazla dokunmasını dilememe neden olduğunun- önemli olmadığını hatırlattım.

hala bir kraldı.

Ve bana sunmaya tenezzül ettiği şey için minnettar olmaktan başka bir şey yapmayacaktım. Şaşırtıcı derecede sıcak bir restorana indik.

Camdan yapılmış barın arkasında bir kadın duruyordu, arkasındaki raflarda içki şişeleri parlıyordu. Barın etrafında dönerek reverans yaptı ve ellerini önlüğüne sürdü. "Florian," dedi parlak bir sesle.

Onunla bu kadar rahat konuşması karşısında kaşlarımı çattım.

Florian sadece birkaç kez gördüğüm bir şekilde gülümsedi, gerçek ve sıcak. "Jessilba, bu kadar kısa sürede bizi ağırladığın için teşekkür ederim."

"Bize teşekkür etmenize gerek yok. Her zaman bir zevktir." Altın sarısı saçlarını sivri kulağının arkasına sıkıştırırken bana meraklı bir bakış attı ve ardından, "Masanızı hazırladık. Bu taraftan."

Yuvarlak kabin koltuklarıyla çevrili yuvarlak metal bir masaya götürüldük. Bir çeşit balık yemeği ve bir sürahi şarap bizi bekliyordu.

Florian karşıma oturmadan önce zengin kahverengi kadifenin üzerine rahatça oturduğumdan emin oldu. Jessilba bekledi, sonra şaraba uzandı. Florian onu durdurdu. "Ben yaparım, teşekkürler."

Peri gülümsedi ve başını eğdi. "Yemekleriniz birazdan hazır olacak."

Pirinç aplikler ve yaldızlı deniz resimleriyle süslenmiş kayadan oyma duvarları inceledim. "Burası neresi?"

Florian şarabı iki kez kokladı. "Şehirdeki en iyi deniz ürünleri restoranlarından biri. Gizli bir mücevher diyebiliriz. Babamın yıllarca bizi götürmek için en sevdiği yerdı." Küçük bir kadeh doldurdu, sonra tekrar koklamak için burnuna götürdü.

"Yine de sizi zehirleyebileceklerine inanıyor musunuz?"

"Kanıtlanana kadar hiçbir şeye inanmam," dedi o kadar kayıtsızca ki başımdaki hafif ağrı daha da kötüleşti. "Ve tarihin çağları, herhangi bir yaratık ya da yer ne kadar rahatlık sağlarsa sağlasın, her zaman temkinli olmanın akıllıca olduğunu kanıtlamıştır."

Boş tabağımın önüne nazıkçe koyduğu altın şarap kadehine bakarken, onu bu kadar katı bir şekilde temkinli yapan şeyin ne olduğunu merak ettim. Folkyn krallığını yöneten, büyük güce sahip bir erkekti. Belki de konumu nedeniyle böyle olması gerektiğini düşünüyordu.

Siyasetten çok az şey anlıyordum ve hiçbir zaman da ilgimi çekmemişti ama onun gibi pozisyonlarda bulunanların, bu pozisyonları özür dilemeyecek kadar acımasız olmaktan başka bir şey yaparak elde etmediklerini biliyordum.

"Rahatlık," dedim, şarabı ağzıma götürürken kelimenin üzerinde düşündüm. Kral küçük bir yudum almamı izledi, dudaklarımı yaladığımda gözleri dudaklarımdaydı. "Böyle bir şeyin gerçekten var olup olmadığını bilmiyorum."

"Öyle," dedi, gözleri benimkilere dikilmişti. "Ve öldürüyor."

Bu sözler zihnimde soru işaretleri yaratırken bakışlarını üzerimden ayırmadım. Tam en önemlisini, ailemle ilgili bu haberi soracaktım ki ceketinin yakasını açıp "İlk mi şarap içiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim, Rolina'nın tercih ettiği kaçış yöntemiyle ilgili merakımı giderdiğim zamanı düşünerek. "Vasım çok içerdi. Bazen uykuya dalar ve birazını bırakırdı." Bu anıyı hatırlayınca kollarım ve bacaklarım gerildi. "Bardağın yarısını dolduracak kadar bile kalmamıştı ama yine de fark ederdi." Kendime odaklanacak bir şey vermek için bir yudum daha aldım - başka bir anının kurbanı olmamı engelleyecek bir şey. "Çok öfkeliydi."

"Sana zarar verdi." Alçak sesle söylenen sözler bir soru değildi.

Yine de başımı salladım, çünkü o zaten bunu tahmin etmişti. Şarabı masaya bıraktım ve nemli ellerimi masanın altındaki eteğimin içine soktum. "Rolina benden ve kederinden toksinler yoluyla kaçmayı tercih etti ama çoğu zaman bu sadece durumu daha da kötüleştirdi."

"Oldukça nazik bir ifade tarzı," dedi küçümseyerek.

"Sanırım," dedim, gözlerimi onun araştıran bakışlarından masa üstüne çevirerek.

Bir süre beni izledi, uzun parmağı bardağının dibinde dolaşıyordu. "Peki nasıl kaçtın?" diye sordu sonunda, o kadar yumuşak bir sesle ki sanki parmakları çıplak tenime değiyormuş gibi geldi. "Kitaplar mı?"

Gözlerimi tekrar onunkilere dikerek gülümsedim. "Suçluyum."

Ağzı kıvrıldı, o sonsuz koyu maviler her özelliğime amansızca bakıyordu. O kadar ki, dudakları çekildiğinde ve bana otlu balıktan bir dilim servis ettiğinde üşüdüğümü hissettim. "Limonlu mu?"

"Lütfen," dedim, hafifçe mırıldanarak.

Meyveyi sıktığında ceketimi çıkarmak istedim. Demir tutuşundan akan sıvı, midemde biriken ısı seliyle eşleşti.

Bana bilmiş bir bakış attığını anlamak için gözleriyle karşılaşmama gerek yoktu. Öldürülmüş limon dilimi acımasızca meze tabağının kenarına bırakıldı.

"Çok temiz kalplisin," diye yorumladı Florian. "Düşünüyorum."

Gözlerimi kırptım. "Düşünmek mi?"

"Kadın seni taciz etti." Sonra, sanki şaşırmış gibi, "Nasıl?" diye sordu.

Beklemesine rağmen ona verecek bir cevap bulamadım. Çatal bıçaklarımı elime aldım ve hiç de rahat olmayan bir sessizlik içinde yemek yerken gözlerimi tabağımdan ayırmadım.

Neyse ki, gür saçlı bir erkeğin gelişiyle gerginlik yatıştı.

Geniş bir gülümseme ve yanaklarında kahverengi gözleriyle buluşan ve anında ona güvenme isteği uyandıran bir kızarıklıkla kendini bana tanıttı. "Don," dedi elini dramatik bir şekilde sallayarak ve ikimizi de selamlayarak. "Ruhumun bir parçasına hoş geldiniz, güzel bayan."

Kral dirseğini masaya 'Don'. Yetenekli parmakları çenesinde geziniyor, neşeli adam bana sevgili restoranının hikâyelerini anlatırken dudaklarında bir gülümseme belirliyordu.

"... Babam da iyi bir balıkçıydı ama ben?" Güldü, içten ve kalın bir kahkaha. "Oh hayır. Tanrıça beni korkunç bir deniz tutmasıyla lanetledi." Ben gülünce gözleri parladı. "Yoksa beni kutsadı mı? Çünkü ben her zaman usta bir aşçı oldum, canım, bundan hiç şüphen olmasın."

"Baba." Jessilba onun arkasında belirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve neredeyse endişeli görünüyordu. Adamın dirseğini kavrayıp çekti. "Kendini yalancı durumuna düşürmeden önce gel. Kalamarın işi bitti."

Don sayısız renkli küfür savurdu. İri cüssesini iki yana sallayarak selam verdi ve barın ötesindeki kapıdan aceleyle mutfağına döndü.

Gidişini izledim, onun varlığıyla hafiflediğimi hissettim.

Kralın beni incelediğini, sırtışının gözlerindeki düşünceli bakışla eşleştiğini gördüğümde bu hafiflik köpürdü. "Müzikal bir kahkahanız var."

Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin olamadan, yanaklarım ısınırken sadece bakakaldım.

"Yağmurun altındaki kuş sesleri gibi," diye mırıldandı, şarap kadehini dudaklarına götürürken neredeyse kendi kendine.

Yutkunurken boğazı düğümlendi ve dilimi Adem elmasının üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olabileceğini hayal ettim.

Önüme bir tabak kalamar konana kadar hâlâ boğazına baktığımı fark etmemiştim. Üzerine muskat ve zencefil kokan bir sos gezdirilmiş parlak bir salata da yanına yığılmıştı.

Florian, Don'un ya da kızının mutfaktan izleyip izlemediğini umursamadan, güvenli olduğundan emin olana kadar her yemeği kokladı ve karıştırdı.

Yemek yerken aklıma Snow geldi ve "Biri yavruyu besledi mi?" diye sorduğumda sesimdeki panik ısırığını gizleyemedim.

Her zaman zarif bir kral olan Florian, bana eğlenen bir bakış atarken çiğnemeyi bitirdi.

Yutkundu ve bakışlarını yemeğine dikti. "Sana halledileceğini söylemiştim." Kalamarı kesti, gözleri benimkilere döndüğünde daha karanlıktı. "Sözümü tutacağıma güvenmiyor musun?"

Sorusu kendinden emin bir şekilde ve anında cevaplanmalıydı.

Evet.

Bunun yerine, bir lokma yemeğin etrafında, "Sana itaatsizlik edip onu ahırına getirmemden hoşlanmadığına inanıyorum," dedim.

Ben yemeğime odaklanırken onun bakışlarını güneşin yakıcılığı gibi hissettim. Bir süre sonra, "Beni şaşırtıyorsun." dedi.

"Kırmak istememiştim." "

bu değil."

Oh. Yutkundum ve ne demek istediğini düşünerek biraz şarap yudumladım.

Yemeklerimizi bitirmeye yaklaştığımızda, bana henüz söylemediği haber konusunu nasıl düşündüm.

Sanki sorma isteğimi hissetmiş gibi, kralın gözleri tabağımdan kalkıp benimkilerle buluştu.

Sesimin hissettiğimden daha kendinden emin çıkmasına şükrettim. "Ailemle ilgili haberleriniz olduğunu söylemişsiniz."

Florian yine acele etmeden çiğnemeye başladı. Sonra çatal bıçağını bıraktı ve gümüş bir peçeteye ağzını sildi. Tek söylediği, "Onlar benim krallığımda değil," oldu.

Kalbimle birlikte midem de battı.

Benimle aynı soydan gelen birinin burada, Hellebore'da ikamet etmeme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Eğer öyle biri olsaydı, Kral, Faerie'den en çok ne istediğimi öğrendikten sonra mutlaka onları arayıp bulurdu.

"Yemeğini bitir, kelebek."

Çoğunu yemiştım ve şu anda her şeyden çok şarapla ilgileniyordum. "Yeterince yedim Majesteleri," diye mırıldandım ve bardağı boşaltmak için ağzıma göturdüm.

Masanın üzerine koymamı izledi, çenesinde o tanıdık tik vardı. "Florian."

Her zamanki gibi gülümseyip adını söylemeliydim ama o anda bunu umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Eğer ailem burada değilse, nerede olduklarını öğrenmenin bir yolunu bulmam gerekirdi. Ya da diğer Folkyn-Oleander, Baneberry ve Aconite krallıklarına seyahat etmem gerekecekti. Evlenmeyi kabul ettiğim kral, onlardan biriyle anlaşmazlık içinde olduğu için kendi krallığına hapsedildiğimi söylediğinden, bunu yapmak kolay bir iş olmayacaktı.

Arabaya yerleşiyorduk ki nihayet ona "Hangi diyarla kan davalısın?" diye sormaya cesaret edebildim.

Florian'ın bakışları bana doğru kayarken kuşkuyla parlıyordu.

Ama onu tuttum ve dedim ki, "Eğer cevapları arayacaksam, o zaman önce hangi krallığa bakmaktan kaçınmam gerektiğini bilmek faydalı olacaktır."

Omuzları gergin ve dik duruyordu, ismi neredeyse gıcırdıyordu.

"Baneberry."

İleri doğru savrulduk ve o kapalı sürücü camına bakarken ben de profilinin temiz ve keskin hatlarına baktım. Onu izlediğimi biliyordu ama yine de dümdüz önüne baktı ve başka bir şey söylemedi.

Sokaklardan geçip dağın tepesindeki malikâneye kadar süren kısa yolculuk boyunca bana bir kez olsun elini uzatmadı.

Sessizliğinde zehirli bir şey vardı, sanki hem bir ceza hem de benim iyiliğim içinmiş gibi. Ne minnettarlık ne de pişmanlık hissettim. Eğer

Her şey bir yana, bu sevgi ve reddetme oyunu devam ettikçe daha da sinirlendim ve kafam karıştı.

Florian'ın bana söylemediği çok şey vardı. Bunu biliyordum. O zevk evinde ağzımı onunkine ilk bastırduğım andan beri biliyordum. Sadece beni bu kadar rahatsız edeceğini, sonunda derimin altına girip öldürebilecek bir parazit gibi dürteceğini beklemiyordum.

Ben sadece onun krallığının sigortasıydım. Ona sadık bir eş olacaktım. Muhtemelen bir noktada ona bir ya da iki varis sağlamam da beklenecekti.

Ama onu gerçekten tanımama izin verilmedi.

Bu nedenle, ona bu kavganın ne hakkında olduğunu ya da bunu sormamdan neden rahatsız olmuş gibi görüldüğünü sormamam gerekiyordu.

Crustle'a dönmek ve hiç sahip olmadığım evimi bulma arayışına yeniden başlamak istemediğim sürece başka seçeneğim kalmadığından sessiz kaldım.

Arabanın çıtırdayan tekerleklerinin altındaki karı andıran beyaz-sarı saçları kabarık kabarık duran tanıdık bir erkek bizi karşılamaya koştu. Bu, Florian'ın çalışma odasında kralı beni öpüp kovduktan sonra gülen erkekle aynıydı.

Gerçekten de bir savaşçı olduğunu doğrulayan bir üniforma giymişti ama ceketindeki arma daha önce gördüğüm diğerlerinden farklıydı. Kırmızıydı, bunun da yüksek rütbesini gösterdiğini düşündüm.

Kapıyı açar açmaz krala sabırsızlıkla bakmasını sağlayan bir rütbe. Sanki Florian'ı oturduğu yerden kaldırıp ona acil bir haber verecekmiş gibi.

Erkek bana soluk mavi gözlerini kısarak baktı, açık kahverengi teni kırışırken dudakları bir parça kıvrıldı.

Bunun bir alay mı yoksa sırtıma mı olduğuna karar verecek zamanım yoktu. Florian arabadan indi ve şaşırtıcı derecede zarif bir sıçrayışla çakıl taşlı yola indi.

Bana dokunmak istemediğini belli eden bir sertlikle elimi tutan şoförün yardımıyla dışarı çıktım. Belki de kralla nişanlı olduğum içindi. Florian sarışın adama, "Duman çıkar," diye havladığında bunu analiz etmeyi umursamadım.

Yolun diğer tarafına park etmiş bir arabaya doğru yürümekte olan savaşçı Fume geri döndü.

Florian onun kulağına bir şeyler söyledi, ikisi de aynı boydaydı. Sonra Fume yolu geçerek bekleyen kardeşlerinden oluşan küçük bir gruba doğru ilerledi

Ben de yavaşça Florian ve öfkesinin kapattığı kapılara doğru ilerledim.

Aptalca bir soruydu ama yine sordum. "Her şey yolunda mı?"

Florian bakışlarını arabadan ayırdı. Omzumun üzerinden baktım, buz gibi esinti yanağımı kırbaçlıyordu.

Kanlı ve iri eller, vagonun yan tarafındaki küçük oval pencerenin parmaklıklarını kavradı ve ızgarayı sallamaya çalıştı. Arkalarından boğuk bir feryat yankılandı.

"Yukarı çık ve ısın." Bir emir, buzlu ve kesin. Kral, durduğu yerde bir buhar bırakarak gözden kayboldu.

Parmaklarımı ve yanaklarımı uyuşturan dakikalar boyunca karanlığa baktım, ta ki yaklaşan adımların sesi transımı bozana kadar. Devriye gezen bir muhafız yaklaştı ve bana söylenmeden önce içeriye çekildim.

Denememe rağmen, havuzda ısınırken gördüğüm o kanlı ellerin görüntüsünü unutmayı başaramadım. Zihnim karmakarışık, içim burkularak, Florian'ın odasına girdiğini duyana kadar ateşin önünde kabarık lacivert bir bornozla oturdum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden koridorda yürüyordum.

Kapılardan biri açık bırakılmıştı. Kapıyı çaldım ve bekledim, müstakbel kocamın özel odasına bakmak için can atıyordum.

"Çok az zamanım var, kelebek," diye içinden uyardı. "Yarın seni almaya geleceğim."

Kapılar bile açılmadan kovuldum.

Sinirlenmiş ve inkar edilemez bir şekilde gücenmiş bir halde odama dönmek için topuklarımın üzerinde döndüm. Ama midemdeki o burkulma daha da şiddetlendi.

Geri döndüm ve çatlak kapıyı sonuna kadar iterek açtım ve kendimi içeri attım.

Sonra Florian'ın çıplak sırtını görünce durdu.

Kanlı tişörtünü yere bırakıp kemerini çözerken kasları seğirdi ve oynadı. "Sana söylemiştim-"

"Baneberry ile aranızdaki bu kan davası tam olarak ne anlama geliyor?" Kafa karışıklığı içinde bırakılmaktan bıkmış bir halde sordum. "Henüz savaşta olmadığınızı sanıyordum."

"Savaşın muharebeden başka birçok yönü vardır, tatlı yaratık." Kemerini indirdi, derisi taşa büyük bir gürültüyle çarptı ve yüzünü bana döndü. "Ve hiçbirisi bu gece konuşmak istediğim şeyler değil."

"Ya da hiç," diye fısıldadım, gözlerim göğsüne takılmıştı - yara izleri, kaslar ve gergin altın rengi ten.

Ama odağımı çalan dövme oldu.

Böyle bir şey orta topraklarda, özellikle de insanlar, cadılar ve melezler arasında yaygındı. Tam kanlı bir peride görülmesi nadirdi. Ölümlü kan taşıyanlardan çok daha hızlı iyileştığımız düşünülürse, vücudunda kalıcı bir iz haline gelmesi için sayısız seans geçmesi gerekirdi.

"Anlaşmamızı hatırlasan iyi edersin."

Gözlerim düştü, sonra kararlılığım ile birlikte isteksizce onun sivriltilmiş gövdesinden kalktı. "Eğer senin karın olacaksam, en azından bu krallığın hangi sorunlarla karşı karşıya olduğunu bilmeliyim." Gözleri karardığında çenemi daha yukarı kaldırdım. "Ve nedenini."

"Şimdi yapmalı mısın?" Gözleri benimkilere kenetlenmişti, pantolonunun düğmelerini açmak için uzandı.

Beni caydırmasına ya da odağımı değiştirmesine izin vermeyecektim. Pantolonunu bir kenara atarken kanım aklıktan yanarken bile bakışlarımı onunakilere kilitledim.

"Bana gel."

İleri doğru bir adım attım, sonra durdum ve kaşlarımı çattım. "Florian, lütfen."

Dudakları kıvrıldı. "Duymaktan hiç bu kadar hoşlanmadığım iki kelime." Yüz ifadesi ses tonuyla birlikte sertleşti. "Buraya gel, kelebek."

İstedigimi elde edebilmemin belki de tek yolunun bu olduğunu ve teslim olmak istediğimi bilerek teslim oldum. Gece mavisi pelüş halının uzun şeridini geçerek ondan sadece birkaç santim uzakta durdum.

Bir kolu belimi sarmak için fırladı. Beni vücuduna çektiğinde nefesim kesildi ve ellerimi çıplak ve inanılmaz sıcak göğsüne koymak zorunda kaldım.

Çenemi eğerek gözlerimi göğsünün üzerinde Fae'lerin başkalarıyla paylaşmadığı eski dilde yazılı isimden uzaklaştırdı. Crustle'da bu dili konuşmak ya da öğretmek yasaktı. Bu dil hakkında çok az şey biliyordum ama yorulmak bilmeyen araştırmalarımın mürekkebin ne dediğini anlayacak kadarını biliyordum.

Lilitha.

"Sevdiğim her şey benden alındı." Başparmağı yanağımı okşadı, gözleri kızarmış tenimi ve ayrılmış dudaklarımı takip eden hiç bitmeyen bir karanlıktı. "Hayatım geri dönülemez ve affedilemez bir şekilde değişti ve uzun yıllarımı teraziyi yeniden dengelemenin yollarını arayarak geçirdim."

"İntikam," diye nefes aldım.

Florian mırıldandı. "Ben buna adil oyun demeyi tercih ediyorum."

Bu beni neredeyse gülümsetiyordu. Arkasında, yerde duran kanlı giysilerin kokusu buna engel oldu. Kirpiklerim göğsüne doğru indi. "Kız kardeşin mi?"

Sessizliği teyit niteliğindeydi.

Bana ona ne olduğunu anlatmasını istiyordum, bir yandan da prensesin artık burada olmadığını kabul etmek bilmem gereken tek şeydi. "Baneberry'yi cezalandırıyordun," diye tahmin ettim.

"Onları başlarına gelecekler konusunda uyarıyordum, evet."

Her anlamını merak etmem için bilinçli olarak seçilmiş bu kadar az kelime. "Benimle oyun oynuyorsun," dedim, aramızdaki gerilim giderek artıyordu. "Ama ben senin satranç taşlarından biri değilim."

Verdiği yanıt gözlerimi onunkilere çevirdi. "Sizden odama girmenizi istediğimi hatırlamıyorum. Aslında, bunu önermediğime inanıyorum."

"Kastettiğim bu değildi." Sabırsız ses tonum için özür dileme isteğimi bastırdım. "Florian-"

Başını eğdi, ağzı benimkini çalmadan ve söylemek üzere olduğum şeyi silmeden önce sahip olduğum tek uyarı.

Beni odamdaki dev yatağın iki katı büyüklüğünde bir yatağa doğru geri geri yürüttü. Bacaklarım ahşap iskelete çarptı ve tüylerle dolu yatağın üzerine düştüm.

Florian belirdi, siyah saçları ve ateş gibi parlayan gözleriyle.

Bir eliyle dizlerime vurup açtığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve çıplak vücudu benimkine yaslandı. Aleti bornozumun altındaki çıplak tenle karşılaştığında inledi, gözlerindeki parıltı bana bunu beklemediğini söylüyordu. "Siktir."

Olacaklara itiraz edecek gücü kendimde bulamadan beni öptü.

Sıcak, ıslak ve ayak parmaklarımı kıvıran dili ve dudakları benimkileri henüz ondan almadığım bir açlıkla yuttu. Sonra bornozumu açtı ve göğüslerimi görünce küfretti. Ellerim kıvrıldı, kalın gri çarşafın içinde kayboldu, her bir göğsüme ağzının tapılası sıcaklığını armağan etti.

Kalçaları kalktı ve içime mükemmel bir şekilde yerleşmiş olan sikiğin ağır sıcaklığını alıp beni üşüttü.

Ta ki parmağı içimde kayana ve ağzı karnımın üzerinde bir yol izleyene kadar.

Bulduğu şey karşısında sustu. "Gördüğüm kadarıyla ihtiyaçlarınızı pek iyi karşılayamamışım."

Kesinlikle kabul edebilirdim ama o benim duygusal çalkantılarımdan bahsetmiyordu.

"Çok ıslaksın, tatlı yaratık." Kalçalarımı daha da genişletti, ağzı ona ihtiyacım olan yere kadar indi.

Nefes nefese kalmıştım, dilini şişmiş merkezimin üzerinde ilk kez yavaşça kaydırduğunda sırtım kamburlaştı. Bir inilti kaygan ve çaresiz bedenimde titreşti.

Ne yaptığını biliyordum. Biliyordum ama yine de tek yapabildiğim ona izin vermek ve sadece kendime bile olsa zayıf olduğumu ve ona karşı koyamayacağımı itiraf etmektir. Özellikle de şu anda.

Kendimi savunmam gerekirse, gerçekten de ilgisini bekleyen isteğim nihayet gerçekleştiğinde bunu son derece zorlaştırdı. Dilinin her vuruşunda bedenim daha da yukarı tırmanıyordu.

Bu akşam acelesi varmış gibi görünüyordu, çünkü ben pençeleşip akılsız kalana kadar ziyafet çekmedi. Bu da, yarıda kestiğim işine geri dönebilmek için beni yatıştırmaya çalıştığını kanıtlıyordu.

Dilini klitorisime doğru düzleştirdi ve ben tamamen koptum, o temiz bir pantolon çekerken ben hala uyluklarım birbirine kenetlenmiş halde yatakta dönüyordum.

Ağırlaşan gözkapaklarının altında, köşedeki deri şezlongdan uzun kollu bir gömlek alıp giymesini izledim. Üzerime eğilip yatağı işe yaramaz bedenimin üzerine çekerken düğmelerini ilikledi.

Hâlâ sertti. İzi öfkeyle pantolonuna bastırıyordu.

Onu bekleyen şey önemli olmalıydı. Ya da belki de kendini mahrum bırakmaktan zevk alıyordu.

Kalbimi saran ısıtan bir öpücük kondurdu başıma. "Uyu, kelebek."

Ve odalarının kapıları kapandıktan sonra, neredeyse kapanıyordu.

Kapılara en yakın duran uzun meşe şifonyere göz kırptım. Sonra onun yanındaki, duvar boyunca uzanan raflara ve üzerine giysilerini atmaktan hoşlanıyor gibi görüldüğü şezlonga baktım.

Hiç pencere yoktu. Ağır perdeler, yatağın karşı tarafındaki komodinden banyo odasının açık kapısına doğru uzanan ve sadece bir şömineyle kesintiye uğrayan bir balkona açılan kapıları örtüyordu.

Beni odasında yalnız bırakmıştı.

Bu yüzden, elbette, biraz araştırma yapmamın adil olacağına karar verdim. Adil oyun, dediğine inanıyordum.

Yatak odası küçük bir ev büyüklüğündeydi. Kendi odalarımaya bitişik duvar boyunca açıp kapadığım kapıların arkasına bir mini mutfak gizlenmiş olsaydı, o zaman pekala bir mutfak olarak geçebilirdi.

Florian'ın soyunma odası, tercih ettiği yumuşak, açık gömlekler ve bir o kadar da dar siyah ve kömür rengi pantolonla doluydu. Bazıları koyu renkli ve yünlü, bazıları ise zırhla kaplanmış paltolar odanın sonunda sıralanmıştı. Ortada meşe raflardan oluşan açık bir ünitelerde kemerler ve botlar -askeri ve resmi- bulunuyordu.

Banyo odasını kontrol ettikten sonra, kendiminkinin iki katı büyüklüğündeki oniks fayans kaplı küveti görünce ağzım açık kaldı, çekmeceleri kontrol ettim ve...

Hiçbir şey.

Bahar ya da yaz için uygun hafif giysiler dışında hiçbir şey yok. Bu krallığı ziyaret etmeyecek mevsimler.

Biraz yenilmiş bir halde, aşırı büyük yatağının kenarına oturdum ve meşe başlığa oyulmuş sarmaşıklara ve dikenlere baktım. Komodinin üzerindeki altın şamdanın yanında bir hokka duruyordu. Üst çekmecenin pirinç topuzunu kavramak için öne doğru eğildim. İçinde boş bir parşömen vardı.

Bir tacın yanında.

Akik sarmaşıklara, parıldayan elmas ve safir yapraklara göz kırparak şaşkınlıktan neredeyse gülecektim. Elbette gerçek Hellebore tacına bakmıyordum. Ama onu bu malikânedeki pek çok portrede gördükten sonra, baktığımı biliyordum.

Florian tacını komodinin çekmecesinde saklıyordu.

İnançsızlığımı üzerimden attım ve parşömene baktım. Her bir çıplak sayfanın parmaklarımdan kurtulmasını izledim, sonra elimi çekmecenin içinden çekmeye hazırlanırken tacın arkasındaki gümüş parıltı gözüme çarptı.

Bir kolye.

Zamanla yıpranmış zinciri, dokunuşumla ısınan parlak kırmızı taşı yavaşça okşadım ama elime almaya cesaret edemedim.

Tacın tek istisnası dışında, Florian'ın kişisel odasında siyasi öneme sahip hiçbir şey bulundurmıyacak kadar akılsız olmadığı açıktı. Aslında, aile yadigârı gibi görünen kolye dışında neredeyse hiçbir şey saklamadığını anlaşılıyordu.

Giysiler, kitaplar, mürekkep ve boş parşömen kağıtlarından başka bir şey yok.

Sosyalleşme konusunda çok az ya da hiç deneyimim yoktu. Bu nedenle, çoğu kişinin özel odalarında ne sakladığını bilmiyordum. Yine de biliyordum ki

Nişanlının odalarıyla ilgili kişisel bir şey yok.

Belki de başka bir yerde sırları, arzuları ve intikam planlarıyla dolu gizli odaları vardı. Neredeyse homurdanacaktım çünkü hala bilmediğim çok şey olmasına rağmen, bunun böyle olmadığını iliklerime kadar biliyordum.

Florian Hellebore ya damarlarında dolaşan kış büyüsü kadar soğuktu ya da kimsenin ona karşı kullanılabilecek bir şey bulamayacağından emin olmak için büyük çaba sarf etmişti.

Yüreği olmayanın zayıflığı da olmazdı.

"Oymalı bir sa fırçası yine de fena olmazdı," diye mırıldandım kolyeye ve çekmeceyi dikkatlice kapattım. "Gökyüzü, hatta bir kitap ayracı." Bu erkeğin içinde bir parça ruh olduğunu anlamamı sağlayacak *bir şey*.

Buruşuk gri yatak takımına baktım, kokusunda uykuya dalmak ve öngörülemeyen dönüşünü beklemek istedim.

Kızgınlık, artan kuşkularımla dans etti. Her iki duygu da onun yokluğundaki cazibeyi bastırdı ve huzursuz bir uyku gecesi için odama döndüm.

ELEVEN

Florian ertesi sabah kahvaltıda yoktu.

Benimle yediğı tek yemeğın yeraltındaki gizli bir restoranda olduğunu düşünürsek, şaşırmadım ve onu beklemiyordum.

Malikâneyi çevreleyen çakıl taşlı patıkada bekçiler tarafından kürekle temizlenen kar kalın yığınlar halinde duruyordu. Bana doğru bakan birkaç kişiye gülümsedim.

Hiçbiri karşılık olarak gülümsemedi. Sadece baktılar ya da ters ters baktılar. Soğuktan yanakları yanmış iri yarı bir erkek bile alay etti.

Kahvaltımla birlikte yemek salonuna getirilen çiğ et tabağını daha sıkı tuttum, bu malikânedeki neredeyse herkeste böyle bir saygısızlık uyandırmak için ne yaptığımdan emin değildim. Bunun nedeni yabancılara karşı misafirperver olmadıkları bilinen Fae'ler değil, belki de Crustle'dan geldiğimi bilmeleri idi.

Hem insan hem de peri diyarlarının hor gördüğü bir yer.

Henron atlarla birlikte padoktaydı. Ama aynı şeyi ona yaptığımı görseydi selamlamak için el sallayacağını düşünmek isterdim.

Snow ahırının köşesindeki battaniye yuvasından uyandı ve kuyruğunu salladı. "Merhaba güzelim," diye mırıldandım, çenesini okşamak için çömeldim.

Bir an için izin verdi, sonra etin yere konması için sabırsızlandı. Onu yerken izledim, bacağıının ne kadar iyi iyileştiğine ve sadece birkaç gün içinde ne kadar büyüdüğüne hayret ettim.

Snow'un kulakları dikildi, başı yükseldi. Alçak bir hırıltı dudaklarını küçük ama keskin dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyırdı. "Ne oldu?" diye sordum ve ayağa kalkarak ahır kapısının üzerinden baktım.

Dışarıdan gelen belli belirsiz bir bağırtı duyduğumda ciddi bir şekilde hırladı.

Ahırdan çıktım, küçük kurt bana katılmaya çalışırken onu nazikçe içeri ittim ve kapıyı kilitledim.

Sesi tekrar duyduğumda onu takip ettim, ahırların nadiren kullanılan ve çürümeye yüz tutmuş arka kapısından küçük ve terk edilmiş bir tarlaya girdim. Bir an orada durup seraya ve uzaktaki ormana baktım.

Sessizlik ve dallardan başka bir şey yoktu, çoğu çıplak ve diğerleri karla doluydu. Ağaç gövdelerinin etrafına yığılmış ve kirden aşınmış her patikayı boğmuştu. O kadar ki, neredeyse kaçıırıyordum.

Bir müştemilattan daha büyük olmayan soluk beyaz bir kulübe, otlakların ötesindeki ağaç çizgisinin hemen içinde duruyordu.

Etrafa bakındım. Ama sadece Henron vardı; devasa ve görünüşe göre meydan okuyan siyah bir aygırla çalışırken sırtı bana dönüktü.

Bir başka haykırış kış manzarasında yankılandı.

Henron duymuyor gibiydi. Ya da böyle bir gürültüyü kimin çıkardığını bilmek umurunda değildi.

Eteklerimi yukarı kaldırarak tarlayı geçtim. Kar botlarımın üst kısımlarına yaklaştı ve onları ayağımdan çıkarmakla tehdit etti. Bağırışların şiddeti artınca ilerledim ve kulübenin bir müştemilat olmadığını fark ettim.

Bu bir giriş noktasıydı. Kapı, yerin derinliklerine gizlenmiş bir tür mahzene açılan toprak basamaklara .

"Döndün demek, ha?" diye bir ses.

Bu kadar yakından, sert yankı ürküttü. İndiğim birkaç merdiveni hızla geri çıktım ve kalbim hızla çarparak dışarıda durdum.

Kimse takip etmedi. Kalbimin avuçlarımın altında yavaşladığını hissederken, gözlerim açık bıraktığım kapının yanındaki fenere kaydı.

Onu aldım ve cama hafifçe vurdum. Parlayan böcekler uyandı ve ben içeri geri döndüğümde toprak merdiven boşluğunu altın bir kasvete bürüdü.

"Kim var orada?" Ses tekrar geldi. Bağırmaktan boğuklaşmış bir erkek sesi. "Derini etinden sıyracağım, sıyracağım. Bana bir daha dokunmayı dene."

Burnum kırıştı ve gitmem gerektiğini biliyordum.

Ama aşağıda her kim varsa bana zarar veremezdi, yoksa çoktan verirdi. Sıkışmıştı. Belki de bağlıydı. Vagonun penceresindeki kanlı elleri hatırlayınca, merakım ve Florian'ın neyin peşinde olduğunu öğrenme arzum daha da arttı.

Merdivenlerin yarısında, kıpkırmızı elbisemin uçuşan eteklerine basıp kaydım. Ayaklarımın altındaki toprak parçalandı. Kendimi sabitlemek için bir elimi duvara vurdum. Erkek, "Anne, kurtar beni" gibi bir şey mırıldandığında eteklerimi tuttum ve karanlığa doğru inişimi tamamladım.

Dışarıda bir ev ya da kiler değildi.

Bir zindandı.

Metal ve topraktan inşa edilmiş mekânın her iki yanında üçer tane demir hücre sıralanmıştı. "Gökyüzü," diye fısıldadı mahkûm. "Bu olamaz."

Solumdaki ilk kafeste duruyordu. Gözlerinden biri o kadar kötü dövülmüştü ki kapkara olmuş ve şişmişti. Dün gördüğüm elleriyle parmaklıkları kavramak için öne doğru hamle , demir derisini yakarken tıslıyordu.

Parmaklıkları bıraktı ve gözlerini kırıştırdı. "Sensin, değil mi? Her şeye rağmen seni buldu."

"Kim?" diye sorduğumda, kirli kaşlarının ağır bir şekilde çatılmasıyla karşılaştım. "Ne demek istediğinden emin değilim."

Kaşları daha da çatıldı. "Tullia." Sonra küfretti ve derin bir selam vermek için geri çekildi. "Bağışlayın beni Prenses. Belli ki bu lanet krallıkta bulunduğumda terbiyemi kaybetmişim."

Prenses mi?

Bir adım geri çekilirken sinirli bir şekilde güldüm. "Korkarım yanıyorsunuz. Kraliçe olacağım, evet, ama prenses değilim."

"Hayır." Erkek doğruldu ve başını eğerek bir an beni inceledi. "Hayır," dedi tekrar, morarmış ama işleyen diğer yeşil gözünü kısarak. "O sensin. Sende onun saçları ve majestelerinin gözleri var." Omuz silkti. "Biraz ruhsuz, söylememde sakınca yoksa, ama yine de aynı."

Korku ve tedirginlik göğsümde geziniyor, nefesimi ve sesimi kesiyordu. "Kimsin?" Dedim, başım dönmüştü, sonra daha keskin, "Bana kim olduğunu söyle."

"Ben Frensroth, Prenses. Sizi almak için gönderilen pek çok kişiden biriyim."

Arkamdaki hücrenin demir parmaklıklarına doğru tökezleyerek geri döndüm.

Frensroth'un morarmış gözleri beni izliyordu, yarılmış dudaklarında düşünceli bir ifade vardı.

Ayak parmaklarıma kadar uyuşmuş olan demirin yanığını zar zor hissediyordum ama Frensroth, "Yanan gökler, kim olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?" dediğinde doğruldum. Şok olmuş bir kahkaha onu öksürttü. Ben bir sonraki nefesimi almak için çırpınırken o toprağa bir damla kan tükürdü. "Senin suçun değil. O kral gerçekten de soğuk ve kurnaz bir canavar."

Fenerin paslı sapını sıktım. "Ben bir Dönüşen'im." Mırıldanabildiğim tek şey buydu ve o kadar alçak sesle mırıldandım ki beni duyduğuna şaşırdım. "Orta diyarlardan gelen bir şekil değiştiren."

Yüz hatları sertleşmeden önce bir kahkaha daha attı. "Artık değil. Dinle..." Merdivenlerden karanlığa serpilen güneş ışığına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sen Baneberry'nin prensesisin ve kullanılıyorsun-" Gözleri irileşti.

Sonra da göğsüne saplanmış hançere doğru eğildi.

Merdivenlerin dibinde kimin durduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Varlığı fırtına öncesi enerji gibi gizlenmişti.

Frensroth'un lekeli tuniğine yayılan kana baktım, kalbim hareketsizdi ve her nefes alışım bir öncekinden daha kısaydı.

Fener gevşek elimden toprağa düştü.

Frensroth tökezledi ve bıçağı sanki kalbinden çekip çıkaracakmış gibi kavradı. Dişlerini gıcırdatarak, "Sen de bu toprakların başına belasın Florian, tıpkı kız kardeşin gibi..." Gözüne inen bir hançer çılgınca sözlerine son verdi.

Ve hayatını.

Çılgılık attım ama mahkûm yere yığılırken hiç ses çıkmadı. Dizlerim karnımla birlikte titredi.

Florian hareket etmedi.

Duvarlar kapandıkça nemli zindan boğucu bir hal . Frensroth'un vücudunun altında biriken kan bir sonraki hücreye sızarken yeterince nefes alamıyordum.

Sen Baneberry'nin prensesisin.

Bu doğru olamaz, yine de...

Şimdi öldürmek için yayılan iyi hazırlanmış bir zehir gibi, her şey yerine kilitlendi.

Kral'ın bana olan ilgisi. Şehvet İni'ne yaptığı ziyaretler sırasında ondan başka kimseyle görüşmeme emri. Kaçmayı asla umamayacağım sözleşme. Bu mülkün dikkatli sessizliği ve bana yöneltilen kaba bakışlar.

Florian'ın bana karşı çıldırtıcı derecede tutarsız hayranlığı. Sonunda teslim olup bana dokunduğunda kendini tutması.

Gözlerimi kandan ayırdım ve okunamayan yüz hatlarıyla beni izleyen erkeğe baktım. "Neden?" Mırıldandım ama zaten biliyorken böyle bir şey sormak nafileydi. O bana çoktan söylemişken.

Baneberry'i cezalandırıyordun.

Onları konusunda uyarıyordum, evet.

Florian sadece geri çekildi ve merdivenleri çıkmam için bana işaret etti.

Hareket etmedim. "Sana bir soru sordum."

"Cevap vermem için yeterli bağlam olmadan," dedi soğuk bir şekilde, sonra iki yavaş adım daha yaklaştı. "Seni neden istedim? "Şey," sesi yumuşadı, "sanırım bunun cevabını zaten keşfetmişsinizdir."

Geriye doğru sendeledim, neredeyse arkamdaki hücrenin demir parmaklıklarıyla tekrar karşılaşıyordum. "Onu neden öldürdüm?" Gözleri bir sırıtişla parladı. "Bu çok açık."

Bakışları kabaran göğsüme kaydı, kaşları düştü. "Ne olursa olsun, seni benden alma niyetiyle krallığıma adım atma cüretini gösterdiği anda hayatını teslim etti."

"Beni kurtarmaya çalışıyordu." Ter ensemden toplanmıştı, dar zindan daha da daralıyordu. Yutkundum ve fısıldadım, "Senden."

Florian buna gülümsedi, güzel ve acımasız. Gözleri benimkilerle karardı. "Kurtarılmaya ihtiyacın olduğuna inanıyor musun, kelebek?"

"Bana öyle deme."

"Tullia ismi bir kelebek türünden geliyor." Aramızdaki mesafeyi kapattı, kokusu zehirliydi ve devasa formu tüm ışığı engelliyordu. Saçımdan bir tutam alarak avucunun içinde düşünceli bir şekilde inceledi. "Bunu biliyor muydun, tatlı yaratık?"

Midem bulandı. Sözleri doğrulandı.

Başparmağı kıvrılmış saç tellerini okşadı.

Ben umarsızca bilgi kırıntıları peşinde koşarken, o benim kim olduğumu başından beri biliyordu.

Bir prenses.

"Ailem." Söyleyebildiğim, düşünebildiğim tek şey buydu.

"Baneberry'yi kim yönetiyor Tullia?" Saçımı bıraktı ve başını eğdi, vermek istemediğim bir yanıt bekliyordu. "Çok sevdiğin kitaplarından bu kadarını biliyorsundur herhalde."

Folkyn hükümdarlarının isimlerini bilmek için kitaplara gerek yoktu, ama bu iğneleme yine de acı veriyordu.

Baneberry bir kral tarafından yönetiliyordu. Ve sadece bir kral. İsmi sadece bir sestti. "Kral Molkan."

Annem her kimse, belki de Baneberry'nin sarayının bir parçası değildi. Yine de sordum, bir başka çaresizlik anında yaptığı her şeyi görmezden geldim. "Annem mi?"

"Kraliçe Corina çoktan öldü, kelebek." Kelimeler düz ve duygusuzdu. Gözlerim kapandı. "Ne kadar sürecek?"

Buzlu parmaklar yanağımı okşadı. "Doğumundan kısa bir süre sonra."

İrkildim. Sadece dokunuşundan ve söylediklerinden değil, kapana kısıldığım için de. Hareket edemiyordum. Demir parmaklıklar arkamdaki sıcaklıkla beni uyarıyordu ve o da zarar görmeden kaçamayacağım kadar yakındaydı.

Korku kelimeleri fısıltıya dönüştürdü. "Neden buradayım Florian?"

"Nedenini biliyorsun Tullia."

Bir isim. *Benim* adım.

Hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm onca yıldan sonra, artık ne olduğunu biliyordum. Biliyordum ama bir yanım bilmemeyi diliyordu. Bu hesaplanmış kralın cephaneliğindeki bir başka silahtı. Nefret kabardı, içimi düğüm düğüm eden ve kalbimi bir mengeneyle sıkıştıran hastalığı sildi.

Yine de kimden daha çok nefret ettiğime karar veremiyordum; kraldan mı, kendimden mi?

Bu örümcek ağının içine isteyerek ve tehlikeli bir şekilde çaresizce girmiştim. Neden bunları bilmek isteyeceğini keşfedecek kadar derine inmeden her arzumu ona teslim etmiştim. Beni neden istediğine dair cevaplar için daha fazla zorlamadan.

Çünkü bu buz gibi diyara geldiğimden beri içimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair derin bir his vardı. Her şey görüldüğü gibi değildi.

Parmak ucu dudaklarıma ulaştı.

Onu ittim ve gözlerimi açarak ona baktım. Gözlerim nemliydi ama tek bir damla gözyaşının bile düşmesine izin vermedim. "Neden buradayım Florian?" Bilmeme gerek yoktu. Onun söylemesine ihtiyacım vardı.

Surat asmış gibi yaptı. "Artık majesteleri yok mu?" "Neden buradayım Florian?" Neredeyse hırlayacaktım.

Gereksiz bir soruya cevap vermek ona yakışmazmış gibi içini çekti. "çünkü babanın bana ve krallığıma asla ödeyemeyeceği bir borcu var."

"Kız kardeşini öldürdü," diye tahmin ettim ve çenesinin sertleşip geri adım atmasına bakarak doğru bir tahminde bulundum. "O Lilitha'yı öldürdü, sen de beni öldürmeyi planlıyorsun."

"Ve yine de..." Ağzı kıvrıldı. "Nefes al, kelebek."

Eğer beni öldürmek niyetinde değilse, Frensroth haklıydı. Beni öldürmek için

Ben.

"Beni bu adil bir silah olarak kullanıyorsun." Yutkundum.

Sesimde tutamadığım incinmişlikten nefret ediyordum. "Tek istediğim ailemin kim olduğunu öğrenmekti, şimdi beni onlara karşı mı kullanıyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Baban bizden her şeyimizi çaldı Tullia. Her şeyimizi. Bunu hiç tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan yaptı. Sonra da annen öldüğünde bir bebeğe zarar vereceğimi düşünerek seni saklayacak kadar küstahlaştı."

Bunu özümseyerek hiçbir şey söylemedim. Denesem de söyleyemezdim.

Kapalı dudaklarının arkasından dişlerini yaladı. "Onu mümkün olan her şekilde yok edeceğim ama bunu asla yapmam. O benim yapacağımı düşündü..." Bu sözlerin orada asılı kalmasına izin verdi. "Bu sana her zaman arzuladığın değerli baban hakkında bilmen gereken her şeyi anlatıyor."

Florian bununla birlikte merdivenlere doğru döndü. Koyu renk paltosu arkasından kar taneleri savuruyordu.

Takip etmedim. Ölü bir perinin bulunduğu hücreye baktım. Sorular ve tedirginlik ayaklarımın takılıp kalmasına neden oldu.

Frensroth benim için gelmişti. Başkalarının da geldiğini söylemişti.

Bu da katil nişanlımın söylediklerine rağmen Baneberry kralının beni önemseydiği anlamına geliyordu. Onu mahvetmeye niyetli erkekten uzak durmamı isteyecek kadar.

Florian ağaçların dibinde, iki savaşçısıyla sessizce sohbet ederek bekledi.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim burada kalamayacağımdı. Kalamazdım ama gidemezdim de. Kan yemini etmişim ve ikimiz de bozmayı kabul etmediğimiz sürece buna bağlıydım.

Florian beni bırakmayacaktı. Düşmanının kanını daha da akıtacak olan bıçak bendim. Hiçbir yere gitmiyordum.

Bu deneyemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Bana seslendiğinde onu görmezden geldim. Saniyeler sonra, arkamdan ilerlediğini hissettim. Koşmaya başladım, ondan ve Frensroth'un kış kralının hançerinin göğsüne kolayca saplandığı o hırpalanmış yüzünün görüntüsünden kaçmak için acelemlerle karda takılıp düştüm.

Florian'ın sakın tehdidi beni takip etti. "Kaç Prenses. Zamanını boşa harca ve sikimi biraz daha sertleştir."

Florian kapıyı çalmadı.

Güneş batar batmaz odama girdi. Yatağın altından çıkardığım bozuk paralara baktı. "Bunlarla fazla uzağa gidemezsin, kelebek."

Bir kaçış planı tasarlamak için saatlerimi harcadım. Onun iğrenç intikam oyununda bir piyon olarak kullanılmaktansa orta topraklarda yaşamayı tercih ederdim. Elbette beni kolayca bulacaktı. Benimle ilgili planlarından kurtulmamın tek yolu Baneberry'ye ulaşmaktı.

Enerji yarıklarının beni parçalama riski olmadan bu kadar büyük bir mesafede cisimleşemedim. Ama bunun bir önemi yoktu. Folkyn'e giden yolu aptalca bulmuştum. Bir şekilde Baneberry diyarına giden bir yol bulacaktım.

Paraları bıraktım ve kalktım. "Ne istiyorsun?"

"Çok fazla şey var." Kapıyı kapatıp elleri cebinde arkasına yaslandı ve o sessiz kıkırdama kalbimin yerinden fırlamasına neden olan bir gök gürültüsü oldu. "Şu anda, o kaprisli zihninde neler uydurduğunu duymakla yetineceğim."

"Seninle herhangi bir parçamı tekrar paylaşmaya cesaret edebileceğime inanıyorsan, soğuk olduğun kadar hayalperestsin de."

Gözlerini kırptırdı ama bir tutam merakla birlikte soğukkanlılığını koruyarak cübbemin içinde ellerimi sıkmamı izledi. "Benden korkuyorsun."

Kokusunu alabilmesinden ve sesimdeki hafif titremeden nefret ediyordum. "Az önce birini öldürdün ve sen..." Söylemesi bir yana, düşünmesi bile tuhaftı. "Krallığıma saldırıyordun."

"Krallığınız mı?" Başını öne eğdi. "Ne kadar tatlı."

Bunu ve Baneberry'yi böyle adlandırmanın ne kadar saçma olduğunu görmezden geldim. Yine de bu gerçekten de çarpıcı bir gerçektir. "Onu öldürmek niyetindesin," dedim ve beni doğuran erkekten bahsettiğimi anladı. "Daha onu görmeden."

Sırıttı. "Ancak etinin her parçasını didiklemeyi bitirdikten sonra, yani asla bilemezsin." Omzunu kaldırdı. "Belki bir anlığına görebilirsin."

Kalbim sıkıştı.

Emrettiği saldırılar. Çalışma odasındaki haritaların üzerindeki kırmızı mum. Sürekli aldığı arabalar...

Beni. Beni yok edecekti.

"Ve bu, sizden saklamak için büyük çaba sarf ettiği varisle evlenmeyi de içeriyor mu?" Sessizliği yeterli bir cevaptı. Tamamen ikimizi de küçük düşürmeye niyetliydi ve işe yarıyordu. "İğrençsin."

"İlginç," dedi, daha önce hiç görmediğim bir şekilde sırtarak. Gözlerine ulaştı ve onları şafakla aydınlanmış bir gökyüzü gibi aydınlattı. "Bahse girerim sizi saniyeler içinde çözebilirim, Prens." "

"Bana öyle deme."

"Ama sen busun ve artık sen benimsin, sana uygun gördüğüm gibi davranabilirim." Beni duvara yaslayana kadar aramızdaki mesafeyi kapattı ve yanağına sıktı. "Sen benimsin Tullia. Zamanla sen de benim gibi bunu kabullenmeyi öğreneceksin."

"Yapmayacağım," diye mırıldandım, gözlerim onunkilere çarpma hatasını yaptı. Sonsuz mavi, tüm nefesim ciğerlerimi terk edene kadar beni suyun altında tutmakla tehdit etti. Öfkem ve korkum köreldi ama içimde bıraktığı sızı geçmedi. "Bana yalan söyledin, Florian."

"Bu kadar kişisel algılama," diye fısıldadı burnunu yanağına sürterek. "İstedığimi elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Gerildi, sonra eli boğazıma doğru kayd.

Hafifçe sıkıldığında kalbim tekmelendi. Yine de tekrar söyledim, bana yaptıklarının ve muhtemelen yapmaya devam edeceklerinin yanında sadece bir çizik bile olsa onu yaralamasını umuyordum. "Senden nefret ediyorum."

Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, yalancı ve çıkarıcı ağzından çıkan her alçak kelimeyle dudaklarımız birbirine sürtünüyordu. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, kelebek." Boğazımdaki tutuşu gevşedi, başparmağı çarpan nabzımı okşadı. "Bu hiçbir şeyi değıştirmez."

"Bu her şeyi değıştirir."

Gözleri parladı. "Hâlâ bana açsın ve senden tek istediğim bu."

"Ve beni sadece hor gördüklerinizi cezalandırmak için beslediğiniz bir evcil hayvan gibi yanınızda gezdirmek."

Dudakları yanağına doğru bir gülümsemeye dönüştü. "Acı çekmiyorsunuz Prens."

Sonra ağzı benimkini çaldı.

Dişlerimi dudağına batırdım ve usulca hırladı. Bu erkek saf zehirdi. Yine de kanını dudaklarımdan bir iksirmiş gibi yaladım.

Gözleri ağzımdaydı. Beni bırakmadan önce boğazımı ovarken dişleri parladı. "İyi bir evcil hayvan gibi yatağına tırman. Frenstroth'u babana götürmek üzere ısırık büyüklüğünde parçalara ayırmayı bitirdiğimde seninle ilgilenmek için geri döneceğim."

Korkunç bir şekilde çizdiği görüntü karşısında boğazıma bir damla kan oturdu.

İstem dışı bir fısıltıyla, "Kirlitecek başka bir beden bul," dediğimde kapıdan içeri giriyordu. Artık seni istemiyorum."

Parmakları kapının pervazını kavradı, ahşap gıcırdadı. "Seni daha da aşağılamamı mı emrediyorsun, benim cesur yaratığım?" Gözleri omzunun üzerinden derinliksiz bir maviyle parlıyordu. "Böyle bir aptallık yapmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

Kapı çarptı.

Ellerim saçlarımda, dehşete düşmüş, utanmış ve kaçmaya o kadar kararlı olduğum evimi özleyerek duvarın dibine çöktüm.

OceanofPDF.com

TWELVE

Odamın önünde **bir** muhafız duruyordu.

Bütün gece orada durduğunu bilmek için sormama gerek yoktu. Sırtarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü, mükemmel yüz hatları çillerle kaplıydı ve koyu renk saçları kalın bir örgü içinde sıkışmıştı.

Üzerimde hâlâ bornozum vardı ve koridorda ilerlerken bunu düzeltmeye hiç niyetim yoktu. Sonunda uykuyu bulduğumda güneş neredeyse doğmak üzereydi. Uçan kılıçların, kan göllerinin ve duygusuz kralların hayalini kurduktan sonra, bu uzun sürmemişti. Başım ve kalbim kuşlarla birlikte çarparak ve soğuk terler içinde uyandım.

Muhafız beni takip etti tabii ki.

Olin o mükemmel duruşu ve sivri çenesiyle merdivenin altında bekliyordu. Daha önce her gün yaptığım gibi ona günaydın demek yerine, ki bu selamıma karşılık vermeye tenezzül etmemişti, "Şimdi benden neden nefret ettiğini biliyorum," dedim.

Kâhya gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Gözlerimi kısımıştım. "Ve bilmeni isterim ki, senin bu haksız yargılamayı en az kralın kadar iğrenç buluyorum."

Arkamdan bakakalmasına izin verdim ve yemek odasına girdim.

Ben parmaklarımla yerken muhafızlar sessizce kapının yanında durdu, dişlerim bir şerit domuz etini parçaladı. "Olin kalbi atan çoğu şeyden nefret eder Prenses ve krala iftira atmamanızı tavsiye ederim."

Benimle konuşmasına şaşırarak, çıtırdayan ateşten açık kahverengi gözlerine baktım. "Gittiğim her yerde beni takip mi edeceksin?"

Gardiyan bana donuk bir bakış attı. "Evet."

Domuz etini tabağıma bıraktım. "Adın ne senin?"

"Zayla."

"Güzel," dedim dalgınca. Sonra yemek tabağını ona doğru vurdum ve Snow'un kahvaltısını almak için ayağa kalktım. "O zaman yesen iyi olur."

"Ben zaten yedim."

Tabii ki yemişti.

Zayla gri sabahta beni dışarı kadar takip etti. Rüzgâr el değmemiş saçlarımı karıştırıp yanaklarıma savurdu. "Nereye gidiyorsunuz, Prenses?"

"Kurdumu

beslemek için."

"Kar fırtınası

yaklaşıyor."

Asla hayatta kalamayacağım bir fırtınanın içine sürüklenmişken kar fırtınaları umurumda değildi. "O zaman acele etsek iyi olur."

Diz üstü çizmelerim ve bornozumdan başka bir şey giymeden, çimenlerin üzerinde giderek büyüyen karın içinden geçerek ahıra doğru yürüdüm. Tüm atlar ahırlarındaydı, Henron onların kapalı kalmaktan duydukları rahatsızlığı gidermekle meşguldü.

Ben yanından geçerken hafifçe güldü. "Bugün gece elbiselerinizden birini giymek istemediniz mi Prenses?"

Yine o kelime. Ondan. İlk seferinde görmezden gelmiştim. Şimdi görmezden gelemezdim.

Çoğu kişi uzun zamandır kayıp bir prenses olduğunu keşfettiğinde çok sevinirdi, benim aptal geçmişim de dahil. Şimdi, daha kötü bir şey düşünemiyordum.

"Kapa çeneni, Henron."

Seyis ılık çaldı. "Huysuz olduğun günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Zayla "Şanslıyım" gibi bir şey mırıldandı.

Ben Snow'la ilgilenip sakinleşmeye çalışırken ikisi sessizce konuştular. Ama onun yumuşak kürkü ya da karanlık ve meraklı gözleri bile beni sakinleştirmeye yetmedi. Öfkem ve kendimden nefret etmem, etrafımızdaki ahşap duvarlara çarpan hava ile daha da kötüleşti.

Snow titredi ve aklıma bir fikir gelince elimi kadife kulağından çektim.

Yemeğini bitirdiğinde onu kucağıma aldım ve ahıra doğru taşıdım.

Henron'un gözleri büyüdü, ağzından bir parça saman düştü. "Kurdu nereye götürüyorsun?"

"Soğuktan kurtulmak için."

Zayla peşimden koşarken o da arkamdan renkli küfürler savurdu. "Tekrar düşünmenizi tavsiye ederim Prens." "

Saçlarım yüzümün önünde uçuşuyor, görmemi zorlaştırıyordu. "Bu havada ahırda uyumak ister misin?"

"Eğer bir kurt olsaydım, evet," dedi, neredeyse yalvarırcasına. "Ormandan çok daha iyi."

Onu görmezden geldim ve yolumuza dev bir dal düştüğünde Snow'un başını göğsüme bastırdım. Zayla kolumu tuttu ama onun yardımını istemedim. Kendimi kurtardım ve etraftan dolaştım.

Özür diledi, sonra tekrar beni ikna etmeye çalıştı. "Lütfen, bu akıllıca değil. Kral çok öfkelenecek."

Sadece gülümsedim ve *aynen* öyle düşündüm.

Snow'u odamda bıraktım ve mutfığa yöneldim.

Kralın çalışma odasının önünden aceleyle geçerken ensem farkındalıkla diken diken oldu. O da oradaydı. Umarım neyin peşinde olduğumu merak ediyordur.

Beni alıkoymakta ısrar ederse, hayatının geri kalanında onu merakta bırakırdım. Odamdaki yavrudan çoktan haberdar olduğundan hiç şüphem yoktu. Umarım derisi tahrişten kaşınıyordur.

Zayla da onu takip etti ama merdivenlerin tepesinde durdu, anlaşılan Florian'dan yeraltı odalarına kaçmayacağımdan emindi.

Ada bankına yaklaşırken, dışarı çıkan merdivenleri koruyan kapıya göz attım. Kaçmak için bu kapıyı kullanmak imkânsızdı, özellikle de üç erkek ve devriye gezen muhafızlar varken. Kaçma şansımın çok az olduğunu biliyordum ve Baneberry'yi asla göremeyeceğimden giderek daha fazla emin oluyordum.

Bilmek yardımcı olmadı; teslim olmak tek seçeneğimdi. Köşeye sıkışmışım ve sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Evcil bir hayvan ama bu uslu duracağım anlamına gelmiyordu.

Boğazımı temizlediğimde Kreed ve oğulları kahkahaları, gevezelikleri, tencere ve mutfak eşyalarının çınlamaları arasında nihayet girişimi fark ettiler.

Hepsi birden döndü. İkizlerden biri öfkeyle göz kırptı.

Kreed ellerini bir havluya sildi ve selamlamak için başını eğdi. "İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

Kendimi tutamadan, "Baneberry'ye giden bir tünel," diye takıldım. Kreed'in bakışları karardı, ağzı sıkılaştı.

Adaya yaslandım. "Hepiniz biliyordunuz, değil mi? Benim için tam olarak ne planladığınızı biliyordunuz."

Tek ses ocaktaki yahninin fokurdamasıydı.

Yanağımın içini ısırdım ve "Bir tas suya ihtiyacım var, lütfen" dedim.

İkizlerden biri, "Gökyüzünde ne için?" diye sordu.

Kardeşi ona dirsek attı.

"İyi bir evcil hayvan gibi kucaklamak için," dedim soğuk bir şekilde, onları ve kendimi şok ederek. Dişlerimi yaladım ve iç çektim. "Odamdaki kurt için."

Oğullarından biri soğan doğramaya devam ederken Kreed beni izledi. Diğeri mutfağın köşesindeki dolabın içinde ihtiyacım olan şeyi arıyordu. Aşçının bakışları sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi yanıyordu.

Ona hemen tükürmesini söylemekten kaçındım ve bakışlarımı bankın ucunda hazır ve üst kata çıkarılmayı bekleyen çay tepsisine çevirdim.

Sonunda Kreed, "Bir kurt evcilleştirilemez Prens," dedi. "Evlenmek için kandırılan dişiler de evcilleştirilemez, ama ben burada ben..." Zorla gülümsedim. "Burada sıkışıp kaldım, kral ne isterse onu yapıyorum."

Kreed lavaboya yaslandı. "Nerede doğduğunu daha yeni keşfettin."

Başımı salladım ve nemli botlarımın parmak uçlarına baktım.

"Acele kararlar vermeden önce şokun geçmesine izin ver," diye sessizce önerdi, sonra onu dışarı çıkaracak kapıya doğru yürüdü.

Gümüş tepsiye dönüp baktım, Kreed'in sözleri mantıklı gelmiyordu. Özellikle de ikizlerin de merakla ortadan kaybolduğunu ve beni krala doğru giden çay tepsisiyle baş başa bıraktıklarını fark ettiğimde.

Deniz tuzu ocağın yanında, kapağı açık ve cezbedici bir şekilde duruyordu. Çaydanlığın içine üç kaşık dolusu attım. Sonra çay kaşığını bornozuma sildim ve tabağın yanına geri koydum.

İkizler durduğum yerden göremediğim küçük bir odadan gülererek döndüler. Biri çay tepsisini kaptı ve malikânenin birinci katına çıkan merdivenlere yöneldi.

Diğeri bana bir bebeğin yıkanabileceği kadar büyük bir kâse uzattı. "Ben Thistle." Sağ gözünün yanındaki küçük bir çil kümesini işaret etti. "Bunlar insanların hatırlamasına yardımcı olur." Başımı salladım ve kaseyi aldım. O da

arpık bir sırtışıla baktı. "Kurtlar uzun süre küçük kalmadığı için bk bir taneye ihtiyaın olabileceğini düşündüm."

Endişe, Snow'un içeriye girmesine izin vermeyi tekrar düşünmeme neden oldu. Kaba bir şekilde teşekkür ettiğimde yüzünde büyüyen gülümsemeyi görmezden geldim ve birinci kata döndüm.

Zayla merdiven boşluğuna bakan duvardan doğruldu. Kralın koridorun aşağısından acımasızca kfrettiğini duyduğumuzda dudaklarıma değen hafif gülümsemeyle gözleri kısıldı.

"Olin, bu çayın nesi var böyle?" Dudaklarımı ısırdım.

Büyük merdiveni çıktıktan sonra Zayla sert bir fısıltıyla sordu, "Bunu sen yaptın, değil mi?"

"Ne yaptın?" Evet, yaptım ve hayır, beni ispiyonlaması umurumda değil diyen donuk bir ses tonuyla sordum.

"Tullia," diye uyardı. "Onunla oyun oynamamalısın. Adil olabilir ama aynı zamanda..." Kralın odalarının kapılarına bakarak yumuşak bir sesle, "Kalpsiz," dedi.

"Oh, gayet iyi farkındayım." Odamın dışında onunla göz göze geldiğimde gülümsedim ve bunun en azından biraz ciddi olduğunu hissettim. "Yine de beni uyarmaya çalıştığın için teşekkür ederim."

Endişeli ifadesinin üzerine kapıyı kapattım, Snow yatağımda rahat ettiği yerden kalktı. Kaseyi doldurup taşın üzerine koyduğumda banyo odasına girdi.

Odama işememeyi öğrenene kadar onu her gün defalarca dışarı çıkarmam gerekeceğini geç de olsa fark ettiğim kendimi tokatlamak istercesine iişini izledim.

Gvenebileceğim tek şirket için ödenecek küçük bir bedel.

Kral yine kapıyı almadan içeri girdi.

Kapının arpması beni dikkatli olmam konusunda uyarmış olmalıydı.

Görünüşe göre şok ve beraberinde gelen diğer tüm kötü hisler, sözlerime dikkat etmeyi düşünmem için bile yeterince sakinleşmemişti. "Bu

"Birinin özel odasına izinsiz girmek kabalıktır."

Florian, Snow'un ateşin önündeki kıpkırmızı halının üzerinde uyuduğu yere baktı, çenesi hoşnutsuzlukla sertleşmişti. "Birinin çayına tuz koymak da öyle."

Snow sadece uykusunda kıpırdandı. Görünüşe göre alanımıza giren davetsiz misafir hakkında hiç .

"Ah?" Elimdeki kitabın arkasına saklandım. Sivri burunlu ve sürüngen derisinden yapılmış gibi görünen çizmeleri kitabın sadece yarısını kapatıyordu. "Bunu kim yaptıysa gerçekten çok kaba."

Mırıldandı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, *evcil hayvan*."

Evcil hayvan kelimesi kulaklarımda demir gibi yankılandı. Ama "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" diyerek sayfayı çevirdim.

Kitap parmaklarımın arasından çekilip alındı.

Florian başlığı inceledi, "*Romancing the Tyrant*" diye mırıldandı ve henüz tadını çıkarmaya başladığım oldukça uygun ve buharlı romanı yere fırlattı.

Doğrudum ve öfkeyle soluk soluğa kaldım ama kral tepemde dikilip gevşek örgümü yumruğuna dolayınca bu kısa sürdü. Başımı geriye çekti, sözleri açıkta kalan boynumu tutuşturan bir alev gibiydi. "Beni kızdırmanın sana fayda sağlayacağını mı sanıyorsun?"

"Evet," dedim, kalbim küt küt atıyordu. "Bana hissettirdiği için..." Başımı hafifçe çevirdim, kelimeler hafif ve soluk soluğa kıllarla kaplı çenesine çarptı. "Çok daha iyi."

Hırladı. Ses boğazından dalgalandı ve tüylerimi diken diken etti. "Küstahlığını sikip atmamam için bana iyi bir sebep söyle."

Ormanın içindeki bir zindanda bir milyon Frenstroth'un öldüğünü hayal etsem bile kendimi durduramazdım. Çene çizgisinin üzerindeki kılları yaladım ve fısıldadım, "Çünkü bundan zevk alırdım."

Saçlarımdaki el beni ayağa kalkmaya zorladı, boyun eğmeyecek kadar inatçı olduğumda kafa derimde acı hissediyordum.

Kral cüppemin altına ve kalçalarımın arasına uzandığında, bu zevk tam bir zevkle karıştı. Parmaklarının vücudumun zihnime ihanet etmekten ne kadar hoşlandığını keşfetmesi için yeterli bir izinle ayrıldılar.

"Doğru söylüyorsun," dedi kalın ve belki de biraz şok olmuş bir sesle.

Sonra başımı eğerek dudaklarını boynumun kıvrımındaki deriye değdirdi ve sert bir şekilde emerek dişlerini öptü. "Benden nefret ediyorsun ama varlığım vücudunu eritiyor."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. En azından akıllıca bir şey. "Sen kabaca araya girmeden önce okuduğum kitap çok..." Uyarılmamı klitorisime getirip daire çizdiğinde yutkundum. "İlginç."

Karnım gerildi ve kalçalarım titredi. Kollarını kavradım, tırnaklarım ince gömleğinin altındaki kaslara saplandı.

"Eğer benim yardımım olmadan kendini buraya getirdiğini fark edersem, hepsini malikaneden uzaklaştırırım."

Ciddi olamaz.

Klitorisime sertçe bastırdı ve ben hem irkildim hem de inledim. İsteddiğimden daha ağır nefes alarak, inanamayarak, "Bir *kitabı mı* kıskanıyorsun?" diye sordum.

Dişleri boynuma battı ve derimi parçaladı. Acının keskin ısırtığı zayıfça onu itmeye çalışmama neden oldu. "Seni benden başka kimse kıvranmaya zorlayamaz." Açtığı delikleri yaladı.

Ne kadar küçük bir miktar olursa olsun benden besleneceği düşüncesi bile hem heyecanlandırıyor hem de öfkeliendiriyordu. "Sakın benden beslenmeye cüret etme."

"En tatlı yaratık..." Dili nabzımın atışına doğru düzleşti, sonra boğazıma doğru ilerledi. Saçlarımdaki tutuşu gevşedi. Ağzı benimkinin üzerine düştü. Kanımın bakır tadı kalbimi göğsümde döndürdü. "Bana yalvaracağın bir zaman gelecek."

Bana bunu yapmasına izin vermezdim. Asla. "Benden yeterince şey aldın, sence de öyle değil mi?"

Florian arkasını dönüp gözlerime baktı ve onları inceledi. "İstedüğimin yarısını bile almadım, kelebek." Sonra parmağı vücudumun içine kaydı ve dirençle karşılaştığında içimi kavurucu bir acı kapladı.

Bahsettiği bariyerle karşılaştığında.

Geri çekildi ve uyarılmamı tekrar yaydı. Zevk kıvılcımları ateşlendi; bana acıyı, yalanları ve daha fazlasını istememem için her türlü nedeni unutturdu. Kalçalarım daha sert titriyordu ve beni bir kez daha dokunuşundan başka bir şey için parçalara ayırmasının çok fazla zaman almayacağını biliyordum.

Sonra geri çekildi, parmağını ağzına sokup emerken gözleri benimkilerin üzerindeydi. Dengemi kaybederek yatağın kenarına düştüm.

Inledi ve kapıya doğru yürüdü. "İyi geceler, *tatlım*."

THIRTEEN

Şafakta bir başka maiyet daha geldi.

Bu arabalar pirinç, tahıl ve şimdi Baneberry'den geldiğini bildiğim diğer çeşitli hazinelerle dolu görünüyordu.

"Çalınan malları ettirecek mi?" Kahvaltımı almaya gittiğimde Kreed'e sordum. "Ya da en azından israf edilmemelerini sağlayacak mı?"

Artık yemek odasında yemek yemekle, bu kâbusun safça düşündüğüm büyülü dünya olduğunu iddia etmekle ilgilenmiyordum.

Kahvaltı tepsimdeki şekerli ve muzlu yulafı alıp yemek için kapının yanındaki çürük tabureye oturduğumda Kreed itiraz etmedi. Ama sebzeleri doğrarken durakladı ve dikkatle şöyle dedi: "Sonsuz bir kışta yaşıyoruz Prenses. Kirlenmediği sürece hiçbir şeyi ziyan etmeyiz."

"Zehirlenmiş mi demek istiyorsun?" Sorguladım. "Nasıl anlayabilirsin?"

"Herhangi birini kullanmadan önce kralın bu tür şeyler için güvendiği kişiler tarafından iyice incelenir."

Böyle şeyler için bir his.

Kısaca, Hellebore Fae'lerinin benim bilmediğim başka ne tür büyülere sahip olduğunu ve zehirleri tespit etmenin öğrenebileceği bir şey olup olmadığını merak ettim. "Peki ya zehirliyse?"

"Sonra da bu işe karışanların kesik başlarıyla birlikte sınırdan Baneberry'ye atılıyor."

Yulaf boğazıma yapıştı. Öksürdüm ve onları zorla yuttum. "Bunu da mı hissedebiliyorlar?"

Kreed omzunun üzerinden bana gülümseyip, "Hepimizin avlanma yeteneği var Prenses. Sadece bazılarımız diğerlerinden daha fazla."

Doğramaya devam etti ve ben onun geniş sırtına baktım. "Demek Florian bu işi uzun yapıyor." Bu kadarını teyit etmesine gerek yoktu. "Demek Florian

Şimdi kalbimde oturan ağırlık ağrıyordu. "Onun olmayan bir topraktan yıllarca çalmak."

Kreed'in sesi bir sonraki sözleriyle sertleşti. "Ben kralın işine karışmam, o da benimkine karışmaz. Bazı şeyleri yalnız bırakmak daha iyidir."

"Ama sen onun aşçısıydın."

"Aynen öyle. Bana herkese güvenebileceği kadar güveniyor."

İlginç. Kaşığımın kâsemdeki bir muz parçasına vurduğum. "Hellebore ailesine ne kadar zamandır hizmet ediyorsun?"

"Birkaç on yıl oldu," dedi.

Bu da Florian'ın babasına da hizmet etmiş olabileceği anlamına geliyordu. Belki de kız kardeşine.

Bu ağırlık daha da ağırlaştı.

Kreed sözlerine şöyle devam etti: "Her ne kadar işe yaramayacak kadar küçük olsalar da, anneleri beş yıl önce vefat ettiğinde kral oğullarımın burada kalıp çalışmalarına izin verdi."

Bu aşçı gerçekten de kralın gözüne girmişti.

"Kaybınız için üzgünüm," dedim, her ne kadar annelerinden uzaklaşmış gibi görünse de.

Bir kez başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

Biraz daha yedim, bir dakika boyunca söylediği her şeyi düşündüm. "Neden Baneberry'nin yiyeceklerini ve değerli eşyalarını aldın?"

Kreed havuçları yolundan çekti ve iç çekerek bir patates kaptı. "Kralları çok büyük yanlışlar yaptı."

"Babam," dedim, kelimeler o kadar mistik ve yabancıydı ki göğsümde hafif bir çarpıntı hissettim. Sözde ne yapmış olursa olsun.

Kreed ofladı ama "Bizi nadiren durdurmaya çalışıyor ve Florian'la savunma dışında bir ilişki kurmayarak halkının saygısını kaybetmeye devam edecek" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ama neden meşgul olmasın ki?"

"Çünkü kazanamayacağını biliyor ve hiçbir peri kralı ya da kraliçesi böyle bir şekilde aşağılanmak istemez. Gurur, elbette."

Yani Florian babamı zorlamak niyetindeydi. Eğer Kral Molkan'ın gururunu incitecek her şeyle uğraşmak, benimle evlenmek de dahil, onun teslim olmasını ya da misilleme yapmasını sağlayamazsa, Florian bana söylediği gibi yapmayı planlıyordu.

Baneberry'nin üzerine yürüyecekti. Her şeyi alacaktı.

Bu müstakbel kocam her geçen saat daha da canavarlaşıyordu.

Bu düşüncelerimi kendime sakladım, onları dile getirmenin boşuna olacağını biliyordum.

Görünüşe göre, sessizliğim çok şey anlatıyordu. Kreed döndü ve devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yakışıklı yüz hatları ve tunik kollarının mavi dikişlerini zorlayan kaslarıyla kutsanmış olan Kreed, yeraltında saklanıp kraliyet ailesi için yemek pişirirken bulmayı beklediğim biri değildi.

"Ondan nefret ediyorsun," dedi.

Neredeyse gülecektim. "Ne demek istiyorsun?"

Dudakları seğirdi. "Sadece..." Temiz traşlı yanağını kaşıdı. "Bastığın yere dikkat et." Yanımdaki merdivenlere attığım bir bakışla kaşığı kâseme yerleştirdim. Kreed kahverengi bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Her şeyini kaybetmiş bir yaratık hiçbir şeyden korkmaz, Prens." "

Florian hakkında söyledikleri ve uygunsuz unvanı karşısında irkilmekten kaçındım.

"Lütfen bana öyle deme." Bu sadece doğru gelmiyordu, aynı zamanda bana Florian için ne olduğumu hatırlatıyordu. Babamla oynadığı oyundaki bir başka oyuncak.

Kreed kaşlarını çatı. "Kendin hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor muydun?"

"Hiçbir şey." Tabureden zıpladım ve artıklarımı komposta attım. "Ve bunca yılımı cevap aramakla geçirdikten sonra, bu şekilde bırakmalıydım."

Ben kâsemi lavabonun yanına koyarken ikizler merdivenlerden hızla indiler. Olin de arkalarından, yakalayamadığım kelimeler mırıldanarak onları takip etti.

Kâhya burun deliklerini açarak Kreed'e ters ters baktı. "Senin yavruların personelimizin en yeni ve en genç üyesini rahatsız ediyordu."

Kreed ağzını ovuştururken elinin arkasına bir sırtış sakladı. Odanın karşısına geçti ve Thistle ile Arryn'e el salladı. "Elinizi yüzünüzü yıkayın ve öğle yemeğine başlayın." Sonra Olin'e baktı ve "Can sıkıcı mı?" diye sordu.

"Zavallının yüzü kıpkırmızıydı ve tuvalete götürmeye çalıştığı yatak takımlarının arkasına saklanıyordu."

Kreed homurdandı. "Anlıyorum."

Olin ağırlığını diğer ayağına kaydır, dikkatini aşçıdan ayırmadı.

Gerginlik zaten havasız olan mutfak ısıtıyordu ve Olin bana doğru bir bakış bile atmamış olsa da, içimde sessizce bir şeyler yapmam gerektiğine dair artan bir his vardı

Özür dilerim.

Kreed'e gülümseyerek teşekkür ettim ve Olin, "Domuzun kızıyla mı konuşuyorsun?" diye tıslarken merdivenleri çıktım.

"O hiç tanışmadığı halde onun kızı sayılmaz, Ol." "Bu onun ne olduğunu daha az gerçek yapmaz."

Kreed küfretti. "O genç, zararsız ve tüm bunları anlamaya çalışıyor. Onunla birkaç kelime paylaşmak kimseye zarar vermez."

Kreed'in sesinin daha yumuşak ve alçak tonu ve kâhyaya hitap şekli, merdivenlerin üstündeki duvara yaslanırken dudaklarımı birbirine kenetlememe neden oldu.

Olin'in yanıtı küçümseyiciydi. "Tabii bunu Florian'dan saklamaman şartıyla."

"Yaptığım her şeyi lanet bir suç haline getirmek zorunda mısınız?"

"Küместeki bir tilki kadar güvenilir olman benim suçum değil." Olin'in adımları aşağıdan geliyordu ve ben koridora doğru eğildim.

Zayla kaşlarını çattı ve duvardan doğruldu. "Şimdi ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedim gülümseyerek. Sonra omuz silktim. "Sadece biraz kulak misafiri oldum." Olin merdiven boşluğundan çıkarken arkamızdan bir şeyler homurdandı. Yanından geçerken sertçe, "Hayvanın halıyı kirletti. Kafasını koparıp bir şöminenin üzerine asmadan ve postunu yaptırmadan önce onu dışarı çıkarın."

ayaklarım için bir yastığa dönüştü."

Zayla Olin'in fuayeye girip kapıdan çıkışını izledi ve mırıldandı: "Her zamankinden daha somurtkan olduğu kesin."

"Beni Kreed ile konuşurken buldu."

Sanki çok mantıklıymış gibi başını salladı, sonra hafifçe ıslık çaldı.

Ona bunu sormak istiyordum ama aklımı yeterince meşgul ediyordu. Temizlemek için hoş bir dağınıklıktan bahsetmiyorum bile.

Kreed benimle ilgisi olmadığını düşündüğüm gergin bir sessizlik içinde temizlik yaparken mutfakta akşam yemeği yenildi.

Aç değildim. Yemek kafamdaki ve kaslarımdaki gerginliği hafifletmeye yardımcı olmazdı. Ağrılar etimi ve kemiklerimi huzursuz ediyordu. Yine de ihtiyacım olduğunu bildiğim ve Kreed'i gücendirmek istemediğim için yiyebildiğim kadar yedim.

Odama döndüğümde, odamı kurdumdan boş buldum. "Kar?"

Banyo ve giyinme odalarını incelerken seslendim.

Koridora çıkıp korkunç Olin'i aramak için aşağıya inmek üzereyken olduğum yerde durdum.

Benim odamı kralinkine bağlayan kapı ardına kadar açıktı.

Onun ötesinde, banyo ve giyinme odası arasında sıkışmış karanlık ve dar bir koridor vardı.

Onu yem olarak almıştı. Yine de yatak odasının loş ışığına doğru yürüdüm. Onu geri almak zorundaydım ve yılanlarla dolu bu malikânede uykusuz kalırken onun rahatlatıcı ağırlığının ayaklarımın dibinde olmasından hoşlanmaya başlamıştım.

Florian elinde bir bardak viskiyle yatağında gömleksiz oturuyordu. Kurdum onun yanında uyukluyordu, belli ki komodinimden çaldığı roman kucağındaydı.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi selamlayarak. "Yine de tanımlamalar arzulanan çok şey bırakıyor."

Benimle gelmesini söylediğimde Snow'un kulakları dikildi ama onun dışında hiç hareket etmedi.

Hain.

Florian sırtıttı ve uzun parmağını Snow'un başında gezdirdi. "Çok hoş bir kız olurdu-"

"Bu cümleyi sakın bitirme."

Gözleri parladı. "*Evcil hayvan.*"

Dişlerimi sıktım, gitmek için dönerken homurdandım.

Kıkırdaması kalp atışlarımı hızlandırdı. "Kurduna zarar vermek niyetinde değilim kelebek, yoksa çoktan ölmüş olurdu." Bir duraksama oldu, sonra tehditkâr bir yumuşaklıkla, "Bana gel."

Emir, okşayıcı parmaklarla tenime saldırdı. Kendiminkiler avuçlarımın içinde kıvrıldı, cazibe nefretle ve sayısız diğer sıcak ve soğuk duygularla karıştı. Gerçek niyetini öğrendikten sonra bu kralı görmezden gelmek zor bir şey olmamalıydı.

Yine de .

Vücudumda meydana gelen muhtaç değişimler olmasa bile, sefil bir güçle böylesine dolup taşan bir varlığı görmezden gelmek neredeyse acı vericiydi. A

öylesine hükmedici bir varlığa sahipti ki, onu ilk gördüğüm andan itibaren beni itaatkâr kılmıştı.

Sadece çekiciliğin ötesine geçti.

Sesinin tınısı, keskin ve büyüyen arzudan daha fazlasını harekete geçirdi. Florian Hellebore açlık ve merakın şiddetli bir karışımını uyandırıyor. Mümkün olduğunca yaklaşmak ve derisinin derinliklerine inmek için bastırılmaz bir ihtiyaç.

Ama teslim olmak ona sadece istediğini verirdi.

Artık onun isteklerinin benimkilerle aynı olmadığını ve beni dürüst yalanlarla kandırdığının farkındaydım.

Kreed'in önceki uyarısı hâlâ aklımdaydı. Ama bu beni "Yapmamayı tercih ederim." demekten alıkoyamadı.

Sözcükler amaçladığımdan daha nazik olsa da, yine de sırtıma yaklaşan bir kalp atışı gibi hissettiren bir sessizlik yarattı.

Bakışlarının sıcaklığı bir kış esintisiydi ve o eğlenir gibi bir ses çıkarmadan önce saçlarımın bir kısmının omzumun üzerinden kaydığına yemin edebilirdim. "Senin küçük itaatsizlik oyunların," dedi Florian ve tenim gerginleşti, "beni heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramıyor."

Yapmamalıydım ama zaten yapmamam gereken o kadar çok şey yapmıştım ki döndüm ve "Bunu sadece sana saygısızlık etmeyi bırakmam için söylüyorsun" dedim.

Bir divan gibi uzandığı yatağa yaklaştığımda kalın kaşları kalktı, gözleri karardı.

Sanki odada artan gerilim onu rahatsız etmiş ya da olacakları bizden önce hissetmiş gibi, Snow açık bıraktığım kapıdan odama doğru yürüdü.

Florian kitabı dikkatle yatağın üzerine koydu ve bakışları benimkinden onun bol pamuklu pantolonunun içine bastıran ereksiyonuna kayd.

Karnım dönüyordu, gözlerim bana gösterdiği gerçekten ayrılıyor ve karnında geziniyordu. Çıplak gövdesinin kaslı ve belirgin her santimine dokunmanın nasıl bir his olabileceğini hayal ederken, karın kaslarını sayarak zaman geçirdiler.

Fark etti. Her şeyi fark etti.

Utancı duygusunun boynumdan yanaklarıma doğru süzülmesine izin vermek yerine, küçük bir gülümsemeye zorladım ve yatağın kenarına doğru sallandım.

Beni etkileyebilir. Bu kadarını asla inkar edemezdim.

Ama bu onun beklediği şeyi yapacağım anlamına gelmiyordu kızarmış ve kalbim uzuvları arasında çırpınırken ondan kaçacaktım.

Ayaklarının dibindeki yatağına tırmandığımda şaşırdığını gösteren tek şey ay ışığıyla aydınlanmış gözlerinin hafifçe kısılmasıydı.

Dizlerinin arasına sürünerek, gürleyen kalbimdeki korkuyu duymaması için tanrıçaya dua ettim ve "Korkarım neden bahsettiğinizi anlamıyorum" dedim.

"Beklendiği gibi." İçkisini yudumladı, sonra gözlerini benden ayırmadan komodinin üzerine koydu. "Uygulamalı olarak öğrenmeye çok yatkınsın, değil mi tatlı hayvanım?"

Dikenli sıcaklık çekirdeğime düşerken bile dişlerim buluştu.

Gözlerindeki meydan okuma, neye karar verirsem vereyim -kalırsam ya da hışımla odama geri dönersem- onun kazanacağını söylüyordu.

Ne olursa olsun, şimdi geri adım atmazdım. Vazgeçemezdim.

Gözlerimi onunkilerden ayırmayıp parmak ucumu gece pantolonunun kemerinde gezdirdiğimde bir parçam bile bunu yapmak istemedi. Nefesi kesildi, dev vücudu anında gerildi.

Tek bir dokunuşun bu kibirli ve zalim yaratıkta böyle bir tepki yaratabileceğini bilmek başımı döndürdü. "O zaman bana öğretecek misin?" Gülümseyerek fısıldadım ve parmak ucumu kemerinin lastiğinin altına soktum. "Majesteleri."

Teni, damarlarında kış dolaşan bir erkek için şaşırtıcı derecede sıcaktı.

"Elbette," dedi sesi kalınlaşarak. "Hiçbir şey beni bu kadar tatmin etmemişti."

Odadaki hava boğucu bir hal aldı. Apliklerdeki ve şöminedeki alevler, kral bana çenesindeki seğirmeyi ve elimden bir nefes ötedeki ereksiyonu gizleyemeyen soğuk bir eğlenceyle bakarken gürledi.

Aşağıya indiğimde kaba kıllarla karşılaştım.

Midem titredi ve iki elimi de bel kemerine sokmak için dizlerimin üzerine oturdum. Sıcak ve dolgun kalçaları dikkatimi dağıttı, onları izledim ve tüylerim diken diken oldu.

İlginç diye düşündüm. Onun gibi durdurulamaz bir erkeğin böyle tepkiler vermesine izin vermesi.

"Tepkisiz bir heykel olmanı bekliyordum," diye itiraf ettim.

Alçak sesle ve mizah yüklü bir şekilde, "Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu.

Olmadığımı biliyordu. Bunun üzerine nefesimi tuttum ve pantolonunu kalçalarına kadar çektim.

Ve siki burnumun dibinde serbest kaldığında neredeyse yataktan geriye doğru uçuyordum.

Kahkahası yanaklarıma doğru ateş saçan volkanik bir patlamaydı.

Ben çaresiz bir şaşkınlıkla ona bakarken sıcaklık hızla eridi ve göğsüme yerleşti.

Mermeri çatlatmaya benziyordu, bu sınır tanımayan sesin acımasız güzelliğini hipnotik bir sanat eserine dönüştürme şekli. Yanakları yukarı kalktı ve renklendi, gözleri hafifçe kırıştı ve parladı.

Takıntımı fark ederek sakinleşti ve kendimi asla unutamayacağımı bildiğim derin ve gırtlaktan gelen şarkıyı şimdiden özlerken buldum. "Hak ettiğinden çok daha güzelsin," dedim hem hayranlık hem de kızgınlıkla.

Tamamen ayılmış olan kral başparmağının ucunu çiğnerken gözlerinde hâlâ o yabancı ışıktan bir miktar kalmış halde beni inceliyordu. "Aynı şeyi sizin için de söyleyebiliriz, *Prenses*."

İkimizin de kim olduğunu, benim onun için gerçekte ne olduğumu hatırlatan şey aramıza girdi ve odadaki tüm sıcaklığı kovdu.

Gitmeyi düşünmeme neden olan nefret ısırığını görmezden geldim ve bir elimi sikinin etrafına sararken gözlerimi ondan ayırmadım. Neredeyse belli belirsiz sarsıldı.

Çok kalın bir aleti olduğunu fark ettim, aletin ağırlığı ve pürüzsüzlüğü gözlerimi açtı.

Florian sırtarak başparmağını ısırıldı. Kanım kulaklarımda uğuldadı.

İhtiyaç duyduğum için, zaten olduğumdan daha gülünç bir şey yapmadan önce bakışlarımı indirdim, örneğin vücudunun üzerinde sürünerek hak etmediği kadar yakışıklı yüzündeki o sırtışı öpmek gibi.

Tabii ki gözlerimi indirdiğimde dikkatim elimde titreşen ısıya yöneldi.

Uzun ve iriydi, zaten bana bastırmasından bunu tahmin etmiştim ama hayal ettiğim hiçbir şey beni yumuşak bir tene sarılmış kalın taşa hazırlayamazdı.

Başparmağımı shaftının altındaki damarın üzerinde, şişmiş başından dibine kadar okşarken büyülenme korkuyla savaşıyordu.

İnledi, gümbürtü beni parmaklarımla daha fazla keşfetmeye teşvik etti. Onu tabanından tutarken, diğer elimi ucundan sızan ıslaklığı fırçalamak için kullandım.

Ürperdi ve dirseklerinin üzerine kalktı.

Yanlış yaptığımı bilerek durakladım ve gözleriyle karşılaştım. Gözleri yarı açıktı, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Emri tizdi. "Devam et."

Meraklı parmaklarımdan hoşlanmış gibi görünmesinin verdiği cesaretle yaptım - ta ki keskin bir küfür savurup yüzümü perdeleyen saçları kulağımın arkasına sıkıştırana kadar. "Sikimi o güzel ağzına sokmak ister misin, kelebek?"

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, bu hareketin kırılğanlığını ve belirsizliğini yansıttasından nefret ediyordum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Parmakları yanağımdan çeneme doğru ilerledi ve ağzımda durdu. Başparmağı alt dudağıımı çekti, sonra okşadı. "Beni hayal kırıklığına uğratamayacağını söylediğimde inan bana." Geri çekildi, ama gözlerini benden ayırmadı, şok edici bir ciddiyetle şöyle dedi: "Seni zorlamayacağım. Sadece gerçekten istiyorsan yaparsın."

Hâlâ elimde sıkıca duran sikine baktım ve biraz geri çekildim.

Yine başparmağımla o damarı ovuşturdum. İstiyordum. İsteddiğimi . Ve onu nasıl memnun edeceğimi bilememenin korkusu onun güvencesiyle azalırken, teslim oldum ve kızarmış kafaya doğru eğildim.

Dudaklarımı ayırdım ve arzunun tuzlu damlasını sıyırdım. Ağzımdaki tadını yaladım.

Florian inledi, "Siktir." Kalçaları altımda sarsıldı.

Onu yaladım, sonra dilimi uzun boyunda gezdirdim. Saplantı haline getirdiğim damarın izini sürerken, vücudum ağıltan hızla ısınmaya devam etti.

Daha fazlasını istedim. Her şeyi.

Ama ağzıma ne kadarını sığdırabileceğimi görmek için dilimi tekrar uzunluğuna kaydırđığında, bir inilti ve ıslak bir patlamayla onu şaftının yarısına kadar bıraktım.

Sonra alt dudağıımı silerken onun yatağından çıktım.

Florian dişlerini sıkarak, "Kelebek," diye uyardı.

"Adil oyun," diye şarkı söyleyerek bitişik kapıya doğru ilerledim ve alaycı bir reveransla kapıyı arkamdan kapatmadan önce "*Majesteleri*," diye ekledim.

Kırılan camların sesi beni zıplattı, sonra bir peri kralını kızdırdıktan sonra bir aptalın hissetmesi gerekenden daha fazla memnuniyetle gülümsedim.

FOURTEEN

Kendimi beğenmiş memnuniyetim kısa sürdü.

Sadece geceyi yatakta dönüp durarak geçirdiğim için değil - o kadar ki Snow halının üzerinde uyumaya karar verdi - Florian'ın başladığım işi bitirmek için bitişik kapıdan içeri dalıp dalmayacağını merak ettiğim için, aynı zamanda kralın çalışma odasındaki ziyaretçi yüzünden.

Kapı kapalıydı ve her ne kadar gizlilik için yazılsa da, alnımda biriken tuhaf terleri silmek için koridorda durakladığımda yine de sesini duydum.

Hafif bir kadın kahkahasının ardından Florian'ınki nadiren ve kısa sürdü.

Zayla bir şey söylemedi ama Snow'a sert bir bakış attı. Kurt, dışarıdaki kısa ziyaretten döndüğümüzde bize mutfağa kadar eşlik etmekte ısrar etmişti ve nöbetçi çok yaklaştığında tüyleri diken diken olmuştu.

Zayla'nın değerlendirmesine devam etmesi üzerine hırladığında küçük canavarı susturdum ve "Gizlice dinleme girişimimizi ele vereceksin" diye fısıldadım.

Ben kahvaltı için mutfağa inerken Zayla homurdandı ve koridorda kaldı, Snow da peşinden.

Kreed kurt hakkında yorum yapmadı ama ikizler çok sevindi. "Doğru o zaman." Arryn güldü ve elini uzatmak için yavrunun önünde çömeldi.

Dudakları geri çekildi ama adam bekledi. Yavaşça öne doğru sürünerek adamın elini kokladı ve ardından genç adamın onu sevmesine izin verdi.

Onu bekleyen etli kahvaltıyı yere bıraktım. "Ona Kar diyorum."

"Yaratıcı," diye alay etti Thistle, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını büken bir sırıtişla, ben her zamanki tüneğime otururken.

Tabure şimdi adadaki tezgahın ucunda duruyordu, dutlu yulafım ve bir bardak su beni bekliyordu. Bu manzara karşısında gözlerim yaşardı.

Bir yere hoş geldin.

Beklenmedik duyguyu yuttum ve bir türlü kenara atamadığım diğerini görmezden gelmeye çalıştım. Birkaç lokmadan sonra, sefil bir şekilde başarısız oldum.

"Bu kadın da kim?" diye ağzımdan kaşığım istem dışı bir takırtıyla kâseye düştü.

"Daha spesifik olman gerekecek." Kreed bir tencereyi kurulamayı bitirdi ve üstümdeki tavanı süsleyen kancalardan birine astı.

Gözlerimi yarı yarıya devirdim. "Kimi kastettiğimi biliyorsun."

Sırıttı ve yıpranmış havlusunu omzunun üzerinden attı. "Kralımızı ziyaret eden kadını mı kastediyorsun?"

Ters ters baktım, su bardağını dudaklarıma götürdüm ve höpürdeterek içtim. İkizler kıkırdadı.

Kreed onları kovdu ve ikisi de rahatlayarak küfrettiler ve onları dışarı çıkaracak kapıdan çıktılar. Onları daha önce de aynı şekilde çıkarken görmüş olmam bana özel odalarının malikânenin içinde değil de arazide bir yerde olduğunu söylemişti.

"Sen..." Aşçı gözlerini önce yüzüme, sonra da zar zor dokunduğum kahvaltıma dikerken eğlencesini gizlemeye bile çalışmadı. "Canım sıkkın."

"Ben değilim."

Ofladı ve bir tencereyi lavaboya taşıyarak içindeki suyu boşalttı.

"Değilim," dedim tekrar ve bir lokma daha yedim. "Her kimse ona bu çekilmez tavrı ve zorba varlığıyla başa çıkma konusunda bol şans diliyorum."

"Zorba mı?" Kreed kahkahanın eşiğindeymiş gibi bir sesle sordu.

Zaten çok fazla şey söylediğimi ve ima ettiğimi bildiğim için çenemi kapatmaya karar verdim.

Kral derimin altındaydı. Ben onun gerçek niyetini keşfetmeden önce bundan emin olmuştu. Şimdi tek umudum, derimi soyup onu dışarı çıkarmanın çok fazla acı vermemesiydi.

Ondan *istemiordum*. Kesinlikle onunla evlenmek istemiordum.

Ve onun bir başkasının arkadaşlığından zevk alması fikrinin beni bu kadar rahatsız etmesini istemiordum.

Kaçmak için yeterli özgürlüğü bulma umuduyla Florian'ın güvenini kazanmak, o kimseye güvenmezken imkânsızdı. Sıkışıp kalmıştım ve acaba beni en başta kandırdığı için mi ondan daha çok nefret ediyordum?

Beni daha büyük bir hapishaneye hapsettiğin için.

Özgürlük için o kadar çaresizdim ki hayatımı aptalca Florian' teslim etmiş, onun bana bunu ve daha fazlasını vermek için gönderilmiş bir kader olduğuna inanmıştım. Şimdi yapabileceğim tek şey, Baneberry'ye ulaşmak için bir fırsat doğana kadar bu şehvet ve nefret kafesinin içinde çürümekti.

O zaman içinde doğduğum krallığın korumasına sahip olacaktım.

Florian ordularıyla bizim için gelene kadar tabii ki.

Ve böyle bir ihanetin asla affedilmeyeceğini biliyordum - cevaplara ve gerçekten ait olabileceğim bir yere duyduğum özlemin tamamen farkında olmasına rağmen.

Ölçülemeyecek kadar sinirlenmiş bir halde kahvaltımı bir kenara ittim ve umutsuz ve çaresiz düşüncelerim kafamdan atılana kadar kafamı pürüzsüz taş tezgâha vurma isteğimi görmezden geldim.

Kreed omzunun üzerinden bana meraklı bir bakış fırlattı ama kral hakkında daha fazla konuşmaya tahammül edemezdim. "Sen ve Olin ne zamandır birbirinizin etrafında dans ediyorsunuz?"

Aşçının gözleri hafifçe parladı. Belki de sinirlendiğimi gösteren tek işaret buydu.

Dikkatini tekrar sabunlu suya vererek, sanki aniden bitkin düşmüş gibi iç çekti. "Birkaç yıldır ilişkimiz yoktu."

Burnumu sokmak istemedim. Ancak dikkatimi dağıtmak ve belki de bu kâhyanın neden bu kadar huysuz olduğunu öğrenmek istiyordum. Midem daha fazla yiyecek için guruldayınca kahvaltımı yaklaştırdım. "Bu yüzden mi hep böyle mutsuz?"

Kreed kıkırdadı. Sert bir nefes verişle çabucak sona erdi. "Oğullarım olduğunu ya da onunla tanışmadan önce bir kadınla birkaç on yıl geçirdiğimi bilmiyordu. Hissettikleri için onu suçladığımı söyleyemem." Büyük bir tahta kaşıktaki köpükleri silkeledi. "Bu büyük bir sır."

"Peki neden ?" Nazikçe bastırdım. Kreed

cevap vermedi.

Yapmayacağına inandığım için yemeye devam ettim.

Sonra, kimsenin duymasını istemiyormuş gibi sessizce açıkladı: "Ben de oğullarım olduğunu bilmiyordum. Zamanla öğrendim ve yaptığımız şeyin belki de ciddi olduğunu fark ettim"- omuz silkti

-"Şey..."

Artık çok geçti.

Merdiven boşluğunun üstündeki kapı gıcırdayarak açıldı ve basamaklar aşağıya indi.

Kokusu ondan önce geliyordu -güneş ışığı ve narenciye ile hafif bir tuz.

Saçları ıslak kum rengindeydi, geniş göğsünün ve kıskanılacak kıvrımlara sahip gövdesinin üzerine düz ve uzun bir şekilde dökülüyordu. Deniz yosununu andıran koyu yeşil gözleri, önümde durduğunda yavaşça yayılan gülümsemesiyle parlıyordu. "Sen düşmanın yumurtası olmalısın."

Öksürdüm, neredeyse güzel kıyafetine yulaf sıçrayacaktı.

Ellerini bol ve tüllü tuniğinin üzerinde gezdirdi, kıpkırmızı kumaş dar pantolonunun üzerine düşüyordu ve Kreed'e baktı.

Kreed eğiliyordu.

Daha geniş gülümsedi ve zarif bir el salladı. "Oh, dur ve buraya gel."

Aşçı doğruldu ve odanın ortasında kadınla buluşarak onu kucakladı. "Her zamanki gibi muhteşem."

Adamın geniş üst kollarını kavrayarak uzaklaştı. "Gençler nerede?"

"Muhtemelen öğle yemeği hazırlamak için geri dönmeleri gerekene kadar bazı kadın personeli ormana kadar kovalıyorlardır."

Kreed'in oğulları ve Aura'nın karısı Mercury hakkında konuşurlarken şaşkınlığım azaldı, ama hayranlığım devam etti. Bu sıradan bir kadın değildi. O bir kraliçeydi.

Folkyn'in güney krallığı Oleander'ın Kraliçesi Aura.

Bir kraliçe benden sadece birkaç adım ötede duruyordu ve ben bunu fark etmemiştim bile; geldiğinde ona hiç saygı göstermemiştim. Daha da kötüsü, kraliçe kahvaltı kasesine çok yaklaştığında Snow hırladı.

Tam özür dileyecekken Aura'nın bakışları parladı ve canavar yavrumun önünde çömelerek elini uzattı. "Hayatım," dedi Kreed'e. "Mutfağında neden bir kurt bebek var?"

"Düşmanın yumurtasına sor."

Kreed'e kaşlarımı çattım ama o sadece sırtarak ada tezgâhını toplamaya başladı.

Snow, Aura'nın elini kokladı ve onun bir tehdit olmadığına karar verdi, ancak Aura ayağa kalkıp geri çekilene kadar yemeyi reddetti.

Kraliçe, onu ormanda yaralı bulduğumdan beri boyu neredeyse iki katına çıkmış olan yavruyu inceledi, sonra bir elini kalçasına koyarken bana baktı. "Florian'ın ruh halinin neden normalden daha kötü olduğunu anlayabiliyorum."

Kreed kıkırdadı. "Tullia onu gerçekten de diken üstünde tuttu."

Aşçıya tekrar ters ters bakacaktım ama kraliçe kısa tırnağıyla dolgun ve al boyalı dudaklarına dokundu. "Senin bir Dönüşen olduğunu söylüyorlar." İlgi gözlerini zümrüt yeşiline çevirmişti. "Grotesk bir ortamda yetiştim."

Başımı salladım. "Kim olduğunu bilmiyordum ta ki-"

Bir kraliçeye gösterilmesi gereken saygıyı göstermediğim için özür dileme girişimim parmaklarının bir hareketiyle reddedildi. "Ve neye sürüklendiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Öğrenmeye başlıyorum," diye mırıldandım, kendi başarısızlıklarımın hatırlatılmasından duyduğum hoşnutsuzluğu gizleyemiyor ve acı bir şekilde "Aldatıldım," diye eklemekten kendimi alamıyordum.

Kreed öksürdü.

Aura gözlerini kısarak ona baktı, sonra tekrar bana döndü. "Gerçekten de öyle. Öfken ve kendinden nefret etmen çok lezzetli."

Sözlerimden rahatsızlık duydu. "O kadar belli mi?"

"Sevgilim, bunu parfüm olarak kullanıyorsun." Bir süre düşünceli bir şekilde beni inceledikten sonra sözleri yumuşadı. "Çok gençsin. Dikkatli hile ve aldatma sanatı henüz sana daha iyisini öğretecek kadar ruhuna dokunmadı."

Bu sözler omurgamı dikleştirdi, bir çürütme oluşuyor ve başarısız oluyordu. Ağzımı kapattım çünkü o haklıydı.

Gözlerindeki parıltı hâlâ rahatsız ediciydi.

Sonra midem bulandı ve bir elimi midemin üzerine kapattım.

Kraliçe Aura fark etti ve mırıldandı. Yavru ayağımın dibine oturup kahvaltısını dudaklarından yaladığında Snow'u inceledi ve ben ayrılmak istediğimde, "Yerinde olsam bir süre oraya çıkmazdım," diye uyardı.

Kaşlarımı çattım ve tabureye geri çöktüm.

Kreed inledi. "Onu yine mi reddettin?" Kraliçe Aura'nın çiftleşmiş ve evlenmiş olduğu gerçeği olmasaydı, sorusu endişe verici .

Şaşkınlığımı fark eden Aura güldü. "Savaş, sevgilim. Florian babanı yeterince ezmek için ordumuzdan bazılarını arıyor." Kraliçe, Kreed'in tezgâhın üzerine koyduğu kâsedan bir çilek kaptı. Çileği kıpkırmızı ağzına götürerek küstahça, "Ama bize ihtiyacı yok tabii," dedi.

"O zaman neden sizden yardım istiyor?" Sormadan edemedim.

Aura çiğnedi, beni izlerken dişlerindeki meyveyi yaladı. "Çünkü arayışlarında saplantılıdır. Zırhında hiçbir boşluk olmayacak ve yenilgi için en ufak bir fırsat bile olmayacak." Yeşil gözleri üzerimde gezindi

bir çilek daha kapmadan önce kabarık bir bornoz giydi. "Belki de bu değişiyordur."

Kreed boğazını temizledi ve Aura'ya anlam veremediğim bir bakış fırlattı.

Eğlencesini bozduğunu söyleyen bir şekilde iç çekti. Bakışları bana doğru parladı. "Başka zaman."

Geldiği gibi gitmesini izledim.

Kreed, "Aura herkesin işini bilmekten hoşlanır, Prenses," diye fısıldamadan önce onun iyice uzaklaşmasını bekledi. Başını iki yana salladı. "Ama hepsi bu kadar. Asla hiçbir şeye karışmaz."

Demek Florian'a yardım etmek gibi bir niyeti olmadığı halde burada bulunmasının nedeni buydu.

Kahvaltımı kendime çektim, yine acıkmıştım. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Mutfaktan çıkmadan önce bana attığı bakış bir tür uyarıydı. Ama başım çarpmaya başladığında, Fae'lerin oyunlarını umursama yeteneğimi kaybettim.

Görünüşe göre Aura başka bir zaman konuşacağımızı söylerken ciddiydi.

Ben kuşluk uykumun geride bıraktığı sisli tortuyu silkelemeye çalışırken kurt yavrum çamur ve karda ilerliyordu.

Uyumaya niyetim yoktu ama yıkanmak ve giyinmek için odama döndükten sonra Pamuk'u sevmek için yatağa uzandım, sonra kapının hafifçe tıklatılmasıyla uyandım.

Zayla bizi dışarı kadar takip etmişti ama Aura'nın bir bakışından sonra yüzünde belirgin bir hoşnutsuzluk ifadesiyle arabada kaldı. Suçluluk duygusu içimi kemirdi, çünkü her hareketimi takip etmediği için kralından bir azar işiteceği kesindi.

Arkamızdaki patikaya bakarken aklımdan geçenleri hisseden Aura, "Nefes alışını izleyen biri olmazsa parmaklarının arasından düşeceğini mi sanıyor?" diye sordu.

Şok olmuş bir şekilde güldüm ve kalın bir sesle, "İstediğimi elde etmeye çalışmayacağıma güvenmiyorum," dedim.

"Neymiş o?"

Güneş bulutları yararak tepeye çıktı.

Ayaklarımızın altındaki karla kaplı taşlara buz yapışmıştı. Yanında yürüdüğümüz kalenin üzerinde sürünen sarmaşıkların arasında kırağı parıltıyor, dikenler elmas gibi parlıyordu. Bu krallığın soğuğu neredeyse dayanılmazdı ama güzelliği ve büyüğü yadsınamazdı.

Beni esir alan kişinin soğuk diyarı, bir gün deneyimlemeyi hayal ettiğim her şeydi ve Hellebore'u ziyaret etmek için diğer tek mevsim olan sonbaharın dokunuşuyla bu mülke bir göz atmaktan heyecan duymadığımı söyleyemezdin.

Bu arada, o gelmeden çok önce gitmiş olmayı umuyordum, bu topraklarda dolaştığım anılar eriyen karla birlikte silinip gitmişti.

"Eve giden bir yol," dedim sonunda.

Malikânenin arka tarafını döndüğümüzde Aura yavaşladı, bahçelerde kalan tek şey beyaz camlı çitlerin içindeki koyu kırmızı ve mavi güllerdi. "Bir kralla pazarlık yaptın," diye doğru tahmin etti. "Seni oraya götüreceğine inanarak mı?"

Buna cevap vermeme gerek yoktu ama o bir kraliçeydi, ben de başımı salladım. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim."

"Çaresizlik," diye mırıldandı sanki kendi kendine. "Ve kader." Ben daha ne demek istediğini sormadan, "Florian her zaman böyle değildi, biliyorsun. Hesaplı ve soğuk biriydi."

"Bu yüzden mi onu eğlendiriyorsun?"

Gülümsedi, parmaklarının çitteki dikenli bir dala dokunuşu ayazın anında erimesine neden oldu. "Hem evet hem hayır. Neyin peşinde olduğuna dair söylentileri duyduktan sonra, sadece onu görmek ve sizinle tanışmak istedim."

Folkyn'deki herhangi birinin ne kadar aptal olduğumu öğreneceğini düşünmek beni utandırmalıydı.

Bunun yerine merakımı, beni tuzağa düşürmek için planlar yaparken bana nadir bir hazineymişim gibi dokunan bu kral hakkında daha fazla bilgi edinme arzumu görmezden geledim. "Nasıl biri olduğunu sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Doyumsuz." Hemen kaşlarını çatıldığını fark etti ve güldü. "Bir peri prensinin olması gereken her şekilde, sevgilim." Coşku kadife sesini doldurdu. "Pervasız ve vahşiydi, hem dayanılmaz derecede zalim hem de tatlıydı ve nadiren kötüye kullanacak bir madde bulamazdı."

"Madde mi?"

"Elbette mevcut olan her zevki tattı. Cesetler, likör, mantar eriyikleri, kurbağa tozu..." Kraliçe bir el salladı. "Karım ve ben onu ağırlamaya bayılırdık, her ne kadar kalışının sonunda onu ahıra göndermemiz gerekse de. Bir zamanlar yaptığımız gibi şımartamayız." Nostalji her kelimeyi renklendirdi. "O zamanlar da sevilen ve korkulan biriydi, ama şimdi ona duyulan sert sadakat ve dehşetten çok farklı bir şekilde."

"Sonra kız kardeşi öldü," dedim sessizce.

"Babası da," dedi Aura, sonra biz yürürken bir dakika boyunca başka bir şey söylemedi.

Otlakların ötesindeki ağaçlara doğru kar yağıyordu. Malikânenin ortasındaki avluya açılan buzlu karanlıkla tozlanmış bir kemerin yanından geçtik ve ben düşünceler içinde kaybolmuş bir halde nefesimin önümde uçuşmasını izledim.

Florian'ın bir zamanlar sahip olduğu her şeyi hayal ederken kayboldu.

"O dişi o yetiştirdi," diye fısıldadı, ağlayacakmış gibi gırtlaktan. "Florian tipik bir korkunç ve yaramaz prens olabilirdi ama Lilitha'da doğduğu andan itibaren bir vahşilik vardı. Florian annesini zor bir doğum sonucu kaybetti ve Mercury ile ben hep merak ettik, belki de onun yasını tutma şekli Lilitha'nın hiç sahip olmadığı ebeveyni olmaktı."

Kaşlarımı çattım. "Ama babaları hala burada mıydı?"

"Buradaydı ama aynı zamanda değildi," dedi Aura. "Hammond eşini, ruhunun yarısını kaybetti ve onu hatırlamadan kızına nadiren bakabiliyordu."

"Ama onun kızıydı."

Bana doğru keskin bir bakış fırlattı. "Ve biz insan değiliz, sevgilim."

Yutkundum ve başımı salladım. "Yani Lilitha anne-baba sevgisinden yoksun olduğu için mi isyan etti?"

Aura güldü, sıvı kadifesi günlerdir bedenimi terk etmeyen gerginliğin bir kısmını yatıştırdı. "Tekrar söylüyorum, biz insan değiliz. Prenses Lilitha, annesi yaşasaydı bile böyle olurdu," diye iddia etti. "Bunu ben de biliyorum, Florian da." Hafif bir alay. "Yabanılar için sürekli bahaneler üretmesine rağmen."

İleride, kavisli bir sıra halinde küçük binalar görünüyordu.

Arryn ya da Thistle -uzaklıktan dolayı kim olduğundan emin olamıyordum- birinden çıktı ve karda aceleyle malikâneye doğru ilerledi. Yaklaştıkça binaların personel için yapılmış kulübeler olduğunu fark ettim. Köşkten dumanlar yükseliyordu.

Taş bacalardan ağaç tepelerine doğru ilerlerken, diğer ikiz de birkaç dakika sonra onları takip etti.

Onların malikânenin yan tarafında gözden kaybolmalarını izledik, Aura esprili bir nefes verdi.

Konuşmamıza geri döndüm. "Lilitha'yı Florian yetiştirdi o zaman."

"Kendi kaprisleriyle uğraşırken elinden geldiğince, evet," dedi Aura. "Yine de bana sorarsanız, ki bunu ona yüzlerce kez söyledim, o Vahşi Av için doğmuştu, Folkyn kraliyet hanesi için değil."

"Av, Folkyn'in hiçbir evine ait değildir."

Bir parmağını kaldırdı. "Aynen öyle. Varoluşumuzun başlangıcından beri savunduğumuz yasaları ve gelenekleri göz ardı etmek isteyenlerin seçenekleri var

-Orta topraklar ya da av. Ve olabildiğince çok kişiyi görmezden geldi."

"Yine de başka bir yere gitmek istemedi mi?"

Aura homurdandı. "İkisine de değil, hayır ve Florian bunu reddederdi." İçini çekti, köşeyi döndüğümüzde taşan bir gül kemerinin altında durdu. "Hayır, Lilitha herkesin ısrarlı uyarılarına rağmen istediği yere gitmek ve istediği her şeyi yapmak istedi ve sonunda bu onun sonu oldu."

Titriyordu ama bunun soğukta uygun kıyafet giymediğinden kaynaklanmadığını hissediyordum. "Yüce tanrıça, bu lanetli yerden ayrılmak için sabırsızlanıyorum."

O zaman açgözlülükle daha fazlasını istediğim konuşmanın bittiğini anladım.

Kraliçe Aura babama karşı Florian'la birleşmek istemeyebilirdi ama büzülmüş dudaklarının ardındaki sırları açıklayarak nişanlıma ihanet etmezdi.

Oleander'dan, sarayını kucaklayan denizden ve ötesindeki kumlu şehir bölgesinden ve hepsini kendi gözlerimle görmek için duyduğum beyhude arzudan bahsettik.

Bunun üzerine, tam bir daire çizip malikânenin önündeki arabayla buluşmadan önce durakladı. "Tanımak istediğin dünyayla ilgili deneyimsizliğin Florian'a gerçekten yardımcı oldu, ama hâlâ bir nedenden ötürü nefes alıyorsun, sevgilim." Yanağımı okşadı ve fısıldadı, "Bu nedene eğilirsen, ne yapacağını bildiğinden daha fazla özgürlük bulacaksın."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken, beni incelerken bakışlarının kararmasını ve sonra aydınlanmasını izledim. Parmaklarıyla çenemi kavradı ve başımı iki yana çevirdi. "Skies, sıcaklığa yaklaşıyorsun."

Kalbim önce düştü, sonra çarpmaya başladı. Çünkü parmaklarının tenimde gezinmesi bile etimin canlanmasına neden olmuştu. "Biliyorum," diye mırıldandım. Kaçındım

Yakın olmadığını ve şu anda onun cezalandırıcı pençesinin derinliklerinde olduğumdan korktuğumu söyledim.

Geçen hafta boyunca şüphelerim vardı. Yemeğe ve dokunmaya olan iştahım bir dakikadan diğerine değişiyordu ve bu öylesine şiddetliydi ki, etkileri artık zayıflatıcı olmaya başlamıştı.

Gane'in yirmi ulaşmanın ne anlama geldiğine dair uyarısı, her yerimi buz tabakası gibi yakarak geri döndü. Birkaç gece önce Florian'ın beni odamda çaresizce bırakıp gitmesinden beri savaştığım artan değişim, bir türlü kurtulamadığım uyarılmayı merhametle köreltti.

Asık suratlı cini özlemiştim. Crustle'dan ayrılmadan önce özleyeceğimi biliyordum ama bu, kaçınılmaz bir engerek yılanının inine girdiğimi bilmeden önceydi.

Kraliçe beni serbest bıraktı ve daha yavaş bir tempoda yürümeye başladık.

Crustle'ı bile özledim. Her zaman terk etmeyi arzuladığım nemli şehir benzeri kasabanın kalabalık ve kirli sokaklarını özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama özledim. Şimdi, benim için sadece kötü niyetleri olanlarla birlikte Faerie'nin içinde olmaktansa, dışında kapana kısılmayı tercih ederdim.

Florian'ı bir daha göremeyeceğim düşüncesi göğsümü tırmalamamalı, gözlerimi yakmamalıydı. Beni o kadar eksiksiz, o kadar özür dilemeden kullanan kana susamış bir pislikti ki, ölmesini dilemeliydim. Yine de dilemedim.

-Muhtemelen asla yapamayacağımı biliyordum.

Belki de suçlu sıcağı.

"Ne kadar sürecek?" Sonunda sordum.

Aura yavaşlayarak yerdeki boş bir kuş yuvasındaki buz ve çamuru temizledi, ardından yuvayı inceledi. "Ne kadar sürmesi gerekiyorsa."

Bu işe yaramadı ve ayağa kalkarken güldü.

"Gökyüzü, bugünlerde burası öldürücü buzdan başka bir şey değil." Ellerini fırçalayarak sıcaktan bahsetmeye geri döndü. "Bir kez ilgilenmeye başladığınızda, belki birkaç gün, ama çoğu için yaklaşık bir hafta. Kişiye ve uyanışınızı tatmin etmekten sorumlu yaratığa bağlı."

Bu da beni endişelendiren bir başka şeydi.

Bir an dudağımı çiğnedim ama bilmek zorundaydım. "Bunu yapmadan geçmenin bir yolu var mı..." Bana baktığında yüzümü buruşturdum. "Sen *bilirsin*."

Bir kahkaha daha, yüksek yanakları ve minik sivri burnu soğuktan pembeleşmiş.

Florian malikâneden ayrılıp yanında Fume olduğu halde merdivenlerden inmeye başladığında ayıldı.

İkisi sessizce konuştu. Biz yaklaşırken, Fume ayrılmak istedi. Benimle kimin yürüdüğünü fark ettiğinde, Aura ile selamlaşmak için geri döndü.

Elini sıktı ve eğilerek kalkmadan önce öptü. "Duyduğuma göre bizi bir kez daha reddederek kalbimizi kırmışsın."

"Kendinizden başka suçlayacak kimseniz yok..." Aura elini geri çekti ve bana işaret ederken savaşıya sıkıca gülümsedi. "Bu ilahi yaratıkla tanışmaktan başka bir nedenle ziyaret edeceğime inandığınız için."

Fume sonunda beni onayladı, sırtışı yüzünü buruşturmaya benzeyen zoraki bir gülümsemeye dönüştü.

Zahmet etmemiş olmasını dileyerek, sadece başımı sallayarak karşılık verdim.

Kahverengi kirpiklerini kırıştırarak bir süre bana baktı ve bu beni daha da gerginleştirdi. Sonra Kraliçe Aura'ya başıyla selam verdi ve yokuş yukarı tırmanan savaşçı grubunu selamlamak için arabanın ortasına yöneldi.

Florian ellerini önünde kavuşturmuş, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir halde kaskatı duruyordu. Deri ceket botlarıyla uyumluydu, esinti siyaha yakın saçlarını zar zor oynatıyordu. Aura ona doğru yürürken gözleri bana sabitlenmiş, ifadesi okunamaz haldeydi.

Kulağına bir şeyler fısıldamak için ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. Kral öfkeleni ve bana dönmeden önce ona karanlık bir bakış attı.

Zakkum Kraliçesi sırttı, kum lekeli hafif bir rüzgâr bulutunun içinde kaybolmadan önce parmaklarını bana doğru kıvrıdı.

Kralın yanına yaklaşarak birazını aldım ve granülleri parmaklarımın arasında ovaladım.

Kar, paltosundaki ıslaklığı silkeleyerek araba yolundan hızla geçti. Neyse ki, yanıma ulaşmadan önce. Bana öyle bir baktı ki, geride bırakılmaktan memnun olmadığını anladım.

Yanaklarındaki kiri temizlemek için eğildim ve bir özür mırıldandım.

Florian'ın sorusu alçak sesliydi. "Aura sana ne kadarını anlattı?"

"Senin yapabileceğinden daha fazla." Doğrulurken yüzündeki kayıtsız ifadeyi görünce yumuşadım. "Huysuz olmanı gerektirecek bir şey değildi."

Merdivenlerden içeri girmek için etraftan dolanırken, Pamuk onu tekrar bırakacağımdan korkuyormuş gibi önden koşuyordu.

Aura'nın bana verdiği küçük ama değerli bilgi dozları.

Hellebore'un kralı her zaman böyle değildi -görünüşe göre ruhsuz ya da belki de sadece kalpsizdi.

Florian bileğimi yakaladı. "Huysuz mu?"

Durdum ve büyük eline baktım, sonra o ölümcül mavilerle tanışma hatasını yaptım. "Kötü bir ruh halinde olmak konusunda son derece yeteneklisin."

Ağzı seğirdi. "İyice alay edildikten ve sonra kendi sikimi sağmaya bırakıldıktan sonra olmak için her türlü nedene sahip olduğum söylenebilir."

Bu eylemin düşüncesi bile kanımı tutuőturdu ve gözlerimi alevlendirdi. Ne diyeceğimi bilemez bir halde, yüz hatları yavaş yavaş sertliğini kaybederken ve gözlerindeki sırtış dudaklarını kıvrılmaya teşvik ederken, içimdeki ihtiyacı bakarak yatıőtırdım.

Parmakları kolumda gezindi. Titredim, beni kendine çekip bir parmak eklemeni çok sıcak yanağımda gezdirdiğinde fark etmemesini umdum. "Bu beni delirtiyor."

"Ne yapar?"

"Tüm yüzüne yaydığın duygular," dedi ve sıkıca. "Yanaklarını renklendiren ve o koyu gözlerini parlatan uyarılma."

Artık bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Artık onun dokunuőuna kapılıp safça daha fazlasını umut edemezdim. Artık bir eş istemediğini biliyordum.

Bir piyon istedi.

Parmakları çeneme dokunduğunda gözlerim dalgalandı ve hayatta kalmak için umuda bel bağlamaya cüret ederek aptal yerine konmuş biri için fazla umutla ona baktım. "Hiç özgür olacak mıyım, Florian?"

Kalın kaşlarını indirdi.

Atlılar ve arabalar yolu doldurmaya başladığında yaklaştım ve elimi göğsünü kaplayan siyah derinin üzerine koydum. "Gitmeme izin verecek misin?"

Rüzgâr ıslık çalarak saçlarımı yanaklarıma savurdu, Florian'ın yüz ifadesi ve çenesi granitleőti ve dokunuşu kayboldu. "Asla, kelebek."

Ne söyleyeceğini biliyordum. Belki de bu yüzden onun tatlı, yalancı ağzından çıktığını duymak canımı acıtmadı.

Bir kez başımı salladım, içimde tuğla tuğla kararlılık inşa ediyordum.

Mükemmel olma őansına sahip olduğum çok fazla şey yoktu ama bir konuda uzmandım.

Zamanımı bekliyorum.

Ben merdivenlere doğru geri çekilirken kral bir küfür savurdu, burun delikleri alevlendi. O derinliksiz mavi gözler vücudumdan aşağı süzölüp karnımın alt kısmına yerleşirken aydınlandı. Tepki olarak titreyişinden ve kalçalarımın birbirine sıkışma arzusundan nefret ederek döndüm ve merdivenlerden yukarı çıktım.

"Tullia," diye Florian.

Beni durduran isim buydu ama endişe verici derecede kırılgan emri derimin altına işlerken geri dönmedim. "Malikâneneden ayrılma."

Gözümünden bir damla yaş akmak üzereydi.

Neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir tutsak olduğumu - *düşmanın dölü olduğumu*- zaten bilmiyor değildim *ama* ona hayatım boyunca kurduğum özgürlük hayalini hatırlattıktan sonra içeride kapalı kalmamı emretmesi göğsüme küçük bir kesik daha atmıştı.

Ben başımı eğip odalarımın sahte güvenliğine doğru aceleyle ilerlerken Zayla da beni fuayeden itibaren takip etti.

OceanofPDF.com

FIFTEEN

Florian o gece odasına dönmedi.

Ertesi sabah, midemin kaldırmadığı bir kahvaltıda Kreed bana gittiğini haber verdi. Nereye gittiğini söylemedi, ben de sormadım. Bana malikâne personelinin ve Hellebore'un savaşçılarının çoğunun yaklaşan Don Festivali için hazırlıklarla meşgul olduğunu söyledi.

Ancak sessiz araziden en iyi şekilde yararlanmak gibi bir isteğim yoktu.

Kralın isteği üzerine içeride kaldım ve odalarım kapandım. Sadece o istediği için değil, başka bir yerde olamayacak kadar rahatsız olduğum için.

Gece oldu ama kral geri dönmedi. İşkencenin arttığı günler geldi ve Florian'dan hiçbir iz yoktu. Üçüncü gün kuşluk vaktine kadar uyuduktan sonra, kısa sürmesinden korktuğum bir açlıkla uyandım.

Kar'ı alt kata götürmek için bornozumu sıktım. Zayla kaçmaya çalışacak durumda olmadığımı karar vermiş olacak ki ortalıkta görünmüyordu.

Onun kokusunu aldığım da gözlerim faltaşı gibi açıldı. Taze bir kokuydu. Günlerdir duymadığım bir ses bedenime dolanıp beni çekiştirirken merdivenlerde yavaşladık.

Florian aşağıdan, "Onu orada istemiyorum," dedi. Çalışma odasının kapısı açık olmalıydı.

Onu başka bir ses takip etti. Son merdivenden önceki sahanlığa ulaştığımızda Fume olduğunu fark ettim. "Bu planın bir parçası, Flor."

Sessizlik.

Açlığım hemen azaldı.

Sonra Fume alçak sesle, "Haber yayılır." dedi. "O zaman bu yeterli olsun."

"Ama öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. Görülmesine ve tamamen inanılmasına izin verin. Şafak gökyüzüne değmeden Molkan bunu duyacak."

Florian uzun bir aradan sonra, sanki bunu yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi, "Sıcaklık onun üzerinde," dedi. "Herhangi bir yaratık çok yaklaşırsa kokusunu alabilir."

Fume küfretti. Bir an sonra, "Ne olursa olsun onu yanında tut," diye önerdi. Dikkatli bir şekilde, "Onun evrimleşmesi konusunda ne yapacaksın ki?" diye sordu.

Evrimleşmenin şu anda katlanmaya çalıştığım şey için daha hoş bir terim olduğunu düşündüm - bir periye dönüşmenin son aşaması.

Tipik olarak dolunay, yirmi yaşlarındaki çoğu genç dişiye evrim geçirmeye sevk ederdi. Bu süreç bize ruh eşimizi bulma şansımızı artırır ve tanrıça tarafından kutsanmamız halinde sihirli yeteneklerimizin neler olabileceğini keşfetmemizi sağlardı.

Ve saf kandan gelenler neredeyse her zaman bir şeylerle kutsanırdı.

Her iki erkeğin de çalışma odasından çıkıp oturduğum yerin kokusunu alabileceğini ve onları duyduğumu bilebileceğini umursamadan sahanlığın üstündeki alt basamağa indim. Pamuk nemli elimi dürttü, sonra yanımdaki taşa yerleşirken başını kucağıma koydu.

Florian sonunda cevap verdiğinde, neredeyse duyamayacağım kadar sessizdi. "Yardım isteyeneye kadar beklerim."

Kalbim hem büyüdü hem de küçüldü, bu duygu acı veriyor ve her uzvumdaki donuk ağrıyı şiddetlendiriyordu.

"Onun bunu atlatmasını sağlar mıydın?" Fume yine küfretti. "Ama bunu daha önce hiç yapmadın Florian."

Bunu duyunca anlık ve yoğun bir rahatlama beni utandırdı.

"Bu, benden ne talep edeceğinin farkında olmadığım anlamına gelmez."

Ardından gelen gergin sessizlikte kalbim hopladı ve durdu. Çıplak ayak parmaklarım krem rengi taştaki koyu renkli kıvrımların üzerinde kıvrıldı, sonsuza dek kızarmış tenim soğuşun dokunuşunu memnuniyetle karşıladı.

Fume'un sesi yükseldi. "Peki ya ihtiyacınız olan şey? Bunu nasıl yapabileceksiniz-"

"Kapa o lanet çeneni," diye öfkeleni Florian. "Bu tür konularda konuşmamalısın, bunu sen de biliyorsun."

Sandalye ayaklarının taş üzerinde çıkardığı bir gıcırtı. "Kışlayı ziyaret etmem gerekiyor. Akşam görüşürüz."

Florian cevap vermedi.

Savaşçı arkadaş başka bir çıkışa yönelmiş olmalıydı, çünkü salondaki adımları ters yönde, benim hâlâ Snow'la birlikte büyük merdivende oturduğum yere doğru kayboldu.

Yardım kelimesi sabahın geri kalanında peşimi bırakmadı ve ten, diş, zevk ve beslenmeyle ilgili ateşli rüyalarım musallat oldu.

Yatağın üzerinde yanlamasına uzanmış bir şekilde uyandım, ikinci vakti yatak odam turuncu bir ışıltıya bürünmüştü, şilte arkamda alçalıyordu. "Bugün yemek yememişsin."

Kralın günlerdir bana söylediği ilk sözlerdi.

Ondan yayılan cezbedici ısı ve enerjiden kıvrılıp uzaklaştım. "Benden ve içinde bulunduğun koşullardan o kadar mı nefret ediyorsun? Kendini aç mı bırakacaksın?"

"Yemek yemeye çalıştım," diye mırıldandım, gözlerim kapanıyordu. "Ve evet," diye fısıldadım. "Senden o kadar nefret ediyorum ama hayatımı daha başlamadan sona erdirme zevkini sana tattırmayacağım."

Bir parça mizah, yanıtını kalınlaştırdı. "Sen insan değilsin, kelebek. Böyle bir şey seni öldürmez." Sanki bunu düşünüyormuş gibi durakladı. "En azından aylarca sürmez."

Hipnotik sesinden rahatsız olarak ve ona doğru yuvarlanıp bu işkenceden kurtulmama *yardım* etmesini istememek için zor tutarak, "İhtiyacınız olan bir şey mi vardı Majesteleri?" diye tersledim.

Ona bakmıyor rağmen çok hareketsiz kaldığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve kendi içime daha sıkı kıvrıldım. Ondan doldurmasını istemeyi reddettiğim boşlukla birlikte mideme giren kramplar daha da kötüleşti.

Florian, "Yana dön," diye emretti ve ben onu duymazdan gelince eğilip kulağıma, "Yana dön, tatlı yaratık," dedi.

Sıcaklık fırtınası ve sert talebi vücuduma kabarcıklı bir okşama şeklinde yayılırken yanağımın içini ısırırdım.

Pes ettim ve dediğini yaptım ama gözlerine bakmadım. Yatağımı kaplayan ağlara baktım ve parmak uçlarının karnıma hafifçe dokunmasıyla neredeyse inleyecektim. Bornozumu açtı ve her şeyin bittiğini anladım.

Bana *yardım* etmesine izin verecektim ve gökyüzü, bunun için kendimden nefret etmeyi bile umursamıyordum.

Parmakları karnımın üzerinde gezindi. Tepki olarak kasıldı, beklenti ve heyecan ortaya çıktı. Sadece tenimi okşamaya devam ettiğinde beklenti azaldı.

"Hiç yemek yer misiniz, Majesteleri?"

"Florian," diye düzeltti, ama her zamanki kızgınlığından eser yoktu. "Peki seni yemeğe götürdüğümde beni yerken izlemedin mi?"

O gecenin anısı, kafamın ne kadar karıştığı ve hayal kırıklığına uğradığım geri geldi. "Seni izlemedim," demekle yetindim. "Sen burada hiç yemek yemezsin."

"Öyle yapıyorum. Sabahları senden önce, diğer öğünlerde de vakit buldukça."

"Nerede?"

Bu talep bana neredeyse kahkahaya dönüşen bir ses kazandırdı. "Beni deniz tuzundan daha sert bir şeyle zehirlemek mi istiyorsun?"

"Adil bir oyun olurdu," dedim, ancak bu sessiz sözcükler inandırıcılıktan yoksundu.

Kıkırdadı, derin sesi kısa ama güzeldi. Soğuk parmakları karnımın altından kaburgalarımın doğru ilerledi ve beni yatıştırdı.

"Dokunuşunu soğuklaştırdın," diye homurdandım ve sonunda başımı kaldırıp ona baktım.

Çenesi sıkılıydı, bakışları açıkta kalan tenime ve göğüslerime dikilmişti. "Çok mu soğuk?"

"Mükemmel." Gözlerim boğazını görünce kapandı, kalkıp tenini yalama dürtüsüyle savaşmak acı veriyordu. "Bu ne zaman bitecek Florian?"

"Sen öyle olduğuna karar verdiğinde."

Sadece vücudumun tam olgunluk adına katlandığı bahsetmiyordum. Bunun farkındaydı ama başka bir şey söylemedi.

Sonra fark ettim ki şimdi bana yardım etmesi için yalvarsam bile edemezdi. Gün batımında gerçekleşecek olan Don Festivali'nde olmazdı. Ama reddetmeyeceğini de biliyordum ve beni halkına göstermek için yaptığı büyük planları mahvetme düşüncesi, teslim olma ve beni iyileştirmesini sağlama arzuma karşı koymayı neredeyse imkânsız hale getirdi.

Yine de dayanılmaz sıcaklık, parmak uçlarının tenimde her gezinişinde azalıyordu. Çok geçmeden, sanki uzun zamandır uyumamışım gibi yorgunluk üzerime çöktü.

"Beni son derece aptal sanıyor olmalısın," diye fısıldadım.

"Hangi nedenle?" Florian sanki çok sebep varmış gibi sordu.

Parmaklarım kıvrıldı ve çok ihtiyaç duyduğum dokunuşunu reddetmeyi arzuladım. Ama yapmadım. Reddedemedim. O ihtiyacım olan bir zehirdi, donmuş parmakları her gergin kası gevşeten bir merhem.

Sonra mırıldandı: "Bence gençsin, çaresizsin ve seçeneğin yok."

Alay ettim. "Yani, aslında, evet."

Bir sonraki soluk soluğa nefesi kızgınlığımı yok etti. Ta ki "Sanırım bundan faydalandığım için kendimi suçlu hissetmemi de istiyorsun" diyene kadar. Parmaklarını göğüslerimin kıvrımlarının altında gezdirdi. Titredim. "Vicdan azabı duyabilecek olsaydım bile duymazdım kelebek."

Bu endişe verici itiraf kötü niyetli değildi. Dürüst davranıyordu.
Ben.

Bir kereliğine.

"Artık çaresiz değilim," dedim, ses tonumdaki öfke uyku gibi silikti. çağırdı. "Bu sıcakta benimle ilgilenecek başka birini bulun lütfen."

Parmakları hareketsizleşti, sözleri yakıcı bir gümbürtüye dönüştü. "Eğer başka birini istediğine inansaydım..." Okşamaya devam etti, yan tarafıma kıvrıldığında sırtımın alt kısmına doğru ilerledi. "O zaman onların varlığına son verirken sana izletirdim."

Tüylerim diken diken oldu, tehdit iliklerime kadar işledi.

"Ama beni gerçekten istemiyorsun," dedim, böyle bir kırılmanın bilinmesine izin verdiğim için nefret ediyordum. "Beni sadece babamı daha da küçük düşürmek için kullanmak istiyorsun."

Florian o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, "İkisini de isteyebilirim kelebeğim," diye fısıldadığında uykunun ılık derinliklerine dalmak üzereydim. Omurgamın girintisini izledi. "Ve istediğime sahip olacağım."

Kapının çalınmasıyla uyandığımda Florian gitmişti.

Zayla içeri girdi, saçlarımı yüzümden çekip yatakta doğrulduğumda bana eğlenerek baktı. "Saat başı yola çıkıyoruz."

Uykunun ve kralın ziyaretinin gitmesi ve önümüzde ne olduğunu hatırlamak için yer açması biraz zaman aldı. "Festival."

Zayla başını salladı. "Delen sizi hazırlamak için her an gelebilir."

Kapıyı kapattı ve ben de kendimi Folkyn'e geldiğimden beri hiç olmadığım kadar iyi hissederek tazelenmek için aceleyle banyo odasına girdim.

Görünüşe göre kralın gücü ve elleri düşmanlarının kanını akıtmaktan daha fazla işe yarıyordu. Onun gücünün bir göstergesi olarak sergilenmek üzereyken hâlâ minnettarlık hissetmekte zorlanıyordum.

Bornozumla banyo odasından çıktığımda Delen dışarıda bekliyordu.

Onu selamladığımda sadece başımı salladım. Elinde odanın köşesindeki sandalyenin üzerine örttüğü ay rengi bir gecelikle sessizce içeri girdi.

Bir çift topuklu terlik dikkatlice kapının yanına yerleştirildi. Sonra koridora çıktı, ben de kendimi hazırlayacağımı düşündüm, ki bunu tercih ederdim, ama hemen küçük bir sandıkla geri döndü.

Gri tuniği mavi saçaklıydı ve göz kapaklarındaki boyayla uyumluydu. Sandığının kilidini açıp birkaç ahşap bölmeyi açarken, parıldayan renk tonuna ve kayadan yontulmuş yanaklarındaki hafif allığa hayret ettim.

Göz boyalarından oluşan kaleydoskopla bakmak için yaklaştım ama kaslı omzunun üzerinden bana attığı bakış geri çekilmeme neden oldu. "Sadece merak ediyorum," dedim. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Omuzları düştü ve yana doğru kaydı.

Gülümsedim, bunun inceleme izni olduğunu biliyordum ama yolundan çekilmem gerekiyordu.

Teni açık bronzdu ve saçları benimki kadar beyazdı. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Hellebore'dan gelmiyorsun," dedim.

Bana cevap vermedi.

Bürodan bir sandalye aldı ve tek kelime etmeden oturmamı işaret etti. Kolunun iç kısmına bir renk seçkisi yerleştirmesini ve ardından sandığın kapağındaki cepten iki küçük fırça çıkarmasını izledim.

Delen soğuk ve yapışkan boyayı gözlerime sürmeyi neredeyse bitirmişti ki dudakları aralandı ve ben de bunu gördüm. Sessizliği benim bu mahkemedeki varlığımı küçümsediği için değil, konuşamadığı içindi.

Dehşet, iç organlarımı oyan çelik kanatlarla içime işledi. Yavaşça, pürüzsüz çenesini kavradım.

Omuzları ve çenesi sertleşti. Daralmış altın-kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, kaşları şaşkınlıktan düşüktü.

"Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor." Bu düşünce kalbimi güm güm attırdı. "Florian dilini mi aldı?"

Delen gözlerini kırıştırdı ve cevap vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi bana baktı. Bir süre sonra başını salladı. Ama bakışlarının benimkiler üzerinde sertleşmesi midemin bulanmasına neden oldu.

Şüphelerimi dile getirmek yerine onu serbest bıraktım ve parmaklarıma baktım.

Baneberry'liydi.

Korkularım, şüphelerim ve arzularım huzursuz edici bir fırtınaya karışırken bakışlarım ellerimin üzerinde kaldı.

Delen saçlarımın kalın tellerini kurutulmuş çiçeklerle nazikçe örerek eğreti bir taç haline getirdi. Göz kapaklarım, her bir köşesinde titreyen mermer beyazına boyanmıştı. Sürme kirpiklerimi ıslattı ve yanaklarıma hafif bir gümüş tozu sürdü. Dudaklarım, kapıda beni bekleyen topuklu terliklerle uyumlu çıplak bir pembeydi.

Delen beni inceledi, görünüşe göre işinden memnun kalmıştı. Sonra başıyla selam verip odamdan ayrıldı ve dantelli ay yıkamalı elbisemi giymem için bana izin verdi.

İçine girmek kolay olmadı. Bunu tahmin etmeliydim ve belki de Delen'den bekleyip bana yardım etmesini istemeliydim. Sırtımdaki ipek kurdeleleri sıkarak elimden gelenin en iyisini yaptım. Korse gevşek duruyordu ama idare etmesi gerekiyordu.

Florian fuayede iki savaşçısıyla konuşuyordu. Biri Fume'du, diğeri ise gümüş rengi saçları kafa derisine çok yakın kesilmiş bir erkekti, ben son birkaç merdiveni inip yaklaşana kadar hiç saçı yokmuş gibi görünüyordu.

Florian onları kovdu. Fume kapıya doğru ilerledi ama daha önce hiç görmediğim erkek, buz mavisi gözlerini sıkarak bana bir kez daha baktı.

"Ayaklarında bir sorun mu var, Shole?"

Bakışlarını benden çekerken erkeğin dolgun ağzı . Kralına, Florian'ın buz gibi bakmasına neden olan bir bakış attıktan sonra kapıya doğru yürüdü.

Kraldan gerginlik ve duyularımın adlandıramadığı bir şey yayılıyordu. Yavaşça merdivenlerin önünde beklediğim yere döndüğünde daha da kötüleşti. Yüz hatlarını sürekli olarak istediği gibi -hareketsiz ve okunamaz-tutan buz, ağzının ayrılmasıyla kırıldı.

Dudaklarımı çiğnedim, sonra yüzümü buruşturdum. Onları ovuşturdum ve parmağımı inceledim ama neyse ki ruj yoktu. Delen'in malzemeleri her neyden yapıldıysa, Crustle'ın orta topraklarında var olmayan bir sihirdi.

Bir mücevher parıltısı gözüme çarptı.

Florian'ın başındaki tacı dikkatle inceledim ve onu ilk kez bu tacı takarken gördüğümü fark ettim.

Kim olduğunu açıkça hatırlatması karşısında sersemlemiş bir halde bakışlarımı botlarına indirdim. Bu geceki şenlik için seçtiği çift diz hizasında ve pürüzsüz siyah deriydi. Üstüne oturan pantolonu, gözlerimi güçlü bacaklarının üzerinden gövdesine doğru gezdirdi.

Siyah, kenarları lacivert ve düğmeleri uyumlu bir elbise ceketinin yakası yüksekti ve geniş omuzlarından korkutucu keskin hatlarla sarkıyordu. Düğmeleri açık bırakmıştı. Altındaki uyumlu mavi gömlek pantolonunun içine sokulmuştu, geniş göğsünü sarıyor ve belinde baştan çıkarıcı bir şekilde sivriliyordu.

Çenesine ulaştığımda, oradaki kıllar o kadar ağır değildi, önümde duruyordu.

Boynum geriye kıvrıldı, gülümsemem yakalandığımı bildiğimi ve bunu pek de umursamadığımı gösteriyordu. "Majesteleri."

Florian'ın dudakları kapandı, hafifçe kıvrıldı.

Bana bakarken gülümsemem gözlerinin değişen tonunun altında kayboldu. Bakışları benimkilerle dans ederken uzun kirpikleri dalgalansa da gözlerini kırpmadı.

Konu seks olduğunda çok bilgili olmayabilirdim ama onun bu bakış oyunlarının bir avcının sadece avını incelemesi olarak tanımlanamayacağını düşünmeye başlamıştım.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bana baktığı süre uzadıkça bunu görmezden gelmek için daha fazla mücadele ettim. Kitaplarda okuduğum tüm kelimelerden daha fazla tahrik eden yakınlık.

Rahatsızlık beklentiyle tökezledi ve ikisi birleştğinde, serbest bırakılmak için yalvaran bir vahşilik doğdu.

Florian, "Yemek için yeterince ilahi görünüyorsun," diye mırıldandı.

Birkaç saat önce bastırdığı ateş alevlendi ve gözlerimi onunkilerden ayırmaya zorladı. Günlerdir doğru düzgün bir şey yememiştım ama açlığını çektiğim tek şey istemem gereken şey değildi.

"Arkanı dön," dedi hoyratça.

Kaşlarımı çattım ama kolumu tuttu ve beni nazikçe merdivenlere doğru çevirdi. Saçlarım bir omzumun üzerinde toplanmıştı. İpek korsajın kurdelelerini düzgünce bağlarken becerikli parmakları kanımı sıvılaştırdı.

Nefes alışım hızlandı. Kendi kendime bunun sıkılaştırılmış korseden kaynaklandığını söyledim.

Beni kandırarak satranç tahtasında tam da istediği yere yerleştiren bu kış şahına teşekkür etmeliydim. Parmakları sırtımın üst kısmındaki çiçek şeklindeki dantelin arasından açıkta kalan tenimle buluşana kadar bunu yapma dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu.

Aynı dantel kollarımdan aşağı yayıldı, dokunuşu malzemeyi izledi.

Bir tüy kadar hafif olan parmak uçları, çiçeklerin açığa çıkardığı teni yavaşça okşadı. Sıcaklığı sırtıma yaklaştıkça hava şarj oldu, nefes almak zorlaştı. Yumuşamış sesi saçlarımı karıştırdı. "Bedenin kadar kanın da sana ihanet ediyor, kelebek." Ağzı kulağımın kemerini okşadı. "Dokunuşumu karşılamak için acele ediyor."

Konuşmak için kendime güvenebilseydim bile, bana hiç zaman tanımadı.

Florian geri çekilince soğuk içeri doldu ve Olin elbisemle uyumlu pırıltılı bir pelerinle yaklaşırken döndüm.

Kralının önünde eğildi, kurnaz lavanta rengi gözleri bir saniye boyunca beni değerlendirdi. Her zamanki asık suratlı halinin kaynağının Kreed olduğunu bildiğim için gülümsemekten kendimi alamadım.

Florian fark etti.

Pelerini omuzlarıma örtmek için bir kez daha yaklaştı. Etrafımda dönerek pelerini boynuma bağladı ve bedenim ve kanım bana bir kez daha ihanet etmeye başlarken kendimi onun hafif gamzeli çenesine bakmaya zorladım.

Kıvrık bir parmak çenemi yukarı kaldırdı. Kralın gözleri kısıldı. "Olin'le oyun oynama."

"Ben öyle bir şey yapmadım," dedim, bir yandan da bir gülümsemeye daha karşı koyuyordum.

Florian beni inceledi. Kendi ağzı da seğirdi, sonra sert bir nefes vererek uzaklaştı ve elini uzattı.

Önce ona, sonra gözlerine baktım. "Cisimleşiyor muyuz?"

"Tabii kendinizi çok iyi hissetmiyorsanız. Bu durumda burada kalabilir ve dinlenebilirsiniz."

Ben sıcaklığın kurbanı olurken onun bunu tercih edeceğini bildiğim için bir adım öne çıkıp elimi onunkine doladım.

Sanki onu kasıtlı olarak rahatsız etmeye çalışacağımı sezmiş gibi merakla bana baktı ve diğer elimi tuttu. Beni sert bedenine doğru çekti. Gıdıklayan dudaklarıyla saç çizgime bir fısıltı daha mırıldandı. "Sıkı tutun, baş belası yaratık."

OceanofPDF.com

SIXTEEN

Enerji akımları bu sefer bana karşı daha nazik değildi.

Çılgık çılgığa karanlık nefesimi ve aklımdan geçen her düşünceyi çaldı.

Florian'ın kolu belimi sımsıkı sarmasaydı mide bulantısından dizlerimin üzerine çökmeme neden olacak bir güçle tükürüldük.

Dünya yeniden şekillenirken bana sarıldı.

Kafamdaki çınlama azalırken baykuş sesleri ve yakınlardaki şenlik sesleri içeri süzüldü. Sıkı nefes alış verişlerim kısa sürede yavaşladı. Gözlerimi açtığımda Florian'ın gömleğinin üst düğmesinin burnumun ucuna dayandığını gördüm.

Tutuşundan kurtuldum ve ovuşturdum. "Neredeyiz biz?"

"Wattle Woods," dedi, sonra bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını hatırladım. "Frostfall Dağları'nın eteklerindeyiz." Arkamızdaki karanlık tepelerin üzerinde yükselen ağaçları işaret etti. "Malikâne ve şehir diğer tarafta. At sırtında yarım günlük bir yolculuk."

Bu şu anlama geliyor. "Denize yakın mıyız?"

Florian ofladı. "Yürüyerek birkaç saat." Ayakkabılarıma baktı. "Böyle kullanışsız ayakkabılarla bir gemiye doğru kaçmamanızı tavsiye ederim kelebek."

Onun mizahi olduğunu gösterdiğim için içten içe kendimi uyararak homurdandım. Ordularıyla başka bir krallığı yağmalayan soğuk krallar, acayip derecede ahlaksız olmaktan başka bir şey olarak görülmemelidir.

Ve Florian kesinlikle , ama groteskti. Ne yazık ki değildi.

Belki de öyle olsaydı, zalimliğine ve ikiyüzlü eylemlerine duyduğum nefrete daha kolay tutunabilirdim.

Bu beni utandırmalıydı ve utandırdı da, ama çoğunlukla kendi yaptıklarından utanç duymadığım için ve o söyleyene kadar kaçmayı düşünmediğim için.

Florian sanki düşüncelerimin yüzümde dans ettiğini görebiliyormuş gibi karanlık bir ifadeyle, "Bu haldeyken herhangi bir yere kaçmak akıllıca olmaz," dedi. Muhtemelen görebiliyordu. Hiçbir şeyi saklamakta hiç de usta değildim. "Yine de denemek için gerçekten çaresizsen, sana bir avantaj sağlayabilirim."

Gecenin içinden bir uluma yükseldi. Bu ürkütücü ses bir hayvandan değil, ağaçların arasından titrek ateş ışığıyla aydınlanan açıklıktaki insanlardan geliyordu.

Florian sırttı, tanrıça tarafından kutsanmış yüz hatlarının güzel dönüşümü hiç de davetkâr değildi. "İyi bir avı severim."

Ters ters baktım. "Beni yakalarsan hiçbir şey kazanamazsın."

Kaşları çatıldı. Burun deliklerini açarak ve parlayan gözlerini bedenimde gezdirerek mesafeyi kapattı. "Sen öyle diyorsan."

Sabrı sonsuz-derin görünüyordu.

Planladığı ve şu anda titizlikle uyguladığı her şey göz önüne alındığında, aramızdaki bu gerilim böyle son bir şekilde koparsa, ona öldürücü bıçağı da verebilirdim.

Ve onun benim için gerçek arzularını keşfetmemiş olsaydım, sıcaklığın gelişinin ilk işaretlerinde odalarına doğru yola çıkmış olsaydım, çoktan neler yapmış olabileceğimizi düşünmeden edemiyordum...

Kurt gibi sırtışı azaldı, konuşacakmış gibi kaşlarını indirdi. Sonra ayak bileklerimdeki eğrelti otları şiddetli bir şekilde sallandı ve irkildim, döndüm ve sırtımı Florian'ın göğsüne yasladım.

Homurdandı, elleri kollarıma düştü. Parmakları kollarımı sarmadan önce kalbim farklı bir nedenle durdu.

Koklayan bir burun ve boncuk gibi gözler belirdiğinde eğrelti otlarının geçtim.

Çömelip incelemek için elbisemi topladım. Yaratığın kaçıp gitmesi gerekirdi ama şaşkınlık ve sevinçle, o kadar küçük bacakları üzerinde bana doğru paytak paytak yürüdü ki, onu kucağıma aldığımda iri vücudu kir içindeydi.

Pürüzsüz kürkünden biraz sıyırdım. Boncuk gözleri arkamdaki krala bakarken kararsız görünüyordu.

Sırtında bir parmağımı gezdirdim. "Bu bir peppin mi?"

"Yaklaştın," dedi Florian. "Bir burshka." Dikkatle kıpırdayan kulakları işaret etti, parmakları benimkileri sıyrıyordu. "Bak, kulaklar daha yuvarlak ve bir peppin'in iki katı büyüklüğündeler."

"Peppinler gerçekten de küçük olmalı." Yaratığın burnu seğirdi ve kralın dev elinden uzaklaştı. "Çok yumuşak." Yaratığı krala doğru ittim.

Ne kadar yakın olduğumuzu unutarak. Kolum karnına değdi. "Dokun ona."

Sanki saçma bir şey yapıyormuşum gibi, ağzı kaşlarıyla birlikte çatıldı. "Daha önce yüzlercesini gördüm kelebek. Leşleri kemiriyor ya da kamplardan ve köy ahırlarından yiyecek çalıyordı."

Bunun beni caydıracağını düşündüyse yakışıklı olduğu kadar aptaldı da. "Ama hiç bir tanesini tuttun mu?" Onu tekrar krala uzatırken yaratığın küçük pençeleri elime battı.

Başını hafifçe sallayarak ona baktı. Festivale varmak için can atıyor olabildi ama canı sıkılmamıştı.

Burkayı elimden sanki bir kemirgenden başka bir şey değilmiş gibi aldı. Minyatür bir domuz gibi ciyakladı.

"Dikkatli ol," diye uyardım, sütlü kahverengi kürkünü okşarken elimi onunkine doladım.

"Tatmin oldun mu?" Florian gözlerini uzun kirpiklerinin altından benimkilere kaldırarak sordu.

Ani ve şiddetli bir kurulum ağzımı doldurdu. Şaka yollu söylemeye çalıştım ama fısıldadım: "Şu anda bana söylenecek en kaba şey."

O öğleden sonra sakinleştirdiği sıcaklık, nefesimi kesen bir vahşilikle yükselirken, kendimi kısa bir süreliğine ağzının ağzımda olduğu, elinin saçlarımı sıktığı ve heybetli formunun zayıf ve muhtaç bedenimi alt ettiği hayallere kaptırdım...

Florian'ın gözleri açlıkla parladı, çenesi gerildi, "Gökyüzü, Tullia." Yaratığı elime bıraktı, bir şekilde onu bırakmadan önce sevmek isteyeceğimi biliyordu. "Onu içine çek, yoksa daha gelmeden gideceğiz."

Utanarak ve ne diyeceğimi bilemeyerek parmağımı burkanın sırtında gezdirdim, sonra çömelerek yaratığı serbest bıraktım. Kısmen kralın dediğini yapıp kendimi sakinleştirmeye çalışarak ama aynı zamanda nasıl bir his olduğunu merak ettiğim için gidişini izledim.

İstediğin her yerde dolaşabilme yeteneğine sahip olmak.

Sonra Florian'ı bir daha görüp görmeyeceğimi bilmeden Folkyn'de ya da herhangi bir diyarda dolaşma düşüncesinin neden içimde sessiz bir dehşet uyandırdığını merak ettim.

Ayağa kalkarak ellerimi elbisemin üzerinde gezdirdim ve kolayca kirlenebildiğini hatırlayınca irkildim.

Florian çenemi kaldırdı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Ben iyiyim."

"Değilim. Sen çok güçlüsün," diye kırıptı, çenesi döndü ve başparmağı dudaklarımın köşesini sıyırdı. Ayrılmalarını izledi. "Bu ağzı özledim."

Bunu, onu öpmediğim için gerçekten rahatsız olmuş ve öpmemi dilediği için de rahatsız olmuş gibi söylemişti.

"O zaman belki de bana yalan söylememeliydin," diye takıldım ve onu geçmek için elbisemi topladım.

Parmakları benimkileri yakaladı ve beni o kadar hızlı geri döndürdü ki kendimi sabitlemek için ellerimi göğsünün üzerinde birleştirmek zorunda kaldım. "Ve eğer yapmamış olsaydım, hala seni öpüyor olacağıma inanmamı mı bekliyorsun?" Küçümseyici ve şakacı tonu aksini söylüyordu. Çenemi sıkarak ağzını benimkine indirdi. "Bilseydin ihtiyacım olanı yapmazdın."

O haklıydı. O sözleşmeyi imzalamazdım. Bunu ona söylememe ihtiyacı yoktu.

Gerçi başka ne yapabilirdim ki?

Florian beni doğuran ve saklayan kralı ezmek istediğini itiraf etseydi, Folkyn'e giden başka bir yol bulabilir miydim? İkimiz de başarısız olacağımı ve kendime ne yapacağımı söylemeye çalışırsam çalışayım, Şehvet İni'ndeki o ilk karşılaşmadan sonra Florian'dan kaçmanın mümkün olmadığını biliyorduk.

Geleceğim ona aitti. Kaderim onu ilk gördüğüm anda çizilmişti. Belki de o zamandan çok önce bile sessiz bir ses beni uyarmıştı. Çarpıp durduğum bu sonsuz duvarlar -kendi hayatım üzerinde kontrolümün olmaması- içimde biriken öfkenin, mide bulandırıcı bir güçle birlikte savaşmasına neden oluyordu

sıcaklığın arzusu.

Birbirine karışan nefeslerimiz ormanın soğuk havasını ısıtırken hangisinin kazanacağını keşfetmekten neredeyse korkuyordum.

Sesim kalındı. "Ve şimdi söylediğin tek bir kelimeye bile inanamıyorum." Onu kan gelene kadar öpüp tokatlama isteğimi görmezden gelerek, ağzımı onunkine sürterek, "Başkalarına düşkün olduğun halde şefkat yoksunluğu çektiğine de bir an bile inanmam," dedim.

Kraliçe Aura'nın bu krala dair çizdiği imgeleri unutmak zordu ama önümde duran erkekle eşleştirmek de zordu. Tek istisna, mümkün olduğunca çok sayıda istekli partnerle zevk arayışıyla ilgili kısımdı.

O bir kraldı. Erkeksi, inatçı ve ağız sulandırıcıydı. Avını cezbetmek için sanki ikinci bir gölge gibi feromon ve güç sızdırıyordu. Ve ben sadece zevk konularında deneyimsiz değildim, aynı zamanda artık onun sahip olduğu her şeyin kurbanı olmak istemiyordum.

Tam arkamı dönecektim ki Florian kabaca, "Sadece beslenmek için," dedi. İtiraf yanıktı.

Geri çekildim.

Florian yüz hatlarımı inceledi, ifadesi neredeyse meraklıydı. "Üzgünsün."

"Ben öyle bir şey değilim." Karla kaplı zemini kaplayan çam iğnelerine ve taşlara baktım, uçup bu hilekâr kralın kibirli suratına bir tokat atmalarını diledim. "Sanırım şok oldum ama ." Tekrar beni bekleyen ışıklara doğru yürümeye başladım.

Şok ve aptal.

Bir an için, öfke yerine sıcaklığa teslim olmanın o kadar da korkunç olmayabileceğine neredeyse inanacaktım. Hem bana hem de intikamına sahip olmak istediğini söylediğinde doğru söylediğine neredeyse inanacaktım ve bu nedenle belki de yavaş yavaş güvenini kazanarak bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Ama beni yeterince istemedi. Aksi takdirde, başka birinden beslenmezdi.

Kesinlikle mantıksız bir düşünce tarzı. Kralın o büyülü yeteneklerini beslemek için kan tüketmesi gerekiyordu - onları kalbi kadar soğuk ve ölümcül tutmak için.

Ama mantıklı olmak istemedim. Çünkü beni en çok üzen şey, bana istekli bir kaynak olup olmayacağımı sormamış olmasıydı.

Gerçi , en azından bu kadarını teslim eder miydim? Bunu artık sadece tanrıça bilebilir.

Orman açıklığı ağaçların arasından görünür hale geldi. Şenlik ateşleri gökyüzüne doğru yükseliyor, buzdan çelenkler yaklaştığım huş ağaçları boyunca diziliyordu. Dönen kristal halkalar büyük bir vadiye benzeyen alanı çevreliyor, hareket eden bedenlerin gölgelerine ışık vermek için ateşlere katılıyordu.

Florian bileğimi yakaladı ve beni ormanın içinde tuttu. "Benden uzaklaşmayı bırak."

"Bu bir emir mi, Majesteleri?" Elimi onun sahiplenici tutuşundan çekerek kirpiklerimi kırptım.

"Florian."

Öfkem alevlendi. "Kes *şunu* çünkü sana ne dediğimin bir önemi yok." Yıllarca her türlü nahoş duyguyu içime attıktan sonra yeni keşfettiğim bu öfke patlaması beni endişelendirmeliydi.

Görünüşe göre bu savaş düşkünü kraldan Rolina'dan korktuğum kadar korkmuyordum.

Kesinlikle aptalca, diye içimden azarladım.

Florian'ın öfkesi kabardı. Saçlarımı omuzlarıma savuran sert bir esinti. Ama o sadece, "Benim için önemli," diye homurdandı.

Bu sözleri itiraf etmek istemediğini biliyordum. Ve bunu yapmış olması öfkemin ve kıskançlığımın sönmesine neden oldu.

Sanki tüm bunları başlatan kendisi olmasına rağmen Mythayla onu lanetlemiş gibi gökyüzüne doğru bakarak küfretti.

"Florian," dedim usulca, canavarla neden konuştuğumdan emin değildim. Gözlerini indirdi, sanki diken üstündeymiş ve bir saldırıya hazırlanmış gibi bana dikti. "Beni üzdün."

Yüz hatları buruştu, nadiren gördüğüm bu manzara kalbimin etrafındaki kararlılığın bir kısmını eritti.

"Beslenmem gerek Tullia," dedi basitçe. "Ve yakında senin de beslenmen gerekecek." Sessiz kaldığımda kaşlarını çattı, sanki onu anlama konusundaki isteksizliğini anlamamış gibiydi. "Senden başka becermek istediğim kimse yok."

Gözlerim açılırken kararmış kirpiklerim kaşlarımı gıdıkladı. "Ne kadar tatlı," dedim kuru bir sesle, karnım zıplarken bile. "Ama..." Dudaklarımı yaladım, boyalı olduklarını yine unuttum ve dut tadıyla kaşlarımı çattım. "Bu da bir o kadar samimi, değil mi? Başkasının kanını içmek." Soru gerçekte ve alaycı değildi. Okumuştum ve hep öyle olduğunu düşünmüştüm.

Yüz hatlarını bir kez daha okunamaz hale getiren kopukluk ve sessizliği göğsümün ve gözlerimin yanmasına neden oldu. Dönüp ağaçlara doğru yöneldim ve bu sefer beni durdurmadı.

Bu sıcak beni tanınmaz ve duygusal bir karmaşa haline getiriyordu.

Kral iki ateşli nefes içinde bana yetişti, adımları telaşsızdı ve ormanı kaplayan savaşçılar hedefimizi ortaya çıkarmak için ayrılıyordu.

Sırtımın alt kısmındaki el daha çok bir damga gibi hissettirdi. Bir mülk üzerinde hak iddia etmek gibi. Açıklığın kuzey kenarındaki ahşap podyumun üzerindeki tahta doğru yönlendirici bir dokunuş bile yoktu. Onun ötesinde, esintide dalgalanan bir

Kraliyet nişanının büyük, koyu mavi goblenini; arkasında pırıl pırıl beyaz bir kar tanesi olan kıpkırmızı bir karaca çiçeği.

Eğlence alçak bir uğultuya dönüşüp sessizleştğinde ve gözler ipliğe batan iğneler gibi üzerimize dikildiğinde derim kaşındı.

Bir davulun son vuruşları sağır edici sessizlikte yankılanırken, beni açık bir güç gösterisiyle tahta doğru geçirdi.

Bir kitapta okuyabileceğim hiçbir şeye benzemeyen bir taht.

Gece kadar karanlık olan eski ve kıvrımlı ahşap, buz sarkıtlarını andıran elmas ve safirlerle parıldıyordu. Dev sandalyenin arkası sivri kuleler halinde yükseliyor ve Florian'ın halkının önünde dururken başını aşıyordu.

Parlayan meşaleler ve alev alev yanan gözlerden oluşan sonsuz bir deniz.

Kral gergin bir çene ve omuzlarla hepsine baktı, sonra yerine oturdu.

Elim onun elinin içindeydi. Bunun ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum, çünkü nazikçe kucağına çekilene kadar bilmiyordum.

Bu kış krallığının yıllık kutlaması davulun şiddetli bir şekilde vurulmasıyla devam etti.

Krallarının beni nereye yerleştirdiğini görmek için bana bakan bu kadar çok insanın görüntüsünden sersemlemiş bir şekilde, sesle irkildim, gecikmeli olarak elbisemin bacağındaki boşluğu kapatmaya çalıştım ve başaramadım.

Florian belimi kavradı. Kalçalarım onunkilerin üzerine dökülene ve ereksiyonu kalçama bastırana kadar beni döndürdü. "Telaşlanmayı kes, tatlım."

"Yani yine evcil hayvan mıyım?" Gözlerim mavi, beyaz ve siyah renklerle bezenmiş insan kalabalığını tararken sordum. "Çok güzel."

Açıklığın karşı ucundaki satıcı arabalarından dumanlar yükseliyordu. Havada et, balık ve hatta şekerli tatlı bir şeyin kokusu dolaşıyordu.

Sert bir şekilde oturdum ve sadece varlığı bile kürsüye en yakın olanların tüm dikkatini üzerine erkeği görmezden gelmeye çalıştım. Gürültüye rağmen duyabileceklerinin acı verici bir şekilde farkında olarak, gergin dudaklarımın arasından fısıldadım, "Eğer kraliçe olacaksam, o zaman kendi tahtıma sahip olmam gerekmez mi?"

"O zaman sana nasıl dokunabilirim?" Hem ürperdim hem de kıldandım.

Parmakları kalçamdaki dantel çiçeğin arasından çıplak tenimin üzerinde boş boş dolaştı. "Benden hâlâ hoşnut değilsin."

"Ben değilim."

Kıçımı çimdikledi. Sıçradım ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

Görünüşe göre planı buydu - tüm dikkatimi çekmek. Benimkiyle buluştuğunda lacivert bakışlarında memnun bir kıvılcım parladı. Eli yavaşça sırtımın altından kalktı. Saçlarım parmaklarına dolandı, rahatsız olmamış gibi davranma çabalarımına rağmen tenim tutuştu.

Öne doğru eğilip yanağıma fısıldadı, "Folkyn'e geldiğinden beri beslenmedim ve kelebek?" Ağzımın kenarına doğru kabaca mırıldandığında sarsılmış bir nefes verdim: "Açlıktan ölüyorum."

Gözlerimin açılmasına engel olamadım.

Eli enseme uzandı, parmakları kıvrıldı ve hafifçe sıktı. "Seninle tartışmaya ve gözlerindeki erimiş öfke bakışına bayılısam da, şu anda sabrım bir yere kadar."

Bu keskin sözler daha önceki varsayımımın yanlış olduğunu kanıtladı.

Tam olarak ne demek istediğini anlatmasını istememe gerek yoktu. O da en az benim kadar, belki de benden daha fazla ihtiyaç içindeydi ve dikkatli olmazsam bunu düzeltmek zorunda kalacaktı.

Çözülmekte olan kalbim, daha önce söylediklerinin beni rahatsız etmesini engelleyemediği için kekeleydi ve sarktı. Elimde değildi. "Şehvet İni'nde buluştuğumuz süre boyunca beslendin." demekten kendimi alamadım.

Gözleri karardı.

Dişlerim dudağımı yakalayarak arkamı döndüm. Allığı umursayacak kadar yerim yoktu. Kırmızı bir sis görüşümü bulanıklaştırdı ve vücudumdaki her organı sıkılaştırdı. Kendime bunun önemli olmadığını ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım.

Yaptıklarından sonra, bunun kesinlikle bir önemi olmamalıydı. Ama bir nedenden dolayı, önemliydi.

Kucağından kalkarken Florian'ın eli benimkini tuttu. "Görünüşün iyiliği için sadece bir saat kalmamız gerekiyor. Sonra gidebiliriz."

Yüzüme bir gülümseme çizdim ve elimi çektim. "O zaman bu süreyi onlara ve senin varlığına tahammül etmek yerine şenliklerin tadını çıkararak geçirmek istiyorum."

Kaşlarını çatı, gözlerinde bir uyarı vardı ama kürsüden çimlere doğru iki adım atmama engel olmadı.

Belki de sabrımın sonuna geldiğimi biliyordu ve eğer kalırsam, yapmamamız gerektiği konusunda uyardığı şeyi yapmaya devam ederek olay çıkaracaktık - birimiz geri alamayacağımız bir şekilde patlayana kadar tartışacaktık.

Onu bu kadar seyircinin önünde küçük düşürme düşüncesi beni hem heyecanlandırdı hem de midemi bulandırdı. Muhtemelen sıcaklığa bağlı olarak uyanan o parçam, bu kadar çok kişinin önünde o sinsî ağzı talep etme fikrini çok sevdi.

Gerçi içimden bir ses bunu yapmanın sadece onun planlarına uyacağını ve beni ve babamın krallığını zayıf göstereceğini biliyordu.

Perilerin yoğun kalabalığına girdiğimde iki muhafız beni takip etti. Kokular üzerime çöktü ve başımın dönmesine neden oldu. Ayakları toynak gibi olan bir dişi neredeyse terlikle kaplı ayak parmaklarımı ezecekken, bunalmış bir halde bedenlere çarptım.

Yüz hatları hafif bir kürk tabakasıyla tozlanmış ve gözleri bir sığırınkine benziyor olabilirdi ama bana attığı keskin alaycı bakışı kaçırmadım. Ne de birlikte dans ettiği goblin kümesinden.

Artık savaşçıları göremiyordum ama bir yerlerden izlediklerini biliyordum. Gözlerim sürekli uzaklaştığım parıldayan tahta takıldı ve çok geçmeden kralın beni neden bıraktığını anladım.

Kızıl saçları ince omuzlarına dökülen bir kadın şimdi kürsünün yanında duruyordu.

Florian artık tahtta oturmuyordu.

Kadehlerinden şaraplar zıplayan dansçı kadınların arasından sıyrıldım ve adamın kızıl saçlı bir kadınla konuşmak için merdivenlerden indiğini gördüm. Ellerini önünde kavuşturmuştu ama gülümsemesi geniş ve parlaktı. Florian'ın sadece geniş sırtını ve ensesine bağladığı saçının tepesindeki tacı görebiliyordum ama yüzündeki ışıltıdan aileden olmadıklarını anlayabiliyordum.

Hellebore kralının yaşayan bir ailesi yoktu.

Eğer öyle olsaydı, burada bir periler tarlasında sersemlemiş bir şekilde duruyor olmazdım.

Hava almaya ihtiyacım vardı ve kralın, kraliyet tüneğini terk etmesi için çok aşına olduğu belli olan yaratığa bu kadar yakın durmasını engellemek için geri yürümekten kaçınmak için ağaç hattına doğru ilerledim.

Tahmin edildiği gibi, muhafızlar takip etmişti.

Hafif kaslı, delici kahverengi gözlü bir erkek yanına yaklaştığımda sırtıttı. "Biraz rahatsız görünüyorsunuz, Prenses."

Yanıdaki kadın dirseğiyle onun koluna vurdu. Sanki Molkan'ın casusları her an ortaya çıkıp beni kaçırabilirmiş gibi bakışları şenlikte sabit kaldı. "Yapma, Fellan."

"Ne yapmayayım?" dedi, kadına sahte bir öfke ifadesi vererek. "Ben sadece prensese endişelenmemesini söyleyecektim, çünkü sevgili Nalia kralımızın tek daimi sevgilisi."

Hançerini belinden kapıp kasıklarına gömme isteğine boyun eğdiğimde sadece çılgılık atacaktı.

Şok olmuş ve öfkemin alevlenmesiyle biraz da midem bulanmıştı, gözlerimi kapattım ve bu korkunç sıcaklığın bir an önce bitmesi için gökyüzüne yalvardım. Bu şekilde hissetmeye ve davranmaya devam edemezdim.

Sahip olmama izin veremeyeceğim bir şeyin özlemini çekmeye devam edemezdim - özellikle de gerçekten ihtiyacım olan tek şey beni doğduğumda orta diyarlara gönderen babamı bulmakken.

Hiç değilse Molkan'ın beni Florian'ın gazabından korumaya çalıştığı artık açıktı. Affedilebilir bir kalp kırıklığı, keşke bu affı ona verme şansım olsaydı.

Florian'a ve onun uyandırdığı gereksiz duygulara ve arzulara ihtiyacım yoktu. Ve şu anda sadece Fellan'ın o sinir bozucu çenesini kapatmasına ihtiyacım vardı. "Sanırım on yıllardı. Değil mi Lorri?"

Lorri içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse hatırlamak istemiyorum."

"Hayır, ." Fellan devam etti. "Prenses neredeyse onunla birlikte yaşıyordu. Yine de farklı odalara inanırım, bu yüzden endişelenme."

Dişlerim birbirine değdi ve gıcırdadı.

"Ne kadar da eğleniyorlardı. Hatırladığım kadarıyla pek tek eşli değillerdi ama her çılgın buluşmada hep birlikteydiler." Sonra güldü. "Bir keresinde bir arkadaşımın yanına gitmiştim. Her yerde dişiler var, demişti. Sonsuz büyülmüş bir meme, am ve göt denizi."

Lorri belli ki başka bir kışkırtıcı söz duymak istemediğine karar vermişti. Kralına doğru yürürken onu takip etmek istedim.

Kendi iyiliğim için fazla meraklı ve görünüşe göre mazoşist olduğum için kaldım. Ondan biraz daha fazla nefret etmenin işe yarayacağını düşündüm.

"Keşke ben de görseydim, tabii ki." Fellan dudak büktü ve çok yaklaştı. "Eğer yabancı kız kardeşi ve kalbi kırık babası ölmeseydi, bahse girerim hâlâ devam ediyor olurlardı."

Hiçbir şey söylemedim, fırsat verilmedi.

Fellan kederli bir iç çekiş taklidi yaptı, eli yanındaki kılıcın kabzasında sıkılaştı. "Onu iyi ve gerçekten değiştirdi. Ama endişelenme." Bana sertçe dirsek attı ve ben de bir elimi bıçağımın üzerine koyma dürtüsünü görmezden geldim.

Sinsi gaddarlığı ve sözleri nefesimi keserken kaburgalarımı kırdı. "Görünüşe göre tatlı bir ikinci şansın eşiğinde olabilirler."

Sonunda uzaklaştığımda boğuk kahkahası beni takip etti.

O kadar öfkeliydim ki, iç organlarımin yerini alan düğümler yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki, kendimi giderek büyüyen kalabalığın içine attım. Bedenler ezildi ve itişip kakışırken, bu kez kafama gelen bir dirsek darbesinden daha kaçınmak için eğildim.

Elim çalındı.

Ben tepki veremedem, çivit rengi gözleri olan tuhaf bir erkek beni kendine çekti. Şeytani bir şekilde sırttı, sonra dönerek beni boğucu sürünün derinliklerine doğru döndürdü.

Benimle dans ettiğini fark etmem bir anımı aldı. İlk defa bir apartman dairesindeki odamın dışında, gerçekten dans ediyordum.

Ve tek başıma değil.

Ancak başka bir erkek elimi tuttuğunda şaşkın gülümsemem kayboldu ve endişe ayaklarımı yavaşlattı. Beni göğsüne doğru çekip saçlarımı içine çekerken gözleri yakıcı bir gök mavisıyla parlıyordu. "Sıcak onu ele geçirdi," dedi, kelimeler neredeyse inliyordu.

Beni ilk çalan erkek göğsünü sırtıma bastırdı. "Bu konuda yardım mı istiyorsunuz, Prenses?"

"Hayır," dedim, sıkıca gülümseyerek ve onlardan uzaklaşmaya çalışarak. Ama çok kaslıydılar, görülemeyecek kadar uzunlardı ve beni ikna etmekte çok ısrarlıydılar.

"Bunu daha önce de yaptık."

"Henüz ondan bir eş de bulamadık," dedi yenisi kulağımdaki saçlarımın üzerinden. "Yani hiçbir kuralı ihlal etmiyoruz."

"Kim bilir..." Diğer erkeğin elleri kalçalarımı sıktı. "Belki de sevgili Mythayla'mız senin bizim eşimiz olmana karar verir."

Onlara ne kendileriyle ne de tanrıçanın sakladıklarıyla ilgilenmediğimi söyleyemeden, başka bir erkek bize katıldı. "Cesurca," dedi, bir kadeh şarabı geri savururken kara gözleri parlıyordu. "Kralın oyuncağına dokunmak."

"O meşgul." Çivit gözlü erkek belimi sahiplenici bir şekilde sıktı. "Kontrol ettik."

Beni açıkça süzen yeni gelen başımın üzerinden baktı ve sırtışı yayıldı. "Bu ikisiyle tarih her zaman tekerrür eder."

Kıskançlık, o sinsi zehir, nefesimi çaldı ve damarlarımı yaktı.

Erkekler yüzümdeki ifadeye güldüler. Yeni gelen fırsattan istifade elimi tuttu ve beni kendi etrafında döndürdü. "Zaten bizimle olman daha iyi, Prenses."

Eller aynı anda her yerde gibiydi; kalçalarımın, kollarımın, avuçlarımın üzerinde geziniyor, hatta kalçalarımı ve kıcıımı okşuyorlardı. Sert kasıklar beni tutup aralarında döndürürken üzerime bastırıyorlardı.

Ciğerlerim sıkıştı, baş dönmesi felç etti.

Ateş ışığı, kemanlar ve davullar düşüncelerimi karıştıran ve ayaklarımı dengesizleştiren bir şarkı fırtınasına dönüştü. Ama erkekler düşmeme izin vermedi. Vermediler, yardım için çığlık atmaktan kaçınmamın tek nedeni de buydu. Bunun yerine, aralarında bir boşluk açılana kadar eşlik ettim.

İçine daldım, dünya o kadar çok eğildi ki neredeyse düşüyordum.

Uzattığım avuçlarım çimenlerle buluşmadan hemen önce bir el üst kolumu yakaladı, sonra kaçtığım erkeklerin huysuz havlamaları kaybolana kadar çekti.

Sırtımı sert bir yüzeye dayadım, ellerim arkama uzandı ve bir ağacın kabuğunu hissettim. Karanlıkla birlikte bulanıklaşan buzdan çelenkleri zar zor görebilsem de panik azaldı. Elleyen ellerin ve sıcak bedenlerin baskısından uzakta, ağaç hizasına ulaşmıştım.

Sonra pelerinli bir erkeğin kokusu içeri sızdı. Telaşlı bir fısıltı girdi

Kul

ak. Beni tutan eller beni serbest bıraktı.

Tökezledim, nefes almak için hızla ağaca yaslandım-

Görmediğim bir yabancı tarafından kulağıma bastırılan kelimeleri özömsüyordum.

Eğer eve gitmek istiyorsanız, Ashen Sokağı'ndaki şehir çiçekçisine giden bir yol bulun.

Başımı salladım, ağacı tutup etrafında dönerken görüşüm hâlâ bulanıktı. Ayrıldığım zalim periler grubunu aradım, hangisinin bana fısıldadığını tahmin etmeye çalıştım ama her kimse onlarla birlikte olmadığını biliyordum.

Gözlerim onun yerine Florian'ın öfkeli bakışlarını buldu.

Aramızdaki mesafeye rağmen yüz hatlarını sıkılaştıran öfkeyi görebiliyordum; bu öfke tüm bedenini kaskatı kesmişti.

Podyumun altında duruyordu. Tek başına.

Muhafızlar bana yaklaştı, Fellan neyse ki aralarında değildi.

Yutkundum ve dans eden bedenlere dönüp baktım ama benimle oynayan erkekler ortalıkta görünmüyordu.

Çok uzağa gitmiş baş belası bir hayvan gibi yakalanmayı beklemedim. Muhafızlarla yarı yolda karşılaştım. Yanlarından geçerken şok olmuş gibi görünüyorlardı, sonra beni Florian'a kadar takip ettiler.

Yaklaşır yaklaşmaz kral ellerimi ve malikânedeki odalarımı ışınladık.

Yolculuktan sonra kendime gelmem için bana zaman verilmedi. Florian beni bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

Cisimlenmenin verdiği şaşkınlıkla ayaklarımın üzerinde sabit durabilmek için karyolanın direğine tutundum. "Kızgınsın," diye aptalca mırıldandım, sanki o gitmeden önce bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Güldü, sesi soğuk ve düşmancaydı. "Kızgınlık bunu anlatmaya yetmez, *Prences*."

"Ben-" demek istemedim.

"Tüm varlığım boyunca hiç bu kadar canı hissetmemiştim." Oh.

Kahretsin.

Suçluluk ve kıskançlık birbirine karıştı ve tüm içgüdülerim hiç konuşmamanın daha güvenli olacağını haykırırken ağzımın tekrar açılmasına neden oldu. "Seni gördüm," diye fısıldadım. "Onunla birlikte."

Sustu ama sadece bir anlığına. Kapıyı açtı ve salona girdi.

"Florian, bekle." Takip ettim. "Lütfen, seninle konuşmak istiyorum."

Geri döndü ve beni yatağımın odasına geri götürürken, içinden taşan öfke beni hafif bir terle ıslattı.

Bedenim titredi. Bakışlarında, yüz hatlarında ve sinsi adımlarında bildiğim hiçbir şey yoktu.

Önümde bir yabancı belirdi; bir zamanlar ruhunun yaşadığı yerde nefret olan bir erkek. Gözlerinden kan akıyordu, hava o kadar soğudu ki içeriye kar yağmasından korktum.

O artık Florian değildi.

O artık başka bir krallığı taş taş üstünde bırakmayacak kadar acımasız bir kraldı.

"Kötü hayvanlar istediklerini elde edemezler." Elini boğazıma doladığında sonraki nefesim boğazıma oturdu. Nabzım parmaklarını yumruklarken

"Benim iznim olmadan bu odalardan , pişmanlığın ne demek olduğunu öğrenirsin."

Gözleri benimkilere dikilmiş, onları neredeyse siyah yapan bir karanlıkla dönüyordu. Gözlerimi yaşartan bir andan sonra serbest bırakıldım.

Kapı çarptı, kar taneleri yerde eridi.

OceanofPDF.com

SEVENTEEN

Uyku beni sabahın erken saatlerine kadar yatak odamda volta atmama neden olan korku ve belirsizlikten uzaklaştırmayı reddetti.

Ve sonunda , Florian hâlâ odasına dönmemişti.

Buzla kaplı pencerelerden içeri sızan şafağın ilk ışıklarıyla uyandım ve kafatasımla uzuvlarımda şiddetli bir ağrı hissettim. Bunu benim için yatıştıracak bir kral yoktu, bu yüzden yatağın ucunda uyuyakaldığım yerden sürünerek kalktım ve bir banyo yaptım.

Enerjim olsa bile giyinmek için bir nedenim olmadığı için tercih ettiğim bornozumu giydim ve kahvaltının teslim edilip edilmeyeceğini merak ettim.

Snow dışarı çıkmak için mızızlanırken ben ıslak saçlarımı taradım.

Kapı kilitli değildi. Yine de açmakta tereddüt ettim, kurt yavrusunun dışarıda bir yol bulmasına izin verdiğim için Florian'ın gazabına uğrayacağımdan endişelendim.

Kar tahtayı tırmaladı. Pes ettim ve onu dışarı çıkardım, alt kattaki malikânenin çıkışına ulaştığında birinin de aynısını yapacağını umuyordum.

Ağrılar ateşi andıran bir şeye dönüşmüştü. Hiç ateşim . Fae'ler insanlar gibi hastalığa . Ama Rolina yatağa düştüğünde ona o kadar sık bakmışım ki belirtileri biliyordum.

Banyo odasındaki sürahide kalan suyu içtim, taş lavaboya yaslanırken ellerim titriyordu. Gözlerim bulanıktı, yanaklarım çok belirgindi ve dokunduğumda geçmeyen bir kızarıklıkla renklenmişti.

Yanımdaki devasa banyo küvetine baktım, henüz boşaltmadığım suya tekrar girmeyi arzuluyordum.

Kapı çalındı.

Odamın kapısı açıldığında banyo odasından çıktım.

Olin asık suratıyla, cüppeme sarılmama neden olan bir ses tonuyla, "Kral alt kattaki misafir odasında bulunmanızı istiyor," dedi. Kaşlarını çattı.

hareket etmediğimde. "Derhal."

Yutkundum ve başımı salladım.

Merdivenlerin tepesinde, Olin arkamdan sessizce, "Onu test etme," dediğinde döndüm. Onu daha önce sadece bir kez böyle gördüm." Gözleri dalgın görünüyordu ve o zaman olanları hatırladığını biliyordum. "Bu sefer farklı. O..." Başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Çok dikkatli ol."

Her ne kadar endişe verici olsa da, bu muhtemelen kâhyanın bana karşı en nazik davranışydı. Tekrar başımı salladım, uyarı ve öldürüldüğümü görmek istemediğine dair işaret için minnettarım.

İçimden bir ses Florian'ın bana zarar vermeyeceğini söylese bile
Be

n. En azından Rolina'nın yaptığı şekilde değil.

Bu, yoluma devam ederken kalbimin göğsümde çarpmasına engel olmadı. merdivenlerden aşağı, misafir odasına indim. Açık kapıdan içeri girdiğimde üç perinin bileklerinden tavandaki ahşap bir kirişe bağlanmış olduğunu gördüm.

Şişmiş ve kanlı yüzleri onları neredeyse tanınmaz hale getirmişti.
Gerçi beni bu kadar dehşete düşüren bu değildi.

Buz hepsini kaplamıştı. Ayak parmaklarından ağızlarına kadar onları koza gibi sarmıştı.

Yine de kim olduklarını biliyordum.

Korkularının ezici kokusu, Don Festivali'nde bana eziyet eden ve bolca dokunan erkeklerin kokusuyla eşleşiyordu.

Dehşet, yavaş yavaş geri dönen kalp atışlarımı ağırlaştırdı.

Florian karla kaplı pencerenin yanındaki koltuğa oturdu.

İlk bakışta soğukkanlılığın tanımını gibiydi.

Ama gömleği yoktu, parmak eklemleri kanlı ve kesikti. Dizinin üzerinde duran ayağı zıpladı. Dirseği deri kolçağa saplanmıştı. Başparmağı alt dudağının üzerinde kayıyor, mavi gözleri avladığı avına sabitleniyordu.

Arkamdaki kapılar gıcırdadı.

Omzumun üzerinden Olin'e baktım. Bana hafifçe başını sallayarak kapıları kendine doğru çekti, sonra da beni, öfkesi ikinci bir koku gibi kendisinden sızan kralla birlikte odanın içine hapsetti.

Takıntı haline getirdiğim topraksı karamel kokusu keskinleşmişti. Daha baş döndürücüydü ama duyuları artıran asidik bir aroma ile renklenmişti.

Öfke, kar fırtınası sırasında dışarıda durmaya benzeyen kavurucu soğuk bir enerjidir.

Birçok botundan hiçbirini ayaklarını süslemiyordu. Ayakları çıplaktı ve ona ait olmadığını bildiğim kan lekeleri vardı. Saçları, sanki ellerini sürekli saçlarının arasında gezdirmiş gibi karmakarışıktı.

İşte o zaman, pervasızca oynadığım bu erkeğin tüm büyüklüğü o kadar keskin pençelerle ruhuma battı ki, bir sonraki nefesimi bulmakta zorlandım. Fae kralı formuna bürünmüş bir fırtınaydı, göğsünün her inip kalkışında enerjisi çatırdıyordu.

Rafine bekçim ve işkencecim gitmişti. Onun yerinde yaldızlı kafesinden kurtulmuş bir canavar vardı.

Erkeklerden biri inledi.

Florian'ın avucundan buzdan bir hançer fırladı ve yanağına saplandı.

Kıpırdandı ama sadece biraz daha inledi.

İrkilerek bir adım daha yaklaştığımda her bir erkeğin ağzının mühürlenmiş olduğunu gördüm. Vücutlarını kaplayan buz, burun deliklerinin altında durmuş, dehşetlerini anlatmanın tek yolu olarak gözlerini bırakmıştı.

"Sana kim dokundu?" Soru yumuşak olsa da, uyarı niteliğindeydi.

Erkeklere bakmaya devam ettim ama hiçbirini beni tanımaya cesaret edemedi. Sanki üzerime düşeceklerinden ve daha fazla cezalandırılacaklarından korkuyorlarmış gibi gözleri tavanda kaldı.

"Tullia," diye kırıptı Florian.

Gerçek ismimi kullanmam beni sarstı. Krala baktım.

Gözleri erkeklerin üzerindeydi. Yine de aldığım her nefesin farkında olduğunu biliyordum.

Başımı salladım, Florian'a yaklaşıp onu rahatlatmak, bu her neyse sona erdirmeye çalışmak istiyordum ama enerjisi uyarmak için alevlendiğinde buna cesaret edemedim. "Hepsi yaptı, ama sadece dalga geçiyorlardı," dedim, kelimelerim ve dilim kalındı. "Sadece dans ediyorlardı."

"Sadece dans ediyorum," dedi Florian, sandalyeden kalkarken dudakları sinir bozucu ve kör edici bir gülümsemeye dönüştü.

Sendeleyerek geri çekildim ama "Evet" diye mırıldandım.

Florian yavaşça erkeklerin önünde volta attı ve ikisi gözlerini sıkarak kapattı. Diğerleri tavana bakmaya devam etti.

Ağır saniyeler geçtikçe Florian'ın ikna edilebilecek kadar sakinleşip sakinleşmediğini merak ettim. Bir adım daha yaklaştım, sonra volta atmayı bırakıp elini ortadaki erkeğin donmuş koluna dolayınca sustum.

Florian çektikçe boğuk çığlıklar ağzını kapatan buzun ardına hapsoluyor, gözlerindeki kan damarları patlıyordu.

Kan, taş zeminin üzerine kırmızı ve sonsuz bir şekilde püskürdü.

Sıcak bir kan gölünün içinde eriyen kopmuş kola baktım. "Florian," diye hırıldadım, elimi ağzıma kapattım. "*Neden?*"

Onun iyi bir erkek olmadığını biliyordum. Biliyordum ama yine de böyle bir şey yapabileceğini hayal etmemiştim.

"Sana dokundular," dedi ve çok basit bir şekilde, bir sonrakinin önünde dururken bilincini kaybetmiş olan erkeğe bakarken. "*Ellediler seni.*" O kadar karanlık ve vahşi gözlerle bana döndü ki nefes almayı bıraktım. Parmağını göğsüne götürdü. "Benim hazinem. Benim yarattığım." Döndü ve arkasındaki erkeğin bacağını tekmeleyerek kükre, "*Benim lanet olası.*"

Daha fazla kan yağdı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Kesik bacağa gözlerimi kırıştırdım, oda dönüp dururken kusacağımdan korktum ve midem bulandı.

Florian önümde çömeldi ve çenemi korkunç derecede nazik bir şekilde tutarak kaldırdı. "Seni ağaçların arasına kim götürdü?"

"Hiç kimse," diye mırıldandım.

Yalan söyleme cüretim karşısında gözleri parladı, kırılmış her kelimeyi zehir kapladı. "Seni o lanet ağaçlara kim götürdü Tullia?"

Gözlerim kapandı.

Bir şeyler söylemeliydim ama elimde sadece eve dönmekle ilgili o fısıltılı sözler varken ona her şeyi vermeyi reddettim.

Ashen Sokağı'ndaki şehir çiçekçisine giden yolu bulun.

Hırladı ve ben de gözlerimi açtım. "Bu erkeklerden biri değildi Florian, yemin ederim. Biri onlardan kaçmama yardım etti ve yönümü bulduğumda o her kimse ortadan kaybolmuştu."

Nemli gözlerime baktı, tanıdığım erkekten hiçbir iz görünmüyordu. Her santimetrekaresi temel içgüdülerine teslim olmuştu.

-Derisinin altında gizlenen avcıya.

Buna ben sebep oldum. Festival sırasında tahttan uzaklaşarak, dizginleyemediğim duygularımın ve arzularımın kurbanı olarak, tüm bunlara ben neden oldum.

Ve onu durdurmak için, onu geri getirmem gerekecekti.

Suçluluk duygusu keskin ve derin bir şekilde kesip nefesimi  alıyor, sonra da onu ağır bir nefesle benden uzakla tırıyordu.

Florian hırladı, "Sana inanmıyorum."

Bile ini kavramak için parmaklarımı a tı ımda parmaklarım titredi. Gerildi,  st duda ı kıvrıldı ama elini a zıma g t rd    de kral geri çekilmedi. Dudaklarımı kanlı avucuna bastırırken bakışlarını tuttum. "Hiç kimse bana senin dokundu un gibi dokunmadı."

Elini tutarken a zıma sabitlenmiş olan gözleri benimkilere kayd . Burun delikleri sanki bir yalanı kokluyormu  gibi hafifçe açıldı.

Bulunacak bir yalan yoktu.

"Florian, ihtiyacım var..." Gözlerim etrafımızı saran kan g l ne kayarken kelimelerim bo uk bir sese dönüştü ve içimdeki arzuyu görmezden gelmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Bunun yerine elini sıktım ve artık tek başıma mücadele edemedi im sıcaklığın  i ek a masına izin verdim.

Bakışları yavaşça bornozumun üzerinde gezindi, değerlendirici ve so uktu, yine de onun değerlendirmesi altında daha da ısındım. "Sıcaklık." Başını e di. "O kadar güçlü ki, bana ne kadar ihtiyacın olduğunu bildiğim için yanında uyuyamıyorum." Kırpı mayan gözleri benimkilerle bulu tu. "Bana ihtiyacın var, değil mi?"

Başımı salladım, hâlâ elini yana ımda tutuyordum.

Ba parma ı oradaki kızarmış teni okşadı, kızarıklılı ın geçmediğini fark edince gözleri kısıldı. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle Tullia."

Hiç tereddüt etmedim. Odayı kaplayan kan ve dehşet bile sonunda fısıldamam  engelleyemedi: "Sana ihtiyacım var Florian. Şimdi."

Aksine, böylesine korkunç bir sahiplenme duygusu beni daha da çaresiz hale getirmişti.

Yaptıklarına verdiğim tepkinin utancı, suçluluk duygusunu ve hastalığı da beraberinde götürerek kayboldu. Yaptığı şey için, bunu neden yaptığını anladığım için...

Titredim ve içimdeki dinmek bilmeyen ağrı daha önce hiç olmadığı kadar  iddetlendi.

Florian elbette fark etti ve küfretti.

Beni yerden kaldırdı. Beni salondan merdivenlere taşırken kollarım ve bacaklarım omuzlarına ve beline dolandı. Tela sız adımları ve popomun ve ensem altındaki koruyucu tutu u bunu anlatıyordu.

Bana sahip olacaktı ve onu durdurmak imkansızdı. Geri d n    yok.

Neyse ki ben istemedim.

Bu eziyeti, ardından gelecek sayısız sonuca rağmen, ilk ve son kez sona erdirmek istiyordum - günlerdir tutunduğum mantık. Şu anda bunların hiçbirisi yok gibiydi. Ondan ve bornozumu yakan vücudunun baskısından başka hiçbir şey yoktu, boynunu derin derin içime çekerken kokusu uzuvlarımı yakıyor ve eritiyordu.

Boğazından gürültülü bir ses yükseldi.

Onu öptüm, dudaklarımı üzerine koydum, içimdeki erimiş sıcaklık sabırsızlıkla dans ediyordu. Bana daha sıkı sarıldı ve odalarının kapıları kapanır kapanmaz kulağıma, "Artık benden kaçmak yok," diye uyardı.

"İstemiyorum"

Karanlık bir tüylerimi diken diken etti. Garip çatırtılar duyuldu.

Yatağa doğru götürülürken başımı kaldırdığımda kapıların üzerinde buzun sürünerek onları kapattığını gördüm. Balkon kapılarında daha fazlası sürünüyordu.

"Çığlıklarını benden başka kimsenin duymasına izin yok, tatlım."

Sonra ayağa kalktım, Florian bornozumu yırtıp açarken bacaklarım sallanıyordu. İnledi ve beni geriye, yatağa doğru itti. "Bacaklarını aç," diye emrederken avizedeki mumlara göz kırptım.

Dalga geçme havasında olmadığını tahmin ettim.

Pantolonunu çıkarırken bana söyleneni yaptım, bakışları kalçalarımın arasına saplanmıştı. Kıllarla kaplı ağzını ovuşturarak kabaca küfretti. Onun her şeyini görünce benimkiler de kurudu, gözlerim önce nerede ziyafet çekeceğine karar veremedi.

Karar verme şansım olmadı.

Kral yatağa tırmandığında kaslarım her yerde sıkıştı, bacaklarım dizlerimin üstünden kavrandı.

Tutuşu morartıcıydı ama içimi ağzına götürüp dudaklarına ve burnuna sürttüğünde acıyı unuttum. İnledi, sonra beni yaladı ve içimde uzun zamandır açlık çeken o çaresiz varlık, dilinin sadece beşinci durgun hareketinde parçalandı.

Bana karşı onaylarcasına mırıldanırken inledim.

Sonra titreyen bacaklarımı indirdi ama öne doğru eğilip arkasına sardı. Aleti girişime bastırdı. Başka hiçbir uyarıda bulunmadı, kitaplarda okuduklarım gibi yumuşak güvenceler vermedi. Şu anda acizdi. Muhtemelen her zaman.

Yavaş ama kararlı bir hamleyle bedenime girdi. Sırtım kamburlaştı. Kaslarım tutuldu.

Vücudum reddederek sarsıldı ve çığlık attı.

Ama Florian kalçalarımı yakaladı ve beni sabit tuttu, acı dalgaları ateş gibi yayılırken aleti içimdeydi. Nefessiz ve kapana kısılmış bir halde, ses çıkarmadan inliyordum.

Gözlerimi açtığımda kralın bakışlarının açık bir zevkle üzerimde gezindiğini gördüm. "Tatlı yaratık, seni incitiyor muyum?"

Öyle olduğunu biliyordu. "Evet" diyerek onu daha da memnun ettim.

"Güzel." Bakışları birleştiğimiz yere düştü, acı uzuvlarımı kilitledi. "Artık kırıldın, kelebek," dedi, bedenimden yavaşça uca doğru çekilirken hâlâ bakıyordu. Gülümsemesi vahşi bir tatmindi. "Kanınız sikimi işaretliyor."

İçime geri itti ve bir çığlık boğazımı tırmaladı.

Gırtlaktan gelen bir inilti dev gövdesini titretirken boynu kıvrıldı, kasları kasıldı. Sonra kalçalarım serbest kaldı ve üzerimde belirdi.

Dirseği yüzümün yanındaki yatağa girdi. Eli ağzımı kapatırken bileği yanağıma bastırdı. Diğer ellerimi yakaladı ve başımın üzerinde tuttu. Tekrar geri çekildi, sonra sert bir hamleyle içime girdi, kalçaları gıcırdıyordu.

Boğulmuş çığlıklarımın sesini bastırarak inledi.

Başını yanıma eğdi, alçak sesle ve gıcırdayarak söylediği her söz kulağımı ısıtıyordu. "Benim meydan okuyan, cüretkâr yaratığım. Ne yaptığına bir bak."

Ayaklarım pürüzsüz kığına gömülürken kalçalarım titriyordu. Vücudum, hem sikinin yakıcılığından kurtulmak hem de daha fazla sürtünme için onunkine doğru kıvrıldı. Dışarı kaydı ve kavurucu acıya karşı gerilmeme rağmen, içime geri battığında farklı bir sıcaklık rahatlatma sağladı.

"Gurur duyuyor musun?" Dişleri ısırarak nabzımı yaladı. "Bana saygısızlık etmek ve eziyet etmek seni iyi hissettiriyor mu?" Isırdığı deriyi öptü ve gürledi, "Küçük pençelerini göğsümde gezdirip aklımı kaçırmamı izlemek?"

Kalbim sıkışmıştı. Başımı salladım, konuşmaya çalıştım -ellerimi serbest bırakmaya çalıştım- ama başaramadım.

"Sanırım öyle." Yavaşça yaptığı hamleler daha da hızlandı, daha da morartıcı bir güç kazandı. "Şimdi seninle ne yapacağım, Prenses? Görünüşe göre sadece beni test etmek için yaratılmışsın." Bir inilti daha. "Ve beni almak için." Sözleriyle dişleri derimi deldi. "Ama sadece beni."

Bir kez daha ona karşı direndim ama köpek dişlerinin açtığı yaraları emdiğinde acı azaldı.

Alarm, bulanık zihnimi dürttü.

Benden besleniyordu.

Acının her zerresi bir uçurumdan itilen su gibi akıp gitmeye başladığında, geldiği gibi hızla gitti.

Çok hızlı ve uyuşturucu bir sıcaklık kafa derimden ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Sonsuza dek üşüdükten sonra güneşin altında durmaya benziyordu. Titredim ve inledim. Bacaklarım beline dolandı ve boğazıma daha iyi erişebilmesi için başımı eğdim.

Florian mırıldanarak, "Aferin küçük hayvan," dedi ve boynumu yaladı. "Bu odalardan çıktığımız zaman, benim sana aç olduğum kadar sen de bana aç olacaksın. Ve kelebek..." Homurdanarak kalçalarını çevirdi. "Günlerce buradan ayrılmayacağız."

Sıcaklığını benden alıp ayağa kalktığı anda nefesim kesildi.

Aletinden çekildim, kapüşonlu gözleri yavaşça bedenimi terk edişini izliyordu. Gözlerini gök mavisi bir parıltı kaplarken göğsü bir, iki kez ağır ağır inip kalktı. Sonra başını eğdi, aynı anda bacaklarımı dizlerimin arkasından kaldırarak merkezime ulaşmasına yardım etti.

"Florian..." Onu kan konusunda uyarmak üzereydim.

Ama tabii ki istediği kan olduğunda bu gereksiz olurdu.

Dili düzleştirdi ve daldı, kırık bekaretimin her damlasını arıyordu. Neredeyse anında ve şiddetle orgazm oldum, acı alevlendi ve dili tarafından yatıştırıldı. Klitorisimi öptü, sonra emdi ve kapatmaya çalıştığımda kalçalarımı açık kalmaya zorladı.

Bu çok fazlaydı.

Ve neredeyse yeterli değil.

Kıçım yatakla tekrar buluşur buluşmaz sikini içime soktu. "Çok şişmişsin, kelebek." Başım kollarının arasında kafeslenmişti, kanlı dudakları çenemin üzerinde geziniyor ve "İpeği sıkıyorum." diyordu.

Ellerimin serbest olduğunu hatırlayarak, o içime girip çıkarken başını kavradım ve dişlerini tekrar boynuma geçirmek istedim. Ben onu orada tutarken o da bunu hissetti ve kıkırdadı, sesi ilkel ve gırtlaktan geliyordu.

Köpek dişlerinin keskin delinmesi uzuvlarımı hareketsiz bıraktı, ama emdiğinde, bir kez daha o doğaüstü mutluluğu yaşadım.

Kalçalarının hareketiyle kıvılcımlanan zevkle eşleşen bir mutluluk.

"Sikime gel Tullia," diye emretti ve yatağa doğru damladığını hissettiğim kanı yaladı. İnledi, dili köprücük kemiğine daldı ve beni daha sert sikmeye başladı.

Parmaklarım saçlarını sıktı ve kalçalarım titredi.

Ben onun etrafında kasılırken o ayağa kalktı.

"Siktir."

İnledim ve itişlerini karşıladım.

Sırtım dikleşip gözlerim kapandığında boğazımı sıktı. Ağzımın kenarına sertçe "Gözlerini benden ayırma" dedi.

Damarlarımda dolaşan coşkuyu uzatmak ve her nefesimi kesmek için nereye vuracağını öğrenerek hamlelerini keskinleştirdi. Gözleri hâlâ parlıyordu, dudakları ayrılmıştı. Eli boynuma doğru kaydı, başparmağı alt dudağıma süründü.

Dişlerimle yakaladım ve emdim.

Gözleri parladı. Kıpırdamadan durdu, sonra başı geriye düşmeden önce içime üç kez vurdu. Omuzları ve boğazı damarlar ve kaslarla kordonlaştı, içimde hayvansı bir sesle serbest kalırken tüm vücudu titriyordu.

O anda, sonuçlarından yine korktum, ama farklı bir nedenden dolayı. Başparmağı ağzımı terk ederken ve bakışlarımız kilitlenirken, ondan kurtulsam bile asla ondan kurtulamayacağımı biliyordum.

Florian'ın göğsü bir başka şiddetli küfürle inip kalktı.

Sonra üzerime düştü ve ağzını benimkine bastırdı, sert ve kısacık.

Burnu yanağımyı sıyırdı, dudakları çenemden göğsüme doğru sürüklendi.

Saçlarını geri alarak tavana baktım ve dudaklarımdaki kendi kanımı yaladım.

Göğüs ucumu emerken ve kalçalarını döndürürken, vücudunun titremeleri yumuşarken panik ve yoğunlaşan arzu hafif bir ter içinde tenimi kırdı. "Daha kötü hissediyorum," diye düşündüm yüksek sesle, korku tekrar muhtaç kemiklerime girdi.

Ağzı göğsümden ıslak bir patlamayla ayrıldı ve çok fazla aşık olduğum kral geri dönmeye başladı.

Bana sıırttı, ama daha yumuşaktı, kapüşonlu gözleri de, "Biliyorum," dedi. Sonra üzerimden yuvarlandı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çok, kelebek."

EIGHTEEN

Görünüşe göre, yeterince hızlı hareket etmedim.

Beni kaldırıp yatağa bıraktı ve yüzüme vurduğunda inledim.

Göt.

Onu kavradı, o kadar sıkı sıkıyordu ki kesinlikle moraracaktım. İnledim. Kendi dişleri etimi ısırduğunda sıkılmış dişlerimin arasından geçirdim, sonra parmağı üzerimde yarattığı karmaşanın içinden geçtiğinde titredim.

Arkamda ayağa kalktı ve bir eliyle dizlerimi daha da açtı. Bir eli kavisli sırtımda , tüylerim diken diken oldu ve mırıltılı bir ses çıktı. Saçlarımı toplayıp yumruğunun etrafına diğer eliyle klitorisimin etrafında yavaşça dolaştı. "Kaburgalarındaki çürüğü kim yaptı?"

Daha hızlı bastırması için ona duyduğum ihtiyaç o kadar şiddetli bir şekilde alevlendi ki, bana dokunmayı bırakıp cevap vermemi beklediğinde neredeyse canım acıyordu.

Cesetler muhtemelen hâlâ iki kat aşağıdaki salonda asılı dururken, Fellan benden nefret etse de içimden muhafızı teslim etmek gelmiyordu. Florian'ın benimle dans eden ve bana fazla dokunmaya cüret eden erkeklere neler yaptığını gördükten sonra, beni kasten yaralayan birine neler yapabileceğini hayal bile edemezdim.

Çok gerçek olan sahte bir hayal kırıklığıyla inledim. "Bilmiyorum. Festivalde çok sayıda insan vardı."

Bu cevaptan hoşlanmamıştı. Ama alacağı tek cevap buydu.

Gözlerim derin deniz mavisiyle buluşana kadar başım saçlarımdan geriye çekildi. "Hak etmeyi koruma."

"Bana dokunmana ihtiyacım var," diye içtenlikle yalvardım.

Gözünün seğirmesiyle rahatladı ama saçlarımı sıkıca tutmaya devam etti. "Nereye?" Cevap vermeyince çekiştirmeye başladı. "Küçük güzel amcığına mı?"

Kelime özgürce inledi. "Evet."

Kıkırdaması viski ve buz gibiydi. "Bir yaratığı kirletmekten hiç bu kadar zevk almamıştım."

Kıskançlık göğsümü sıkıştırdı. O kadar çok geçmişi paylaştığı kadını hatırlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Kimdi o?" Nefes nefese kaldım.

Kral kıpırdamadan durdu ve kemerli sırtımın üzerinde belirirken bakışlarım tekrar onunkilerle buluşana kadar çekiştirdi. "Kim?"

"Konuştuğunuz kadın."

Gözleri önce kısıldı, sonra parladı. Kaba bir kıkırdama bu sızının yanığa dönüşmesine neden oldu. "Anlıyorum."

"Bu benim soruma cevap değil."

Parmağı önce açıklığıma, sonra içime kaydı. Beni hassasiyetle okşarken gözlerim dalgalandı, ayak parmaklarım parmakla birlikte kıvrıldı. "Burada seninle olduğumu ve ihtiyaçlarımızı gidermem gerektiğini." "Endişelenmen gereken biri değil." demeden önce kasıtlı bir duraksama oldu.

"Onun senin için kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Ve seni horozumla tekrar germeden önce elimi ıslatmanı istiyorum."

Yaklaşan orgazmla savaşıarak titredim.

Florian klitorisimi okşadı ve kalçalarım titredi. "O zaman öyleydi ve çok uzun zamandır ilgilendiğim tek şey şimdi." Dişlerini gıcırdatarak söylediği bu sözler kafamı karıştırdı ama bana başka bir şey söylemeyeceği konusunda da beni uyardı.

Ağzını yanağımda gezdirmek için üzerime eğildi. "Gel." Parmağını içime sokup çıkardı, parmak buz gibi olmuştu.

İrkildim, kızarmış tenim kontrasta bayıldı ve teslim oldum. Sihirle kaplı dokunuşu beni çok ihtiyacım olan serbest kalmaya ikna ederken her yerim titredi.

Dudakları övgüleriyle yanağımı okşadı. "Mükemmel yaratık."

Buzlu parmağı geri çekildi ama ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmaya çabalarken arkamdan bana çarparken eli saçlarımda kaldı. Tenim zevkle uğuladı ve nefeslerim beni sert ve hızlı bir şekilde terk etti, çünkü onun istilacı horozunun etrafında sıkıldım.

"Siktir" diye inledi, derine inerken ve bana uyum sağlamam için bir an verirken.

Ama sadece bir anlığına. Şaha kalktı ve geri çekildi. Bir kez, iki kez ve üçüncüsünde durdu. "Hâlâ kıskanıyorsun," dedi bir elini kıkımın yanağında gezdirerek. Cevap vermeyince tokatladı. "Cevap ver bana."

"Evet," diye .

Güldü, kanımı donduran ve olgunlaştıran ölümcül bir şarkıydı bu. "Ve dün gece beni Nalia'yla konuşurken gördüğünde daha da kıskandın."

Onun adını duymak bile beni öfkeliendirdi. Buna cevap vermeme gerek yoktu ve beni nasıl cezalandıracağını görmek istediğim için cevap vermedim.

Sessizliğim bir tokat daha yememe ve göğsümü sıkmasına neden oldu. Başımı tekrar geriye çekti, sonra kalçalarını salladı. Zevk kıvılcımları çakarken nefesim kesildi. "Bilerek başını belaya sokmaya çalışıyorsun, değil mi tatlım?"

Alt dudağımı emdim ama onaylayan gülümsememi gizlemeyi başaramadım.

Küfretti ve başımı çevirdi, ağzı ağzıma yapıştı. Dili içeri girdi, sonra dişleriyle benimkini çaldı. Isırdı, üst dudağımı yaladı ve dikkatle bana bakmak için ayrıldı. "Beni hiç olmadığı kadar çileden çıkarıyor ve tahrik ediyorsun."

"Duygularımız karşılıklı," diye mırıldandım, sonra gülümseyerek "*Majesteleri*," diye ekledim.

Gözleri kısıldı ama ağzı büzüldü. Bunu gördüğüm için rahatlamıştım - her zamanki küstahlığının geri dönüşünü, yine de bekâretimi çalan o vahşi canavarı tekrar görmeyi umursamayacağımı inkâr edemezdin.

Sadece onu istediğimi de inkar edemezdin.

Onun her şeyini; keskin, kavurucu derecede soğuk ve yavaş yavaş ısınan her yönünü. Hepsini istiyordum ve bana böyle baktığında içimde bundan korkacak bir şey bulamıyordum.

Sanki tam olarak ne düşündüğümü, ne istediğimi biliyordu ve beni böylesine evcilleştirerek kazandığı zaferden dolayı kendini beğenmişti.

Çenemi yaladı, ben de lanet bir kedi gibi miyavladım.

Hiç utanmadım, özellikle de onayını mırıldandığında ve boğazımı sıkmak için saçlarımı serbest bıraktığında. İçime girip çıkarken hızla atan nabzımı okşadı ve tekrar zevkin uçuşumuna doğru yükselişimi izlerken gözlerimi onunkilere sabitledi.

Ayrıldığımda kulağıma homurdandı, "Seni o kadar çok tohumla dolduracağım ki, sonunda bu odalardan çıktığında hiçbir erkek sana çok yakın nefes bile alamayacak." Sonra boynumu bıraktı ve beni öyle sert sikmek için arkasına yaslandı ki, tenlerimiz birbirine çarptı ve keskin çığlıklar benden kaçtı.

Kalçalarımı kavrayıp hareketsiz kaldığında boğuk bir kükreme beni bir kez daha uçuşumun kenarına gönderdi.

"Siktir, kelebek." Nefesinin hırıltısını duymak ve vücudunun benimkine karşı şiddetli artçı şoklarla sarsıldığını hissetmek beni memnun etti. Tekrar kasıldı, "*Siktir*."

Beni dayanılmaz bir şekilde boş bırakarak geri çekildi ve yatağa düşüp bir elini saçlarında gezdirirken kaşlarımı çattım.

"Yorgun musunuz, Majesteleri?" Utanmadan kalçalarındaki ve karnının alt kısmındaki yağsız kaslara bakarak alay ettim. Hafif bir ter pırlıltısı parlıyordu ve eğilip karın kaslarındaki çukurları yaladım.

Aleti sertleşti. "Korkarım senden asla bıkmayacağım." Boyunu kavradığımda karnı ve dişleri sıkıştı. İnledi. "Üzerime otur. Sikimi içine al."

İçimde dinmek bilmeyen acı tam da bunu yapmamı istiyordu. Önce onu yaladım, shaftının dibinden şişmiş başına kadar, hala kaya gibi sert eti nemlendiren vücut sıvılarını umursamadan.

Acımasızca küfretti ve beni göğsünün üzerine çekti. Bacaklarım onun üzerine yerleşti, yanaklarım onun ellerinde kenetlenirken diğeri de sikini bedenime sokmasına yardım etti.

Dudaklarıma doğru gırtlaktan fısıldadı: "Düşündüğümde çok daha iğrençsin."

"Sakin bana hayal kırıklığına uğradığını söyleme."

"Tatlı yaratık." Sırıttı ve dudakları her kelimedede benimkilerin üzerinde gezindi. "Seni sonsuza dek yozlaştırmak istediğim birçok yolun yüzeyini ancak kazıyabildik."

Kanatlar göğsümün içinde yayıldı, çırpındı. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken ve dudaklarından bir inilti dökülürken hepsini yuttum.

Ellerimi saçlarıyla kaplı göğsünü kaplayan dövmenin üzerinde gezdirip arkama yaslandığımda kirpiklerini indirip kaldırdı. "İyi hissediyor musun?"

"Evet." O kadar derindi ki, canım yanıyordu. Ama o kadar doluydum ki, hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. "Kalçalarını döndür." Dudağıyla bedenimin onunkinin üzerinde hareket edişini izledi.

dişlerinin arasında. "Şimdi onları geriye yatır." Sanki işkence görüyormuş gibi , gözleri bir kez daha parlak bir maviye dönüştü. Sonra ayağa kalktı ve bacaklarımı etrafına sardı. Parmakları saçlarıma gömüldü, diğer kolu belime dolanarak kalçamı sıkıca kavradı.

Bakışlarım onunkiyle kaynaşmış bir halde uzunluğunun üzerinde sallandım ve "Ağzını istiyorum" dedim.

"Nerede?"

"Her yerde."

Sırıttı. "Seni öpmemi ister misin?" "Evet," diye nefes aldım, kelime bir yalvarış gibiydi.

Beklediğimden daha yumuşaktı, dudakları benimkilerle birleşti.

Onları ayırdı. Telaşlanmadan, beni zevkle yuttu ve ben de aynısını ona yapmaya çalıştığımda dudaklarımı ısırıldı. Dili üst dudağımın altında gezindi, sonra dişlerimin üzerinden geçti.

"Sırada neresi var?" diye fısıldadı, alt dudağımı ağzına aldı ve dişlerini sıyırarak serbest bıraktı. "Buraya mı, değerli evcil hayvanım?" deyip ağzını boğazıma dayadığında orgazmın etkisiyle inledim.

Tutarsız bir şeyler mırıldandım, kalçalarım titriyordu.

Tutuşu sertleşti, zevk dalgaları beni sarsarken göğüslerim göğsüne çarptı. "Benim sonum olacaksın," dedi boğuk bir sesle, sonra ağzımı çaldı ve beni yataktan kaldırdı.

Buzla kapatılmış kapıların yanındaki duvara taşınırken kitaplar yere düştü, hala serbest bırakılmaktan titriyordum.

Arkamı ve kalçamı kavradı ve kendi serbest kalışını kovaladı. Tekrar tekrar içime girerken geniş sırtına ve omuzlarına sıkıca tutundum.

Dişleri boynumdaki narin deriyi yakaladı ama kırmasını ummama rağmen kırmadı. Ritmi yavaşlarken emdi. Derinlere bastırarak, nabzıma karşı çakıllı bir iniltiyle içime boşaldı.

Başının arkasını kavradım. Parmaklarım uzun saçlarının kalın yumuşaklığında gezinip duruyordu. Şimdiden daha fazlasına ihtiyaç duyarak, korktuğum bu sıcaklığın kalmasını isteyebileceğim bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ederken tutuşumu sıkılaştırdım.

Çünkü buna çok fazla alışabilirdim - onun moraran ellerine, yumuşak ağzına ve benimkiyle eşleşen saldırgan açlığına.

Florian beni yatağa yatırdı ve yere düşen kitapları toplayıp yerine yerleştirirken ben de çarşafı bakıp sııttım. Banyo odasına girdi ve geri dönüp içimde biriken ihtiyacı tekrar gidermesi için yanıp tutuşsam da gözlerim kapandı.

Sadece dakikalar sonra olabilecek bir şeyi açtılar, onun kokusu ve yaklaşan sıcaklığı olgunlaşmış duyularıma baş döndürücü geldi.

Florian beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kucağına aldı ve beni bekleyen yüzme havuzuna taşıdı. Hâlâ beni tutarken, içine tırmandı ve beni suyun içindeki kayadan oyulmuş bir çıkıntının üzerine bıraktı.

Şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde ona göz kırptım, şimdi benim için ne planladığından emin değildim.

Arkasındaki sepete uzanarak karamel kokulu bir sabun aldı ve avuçlarının içinde köpürttü. "Bana gel."

Suya daldım ve ona doğru yüzdüm.

"Saçını ıslat."

Havuz hayal kadar derindi, istenileni yaptığımda dizlerim sadece hafifçe büküldü. Çıkıp saçlarımı geriye doğru düzelttiğimde dudakları aralandı. Gözlerimdeki suyu sildim ve kendimi onun dizlerinin arasına sıkıştırdım. Sırıtarak parmağını döndürdü ve ben de bacaklarının arasındaki kayalık basamağa oturup uzunlamasına uzanan buğulu pencereye baktım havuzun.

"Ağrın var mı?" diye sordu, yetenekli elleri sabunu yaymak için saçlarımda geziniyordu.

"Biraz, ama umursayacak kadar değil."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı ve parmaklarının kafa derimin üzerindeki her nazik sürtünmesiyle daha da tahrik oldum. Saçma, diye düşündüm, ama suçlanacak sıcak olmasa bile yine de öyle olacağını biliyordum.

"Nasıl bir his?" diye sordu.

"Sıcaktan mı?" Sadece merakı değil, saçlarımı temizleyen nazik elleri de beni şoke ettiği için cevap vermem biraz zaman aldı. "Hollow. Sadece çok..." Bunu tarif etmenin "Rahatsız edici derecede boş "tan başka bir yolu yoktu.

"Acıyor mu?"

Başımı salladım. "Çok uzun süre görmezden gelindiğinde midemi bulandırıyor." Florian mırıldandı. "Peki şimdi nasıl hissediyorsun?"

Parmakları kafa derime biraz daha sert masaj yaparken "Daha iyi," dedim. Sanki daha detaylı bir cevap bekliyormuş gibiydi. "Ama hâlâ daha fazlasını istiyorum. Ben hala..."

"Hâlâ ne?" diye sordu, sesi daha sertti.

"Doldurulmak için acı çekiyorum."

Elleri durakladı ve sırtımda tamamen sertleşti. "Bunu bana tekrar tekrar söylediğini duymak için iyi para öderdim."

Güldüm ve sabunu durulamak için başımı suyun altına soktum.

Tekrar ortaya çıktığımda Florian'ın aç bakışları beni niyetleri konusunda uyardı. Beni kucağına çektiğinde karnım hâlâ beklentiyle zonkluyordu.

"Beni içine sok." Bir an için el yordamıyla yaptıktan sonra çeneme fısıldadı: "Öp beni."

Sonunda izin almanın mutluluğuyla ağzını keşfettim. Dudaklarının her bir köşesini öptüm, her birinin tam şeklini yaladım ve beni geri öpmeye çalıştığında onu ısırdım. Sessiz ve yumuşak bir kahkaha attı ve ben de o lezzetli sestten yiyebildiğim yedim.

Ağzım çenesinin üzerinde gezindi, dilim keskin kenarı ve kılları ovuşturdu. Boynuna doğru ilerledim, nabzını buldum ve dilimi düzleştirerek üzerinde gezdirdim. Aynı şeyi adam elmasına yaptığımda kıkırdadı ve ben de nefes nefese, "Ben de bunu yapmak istiyordum," diye itiraf ettim.

Ben onun tipik stoacı yüz hatlarının yokluğuyla keyiflenirken o, zaman akıp giderken ve hesaplanamazken bana baktı. Hem derin düşüncelere dalmış hem de öpücükle şişmiş dudaklarımdan nefes alış verişlerimin hızlanmasına kendini kaptırmış gibi bana bakıyordu.

Sonra beni öptü, acil ve sert bir şekilde, göğüslerime işkence etmek için eli saçlarımdayken başımı geriye yatırmadan önce.

Sikini tam ihtiyacım olan yere bastırmak için kalçalarımı yuvarladım. Çoktan defalarca doruğa ulaşmış olmamın bir önemi yoktu. Ateş bitmemişti. Nefret etmem ve ruhumun her köşesiyle reddetmem gereken bu kralın tadını çıkarmaktan çok uzaktım.

Gerçi utanç verici bir kesinlikle biliyordum ki, bu sıcak bitene kadar çiftleşme ihtiyacı içinde boğuluyor olmasaydım bile, bedenim doğru, yanlış ve mantıkla ilgili hiçbir şeyi umursamayacaktı.

Yine de o yakınımdayken bana itaat etmeyi reddediyordu.

Serbest bırakılma hızla geldi ve onu karşıalamanın eşiğindeyken Florian yüzümü kavradı. Ağzı benimkini sıyırdı. "Seni boşalırken izlemek tam bir bağımlılık."

Bu duygusuz ama tutkulu kral bir bağımlılıktı. Asla kurtulamayacağımı bildiğim bir bağımlılık.

Uyku sersemliği içinde yatağına geri götürüldüğümde, korktuğum şeyin sıcaklığın sonu olmadığını fark ettim.

Aramızdaki çimentonun ne çok önce korkmuştum. Güçlü kollarda ağrıyarak uyandım.

Florian mışıl mışıl uyuyordu, uyluğumu kalçasına, başımı da boğazına dayamıştı. Onu uyandıracak cesareti kendimde bulamadım. Zaten birkaç saat önce havuzdan ayrıldığımızdan beri bunu iki kez yapmıştım. Bu yüzden biraz daha uyumaya çalıştım.

Florian kokusunu almış olmalıydı, ya da belki uyandığımı hissetmişti.

Kalın bir sesle, "." diye emretti. Parmakları kalçamı sıktı. "Bana ihtiyacın olduğunda söyleyeceksin, kelebek."

"Dinlenmen gerek." Yine de o kadar çaresizdim ki göğsünden yuvarlanıp hâlâ buz tutmuş balkon kapılarına baktım.

Bacağımı kaldırdı, kendini yavaşça içime iterken gırtlaktan gelen bir inilti duyuldu. "Benim halkım bir dişıyi ateşin içinden görmenin bir onur olduğuna inanır ve en tatlı yaratık..." Kulağımın kemerini yaladı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar onurlandırılmış hissetmemiştim."

Bu sözlerin göğsümün derinliklerine işlemesine izin vermemek için cevap vermedim. Bu kralın kendine ait bir kalbi yokken onların içeri girmesine izin vermek hata olurdu.

OceanofPDF.com

NINETEEN

Florian çekmecelerin üzerine bir tepsi yemek koydu, kapaklar tıkırdayarak kapandı ve buzla yeniden mühürlendi.

Aç değildim. Yemek için değil.

Beni odasına hapsettiğinden beri iki gün geçmişti. Oradan nadiren ayrılırdı ve benim de ayrılmama kesinlikle izin vermezdi. Beni su içmeye zorladı ve hatta yemek yiyene kadar daha fazla orgazm olmamı engelledi.

Pantolonunu çıkarıp yatağa dönmesini dileyerek çıplak sırtını inceledim. Bu sıcak gittikten sonra ciddi bir bakıma ihtiyaç duyacak bir yatak. Bulaşıkları hazırlarken yatağın üzerinde bir kan lekesinin izini sürdüm, "Yemek zamanı" derken sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Sen mi?"

Durdu, sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Dikkatli ol, kelebek." Ama ciddiydim.

Şu anda hissettiğim açlık yabancı olabilirdi ama ne olduğunun farkındaydım. Arzu, birlikte geçirdiğimiz her saatle birlikte büyümüşü. Onun bana sahip olduğu gibi ben de ondan içmek istiyordum. Bu o kadar acı verici bir istekti ki, yatağa doğru attığı her adımda kendi kanım kulaklarımda titreşiyordu.

Parmağını çarpıttı.

Hiç düşünmeden ya da utanmadan yatağın üzerinden ona doğru süründüm ve pantolonunu kavradım.

Küçümsedi. "Henüz değil." Ona ters ters baktım. Sırıttı, sonra "Aç o güzel dudaklarını" diye emretti.

Öyle yaptım ve çileği dişlerimin arasına yerleştirmeden önce ısırdı. Kapüşonlu gözlerle dişlerimin meyveye batışını izledi. "Sana bakan herkesi öldürmek istememe neden oluyorsun."

Yutkunmak acı veriyordu, hem küçük meyve lokması hem de onun sözleri.

Alt dudağımdaki suyu silip başparmağıyla emdikten sonra bana bir çilek daha uzattı. O yemek tepsisine dönerken çiğnedim, bundan sonra nasıl ilerlemem gerektiğinden emin değildim. Onca beslenmeden, sevişmeden ve hissetmeden sonra.

Haftalardır en iyi çizgide yürüyordum. Şimdi, sıcak beni teslim olmaya zorladıktan sonra, o çizgi kaybolmuştu.

Nefret, acı ve korku kalbimin etrafına koruyucu bir bariyer örerek kalmayı reddetti. O kadar derinlemesine ve ustalıkla çözmüştü ki, bu bittiğinde geri dönmek için yeterli bir şey kalmamıştı.

Gerçekten bitecek mi diye.

Beni yıkadı, besledi, kucağına aldı, öğretti ve öğrendi. Çok az erkeğin sahip olabileceği bir dayanıklılıkla bedenimin ezici gelişimiyle .

Ondan nefret etmeliydim. Bir parçam hâlâ nefret ediyordu ama bu nefretin sebebi artık daha çok ona karşı giderek artan saplantımdan dolayı bana hissettirdiği utançtı.

Ama en , sadece minnettardım. Beni sıcağın içinden geçiren o olduğu ve istekli bir yabancı bulmama ya da geçmesini bekleyerek imkansıza katlanmaya çalışmama gerek kalmadığı için rahatlamıştım.

"Teşekkür ederim," dedim, bana biraz ekmek ve çorba vermek için geri döndüğünde kelimeyi fısıltıya yakın bir şekilde söyledim.

Florian'ın eli altın kâsenin üzerinde durdu, gözleri içindeki kremalı karışımında. Sonra ekmeği ağzıma götürdü. "Bana teşekkür etme, kelebek." Yemeğimi yerken şehvet bakışlarını aydınlattı ve kara kirpiklerini indirdi. "Özverili olmaktan çok uzağım, özellikle de konu sen olunca."

Ne demek istediğini anladım ve bu minnettarlığımı en ufak bir şekilde bile azaltmadı. "Eminim pek çok erkek bir başkasını senin beni arzuladığın şekilde arzulamıştır ama bu onların bu kadar..." Bileğini kavradım, ekmeğin geri kalanını alıp çiğnerken gülümsedim ve "Sevecen" de karar kıldım.

Florian ofladı, yine dudaklarımdan kaçan yemeği sildi ve başparmağından emdi. "Sevecenlik doğru kelime değil," dedi ve tepsiye geri döndü.

Ne olduğunu sormak yerine, çünkü cevap vermeyeceğini hissediyordum, başka bir yakıcı soru sordum. "Snow'u kim izliyor?"

Elinde daha fazla ekmekle bana döndü. "İkizler."

Onu özledim. O kadar uzun zaman olmamıştı ama düşmanlarımla dolu hapisanem olduğunu düşündüğüm koca mülkü özlemeye başlamıştım. "Onu yarın görebilir miyim?"

"Onu sana getirmediyim sürece olmaz." Hoşnutsuzluğumu fark edince parmak eklemlerini yanağımda gezdirerek mırıldandı. "Hâlâ savunmasızsın."

Bana bir lokma daha eklemek uzattığında elini nazikçe ittim ve kaşlarını çatığında gülümsemeye zorladım. "En kötüsünü atlattım."

"Değilim," dedi huysuzca. "Korunduğunu bildiğim ve her şey bitene kadar seni görebileceğim bir yerde olmanı istiyorum."

İçimi çektim ve ekmeği ısırdım, gözlerindeki memnun parıltı beni parmaklarını ısırmaya teşvik ediyordu. O aldırmazdı, ben de zahmet etmedim.

"Hamuru yuttuktan sonra ne olacak?" diye sordum. Önce hayatta kalmaya, sonra da doyurmaya çalışmaktan dikkatim o kadar dağılmıştı ki... Tanrıça tarafından bahşedilmiş herhangi bir sıcaklığa rakip olabilecek bir iştahı olan bu krala aşırı düşkündüm.

-Ne yeterince düşünemediyim için. Florian buna nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi kaseye baktı. Soğuk göğsüme doğru süzüldü.

"Yeteneklerim" diyerek görmezden gelmeye çalıştım. Küçük ve az sayıda olmadıkça cisimleşmenin dışında herhangi bir şeye sahip olmayı hiç beklemiyordum, çünkü bir kraliyet mensubu olduğumu keşfetmeyi hiç beklemiyordum.

"Maddeleşme yeteneğin daha kolay olacak, ama geri kalanına gelince..." Ekmeği daldırdı ve dişlerimin arasına sıkıştırdı. "Bekleyip göreceğiz."

Eğer daha kolay cisimleşebilirim ve Florian bana bunun gerçekleşmesi için enerji kıvrımlarına nasıl gireceğimi öğretebilirse, o zaman Baneberry'ye ulaşabilirim.

Kral Molkan'a ulaşabilirim. Babama.

Belki de, diye düşündüm tehlikeli bir şekilde, ailem hakkında istediğim cevaplardan daha fazlasını bile bulabilirdim. Belki de Molkan ve Florian arasındaki bu nefret hakkında daha fazla bilgi bulabilirdim.

Ve belki o zaman tüm bunların sona ermesine yardım edebilirim.

Dilimi ısırmadan ya da sesimde biriken hevesi tutamadan, çok hızlı bir şekilde, "Test etmek istiyorum. Maddeleşme."

Kral neden öğrenmek istediğimi tam olarak biliyormuş gibi kaşlarını çatı. "Sürekli uyarılma halinin kokusu hala bu kadar güçlü bir şekilde varlığını sürdürürken olmaz."

Tabii ki bana böyle bir şey öğretmezdi. Bana güvenmiyordu ve güvenmemekte de haklıydı.

Bunu kişisel olarak algılamadım. Gerçekten de fırsatını bulur bulmaz kaçacaktım ve Florian çok az kişiye güvenirdi. Bu odaların içinde her türlü ihtiyacımı karşılayacağını bilsem de ona da güvenmiyordum.

Eğer bu savaş ve intikam oyunundan bir çıkış yolu olsaydı, onu burada bulamazdım. Kral beni bu sahte güvenlik hissine inandırmakta ne kadar yetenekli olursa olsun.

"Bu bir şarkı," diye açıkladı Florian sessizliğime. "Vahşi doğaya yapılan bir çağrı ve pek çok karşılığı var."

Bu, kesinlikle yalnız bırakılması daha iyi olan yeni bir merak uyandırdı. "Bir eş mi demek istiyorsun?"

Bir kez başını salladı ve yemek tepsisine geri döndü. "Bir eş bulunana ya da dişi beden ruhun eş arayışını aceleye getirmeme kararına saygı duymayı öğrenene kadar bu süreç birkaç yıl boyunca tekrar eder."

Sırtının büyüleyici genişliğine baktım, sormam gerekmeyen soru dişlerimin arasına tutkal gibi yapışmıştı.

Florian ellerini çekmecelere dayamış, gözlerini yemeğe dikmiş düşüncelere dalmış gibiydi. Tahtayı sıkıldığında pazularındaki kaslar şişti, sonra bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi.

Başka bir şeyden bahsetmek en iyisiydi, bu yüzden beni odasında yalnız bıraktıktan sonra hissettiklerimi ona göstermeye karar verdim.

Ayağa kalktım ve balkon kapılarını örten perdelere doğru ilerledim.

"Bak." Florian döndü, kaşları çatıldı ve dudakları gergin bir çizgi oluşturdu. "Baneberry kraliyet ailesinin doğaya karşı bir yakınlığı var, değil mi?"

Kuşlar balkonu doldurmuştu. Taş korkulukların her santimi kaplıydı ve hatta bazıları yere tünemişti.

Kral bana katılmak için yürüdü ve ben kuşların gitmesini bekledim. Yapmadılar.

Güneş ışığı yanaklarına ve gövdesine vuruyor, gergin teni tepki olarak parlamaya yaklaşıyor ve gözleri nadir görülen bir mor tonuna yaklaşıyordu. "Flora, genellikle." Gecikmiş kelimeler yoktu. "Topraktan yetişen şeyler."

Sessiz tonu ve yüz hatlarının sertleşmesi heyecanımı bir kez daha yatıştırdı. "Belki de zina yapan asillere ilgi duyuyorlardır, o zaman," diyerek beklenmedik gerginliği hafifletmeye çalıştım ama sesim zayıf çıkıyordu.

Florian hiçbir şey söylemedi.

Hâlâ kımıldamayan kuşları bir süre daha inceledikten sonra perdeleri yırtarak kapattı ve yemek tepsisine döndü. "Belki de."

Arkasından yaklaşıp belini kavradım, sesine ve odaya dolan ağırlıktan kurtulmak istiyordum. "Belki de beni yemekle beslemeyi bırakmalı ve bunun yerine bana daha iyi bir şey vermelisin."

Florian onunla çekmeceler arasına girdiğimde sırttı ve başımın arkasını kavradı. Bakışları benimkilerle dans etti, sırtışı gözlerini aydınlatan açlıkla birlikte azaldı. Sonra başını eğerek ağzını gürleyen nabzımın üzerine yerleştirdi.

Dudakları aşağıya inmeden önce bir kez öptü, bu beni uyaran tek şeydi. Dişleri boynuma batarken aynı anda iki parmağını vücuduma soktu.

Bacaklarım titriyor, coşku damarlarımda hızla ilerliyor ve soğuk bir sıcaklıkla tenime bastırıyordu.

Mutluluğun dalgalı karışımı, onun kancalı parmakları ve boğazındaki gürleyen iniltiyle birleştğinde, beni anında akılsız hale getirdi. Florian'ın başını ve pazusunu kavrarken yıldızlar açık gözlerimin önünde dans . "Lezzetli yaratık." Boynumun kıvrımındaki delikleri öptü.

Ben elinin üzerinde çırpınırken kolu beni tutmak için alçaldı. Parmaklarını yavaşça pompalamayı bırakıp dikkatlice bedenimden çektiğinde göğsüm kabardı, kanım yeniden ısındı.

Onları aramıza getirdi, emerek temizlerken gözleri benimkilerde parlıyordu. "Tatma zevkine eriştiğim en tatlı şey."

Kıskançlık, bu sözlerin bana verdiği sıcaklığı lekelemekle tehdit ediyordu.

Düşüncelerimi yüzüme yansıtmaktan vazgeçmeliydim. Ya da bu erkeğin bu kadar anlayışlı olmayı bırakması gerekiyordu. Sırttı ve pantolonunu indirdi. "Sahipleniciliğiniz ortaya çıkıyor, Prenses." Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatarak beni usulca öptü ve sonra mırıldandı, "Ve bu benim sikimin zonklamasına neden oluyor."

"Seni paylaşmak istemiyorum Florian," dedim düşünmeden.

Öfke onu ele geçirmiş, bunları bir başkasıyla yaptığı düşüncesinin yol açtığı mide bulantısı tarafından teşvik edilmişti. Düşman muhafızın söylediklerini hatırlamanın yanı sıra -Nalia sevgilisiyken nasıl hâlâ başkalarına düşkün olduğunu.

Florian pantolonunu çıkardı.

Söylediklerimden utandım, her ne kadar ciddi olsam da, kendimi onun her yerine bakmaya bile ikna edemedim. Yanımdaki tepside kalan meyvelere ve ekmeklere baktım. Sessizlik uzadıkça ne söyleyeceğimi bilemiyordum ama zaten çok şey söylediyimi biliyordum, su bardağına uzandım.

Florian tepsiye geri koymadan önce iki yudum almama izin verdi. "Sana ne söyledim?"

"Duygusal isteklerde bulunmayın, çünkü bunlar bana karşı kullanılacaktır."

Florian . "Ve bana bakmak için."

Oh.

Daha da utanarak ona dikkatimi verdim.

Eğlence evindeki o odada söylediklerini hatırladığım için eğlenmiş ve belki de şok olmuş gibi görünerek çenesini gevşetti. "Böyle bir arzuyu sana karşı kullanacağımı mı düşünüyorsun?"

"Kullanılmak için buradayım," dedim dikkatli ama kararlı bir şekilde.

"Öyle değil mi?"

Buna söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Bunu yalanlayamazdı. Bu soğuk bir gerçektir.

Sert bir nefes vererek beni çekmecelere doğru kaldırdı ve bacaklarımın arasına girdi. Burnu benimkini takip ediyor, bakışları benimkini esir alıyordu. "Buradasın çünkü hep böyle olması gerekiyordu."

Bu sözler beni yatıştırmak içindi, biliyordum. Ama olmadı.

Ağzı benimkini ezdi, sahiplenici öpücüğü kanımı çekti ve kafeslenmiş tepkileriyle ortaya çıkan karanlığı kovdu.

Nefes nefese beni bırakıp sikini ortama sürtmeye başladı. Bakışları orada kaldı ve klitorisimi her dürtüşünde titredim. "Ayaklar yukarı, tatlım." Onları tahtanın kenarına yerleştirdim ve o da beni dizlerimin arkasından kavradı. Öne doğru kaydırıldım ve genişçe açıldım, emri gerildi. "Beni içine al."

İkimiz de benim yaptıklarımı izledik.

Başımın arkasından kavramak için bir bacağını serbest bıraktı, ahşap çekmeceler kalçalarının her sert ama kontrollü itişiyile inliyordu. Şiddetli bir doruk beni altına alırken boynuna doğru inledim, dişlerim derisini sıkıyordu.

Fazla düşünmedim. Onun her şeyini istiyordum, dudaklarımda ve dilimde onun her şeyini tatmaya ihtiyacım vardı.

Ve eğer bana ihtiyacım olanı vermezse, o zaman bana gösterdiği aynı pişmanlık eksikliğiyle onu alırdım.

Köpek dişlerim derisini deldi.

"Tullia." Hızı yavaşladı, kanının ilk baş döndürücü damlası dudaklarımla buluştuğunda saçlarımdaki eli beni geri çekti. "Bir kez ona teslim olmaya başladığında, ona ihtiyaç duymadan önce sadece çok uzun süre dayanacaksın."

Yutkundum, bakır ve sıcak tadı boğazımdan aşağı kayıyordu. Yeterli değildi. Neredeyse yetmiyordu. "Biliyorum." Dudaklarımı yaladım. "Ama bu doğal."

"Bazıları farklı düşünüyor." Ağzıma baktı, çenesi ve ses tonu sertleşti. "Özellikle Baneberry'den olanlar." Gözleri dikildi.

"Zamanla seni zayıflatacaktır. Çünkü kan içmek bir şeydir, ama aynı yarattığın sizden aynı şekilde almasına izin vermek sizi bağlayabilir."

Sanki kendimi ona asla kaçamayacağım şekilde bağlamamışım gibi konuştu.

"Baneberry'de değilim Majesteleri," dedim, biraz fazla acı bir şekilde. "Burada seninleyim ve hepinizi istiyorum." Burun delikleri alevlendi, göz bebekleri büyüdü. O zaman kaşlarımı çattım, belki başka çekinceleri vardır diye düşündüm. "Ama eğer beni istemiyorsan-"

Ağzı benimkinin üzerine çarptı, öfkeyle morarttı.

Beni içine çekerken yavaşça içimde hareket etti. Ağzı sert bir nefesle benimkinden ayrıldığında kalçaları durdu. "Devam et o zaman, kelebek." Boynumu ve yanağımı kavradı, sonra ağzımı boğazına doğru itti. "Bana yaptığın gibi senin içinde yaşamama izin ver."

Bu sözler beni duraksatsa da, açgözlülükle teşvik edileni yaptım.

Kanın tadı hiç de hoşuma gideceğini düşündüğüm bir şey değildi.

Ben.

Ama Florian'dan beslenmek sadece nektar tüketmek değildi. derisinin altında yaşayan. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir gereklilikti. Arzulamamam gereken ama artık onsuz uzun süre dayanamayacağımı bildiğim bir besin.

Bunun için bir talimata ihtiyacım yoktu. Bacaklarım beline sıkıca dolandı. Dişlerim etine gömülü kaldı. Ben emerken dilimi yaladı. Bedenim onun özünü en az ağzım kadar açgözlülükle karşılarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bunu benden almasına izin vermek istemediğim için çenesini sıkarak eğik durmasını sağladım. Denediğinden değil.

Hafif inlemelerimin üzerine sert bir yutkunmayla küfretti ve burnuma çarptı. Ateşle kaplanmış buz gibiydi, sıcaklığı soğuk bir okşayışla istila ediyor ve yayılıyordu. Onun tadı başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevk ve memnuniyetti.

Gerçekten samimi. Başka hiç kimsenin onu bu şekilde tadamayacağından emin olmak ve bunu tekrar tekrar yapabileceğimden emin olmak için iğrenç şeyler yapardım.

Eğer Mythayla'nın son yaşamda hak eden ruhlara sonsuz bir hazine sağladığı doğruysa, o zaman bu o hazineydi. Florian'dan beslenmek o olacaktı.

Ben emdikçe, yaladıkça ve yuttukça inledi, tekrar içimde hareket etmeye başladığında başımın arkasındaki tutuşu yumuşadı. Saniyeler içinde tamamen yeni bir şekilde çözüldüm. Serbest bırakılmam farklı bir şekilde gerçekleşti - karıncalanan ve kramplar oluşturan gök gürültülü bir yanma.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Florian'ın boynuna bastırdığım çığlıklar, başımı kaldırıp başparmağını yanağımda gezdirdiğinde serbest kaldı. "İyisin," diye mırıldandı. Bu sırada hiç durmadı. Beni sabit, telaşsız itişlerle becermeye devam etti. "Şu haline bak." Gözleri burun delikleriyle birlikte parladı, sonra daraldı. "Ben sana ne yaptım, tatlı yaratık?"

Elimden gelse bile buna cevap veremezdim.

Gülümsemesi gerçek bir zalimin gülümsemesiydi. Beni çekmecelerden kaldırdı ve hâlâ içimdeyken yatağa taşıdı. Beni yere yatırdı ve üzerime abandı. Çeneme zarif ve nazık bir öpücük kondurdu ve sert bir talepte bulundu. "Cevap ver bana."

"İstediğim her şeyi mahvettin" diye mırıldandım. Başını kaldırdı, bakışları sertleşerek beni incelerken eğildi. Gülümsedim ve hâlâ karıncalanan parmaklarımla yanağının sivri tepesine uzandım. "Sen beni mahvettin."

Gözleri parladı, dudakları kelimeleriyle benimkilerin üzerine fısıldadı. "Artık o kadar da hayal kırıklığına uğramış görünmüyorsun."

Çünkü değildim ve o da bunu biliyordu.

Ellerimi saçlarının arasına soktum ve onu öptüm.

Hayal kırıklığına uğramamış olabilirim ama sıcaklığın Molkan ve Baneberry Krallığı'nın kaderiyle ilgili pek bir şeyi değiştireceğine inanmak istemiyordum.

Krallığının kaderi.

Gece olup da Florian bulaşıkları mutfığa götürmekten döndüğünde, balkonda hâlâ yaşayan kuşları engelleyen perdelere doğru kıvrıldım. "İntikam planlarınızı tam olarak ne zaman sonuçlandırmayı düşünüyorsunuz Majesteleri?"

O kas çenesinde tüylendi. "Florian." "*Florian*,"

dedim, kasıtlı olarak nefes nefese.

Bol pamuklu pantolonunu tekmelemeye verdi. "Tekrar söyle."

Güldüm ve yatak takımına döndüm. "Soruma cevap ver, ben de düşüneyim."

Sırıttı. "Korkarım daha spesifik olmanız gerekecek."

"Düğün."

Yatağa yaklaşırken başını eğdi. "Sizi sonsuza dek tutsak edeceğimden emin olmak için acele mi ediyorsunuz Prenses?"

Kaşlarımı çattım ama yatağa atlayıp beni altına hapsedene kadar bacağımdan çekiştirdiğinde yine güldüm. Üstümde, diğer her şeyi engelleyen bir karanlıktı, tek ışık gözleri ve dişleriydi. "Bunu yapman hoşuma gidiyor." Ağzını çizdiğimde parmağımy ısırdı.

"Ne yapacağım?" Fısıldadım.

"Bana bak," dedi hoyratça. Başını eğerek burnunu yanağımyın üzerinde gezdirdi. "Bana gülümse."

Dudakları dudaklarımı sıyırıp hafifçe tadına baktığında kalbim durdu, şişti. "Benim yüzümden gül." Göğsümden aşağıya, merkezime doğru bir öpücük yolu izledi. "Tatlı zamanı." Bu ona bir kahkaha daha kazandırdı. Kalçalarımı kavradığında ve tümseğimi şakacı bir şekilde dişlediğinde daha yüksek sesle.

Ertesi gece aç uyandım ama kendimi haftalardır hiç kadar kendim gibi hissediyordum.

Daha haftalar önce dönüştüğüm kişi şimdi tüm bu olanların altında zorlukla görülebilirken bunun nasıl mümkün , odalarda yiyecek bir şeyler ararken anlayamadım. Çekmecelerin üzerindeki tepside bir sürahi sudan başka bir şey yoktu.

Florian'ın nerede olduğunu merak ederek yarım bardak içtim.

Yemekten hemen sonra uyuyakalmıştım, bu yüzden Florian'ın yokluğunu yadırgayacak kadar geç değildi. Neyse ki sıcak pençelerini açmıştı. Keşke aynı şeyi, bana bunu yaşatan erkeğe duyduğum arzu için de söyleyebilseydim.

Balkonda hâlâ yaşayan kuşları seyretmek için perdeleri açtım ve kapı çerçevesini kaplayan buzun yok olduğunu geç de olsa fark ettim. Arkamdan Florian'ın odasına giriş sağlayan kapılara baktığımda da aynı şeyi gördüm.

Kendi odama açılan kapının mührü bile açılmıştı. Bunun beni neden tedirgin ettiğinden emin değildim.

Florian gece gündüz seviştiğimizi kimsenin duymasını istememişti. Ama sıcaklık gece boyunca daha hafif bir yanmaya dönüşmüş olsa bile, yine de bütün günü bunu yaparak geçirmiştik.

Bu gece kapıları açtığını tahmin ettim ve onlara doğru yürüdüm. Bu, benim gitmem konusunda rahat olduğu anlamına geliyordu ve bu gerçek beni rahatsız etse de, Florian'ın banyo odasına astığı bornozu giydim ve öyle yaptım.

Artık Hellebore'un intikam yemini etmiş kralının beni beslemesine, yıkamasına ve her ağrıyan ihtiyacımı yatıştırmasına ihtiyacım olmadığına göre, yarının neler getirebileceğine dair korkularla merdivenlerden aşağı süzıldüm. Kendimi rahatlamış hissetmeliydim. Festivalde görmediğim yabancının bana fısıldadığı adresi düşünüyor olmalıydım.

Oraya ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım, beni hâlâ aklımı kurcalayan birçok soruya cevap verebilecek tek krala, babama götürüp götürmeyeceğini görmeliydim.

Fuaye girişinin üzerindeki çiçek şeklindeki saatin gece yarısına doğru tik takları dışında koridorlar sessizdi.

Bu da malikânenin açık süzülen sessiz konuşmayı duymayı daha da kolaylaştırdı.

"... bitir şu işi, Flor. Onu almadan ve değerli avantajını kaybetmeden önce."

"Bana emir verme, Fume."

Merdivenlerin son sırasından önceki sahanlıkta donup kaldım ve kar tanelerinin kapılar arasında dans ederek fuayenin taş zemininde eriyişini izledim.

"Sana emir vermiyorum. Arkadaşın olarak, mantıklı düşünmen için sana *yalvarıyorum*," diye ısrar etti Fume. "Kaderin cilvesinin bunu zorlaştırdığını biliyorum ama buraya kadar geldin..." Sesi alçaldı ama yine de "Geri adım atman seni daha da dalgın gösterecek," der gibi bir ses duydum. Bir duraklama. "Ve dolayısıyla zayıf."

Florian kuru bir sesle, "Zor," dedi.

Fume'un sesi zar zor duyabildiğim bir fısıltıya dönüştü. "Sadece söyle."

Çakıl taşlı yolda çıtırdayan botların sesi duyuluyor, giriş basamaklarının taşları üzerinde gölgeler sallanıyordu. Florian rüzgârın çılgılığı altında kaçırduğım bir şeyi havlarken kalbim kulaklarımda yankılandı ve dinlemek için gerindim.

Sonra "Ona benden başka kimse dokunamaz" dediğini duydum.

Konuşmaları daha sonra kışlalardaki çatışmalara ve sınır yakınlarındaki çalıntı silahlara dönüştü. Florian'ın benimle ilgilenmek için bu kadar zaman harcadıktan sonra ordularının ve krallığının idaresi konusunda yapması gereken çok şey olduğu hemen anlaşıldı.

Onu görevinden alıkoyduğum için suçluluk duymuyordum. Mutfağa gitmeyi tamamen unutup sessizce üst kata çıktığımda sadece kafa karışıklığı vardı.

Kulak misafiri olduğum şeylere anlam veremiyordum. Florian benimle evlenmekte tereddüt mü ediyordu? Tüm Folkyn'in ve ötesinin bunun resmi olduğunu bileceği bir kutlamayla ilerlemek için -düşmanının kızını çalmış ve sahiplenmişti.

Yoksa başka bir şey miydi?

O kadar akıl almaz bir şeydi ki, bu fikri aklıma bile getiremiyordum.

İliklerime kadar emin olduğum tek şey, Florian'ın titiz planları ve öfkesi söz konusu olduğunda hiçbir şeyin imkânsız olmadığıydı. Bu yüzden her zerrem itiraz etse de başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Florian'ın odasının kapılarını arkamdan sessizce kapattığımda alt kattaki saat son bir kez daha yankılanarak tik tak yaptı.

Kendi planlarımı yapmanın zamanı gelmişti.

Benim odamda uyumak, Florian'ın beni bıraktığı yatakta hâlâ uyuduğumu düşünmesi durumunda şüphe uyandıracaktı.

Merdivenlerde ve dışarıdaki koridorda kokumu alacağını ve saatler sonra döndüğünde uyanık olduğumu bileceğini hatırlayamadım.

Kapıların kapanırken çıkardığı sessiz ses bir davulun gümbürtüsüne benziyordu. "Nerelerdeydin, kelebek?"

Sırt üstü yuvarlandım ve kollarımı başımın üzerine uzattım.

Florian şezlongun yanında durmuş, gömleğinin düğmelerini açıyordu. Dudağımı çiğnedim ve geniş göğsünü incelediğimi gösterdim. "Uyuyamadım. Acıkmıştım."

Florian dalgalanan siyah ipeği şezlonga fırlattı, sonra pantolonunun düğmelerini çözdü. "Bana ihtiyacın var mı?"

Durmadan, diye düşündüm ama söylemeye cesaret edemedim.

Gülümsedim. "Yemek için."

Mırıldandı, bakışları yatak takımının göğüslerimden düştüğü yere indi. "Benim sikim değil o zaman?"

Bana doğru sinsice yaklaşırken gülümsemem bu sefer gerçek oldu. Ayak bileğimi yakalamak için battaniyeleri yırttı.

Gıcırdayarak yatağın kenarına sürüklendim.

Tam sorunlu düşüncelerimi kendime saklayarak kurtulduğumu düşünürken, elini bacağımın iç kısmında gezdirdi. "Seni üzen bir şey var." Panik havası esti ve bunu duyunca gözleri benimkilere kayd -kalbimin artan temposu. "Kelebek," diye uyardı usulca. "Seni neyin uyanık tuttuğunu söyle bana."

"Sen," diye fısıldadım hemen ve dürüstçe. Daha fazlasını beklerken eli hareketsiz kaldı.

Bundan bahsetmemenin, daha önce duyduklarımı itiraf etmekten kaçınmama yardımcı olabilecekken gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu. "Sen benim eşimsin, değil mi?"

Cevap vermedi ve de gerekmiyordu.

Aletini vücuduma soktu ve bacaklarımı göğsünde toplayarak o kadar derine batmasına neden oldu ki acım alevlendi. Kalçalarımı kavrayıp açtığına inledim, ayaklarım sert omuzlarında ve yavaşça kalçalarını salladı.

Ağzını bileğime bastırmak için başını çevirdi ve bu hareket, amansız bakışlarıyla birleşti...

Gözlerimi kapattım, kafam o kadar karışık, çelişkili ve köşeye sıkışmış durumdaydı ki gözyaşlarım akmak üzereydi.

defa, kral onları açık tutmamı talep etmedi.

Hain bedenimi, bacaklarımı takip eden pürüzlü parmak uçları kadar nazik bir serbest bırakmaya teslim etti ve ardından hırıltılı bir inilti geldi.

Daha sonra beni temizledi ve banyo odasından döndüğünde yüzümü ona dönmek için yan tarafıma kıvrıldım. O koyu mavi gözleri aradım, onlar da benimkileri aradı.

İkimiz de bulmaya korktuğumuz bir şeyi mi arıyorduk diye merak ettim.

Korku beni hayatım boyunca esir tutmuştu. Rolina'dan daha fazla. Bu erkekten daha fazla. Ve başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar.

Beni kontrol etmesine izin vermeye devam edemezdim. Beni olmak istemediğim yerde tutmasına izin vermeyi bırakmalıyım.

Burada, boynumdaki ilmik -bu kralla bulduğum bağ- sıkılaştı. Tam burada olmak istiyorum.

Her ne kadar planının bir parçası olsam da, özellikle Fume'la yaptığı konuşmanın bazı bölümlerini dinledikten sonra, Florian'ın kendi yarattığı gelgitleri değiştirmekten aciz olduğu daha açık olamazdı.

Ve çok uzun zamandır hiçbir şeye doğru yüzmüyordum.

Florian her özelliğimi inceledi, çenesi sıkıydı. Yine de beni neyin rahatsız ettiğini ona söylememi talep etmeyecekti. Benim bile kabul etmek istemediğim şeyleri o kabul etmek istemezken olmazdı.

Ama buna ihtiyacım vardı.

Hissettiklerimin beni kullanmasına izin vermek yerine onları bir silah olarak kullanmalıyım.

Sıkıldığına ve görevinin tamamlandığına karar verene kadar benimle oynamasına izin vermek yerine, ne kadar küçük olursa olsun benim için hissettiği her şeyi kullanmam gerekiyordu.

Ben de usulca, "Senden hâlâ nefret ediyorum, biliyorsun," dedim.

Gerildi, gözlerinden bir şey geçti.

Elimi uzatıp elmacık kemiğinin izini sürdüm ve göğsümde yeterince hava olmadan fısıldadım: "En çok da sana aşık olduğumu düşünmekten nefret ediyorum."

Dudakları hafifçe aralandı ama onun dışında bakmaya devam etti. Gözünü kırpmadı. Florian tam olarak beklediğim ve ona ihtiyaç duyduğum şeyi yaptı.

Hiçbir şey yok.

Yüzümü balkon kapısına dönüp uyudum, beni tekrar terk edeceğini biliyordum ve bunun beni yaralamasına izin vermemeye çalışıyordum. Çünkü her ne kadar söylediklerimde ciddi olmadığımı düşünsem de, bir dereceye kadar öyle olduğumu sanıyordum.

Düşüyordum ve onun beni yakalamayı reddetmesi beni öldürmeden önce bir çıkış yolu bulmanın zamanı gelmişti.

TWENTY

Doğru tahmin etmişim.

Ertesi sabah Florian gitmişti.

İstediğim şey buydu. İhtiyacım olan şeydi. Yine de kendi odamda tek başıma yıkandım ve öfkeyle yanaklarımdaki işe yaramaz gözyaşlarını temizledim.

Kahvaltı için aşağı inip kralın nerede olduğunu sormaya cüret ettiğimde Olin'in sert bir bakışıyla karşılaştım ve kâhyanın merakımı gidermektense buz tutmuş gölde çırılçıplak yüzmeyi tercih edeceğini anladım.

Burnu havada, elinde dumanı tüten bir fincan zencefil kokulu çay, yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıktı.

Doğru. O zaman beni hâlâ hor görüyorsun. Gülmemeye çalışsam da içimi çektim. Bahçıvanlardan biri Snow'u içeri almak için malikânenin kapılarını açtı.

Kurt, son gördüğümde daha büyük ve arkasında çamur izleri bırakarak fuayeden bana doğru hızla ilerledi.

Yüzümü ıslak montuna sokmak için çömeldim, sonra yanaklarındaki kiri temizledim. "Beni özledin mi?" Yanağımı yaladı ve ben de güldüm. "Ben seni daha çok özledim. Aç mısın?" diye sordum, ayağa kalktım ve o önümden mutfak merdivenlerine doğru koşarken gülümsedim.

"Bu esir gelin değil mi?" Ben adadaki tabureye otururken Kreed kaşlarını oynattı. "Sana her zamankinden hazırlamak için bir dakikaya ihtiyacım var." İşaret edercesine boğazını temizledi. "Bu kadar uzun bir aradan sonra."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Sadece birkaç gün oldu." diye mırıldandım.

Aşçı sırtı, gözleri parlayarak ve muzipçe. "*Dört* gün, Prenses." Güldü, sonra ıslık çaldı. "Bu bir kraliyet erkeği için bile büyük bir hüner."

Ona dün kralın odasından rahatça çıkabileceğimi ve Florian'ın, kralın odasından çıkacağından kesinlikle emin olmamızın en iyisi olduğunu düşündüğünü söylemeyi reddettim.

Sıcaklık önceden bitmişti. "Kes şunu," diye tısladım ama gülümsedim, sonra etrafıma bakındım. "İkizler nerede? Bana sataştığını duymak için burada sevinsem de Pamuk'a göz kulak oldukları için onlara teşekkür etmek isterim."

"Dışarıdaki eriyen pisliği temizlemeye yardım ediyorum." Bir fincan yulafı su dolu bir tencereye boşalttı. "Ve gerek yok. Onu alıkoymaya çalıştılar, haberin olsun. Sanırım artık paylaşmanız gerekebilir."

Kasesini yalayarak temizleyen Snow'a baktım, rahatlamıştı. Baneberry'ye gitmenin bir yolunu bulursam kurda bildiğim için mutluydum. Ve eğer bu soğuk krallığa hiç dönmezsem, o zaman sevinecekti.

Göğsüm sıkıştı.

Titreyen bir nefesi zorlayarak esnemiş gibi yaptım ve aşçı kahvaltımı hazırlamayı bitirdiğinde onu tekrar güldürdüm.

Düşüncelerimin kasvetinde kaybolmuş bir halde yemeğimi yerken Kreed de büyük bir tencerenin dibini hararetle ovuyordu. Sonra söyledikleri aklıma geldi ve çiğnemeyi bırakıp "Karlar eriyor mu?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana bir gülümseme attı. "Karlar eriyor."

Kafasını çevirip kaşıkla kahvaltımı karıştırdığında kaşlarımı çattım. "Bundan fazlasıyla memnun görünüyorsun." Hellebore halkının burada yaşamamanın ne anlama geldiğini çok iyi bildiğini sanırdım.

Güldü, sesi kuru bir güvensizlikle doluydu. "Prenses, yıllardır bitmek bilmeyen kar yağıyor. Herkes memnun."

Yüzümü buruşturdum. "Eğer bu doğru olsaydı tüm malikane yarı yarıya gömülmüş olurdu."

Kreed homurdandı. "İnan bana, sayamayacağım kadar çok kez oldu." Tencereyi kurutma rafının üzerine koydu ve havluyu aldı. "Florian, Aura'nın adamlarından bazılarını işlerin çözülmesine yardımcı olmaları için kiralyor..." Çenesini kaşdı ve garip bir ses çıkardı, sonra "Özellikle kötü." diye bitirdi.

"Yani," dedim, onun bunu ifade etme biçimini anlayamayarak. "Şimdi de sonbahar mı geliyor?" Bu krallığı şerefliendiren diğer tek mevsim.

Bana tuhaf bir bakış attı, sonra merdivenlere yönelirken omzuma bir şaplak attı. "Bunu sadece zaman gösterecek."

O gitmeden önce, "Florian'ın ne zaman döneceğini biliyor olamazsın, değil mi?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla sınıra yakın bir yerde sorunlarla ilgileniyor. Günler ya da saatler sürebilir."

Silahların çalındığını hatırlayarak, "Savaşçı kampları mı?" diye sordum.

Kreed tereddüt etti, kapının pervazını kavradı. "Uzuvlarımın kopmasına izin vermeyin Prenses." Yüzündeki düz ifadeden Olin'in onu çoktan krala ispiyonladığı ve o zamandan beri merakımı gidermemesi konusunda uyarıldığı anlaşıyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Donmuş erkekler hâlâ salonda mı asılı?" Bir kahkaha attı. "Gökyüzü, hayır."

"O zaman..." Bilmek istemediğim ama ihtiyaç duyduğum için yüzüm kızardı.

Kreed bana bir kez daha baktıktan sonra merdivenlerden yukarı baktı. Tam gideceğini düşünürken bana döndü ve sessizce, "Sanırım malikânedeki çoğu kişi biliyor, o yüzden..." dedi. Omuz silkti. "Onları öldürdü." Sonra tahtaya vurdu ve beni söylediği ve söylemediği her şeyle baş başa bıraktı.

Yorgunluk, hayal kırıklığı ve içimi kemiren bir önsezi duygusu kahvaltımı bitirmemi engelledi. Bu gizlilik ve aldatma dünyasından çok yorulmuştum.

Aptalca bir saflıkla umutsuzca bir parçası olmak istediğim bir dünya.

Dağınıklığımyı toparladım ve mutfaktan çıktım, kaçış planlarını düşünmeden önce biraz kestirmeyi düşündüm.

Zayla'yı koridorda beklerken bulduğumda bir iniltiyi bastırdım.

Dehşete düştüğüm her halimden belliydi, çünkü muhafız gülümsedi. "Çok hoşnutsuz görünmemeye çalışın Prenses. Ben sadece size zarar gelmemesini sağlamakla görevliyim." Beni aşağı yukarı süzdükten sonra dudaklarını büzdü. "Sıcaklığın tadını çıkarıyor musun?"

Cüretkârlığı beni şoke eden bir kahkaha atmama neden oldu. Koridorda yürüdüm ve o da hızla bana katıldı. "İstediğim yere gidebilmekten daha çok keyif alırım," diye yalan söyledim.

Bir daha bu kadar eğlenebileceğimden şüpheliydim.

Florian'ın çalışma odasının önünde durakladı. "Sen bir mahkûm değilsin Tullia." Arkasındaki kapı . Masanın arkasındaki şöminenin boş olduğunu görebiliyordum ve ne taze dumandan ne de Florian'ın kokusundan eser vardı.

Bugün oraya hiç gitmemişti. Bu da ben uyurken savaşçı karakollarına gittiğini doğruluyordu.

Devam ettim. "Ben tam olarak buyum, yoksa beni hala her yerde takip ediyor olmazdın."

"İstediğin yere gitme iznin olduğunu söylememin bir faydası olur mu?" Ona döndüm ve burnunun üzerindeki çiller gülümserken yer değiştirdi. "Tabii ki yanınıza kişisel bir koruma almanız şartıyla."

Umut o kadar hızlı yayıldı ki, yüzümün her yerine bulaşmasından korktum.

Boğazımı temizledim ve yüz hatlarımı beklenen heyecanın hafif bir belirtisinden başka bir şeyden uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Gözlerimi devirdim. "Tabii ki."

Zayla güldü.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı ve uzun örgüsünün ucunu düzeltti. "Kral ayrılırken bunu bana kendisi söyledi."

İşe yaramıştı.

Bunun beni Florian'ın güvenini kazandığımı inandırmasına izin vermedim. Ama duygularımı itiraf etmek ve birbirimize karşı duyduğumuz bu bastırılmaz arzunun nedenini, birbirimizin arkadaşı olduğumuzu kabul etmek...

Gerçekten işe yaramıştı.

Merdivenlerin önünde durdum, gülmek istedim. Yüz hatlarımı ve ses tonumu sakinleştirdim. "Herhangi bir yere mi?"

Zayla başını salladı. "Sanırım bu her yerin ne kadar uzak olduğuna bağlı." "Şehir," dedim ve muhtemelen çok hızlı bir şekilde ama artık umursamadan.

İşe yaramıştı ve Florian burada değilken geri alınamazdı. Bugün Ashen Sokağı'ndaki çiçekçiye gidebilirim.

Mideme bir taş otururken, kalp atışlarımı bir çalkantı ele geçirdi.

Zayla omuzlarını kaldırdı. "Bunun neden bir sorun olacağını anlayamıyorum. Size eşlik etmesi için diğer muhafızlardan bazılarıyla ayarlamalar yapacağım." Bana dikkatle baktı. "Benim yokluğumda kaçma planınız olmasın." Merdivenlerin ötesindeki salona sert bir bakış attı. "Bu kadar korkunç bir şekilde ölmek istemiyorum."

Bir kez daha yüzümü buruşturdum ve "Anlaşıldı" diyerek esprili bir şekilde güldüm. Sonra ona teşekkür ettim ve gidişini izledim.

Onun gittiğini anladığımda, saklamaya çalıştığım umut ve titreyen sınırlarımın beni odama doğru aceleyle merdivenlerden yukarı itmesine izin verdim. Muhafızların haberi olmadan çiçekçiye ulaşmak zor olacaktı ama yeterince yaklaşabilirsem belki onları atlatabilirdim.

Ya da en azından tam olarak nereye cisimleneceğimi bilirdim. Şimdiye kadar bunu sadece korkunç durumlarda yapmışken nasıl yapacağımı öğrenebilmem şartıyla.

Yün astarlı, uzun kollu, koyu kırmızı bir elbise giymiştim ve Florian'ın bana aylar önce vermiş olduğu paltoyu görünce donup kaldım.

Günlerdir. Sadece birkaç haftadır Folkyn'deydim. Daha da şaşırtıcı olanı Florian'ı bir aydan daha az bir süredir tanıyor olmamdı.

Bu kadar kısa bir süre içinde sadece tüm hayatımı değiştirmekle kalmamış, inançlarımı ve kalbimin atışını da değiştirmeye başlamıştı. Hellebore'dan bugün ayrılma şansımın çok az olduğunu bildiğim halde, daha fazla kalırsam verebileceği zararı hayal bile edemiyordum.

Muhtemelen bu odalara ve onları bana veren erkeğe geri dönecektim. Ve bulunacak bir yol olmadığında bir çıkış yolu bulacağıma dair kendime tekrar söz verecektim.

Belki de gerçekten istemediğim halde.

Elimde palto ile kapıda durdum. Elbisemle çok fazla olacaktı ama unutulmaz dört gece boyunca uyumadığım yatağa son bir kez baktıktan sonra yine de giydim ve kapıyı kapattım.

Bu krallığın soğuk hükümdarına karşı artan sevgim içimdeki huzursuzluğu yatıştırmaya yetmiyordu. Kana susamış planlarıyla sebep olduğu ama sadece benim düzeltebileceğim bir huzursuzluk. Fikrini asla değiştirmeyecekti ve burada bulunma sebebim olan tanışmama kesinlikle izin vermeyecekti.

Florian beni sevmezdi ve onu ikna etmeye çalışmak beni kurtaramazdı.

Kendimi kurtarmam gerekiyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini görecektim kadar gözlerimi açmış olsaydım kaçınabileceğim başka bir tuzağa düşmeden önce ihtiyacım olan her şeyi aramak için.

Ve dün gece kulak misafiri olduğum şaşırtıcı konuşma, göğsümde atan organ ne kadar farklı hissederse hissetsin, bunların hiçbirinin doğru olmadığını keskin bir şekilde hatırlatmıştı.

Alt katta, Zayla fuayedeki kapıların yanında bekledi. Şakacı bir selam verdi. "Dileğiniz kabul edildi Prenses."

Lilitha'nın portresi gözüme çarpınca, "Teşekkür ederim," dedim.

Yaramaz gözleri parıldıyordu ve bir resmin içine hapsolmuş genç prensesin bir şeyler anlatmaya çalıştığına yemin edebilirdim.

Başımı sallayarak eteklerimi topladım ve nemli basamakları inerek yola çıktım.

Koyu mavi arabaya yaslanmış muhafızı görünce durdum. Tütün sapındaki külü silkeledi ve sırtarak doğruldu. Ağzından dumanlar yükseliyor ve yüzünü bulandırıyordu.

Kül, arabanın kapısındaki karaca otu çiçeğinin kraliyet nişanının üzerinden süzülerek yerdeki eriyen çamurun üzerine düştü.

Bir savaşının kıyafetlerini giymiş olan sürücü, arabayı tokatlamak için koltuğundan eğildi. "Bakmayı kes ve şu lanet kapıyı aç, Fellan."

Zayla malikânenin kapılarını kapattı.

Fellan erkeğē kaşlarını çatarak baktı ve gereksiz bir şiddetle sapına bastı. "Akıllı başında hiç kimse Molkan'ın dölüne göz dikmez." Kaşlarını çattı ve yere tükürdü.

Yanıma ulaştığında gerildim ve Zayla'ya baktım. "Özür dilerim Prenses." Fellan'a keskin bir uyarı bakışı atıldı. "Sabah programı net olan birkaç kişiden biriydi."

"Neden acaba?" diye mırıldandım içimden ve arabaya doğru yürürken iç geçirdim.

Feylan kapıyı açtı ve saçlarıma çok yakın bir şekilde fısıldadı: "Duydum, Prenses."

Onu görmezden geldim ve içeri tırmandım, Kar malikânenin kapılarının ardında ulurken neredeyse elbiseme takılıp düşüyordum.

Zayla yanıma otururken Feylan bacaklarını açarak karşımızda oturdu. Araba ilerlerken çenesi dönüyor, bakışları beni yalnız bırakmak istemiyordu.

Orada hiç yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım, bir yandan da böyle düşmanca bir yaratıkla asla yalnız yakalanmamanın akıllıca olacağını biliyordum. Belki de Florian'a kaburgalarımı zedelediğini söylemeliydim.

Artık iyileşmişlerdi ve şansları kalmamıştı.

Daha önce yolculuk ettiğim kraliyet arabasından daha küçük olsa da daha az görkemli değildi. Koltuklar siyah deri ile döşenmişti ve pencereleri uyumlu perdeler örtüyordu. Fellan'ın amansız bakışları yüzümü yakarken, ormanı görebilmek için perdeleri çektim.

"Kapatın onları," diye bağırdı Fellan.

Sonunda kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yapmamayı tercih ederim, teşekkür ederim."

Koyu renk gözleri parladı, dişleri incelmiş dudaklarının ardında takırdayarak buluştu.

Benden Rolina kadar nefret eden biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Ama bu erkek... İçimden bir ses, fırsatını bulsa derimi etimden ayırıp kemiklerimi kullanarak organlarımla ziyafet çekeceğini

Bir ürperti tuttum.

Zayla, Fellan'dan önce konuştu, ona anlam veremediğim bir bakış attı. "İnsanlar burada olduğunuzu bilmezse daha iyi sağlayabiliriz.

burada."

Florian'ın bana bir kez bile pencereden dışarı bakmamamı söylemediğini söylemekten kaçındım. Ne Hellebore'a doğru yaptığımız uzun araba yolculuğu sırasında, ne de şehre doğru yaptığımız daha kısa yolculuk sırasında. Kızgınlık ve adını koyamadığım bir ürperti tenime battı.

Ama perdelerin kapanmasına izin verdim ve Feylan'ın bir hareketini yakaladım.

Kaba olduğunu düşündüğüm bir hareketti ama parmakları kucağındayken yapılmıştı, o kadar hafifti ki zihnimde evirip çevirirken ne anlama geldiğini çıkaramadım.

Sonra Zayla'nın hızlıca başını sallama hareketini yakaladım. Tepemizde bir kuş sürüsü ciyakladı ve o koltukta kaydı.

Feylan güldü ama bu onun şeytani gözlerine ulaşmadı. "Hâlâ kuşlardan korkuyor musun, Zay?"

Kuşlardan korkmuyordu ve oyun oynamadan önce dudaklarını neredeyse fark edilmeyecek şekilde de bunu gösteriyordu.

Çığlık sesi tekrar duyuldu.

İliklerime kadar hissettiğim bir uyarı. Ensemde ve kollarımda tüyler yükseldi.

Başka birine ihtiyacım yoktu. Perdeleri, ilerideki keskin dönüşü görecektim kadar kenara çektim. Şüphelenmeye başladığım gibi, şehre hiç gitmiyorduk.

Dağı aşp daha derin ormanlık alana doğru ilerliyorduk.

Gardiyanların kalp atışlarının hızını fark etmelerini engellemek için burnumdan yavaş ve sessiz bir şekilde nefes aldım.

"Perdeleri kapatın Prenses," diye emretti Zayla, sesi artık nazik değildi.

Yaptım, sonra özür dileyen bir gülümsemeye zorladım. "Çok güzel, değil mi?" Dedim, hüzünlü bir şekilde. "Eriyen buzların altındaki yeşillikler." Onlardan ve bu arabadan kaçmanın bir yolunu bulana kadar bu muhafızların neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmam gerekiyordu.

Fellan homurdandı. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Ona kaşlarımı çattım ve o da sırtıttı. Geldiğini göremediğim bir savaşı kazanmak üzere olan bir savaşçının sırtıttı.

Ama yapabilirim.

Korku şimdi vahşi ve kontrol edilemez bir şekilde kalbimde gürlüyordu. Denememe rağmen onu sakinleştiremedim. Çünkü bu erkeğin bana ne yapmak istediğini merak etmeme gerek yoktu. Kendini beğenmiş yüzünün her yerinde yazıyordu.

Tekrar pencereye baktım ve iç çekiyormuş gibi yaptım.

Korkumun kokusunu alıp ben kafesteki bir hayvan gibi sıkışmışken harekete geçmeye karar vermeden önce bu vagondan çıkmalıydım. "Tuvalete gitmem gerek."

Zayla gerildi. "Birkaç dakika içinde varacağız, Prenses."

"Korkarım bekleyemem." Vagonun tavanına üç kez vurdum.

Sürücü dizginleri çektikçe atlar şikayet etti ve araba yalpalayıp yavaşladı.

Fellan homurdandı, "Otur." Sonra arkasındaki pencereye döndü. Perdeleri çekti ve cama vurarak şoföre yoluna devam etmesini işaret etti.

Ama yeterince yavaşlamıştık, hala acıyor olsa da kaçabilirdim.

Şimdi, içgüdüler çığlık attı.

Kendimi kapıya attım.

Kapı patlayarak açıldı ve ben bir çığlıkla kayalık yola çarpıp setten aşağı yuvarlanırken dünya kış rengine büründü.

Yukarıdan bir yerlerden bağırışlar geliyordu ve ben kayaların ve eğrelti otlarının arasında tutunmaya çalışıyordum. Tırnaklarım kırıldı. Ellerim taş ve sopalarla kesildi. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu ve arabadan mümkün olduğunca uzaklaşmanın en iyisi olduğunu bilerek dişlerimi sıktım ve kendimi bıraktım.

Acı kollarıma, yanlarıma ve başıma yayıldı.

Bir ağaca çarpıp yokuş aşağı daha hızlı zıpladığımda düşüşle birlikte üzerimden savrulan hava geri gelmedi.

Daha fazla dal ve taş çizdi ve oydu. Dikenli bitkilerin üzerinden yuvarlanırken ceketim ve elbisem yırtıldı ve bacaklarıma dolandı ve kaçtığım yolun altındaki kullanılmayan bir yolun yanında durdum.

İnledim, büyümüş otların üzerine yayıldım ve tıslayarak ters döndüm. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kaybettiğim nefesimi yakalamaya çalışırken avuçlarımin altındaki toprak yolu yosunlar kapladı.

Hızlı bir muayene bana ciddi bir şekilde yaralanmadığımı söyledi. Öyle olsam bile fark etmezdi. Devam etmek zorundaydım. Ayağa kalktım, başım dönüyordu ve dağın yamacındaki yolda arkama bakmak gibi ölümcül bir hata yaptım.

Fellan, arabadan çözdüğü atlardan birinin üzerinde bana doğru geliyordu. Ağaç tepelerinin arasından süzülen güneş, elinde bir şeyin parlamasına neden oluyordu.

Bir hançer.

Kaçmak için dönmeden önce, arkamdan bir el ağzımı kapattı.

Çılgılık attım, ses boğuk çıkıyordu. Zayla beni susturduktan sonra kulağıma, "Bunun için gerçekten çok kötü hissediyorum Tullia. Lütfen bunu kişisel algılama."

"Seni öldürecek," diye mırıldandım tenine doğru ve umutsuzca kolunu çekiştirip tırmaladım.

Güldü. "Kral sadece oyuncağıyla kimin oynadığıyla ilgilenir, onu kimin öldürdüğüyle değil. Nedenini bilmek ister misin?" diye sordu ve elbisem hareket etmemi engellediği için arkamı boşuna tekmeledim. "Asla bu kadar uzun yaşamaman gerekiyordu."

O anda kalbim durdu. Her şeyim dondu.

"Baştan çıkar, evlen, becer, alay et ve öldür," dedi sürücü, yavaşça geçtiği setten kurtulurken. "Sıralama biraz yanlış olabilir ama ana fikri anladınız."

Zayla'nın maddeleşme yeteneği vardı.

Neyse ki Fellan yapmadı. Yapabilseydi çoktan ölmüş olacağıma emindim.

Ama artık yaklaşıyordu. Topuklarını dev atın böğrüne sapladı, yaratık karanlık gözleri benimkilerle buluştuğunda oflayıp pufladı ve şaha kalktı.

Fellan görkemli canavara küfretti ve hırladı, "Sakin ol, pislik herif."

Buna inanmak istemiyordum ama Florian ve Fume'un bir gece önce yaptıkları konuşma hâlâ zihnimde tazeyken, bu reddedilemezdi. Onlardan duyduğum her kelime şimdi çok anlamlıydı.

Florian beni küçük düşürmeye, babamı küçük düşürmeye çalışmıştı ve sonra babamın kız kardeşini aldığı gibi beni de ondan alacaktı.

Gözyaşları için zaman yoktu, ama kalbim umursamadı. Fellan yaklaştıkça gözlerim doldu.

Gözlerimi kapattım, teslim olmanın gelecekteki hayatımda beni rahatsız edeceğini biliyordum ama başka bir şey yapamıyordum. Bir damla gözyaşı kaçtı ve Fellan'ın bıçağının soğuk çeliği yanağımı sıyırıp geçerken gözlerimi açtım.

Hançerle yırtığı kazıdı ve bıçağı derime sapladı. İrkildim ama savaşıma isteğimi kaybetmiş olsam da yalvarmayı reddettim.

O gülerken ve hançeri diğer yanağımdan aşağı sürüklerken omzunun ötesine baktım. Ter, tütün ve kötülük kokuyordu. Yoldaşlarıyla sarf ettiği müstehcen sözler ve kahkahalar, ormanın sesi yükseldiğinde duymazdan geldiğim bir uğultuya dönüştü.

Islak toprak, çam ve at, sonbahar dokunuşlu meltemin öpücüğü boyunca ilerleyerek gözlerimi at arabasına çekti.

Fellan'ın arkasında durdu, huzursuz ve özgürdü.

Canavar yaratığın gözleriyle karşılaştım ve bir hışımla sakinleşti.

Baktıkça göğsümden beklenmedik bir huzur, serin, yumuşak ve ipeksi bir huzur yayıldı. Bedenimdeki ve kalbimdeki ağırları sildi. Eğer bu dünyayı daha yeni deneyimlemeye başlamışken terk ediyorsam, o zaman bunu bu muhafızlara onlara bakma zevkini tattırmadan yapacaktım.

"Gerçekten de bu zaferi kralımızdan için cezalandırılma ihtimalimiz var," diye mırıldanıyordu Fellan, bıçağın ucu ağzımın köşesiyle buluştuğunda. "Ama Molkan Baneberry'nin ruhundan bir dilim daha aldığımız için kutlanacağız." Bıçak yükseldi, boğazıma dayamadan bir saniye önce çelik güneş ışığını yakaladı.

Hâlâ bakmakta olduğum at şaha kalktı.

Bıçağın dilimi acıdan kavrulurken dizlerim büküldü. Sonra Fellan bağırıp ilerleyen ata dönerken bıçak derimin üzerinde kaydı.

Karanlık görüşümün kenarlarını işgal ederken Zayla'ya doğru geriye doğru takıldım ve parmaklarım daha önce sadece birkaç kez yaptıkları şekilde karıncalandı.

Bir şekilde bana başka bir yerde cisimlenmek üzere olduğumu söyledi.

Ama bu sefer, sadece çaresiz kaldığımda gelen sihir çok geç olabilirdi, Fellan siyah aygırın savrulan bacaklarının altına düşerken bile.

Zayla çığlık attı ve onu kurtarmak için yanımdan ayrıldı ama o da yere yığıldı.

Sürücü bana baktı ve kıpırdamadan küfretti. Geniş bakır gözleri benden, atın toynaklarının altında uluyup hırlayan Feylan'a atlarken, Zayla kolunu göğsüne bastırarak geri çekildi.

Toprak yarılp ayaklarımın altında yükselirken gülümsedim ve zamanın davetkâr boşluğunda kaydım.

Daire bıraktığım gibiydi.

Kalmadım. Koridora doğru tökezledim ve merdivenlerden aşağı indim, hala nefes nefese ve çok dengesizdim.

Gane'den yardım istemeye de cesaret edemedim. Florian beni nerede bulacağını biliyordu ve şehre yaptığım başarısız girişimi duyması uzun sürmeyecekti.

Muhtemelen izin vermeyeceği bir girişim.

Göğsümdeki ağrı alevlendi, çeşitli morluklardan, kesiklerden ve sıyrıklardan daha kötüydü. Boğazımdaki derin kesikten bile daha kötüydü. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken, sahanlığın duvarından aşağı kayma ve merdiven boşluğunun titreyen ateş ışığında çığlık atma arzusuna karşı dişlerimi sıktım.

Daha sonra. Daha sonra dağılabilirim.

Şu anda, daha sonra olacağından emin olmam gerekiyordu. Yaralarımı değerlendirip yeni bir plan yapana kadar saklanacak bir yere ihtiyacım vardı.

Kütüphaneye açılan kendi gizli girişime son bir kez özlemle baktım ve sonra aşağıya indim.

Apartmanın arka kapısını iterek açıp dar sokağa adımımı atar atmaz çöp ve dumanın keskin kokuları burnuma doldu. Crustle her zaman insanların söylediği kadar kasvetli ve nemli olmuştu, ama şimdi ayrılıp geri döndüğümde kusma dürtüsüyle savaştım.

Muhtemelen şoktu ya da cisimlenmenin yankısıydı. Bu yüzden binanın soğuk taşına , kısmen paslanmış büyük bir vagonun yanına gizlendim.

Çürüyen yiyeceklerle dolu bir vagon.

Yürümeye devam ederken öğürdüm, sefalet kemiklerimi sıkıyordu.

Bir dakika geçmeden durdum. Şehvet İni'nin altında tanıdık bir erkek duruyordu.

Asla ara vermemem gereken bu yolculuğun başında soyunma odasında tanıştığım erkek. Beni yavaşça tütün sapı parmaklarının arasından düşü. "Göklerin anası, güzel şey, sana ne oldu böyle?"

"Kalacak bir yere ihtiyacım var," dedim, her adım kaburgalarımı sızlattırken nefesim kesilmişti. "Sadece..." Uzaktan gelen bir takırtı ile irkilerek etrafıma bakındım. Neyse ki ses sokaktan geliyor gibiydi. Sokakta gizlenen başka kimse yoktu. "Sadece bugünlük."

Boğazımdaki eli görünce gözleri büyüdü. "Bundan daha fazlasına ihtiyacın var," dedi, yüzü inanmaz bir hışımla buruşarak. "Kanaman var." Bana tekrar baktı, altın tozlu kirpikleri oynaşıyordu. "Her yerin." Ben bir şey söylemeyince içini çekti. "Morin'i çağırayım. Kontrol etmeden seni *bu* halde buraya getirirsem derimi yüzer."

Başımı sallamaya çalıştım ama sonra irkildim.

Merdivenleri çıkarken başını salladı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Burası senin gibi tatlı yaratıklar için iyi değil."

Bu sözlerin bana ne yaptığını anlayamadan gitmişti.

Sana ne yaptım, tatlı yaratık?

Kesik kesik bir nefes nabzımı hızlandırdı.

Yeniden yönümü şaşırmış bir halde merdivenlerin altındaki binaya yaslandım ve gözlerimi, içlerini dolduran ıslaklığın üzerine kapattım. Titreyen her nefesin zamanlamasına göre harflerimi sessizce okudum, sonra titreyen elimi boynumdan kaldırdım.

Kesilen etten kan damladı ama fışkırmadı. Çok derin değil o zaman.

Hiç rahatlama yoktu. Sadece acı vardı. Avucumu kaplayan kıpkırmızıya bakarken gözyaşlarım gözlerimi terk etti.

Hava ısındı.

Artık yalnız olmadığımı hissederek gerildim ve boynumu tekrar sıktım. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu.

Florian'ınkiler gibi büyük ve hantal olan botlar bulanık görüş alanıma girdi.

Koleksiyonunda kestane rengi bir çift gördüğümü hatırlamıyorum. Kahverengi bir pelerin giydiğini de görmemiştim. Gözlerim yavaşça kalın bir çift zeytin yeşili pantolonun ve kahverengi tuniğin üzerinden erkeğin bakışlarıyla buluştu.

Altın gözler.

"Nihayet." İnce dudakları geniş ve parlak bir sırıtışa dönüştü. "Bu lağım çukurunda aklının başına geleceği anı bekleyerek çok fazla zaman geçirdim." Derin bir şekilde eğilirken sesi alaycı bir hal aldı. "*Prencesim*."

İçten içe bir bebek gibi sızlanırken gülümsemeye zorladım. Sadece lanet olası bir dakikaya ihtiyacım vardı. "Geç saatlere kadar dışarıda kalmanı tavsiye etmem," diye mırıldandım, boynumu işaret ederek ve onu hatırlamadığımı varsaymasını umarak.

Koyu renk bir kaş kalktı, o unutulmaz altın gözlerde mizah parlıyordu.

Avla birlikteydi ama yine de beni mi bekliyordu? Buna bir anlam veremiyordum - şu anda herhangi bir şeye anlam verecek yeteneğim ve zamanım yoktu.

Zihnim pamuk gibiydi. Dayak yemiş bedenim sadece adrenalin ve hayatta kalma içgüdüleriyle dimdik ayakta kaldı.

Tek bildiğim, güce aç erkeklerden uzaklaşmam gerektiği idi ve o da bunlardan sadece biriydi. Ne isterse istesin benim için iyi olmayacağı kesindi. Bu yüzden omuz silktim ve apartmana geri dönmek için doğruldum.

Ama eldivenli elini kaldırdığında dengesiz ayaklarım sendeledi. Elini açtığında küçük bir kir rengi toz yığını ortaya çıktı. Sırıttı.

Sonra üfledi.

Arkamı döndüm ve yüzümü kapattım. Ama artık çok geçti. Asitli ve bağcıklı peri tozunu ciğerlerime çektim.

Sokak bir anda yok oldu ve gün yıldızsız geceye dönerken ben onun kollarına düştüm.

OceanofPDF.com

TWENTY-ONE

Dairesel bir taş odadaki yatakta uyandım, kafam karışmıştı ve rüyasız uykunun şimdi canlı hale gelip gelmediğini merak ediyordum.

Sonra her şey acı, korku ve kan parçaları halinde geri geldi.

At toynakları.

Yuvarlandım ve hala yaralarımın ağrılarını ve acılarını hissetmeyi bekliyordum ama sadece bir tane olduğunu fark ettim.

Ve göğsümden koyu mavi gözlerin ve vahşi bir sırtışın anısıyla yayıldı.

Nerede olursam olayım, Florian burada değildi; burası daha önce bulunduğum hiçbir yer değildi. İhanetin acısı alevlenirken, gerçekten çok öfkelenecek diye düşündüm.

Esirinin benimle işi bitmeden kaçmış olmasına öfkeliydi. Tüylerim diken diken oldu ve sonunda yalnız olmadığımı hissettim.

Duvara dayalı dokuma bir baston sandalyede oturan bir erkek görünce gözyaşları silindi.

Öne doğru eğilip ellerini iki yana açtığı dizlerinin arasında kavuşturduğunda gıcırdadı. Yüz hatları kaçtığım erkeğe benziyordu; soğuk bir kayıtsızlıkla. Onunki o kadar kolay görünmüyordu, geniş göğsüne kadar uzanan koyu renk sakalının altında gizlenmişti.

Kim olduğunu sormama gerek yoktu.

"Corina'ya benziyorsun" demeden önce anlamıştım. Sesi pürüzlüydü, beton üzerinde kum gibiydi ve kokusu yüzüme toz üfleyen erkeğe benzer bir çam ve okaliptüs . "Annen."

Bunun doğru olup olmadığını hep merak etmiştim ve bir gün birinin bana bu sözleri söylediğini duymayı hayal etmiştim. Yine de bu sözlerin onunki kadar boş ve gerçekçi bir tonda söylendiğini hiç hayal etmemiştim, hele de babam olduğunu varsaydığım bir erkek tarafından.

Fae'ler sıcak ve misafirperver yaratıklar olarak bilinmezlerdi, ancak önemsedikleri kişileri, özellikle de ailelerini şiddetle korurlardı.

Bir hayal kırıklığı çekirdeği, zaten her kalp atışını parçalayan acıyla güçlerini birleştirdi. Yine de, "Sen Molkan'sın" diye mırıldandım.

Erkek yavaşça bir kez başını salladı. Arkasına yaslandığında sandalye tekrar gıcırdadı, iri bir el ağzını ovuşturdu. Avucunu tırmalayan kaba sakalların sesi, küçük ve sessiz odada çok yüksek sesle yankılandı.

"Demek ondan kaçtın," dedi, sesindeki ilk işaret inançsızlıktı. "Titizlikle acımasız Florian."

Sadece adını duymak bile yaralı bir eti sıyıran bir bıçak gibiydi.

Cevap çok açık olmasına rağmen "Evet" dedim ve duygularımı gizlemek için yatakta doğrulup kollarımı inceledim. Üzerimde hâlâ harap olmuş önlüğüm vardı ama paltom yoktu. Kollarımı çekiştirdim ama sadece kan izi olan bir deri buldum. "Biri beni iyileştirdi mi?"

"Elbette," dedi Molkan. *Babam* dedi ki.

Annem beni eritti, bu gerçek olamazdı.

Bakışlarım daire şeklindeki camsız pencerenin altındaki ahşap sandığın üzerinde gezindi. Yatağın yanında bir çekmeceli dolap vardı ama Baneberry kralının oturduğu sandalye dışında başka bir şey yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim gecikmeli olarak.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Kendimi yatağımı belime sarmaya ve ona bakmaya zorladığımda midem bulandı. Kesinlikle sert bir erkekti, teni güneşten ısınmış ve belli belirsiz çizgiliydi; vücudu iri ve iri yarı ama çoğunlukla kaslıydı.

Kıyafeti sokaktaki altın gözlü erkeğinkine benziyordu; kahverengi bir tunik ve pantolon. Molkan'ın pantolonu pantolon değil boldu ve devasa ayaklarında şok edici bir şekilde ayakkabı yoktu.

"O seni kaçırmadan önce sana ulaşmayı umuyordum," dedi, derin düşüncelere dalmış gibi hâlâ ağzını yavaşça ovuşturarak. "Ne yazık ki, Vahşi'in Crustle'a yaptığı ziyaret sırasında Avrin'in karşılaştığı kişinin gerçekten sen olduğunu doğruladığımızda artık çok geçti. Sen gitmiş sayılırdın."

"Avrin?" diye sordum.

Molkan'ın kömür rengi gözlerini hafif bir gülümseme aydınlattı. Benimkilere çok benzeyen gözler. "Seni buraya getiren erkek."

Altın gözler.

Florian'la birlikte orta topraklardan ayrılmadan hemen önce ara sokakta geçirdiğim o geceyi hatırlayınca, içimi bir pişmanlık duygusu kapladı. Altın gözlü adamın babamla birlikte çalıştığını bilseydim, o zaman çok şey farklı olurdu. Pek çok şeyden kaçınılabilirdi.

Beni sahiplenmek yerine öldürmeyi amaçlayan bir kralda tanrıça tarafından verilmiş bir ruh eşi bulmak gibi.

Florian'a eşim olup olmadığını sorduğumda neden tek kelime etmediğini şimdi anlıyordum. Beni öldürmeye niyetlenmişti ve eğer *onun* olduğumu kabul ederse bu çok zor olacaktı.

Florian'ın kalbi yoktu. Uzun zaman önce göğsünden koparılmış, bir daha asla atmaya cesaret edemeyeceğinden emin olacak kadar acımasız ve hesaplı hale getirilmişti.

Çünkü başarmak için yıllarını harcadığı her şeyin önünde hiçbir şeyin durmasına izin vermeyecekti.

Gelen yeni bir gözyaşı dalgasına karşı koydum, yatağın fildişi pamuklu çarşafına bakarken ciğerlerim sıkıştı. İntikam oyunlarında eğlenceli bir evcil hayvan olmanın ötesinde, Florian için önemli değildim. Hiçbir şeyi değiştirecek kadar değil. Onu değiştirecek kadar.

Odadaki sessizlik bir kez daha artarken onu ve benim yokluğumda neler yapıyor olabileceğini düşünmeyi bir kenara ittim. "Avin herhangi bir peri sarayına ait olmamayı seçenlerden oluştuğunu sanıyordum?"

Molkan elini yanağından kaldırarak, "Onlar tam olarak öyle" dedi. Neden şaşırdığımı fark edince hafifçe gülümsedi ve bu görüntü beni bir nebze olsun rahatlattı. "Avrin'in kardeşi de bir üye ve bu yüzden ihtiyacımız olan şeyleri ararken zaman zaman onlarla seyahat etmesine izin veriliyor." Yüz ifadesi sertleşti. "Bizden çalınan şeyler."

Beni kastetmemişti ama ne kastettiğini sormaya da çekiniyordum. "Eserler, kitaplar, madeni paralar, fideler," diye açıkladı Molkan. "Hatta büyü-

saray duvarlarımızı korumaya yardımcı olmak için kullanılan aşılınmış eşyalar." "Bir yeri eşyalarla nasıl korursunuz?"

Molkan hızlı bir sırtısla dişlerini gösterdi. "Onlar benim kanımı taşıyor, görüyorsunuz, ama bir kez topraklarımdan çıkarıldıklarında, meraklılar için koleksiyondan başka bir şey olmazlar."

Kaşlarımı çattım. "Florian senden böyle şeyler mi alıyor?"

Kaşları çatıldı. "Onun adını büyük bir rahatlıkla söylüyorsun."

Yanaklarım kızarmak ve kapalı odalarda, at arabalarında, hatta bir atın üstünde yaptığım tüm hataları ele vermekle tehdit ediyordu.

Ama Molkan, "O ve onun kan içen canavarları hepsini ve daha fazlasını alıyor, evet," dediğinde rahatlayarak göz temasını sürdürdüm.

Şimdi nedenini sormak için iyi bir zaman olurdu ama ben zaten biliyordum.

O da düşünmüş olacak ki sert bir nefes vererek bir kez başını salladı. "Düşündüğümünden daha az sorunuz var."

"Neredeyse öldürülüyordum," dedim boğazıma dokunma isteğimi görmezden gelerek. "Ve hayatım boyunca cevaplara duyduğum arzu bunun nedeni, yani..." Elimden geldiğince gülümsedim ve endişeyle parmaklarımı kanlı saçlarımın arasından geçirdim. "Sanırım hepsini hatırlamak için biraz zamana ihtiyacım var." Parmaklarım küçük bir dala takıldı. Onu çekip kurtardım ve kucağımda o dağ yollarında olanları hatırlatan bir başka şeyi inceledim.

"Sonunda bunu yapmaya karar verdi," dedi Molkan öfkeyle. "Bunun gerçekleşmeyebileceğini düşünmeye başlamıştım."

"Beni öldürmeye niyetli olduğunu biliyor muydun?" Sesimin şokla yükselmesini engelleyemeyerek sordum.

"Oh, kesinlikle." Yüz ifadem karşısında güldü. "Öfke besleyeceğin kişi ben değilim. Sen tam da bu nedenle orta topraklara yerleştirildin genç adam."

Dala baktım. "Beni Florian'dan uzak tutmak için."

Sessizlik geldi ve ellerini karnının üzerinde birleştirip bir karara varmış gibi görünene kadar neredeyse gideceğini düşündüm. "Lilitha öldüğünde, sevdiğim her şeyi almaya yemin etti," dedi Molkan, sesi alçak ve daha sertti. "Biz insanlar gibi sevmeyiz ama bir şeye değer verdiğimizde bu neredeyse aynı şeydir."

"Peki ya bir şeyi seversen?" diye sordum.

Molkan sırtıttı. "O zaman Hiçlik'in ateşten çukurları, kimse onu bizden alamadan sönecek."

Yutkundum. "Ve Florian kız kardeşini severdi."

"Sanki onun babasıymış gibi," dedi, neredeyse hüzünlü, neredeyse pişmanlık dolu ve sanki Florian'ın bir zamanlar olduğu erkeği anımsar gibi. "Mythayla Ana, Hammond Hellebore'un Lilitha'nın doğumunun sevgili kraliçesi ve eşinin ölümüyle sonuçlanmasının ardından nefes almak istemediğini biliyor."

Onları tanıyordu, hem de çok iyi tanıyordu. "Onu neden öldürdün?" diye sormadan edemedim.

Alacağım tek cevabın onun eğlenerek mırıldanması olacağını düşünmüştüm. Ama içini çekti ve "Ölümlüler aleminde dedikleri gibi hepimiz yakındık" dedi.

elini salladı-"bir varmış bir yokmuş." Sonra, uyandığımdan beri belki de ilk kez, Molkan gözlerini benden kaçırdı.

Çıplak ayaklarının dibindeki taş zemini kaplayan dokuma halı parçasına baktı. "Sanırım seni uzak tuttuğum bu evi tanımana izin vereceğiz." Sandalyeden kalktı, boyu başlamıştı. "Sana burayı terk etmek isteyebileceğin bir bilgi vermeden önce."

İçimden mizahsız bir kahkaha yükseldi. "Her şeyden sonra..." Başımı salladım. "Artık hiçbir şey beni şaşırtamaz."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve daha fazla hafif taş ortaya çıktı.

Molkan kapıda uzun bir süre durduktan sonra şöyle dedi: "Sevgili tanrıçamızı yanıldığını kanıtlamak için ayartmamanızı tavsiye ederim. Birazdan hizmetkârlardan biri size nerede yıkanacağınızı gösterecek."

Kapı yankılanan bir tıkırtıyla kapandı.

Uyarısı güneşin ısıttığı odayı serinletirken ona baktım, asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm her şeyi elde ettiğim için ne yapacağımı bilemiyordum.

Kırılmış beyaz saçlı bir erkek bir saat içinde geldi.

Kemerli kumtaşı salondan aynı şekildeki pencerelere doğru yürürken hiçbir şey söylemedi. Pencereler girdiğimiz salonun enine boyuna uzanıyor, altlarındaki sıra sıra bahçelere ve meyve ağaçlarına bakıyordu.

Onların ötesinde ormanlar, parıldayan bir gölün etrafında kıvrılıp küçük taş binalarla buluşuyordu. Donmamış bir su görmek tuhaftı ve yeşil, olgun ve hayatla dolup taştan taze bitki örtüsünü görmek daha da şaşırtıcıydı.

Baneberry'de mevsimlerin sonbahar ve ilkbahar arasında değiştiğini zaten bildiğim için bu kadar şaşırmamam gerekirdi. Yine de kemerli pencerelerden süzülen hafif esintinin üzerinde buz olmaması içimde bir şeylerin irkilmesine neden oldu.

Hellebore'un serin dokunuşunu bir daha asla hissedemeyeceği düşüncesiyle geri tepen bir şey.

Tabii ki, böyle bir havanın kaynağı beni eski büyük bir ustalıkla çekip çıkaran kral olduğunda, bu çok saçmaydı.

Bir sonraki avının tadını çıkaran bir avcıdan başka bir şey olmadığını biliyordu.

Söylentilere konu olan kumtaşı duvarı görünce adımlarım yavaşladı.

Baneberry Sarayı'nı çevreliyor ve büyük gölü çevreleyen ağaç hattının ötesine uzanıyordu. Kahverengi ve yeşil üniformalı muhafızlar duvar boyunca yürüyor ve üç kulenin içinde duruyordu. Sarayın diğer tarafında en az üç tane daha olduğunu tahmin ediyorum. Gümüş zırhlar göğüslerden, kafalardan ve omuzlardan parlıyordu.

Takip ettiğim erkek, arkasındaki basamakların altından duyabildiğim pınarlara açılan karanlık bir kapının önünde durdu ve eğildi.

"Adın ne senin?" Uzaklaşmaya başladığında sordum.

Durakladı ve yüzünü buruşturdu, sonra elleriyle işaret etti. Ne demek istediğini anlamayarak başımı salladım.

Ağzı sıkıştı ve ince omzunun üzerinden bana baktı. Tekrar bana bakarak ağzını açtı.

Bana dilinin olmadığını göstermek için.

Kapıyı kapattı ve bana acımasızca gülümsedi, sonra koridordan aşağıya, uyandığım odanın bulunduğu odaya doğru yürüdü.

Dolambaçlı taş basamaklardan şırıl şırıl akan pınarlara indim, nemli duvarlardaki apliklerin ışığı parlıyordu ve Delen'i düşündüm. Neden şimdi Baneberry'den gelen ve konuşma imkânı olmayan iki erkekle tanıştığımı düşündüm.

Aralarından seçim yapabileceğimiz iki kaynak vardı. Biri küçük bir baraj kadar uzun, diğeri ise bir bahçe göleti kadar küçüktü. İkincisinden cazip bukleler halinde sıcaklık yükseliyordu. Tenimi o kadar da bunaltmayacak bir şeye ihtiyacım olduğu için bunu yapmamaya karar verdim.

Yıkık dökük giysilerimi çıkardım ve yosunlu basamakları dikkatle tırmanarak geniş açıklığa çıktım. Kayalar büyük kaynağın her iki ucunda sıralanıyor ve daha küçük olanın etrafını çevreliyordu. Yeraltı odasının taşlarından aşağı büyüleyici dereler halinde nem damlıyordu.

Home.

Gülümseyerek başımı suyun altına soktum.

Dışarı çıkarken saçlarımı yüzümden ittim ve ellerimi boynumda gezdirdim. Parmaklarım kabarık ve hassas derinin üzerinde bocaladı. Gerçekten de biri beni iyileştirmişti ama Fellan'ın boğazımı kesme girişimi bir yara izi bırakabilirdi.

Ve eğer başarılı olsaydı, cüretkâr üçlünün kesin olarak kafamı koparması ya da kalbimden bıçaklaması gerekecekti.

Titredim, taşta yaslandım ve bir türlü kontrol edemediğim düşüncelerimi ve nefeslerimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Çok meşgul bir şekil değiştiren olmuşsun."

Anında göğüslerimi örttüğümde su çalkalandı. Gerçi yeterince karanlık ve bulanıktı, umarım en fazla vücudumun dış hatlarını görebilirdi.

"Sakin ol, Florian'ın oyuncaklarıyla ilgilenmiyorum." Avrin merdiven boşluğunun dibinden doğruldu, yaklaşırken altın rengi gözlerinde çarpık bir sırtıma parlıyordu. "Yoksa sana onun başarısızlığı mı diyelim?"

İstedığime sahip olacağım.

Taze bir korku enseme ürpertti. Florian ve başarısızlık kelimesi asla bir arada var olamazdı.

Çenemi gıcıklayana kadar suyun içine doğru büzüldüm. "Yıkanmaya çalışıyorum."

"Oh?" Avrin'in gülümsemesi gerildi. Tuniğini yırttı ve dar pantolonunu çözdü. "Ne yazık ki Prenses, bu yaylar ortak." Pantolonunu aşağı itti. "Paylaşmalısınız."

Gevşek ağzımı kapatıp kaşlarımı çattım ve bakışlarımı onun kaslı ve bronz karnından kaçırdım.

"Boynun nasıl?" diye sordu kaba yaratık, havuza inen basamaklardan tamamen çıplak ve çok yavaş bir şekilde inerken.

"Tamam."

Kaynağın diğer tarafına yüzdü, sonra suyun altına kaydı. Sudan dramatik çıkışından etkilenmekten çok sinirlenmiştim.

Parmaklarını kısa siyah saçlarında gezdirdi. Damlacıklar yontulmuş yanaklarının üzerinden kayarak uzun kirpiklerine yapıştı. "Merak ediyorum, Prenses."

Neredeyse bana böyle hitap etmemesini söyleyecektim ama artık görmezden gelemezdim. Ne kadar uygunsuz olursa olsun, ben buydum.

"Merak gerçekten de öldürür," dedim ve başının arkasındaki keskin kaya oluşumuna baktım. "Ya da en azından dener."

"Yine de ." Sözlerini şekillendiren sırtışı duyabiliyordum. "Nasıl oldu da ondan kaçabilir misin?"

Sonra bakışlarını üzerimde topladım ve beni izleyişindeki tereddütsüzlüğü özümsemem. Neredeyse gülerek, neden kaba bir şekilde bana pınarlarda katıldığını anladım. "Beni sana onun gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

Avrin hiçbir şey söylemedi, sadece bakmaya devam etti.

"Keşke," diye itiraf ettim, niyet ettiğim alaycılıktan yoksun olsa da, parmaklarım tekrar boynuma tırmanıyordu.

Gözleri iyileşen deriyi takip etti ve daraldı. "Bunu sana o mu yaptı?"

"Hayır," dedim. "Bu krallığa nefret duyan bazı sadık muhafızları yaptı."

Avrin'in başı eğildi, dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Florian başkalarının onun için böyle bir şey yapmasına izin verecek biri değil. Hele senin gibi önemli biri için. Bunu bir gösteri haline getirirdi." Buna yanıt veremeyince, biraz daha nazık bir ifadeyle, "Bilmiyordu," diye bitirdi. Bir duraklama. "Tuzağa düşürüldün."

Bu Avrin her kimse, uzun zamandır kayıp olan babam için iyiydi.

Göğsümdeki yanmanın gözlerime ulaşmasını engellemek için ellerimi suyun içinde ileri geri iterken sadece başımı sallayabildim.

"Size onunla ilgili daha çok soru sorulacak Prens. Kış Kralı, teslim olmak için meleyene kadar babanızın etini kemiklerinden ayırmaya kararlı ve siz onunla çok zaman geçirdiniz."

"Sorun değil," diye yalan söyledim, beklendiği gibi ve isteksizce anladım.

"Ama öyle mi?" Avrin bastırdı.

Ona ters ters bakmak gibi bir hata yaptım ve o da bir kahkaha attı.

Dişleri dudağına yapıştı, beni incelemesi çatık kaşları ve başını hafifçe sallamasıyla tamamlandı. "Derinin altına girdi, değil mi?" Yalan söylemenin bir faydası yoktu ama bu gerçeği dile getireceğim anlamına da gelmiyordu. "Planı buydu sanırım," diye mırıldandı Avrin sırtarak.

Gözlerimi kaçırdım, göğsüm . "Benden ne istenecek?"

Beni izlemeye devam etti ve sadece banyo yapmaya karar vermediği anlaşıldı. Sorgulama çoktan başlamıştı.

Buna alışmam gerekecekti, yine de tek istediğim küçük odama dönmek ve her zaman olmayı arzuladığım yerde nihayet bulunmaktan duymam gereken heyecanı bulana kadar uyumaktı.

"Öncelikle o muhafızlardan nasıl kaçmayı başardığınız sorulacak."

"Cisimleştım."

Kaşlarını kaldırarak daha fazlası olduğunu bildiğini söyledi, yoksa bir bıçak boğazımı yakalamadan çok önce cisimlenmiş olurdum.

"Şehre doğru gitmediğini fark ettiğim bir arabadan atladım." Açıklamakta zorlansam da ona anlatmakta bir sakınca görmedim. "At. Muhafızlardan biri atın yularını çözdü ve beni kovaladı, attan indiğinde ve kapana kısıldığımda, öleceksem ona bakmamayı diledim."

O anda içimi tamamen kaplayan huzur beni hâlâ şaşırtıyordu. Varlığında mutlak memnuniyetten başka bir şey hissedebileceğim bir zaman varsa, o da elinde hançer olan nefret dolu bir erkeğin varlığını sona erdirmeye çalıştığı zamandı. "Gözlerimi ata diktim ve bıçakla birlikte yaratık saha kalktı..."

"Sana yardımcı oldu," diye bitirdi Avrin.

Başımı salladım. Bunun olduğunu kendime bile itiraf etmekte çok tereddüt etmiştim. Ama olmuştu. Olmuştu ve ben bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum. "Atın gözleriyle karşılaştığımı hatırlıyorum," dedim. "Ve bunu yaptığımda, her şey akıp gitti. Etrafımızdaki orman diğer her şeyi susturuyor gibiydi. Artık korkmuyordum."

"Annenin böyle bir yeteneği vardı," dedi Avrin. Kirpiklerim kalktı, dudaklarım aralandı.

Avrin şu bilgiyi verdi: "Hayvanlarla aramızdaki bağ. Bu krallıkta asil kana sahip olanların çoğu bunu yapar ama bazıları için bu bağ daha derindir. Sözcüklere gerek duyulmayan, sadece hissedilen bir iletişim biçimi."

Kalbimi kaplayan buzların bir kısmı çözüldü. Böyle bir şekilde kutsanmış olmam.

Avrin hayretimi bastırdı, ses tonu alaycıydı. "Aslında işe yaramaz bir hediye, ama bu durumda sana iyi hizmet etti." Çarpık bir gülümseme ağzını kıvırdı ve ben onu yumruklamak istedim. "Umutsuzluğa kapılma. Toprakla bir yakınlığınız var mı?"

Ters ters baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Toprak," dedi kaşlarını çekiştirerek, sanki bilmem gerekiyormuş gibi. "Ve ondan yetişen şey."

"Hayır," dedim, umursamadığım halde utanmam gerekip gerekmediğini merak ederek.

Belki de öyle olmalıydım. Avrin elini ağzına silerek aptalca bir sırıtış daha gizledi ve omuz silkti. "İstersen öğrenmeni öneririm. Sarmaşıklar ve titreyen toprak çok daha etkileyici kaçışlar sağlıyor Prenses." Suya daldı ve birkaç metre ötedeki yosunlu basamakların yanından çıktı. "Aradığınız mahremiyeti şimdi size vereceğim."

Çıplak haline bakmaya cesaret edemedim. Islak ayaklarının taşa vuruşunu ve kayaya oyulmuş bir raftan çıkardığı güneşte kurumuş havluyu açışını dinledim. "Avrin," dedim. "Bütün hizmetkârların dili yok mu?"

Sakinleştiğini, havlunun vücuduna sürtünmesinin durduğunu hissettim.

Dikkatle ve sessizce, "Bir gün yakalanabilecek ve duvarlarınız içinde duydukları her sırrı düşmana anlatmak zorunda kalabilecek bir yardımcıyı evinizde tutar mısınız?" dedi.

Boş midem çalkalandı. Kollarımı pınarın çıkıntısına dayamak için döndüm. Sa   izgimden aşağı su damladı.

Avrin çeneme doğıru inişini izledi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi usulca.

Florian tarafından esir alındığını ş imdi anladığım hizmetk rlarından birinin onun ve muhtemelen Hellebore'daki diğıer soyluların yanında çalıştığını ona söylemedim.

Avrin merdivenlere doğıru ilerlerken gözlerim sudaki dalgalanmalara kayd  ve " oğıu da okuma yazma bilmiyor," diyerek beni baş başa bıraktı.

OceanofPDF.com

TWENTY-TWO

Gözlerim şafakla birlikte açıldı. Uyku bir türlü gelmiyordu ve rüyalarımın bazı bölümleri peşimi bırakmıyordu.

Mavi gözlü. Yumuşak saçlar. Soğuk ve morarmış eller.

Sınırı geçip farklı bir âleme geçmiş olabilirdim ama ondan asla kaçamayacağımı biliyordum.

Beni sarayın altındaki ortak kaynaklara götüren aynı sessiz erkek kahvaltıyı odama getirdi. Turunçgiller, limon ve bal çayı, su ve tereyağlı ekmekten oluşan küçük bir şeydi. Açlık, diğer pek çok şey tarafından örtülmüş uzak bir düşünce olmasına rağmen hepsini yedim.

Erkek tepsiyi almak için bir saat geçmeden geri döndü.

Saray uyanıktı ama tek camsız pencereden içeri süzülen ses dışında hiçbir ses yoktu. Yatağın kenarına oturdum ve heybetli saray duvarının ötesindeki hiç bitmeyen taş ve ahşap ızgarasını hayranlıkla seyrettim. Hâlâ Baneberry'nin kraliyet şehrine bakarken hizmetkâra, "Teşekkür ederim," dedim. Bellebon'un.

Erkeğin durakladığını hissettim. Sonra taşın üzerinde bir tüy kadar hafif adımlarla yaklaştı.

Dairesel pencerenin yanında durdu, başını eğerken kireç yeşili bakışları benimkilerle buluştu. Cesurca, nedenini tam olarak bilmesem de, oyalanacağını ve benimle iletişim kurmaya çalışacağını biliyordum.

Önce bana, sonra pencereye doğru işaret etti. İnce ellerine bir süre kaşlarımı çattıktan sonra kuzeye baktığını fark ettim. "Hellebore?" Fısıldadım.

Başını salladı. Bilmek için yanıp tutuştuğu belli olan şeyi bana nasıl soracağından emin olamayınca yüz hatları buruştu. Ellerini yanaklarında ve saçlarında gezdirdi.

Belirsizlikle gülümsedim ve alçak sesle, "Bana ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum. Özür dilerim."

Bana dokunacakmış gibi bir adım öne çıktı.

Ben donup kaldım, o da öyle. Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra yüzüme doğru işaret etti. Bana dokunmak için izin istiyordu.

Sormuş olması başını sallayarak kabul etmesini sağladı.

Rahatlamış bir gülümsemeyle önümde dururken ellerim kucağımda sıkıca kenetlendi. Yumuşak bir hareketle yanağımı okşadı, parmakları gözlerime yaklaştı. Gözlerim kapandı ve parmak uçları göz kapaklarımda gezinirken...

Nefes nefese bileğini tuttum. "Delen."

Hizmetçinin gözleri parladı, eli düştü. Temkinli bir şekilde kapalı kapıya baktı ve geri çekildi. Nefes almıyor gibiydi, başını sallarken gerginlikle şişiyordu.

"Burada da güzellik uzmanıydı," diye tahmin ettim, zanaatında bu kadar yetenekli ve gururlu olduğuna göre yılların deneyimine sahip olmalıydı.

Beyaz saçlı erkek, gözleri yavaşça tekrar başını salladı. Onları ve çenesindeki sertliği, zarif elmacık kemiklerinin yüksekliğini inceledim. "Kardeşin mi?"

Başka bir baş sallama.

Ayağa kalktım, elini tuttum ve sıktım. "Eğer sorduğun buysa, o iyi." Florian ne tür gaddarlıklar yapmaya devam ederse etsin, Delen'in iyi olduğunu biliyordum.

Rahatlama omuzlarını gevşetti ve diğer elini kalbinin üzerine koyarken karşılığında elimi sıktı.

Ona daha fazlasını anlatmak istedim - Delen'in Hellebore'da çalıştığını ve buna rağmen sağlıklı parladığını. Bir şey beni engelledi. Sanki hizmetçi biliyormuş gibi, ıslak bakışlarında kararsızlık titreşti ve yutkunmasına neden oldu.

Başını sallayarak daha fazla konuşmamam gerektiğini işaret etti. Sonra derin bir şekilde eğilerek ve parmak eklemlerime hafif bir öpücük kondurarak beni şok etti.

Zayıf ve uzun boylu halinin kahvaltı tepsimle kapıya yönelmesini izledim ve belki de tüm bu kıtada kuzeyin kralından korkmayan tek aptal yaratığın ben olup olmadığımı merak ettim.

Çok geç olana kadar değil.

Molkan, üzerime ağırlık yapmayan limon rengi bir elbise giydikten birkaç dakika sonra geldi. Gövdemi bilerek bollaştıran lüks pamuklu, kalçalarımda kıvrımlar oluşturunuyordu. Göğsümdeki üç büyük düğmeyi tamamladığımda kumaş dizlerime fısıldadı, çıplak ayak parmaklarım serin taşın üzerinde kıvrıldı.

Baneberry'nin kralı içeri girmeden önce kapıyı bir kez çaldı, sonra ben daha çok bir elbise gibi hissettiren garip bir şekilde oturmamış korsajla uğraşırken kapıda durakladı.

tunik. Yayladan döndüğümde, elbise, tahta bir tarak ve dişlerim için küçük bir fırça pencerenin yanındaki sandığın üzerine bırakılmıştı.

Hellebore'da giydiğim kıpkırmızı elbiseyi tenimde hissetmeye daha fazla dayanamayacağıma karar vermeden önce sadece ikincisini kullanma şansım olmuştu.

Molkan boğazını temizledi ve çalışkan bakışlarını benden ayırdı. "Benimle bir yürüyüşe çık Tullia."

Bu bir talep değildi ve zaten onu reddetmeyi düşüneceğimden de şüpheliydim.

Beni doğuran kral ellerini rahat bir tavırla arkasında kavuşturmuş olsa da, sert bir sessizlik içinde yürüdük. Kirlenmiş terliklerimin içinde kendimi yabancı hissediyordum. Ayakkabı giymiyordu, keten pantolonu Florian'ın yataarken giydiklerine benziyordu ve tuniği krem rengi suni ipekti.

Koridorlar, hepsi kemerli ve zamanla çatlamış pencereler arasında gölgeleniyordu. Güneş geniş bir merdiven setini aydınlatmadan önce üç tanesinden geçtik. Her korkuluğun tepesinde saksı eğrelti otları vardı ve güller kalın kumtaşı korkulukları boğmuş, dikenleri deriye batmayı bekliyordu.

Merdivenlerin altında elmas şeklinde koyu ve parlak kumtaşı desenli kapalı bir teras vardı. Sarayın kapıları, her iki yanında nöbetçi kuleleriyle tam karşıda büyükçe görünüyordu. Sağa saparak terastan ayrıldık ve çiçek açmış bahçeleri çevreleyen çitlere doğru ilerledik.

Saray arazisinin çevresinde yürürken sessizlik bahar güneşinden daha sıcaktı.

Ben kıracak cesareti bulamadan Molkan kırdı. "Bana olan nefreti yüzünden Florian'ın ellerinde hiç şüphesiz korkunç dehşetler yaşadın. Ama eğer istekliysen, sana hikâyenin benim açımdan olan kısmını anlatmak isterim."

Florian ile geçirdiğim zamanı tanımlamak için seçeceğim kelime dehşet olmazdı.

Bunu söylemedim ama ona "Yakalanmadım" diye bilgi verme ihtiyacı hissettim. Sümüksü ve keskin utanç içime işledi. Maskelenemeyen bu utanç sözlerime bulaşarak onları alçalttı. "Onunla Hellebore'a kendi isteğimle gittim, gerçek planlarını bilmeden."

Molkan'ın adımları da benimkiler gibi yavaşladı, gözleri kraliyet evinin geniş çevresini geziyordu. Benim olması gereken bir ev. Belki de hâlâ benim olabilecek bir ev. "Bir engerek yuvasına girdiğinizi fark etmeniz ne kadar sürdü?" diye sordu.

Yanaklarım kızardı ve bunun sebebi güneş değildi.

Molkan sessizliğimden yeterince çıkarım yaptı. Kendimi daha da kötü hissetmeme neden olan bir acıma duygusu sesini kapladı. "Gençsin ve burada doğmuş olmana rağmen, kendi türünün aldatmacalarına ve hilelerine hiç aşına değilsin."

Artık daha aşına olduğumu söylemekten kaçındım.

Büyük bir elma ağacının gölgesine ulaştık. Molkan bir tane kopardı, parlak kırmızı meyveyi incelemeden önce bana uzattı.

Ona teşekkür ettim, parmaklarım elmanın pürüzsüz derisinde gezinirken o bir kez başını salladı ve yolumuza devam ettik.

"Annen benim ilk aşkımdı," dedi, ellerini yine arkasında birleştirmiş ve gözlerini uzaktaki duvar boyunca sebze bahçesiyle ilgilenen işçilere dikmişti. "Ama o benim tek aşkım değildi."

Elmayı dudaklarıma götürürken durakladım ve indirdim.

"Corina'nın babası çok zengin bir tüccardı ve benim babamın da yakın arkadaşıydı. İkisi de Ametist'teki yıllık maceralarından birinde denizde kaybolmadan yıllar önce, Corina ve benim evlenmemiz için planlar yapmışlardı."

Sözlerine bir gülümseme eşlik etti. "Tabii ki ayak sürüyorduk. Hayatımız boyunca arkadaşlık ve birbirimizi bir arkadaşın sevebileceğinden çok daha fazla sevmemize rağmen, Anne tarafından kutsanmış bir bağa dair herhangi bir işarete rastlamadık. Bu da bizi endişelendirdi ve bunun iyi bir nedeni vardı."

Zihnim bu trajedinin nereye doğru gittiğini tahmin ederek ileriye doğru atladı. "Ama babalarımız öldüğünde, şey..." Molkan omuzlarını kaldırdı. Sakallı profiline bakarken tökezlememeye çalışırken gözlerim hâlâ bahçelerdeydi. "Zamanının geldiğine karar verdik. Corina'nın babasının serveti onundu ama evlenene kadar İksir Denizi'nin kıyı şeridindeki uçsuz bucaksız mülküne hak iddia edemezdi." Gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Babası her zaman istediğini elde ederdi ve görünüşe göre ölüm bile onu durduramazdı."

"Yani siz evlenene kadar miras alamaz mıydı?"

"Barbarca, değil mi?" Molkan söyledi. "Gemileri battıktan iki hafta sonra, babalarımızın kalıntılarını aramak için tutulan periler sonunda deniz canavarlarının gemideki herkese yardım ettiğini gösteren yeterli kanıt buldular ve böylece evlendik."

Bu şekilde ölmenin acımasızlığını hayal ediyorum.

Kitaplarda gördüğüm deniz canavarlarının dişleri, pulları ve dağ gibi kasları midemi bulandırıyordu.

Molkan sanki yüzümdeki rengin aktığını görmek için bana doğru bakmış gibi ofladı. Sonra devam etti: "Annen babasına yıllarca çok üzüldü ama ben kendi babamdan kurtulduğum için mutluydum. Şiddet patlamalarına meyilliydi. Öyle ki, annem onun öfkeli hallerinden birinde can verdikten sonra bu bahçelerde toprağa verildi. Bu konuda asla konuşmayacaktık. Herkesin bildiği kadarıyla, yani babam hayattayken, annem bir düşük komplikasyonundan ölmüştü."

Ne yazık ki inandırıcı. Düşük ve doğum, peri dişilerinin korkulan katilleriydi.

"Babam hiçbir zaman kral olmak istemedi," dedi Molkan sessizce. "Denizi, annemi ve beni sevebileceğinden çok daha fazla seviyordu. Kendini kapana kısılmış hissetti ve ondan nefret etsem de Lilitha'yı ilk gördüğümde sonunda empati kurdum."

Soğuk bir şey kalbimin etrafını sardı, parmaklarım büyük elmayı sıkıca kavradı.

"On yıllar önce, artık olmayan yıllık bir geleneğimiz vardı. Her krallık bahar ekinoksunda burada, Bellebon'da toplanırdı. Üç gün boyunca kutlama yapardık. Saray Folkyn'in dört bir yanından gelen tüm soylulara ve önemli yaratıklara açıktı ve dışarıdaki şehir komşu krallıklarımızdan gelen vatandaşlar ve ziyaretçilerle dolup taşardı."

Sesindeki nostaljiyi ya da pişmanlığı ima eden hafif kalınlaşmayı yanlış anlamak mümkün değildi.

"Lilitha on yedi yaşına gelene kadar krallığına hapsedilmişti ve inanıyorum ki Florian onu tamamen olgunlaşana kadar orada tutardı - eğer yapabilseydi." Sert bir kahkaha attı. "Elbette babasını, kardeşine derhal iletilmesi gereken acil bir mesajı olduğuna ikna ettikten sonra kaçtı."

Portresindeki o muzip bakışlı gözleri hatırlayınca gülümsemeden edemedim.

"Hammond kızının ne yaptığını umursamıyordu ve kesinlikle içinde onu tehlikeden uzak tutacak kadar ruh kalmamıştı. Bu yüzden gece kıyafetlerini giyerek kızını bu bahçelere getirdi, beklenmedik girişi karşısında ağzımın açık kaldığını görünce sadece başını salladı ve sonra ortadan kayboldu. Lilitha, gelişinin sersemliğini üzerinden atmakta yavaş davranarak önce bana baktı ve kocaman mavi gözlerini kırıştırdı."

Uzak duvar boyunca eğilen işçilere yaklaşıırken yavaşladık.

Molkan'ın sesi daha da alçaldı. "Anında anladım ve sanırım o da anladı. Çünkü sonunda dikkatimi çeken bir saray mensubunu yatıştırmaya devam etmeme rağmen, Hellebore'un prensesi doğruca bana doğru yürüdü." Kıkırdadı. "Parıldayan gümüş bir elbisenin içinde, uzun siyah bukleleri çıplak omuzlarının üzerinde öylece bekledi, ta ki saray mensubu çalınan dikkatimi çekmeyi başaramamaktan yorulana kadar."

Pelüş çimenlerin üzerinden saraya doğru geri döndük.

"Ondan kaçtığımı söylemek isterdim. Çok gençti." İç çekişi daha çok bir inilti gibiydi. "Dediğim gibi, tam olgunluk yaşına bile ulaşmamıştı, ama ben kesinlikle bir aziz değilim ve o durmak bilmiyordu. Önce bir dans, sonra çok fazla şarap, sonra da kaderlerimizi mühürlemek için beni gölün ötesine ve ağaçların derinliklerine sürükledi."

"Ama evli olduğunuzu biliyordu," dedim, sonra on yedi yaşında olduğunu hatırladım ve belli ki böyle bir cazibe bulmanın getirdiği ezici yoğunluğa kendini kaptırmıştı. Bu bir eş bulmanın getirdiği bir şeydi.

"İkimiz de bu gerçeği çok çabuk unuttuk," diye ayık bir şekilde itiraf etti. "Bizi bulan Florian'dı. Bugün hâlâ nasıl olduğunu bilmiyorum. Sanırım biri ona haber verdi, çünkü son bildiğim kadarıyla bir dişi sürüsüyle birlikte pınarlarda ve aydan daha yüksekte, kurbağa tozunun üzerindeydi."

Onun başkalarıyla birlikte olduğu düşüncesi kemiklerimi sızlatsa da neredeyse homurdanacaktım.

Neredeyse.

Sert ve rafine Florian'ı böyle bir şekilde hayal etmek zordu.

Bu yüzümden okunmuş olmalı ki Molkan, "Duyduğuma göre artık böyle eğlencelere katılmıyormuş. Aslında, duyduğuma göre oldukça soğuk bir sıkıcı olmuş. Babası gibi ama en azından hırslı." Karanlık bir mizah. "Sanırım bunu ben yapıyorum, tabii ki." Derin bir nefes verdi. "Böylece Lilitha hemen Hellebore'a geri döndü ve Florian ertesi sabah odamda oturup karımla beni uyurken izledi."

Gözlerim büyüdü, ancak görüntü tanıdığım kibirli kralla çok daha iyi eşleşiyordu.

"Bunu söylemesine gerek yoktu," dedi Molkan. "Corina'ya bakışları yeterince uyarıcıydı."

"Onu öldürecek miydi?"

Molkan kıkırdadı. "Gökyüzü, hayır. O zamanlar o kadar soğukkanlı değildi, ama istediği zaman kesinlikle acımasızdı ve tüm vücudu, genç kız kardeşine dokunmaya cüret ederek ona hissettirdiğim kadar tehditkâr olma arzusuyla titreyordu."

"Karına söyleyecekti." "Anneme" demeyi tuhaf bularak yutkundum.

Molkan başını salladı. "Ve Lilitha'ya bir daha asla dokunmayacağına dair sessizce yemin etmesine rağmen, yine de dokundu. Yalvarışlarıma sırtıttı ve Corina'nın kıpırdanmasını bekledi, sonra sandalyeden kalkıp kulağının dibine çömeldi ve günahlarımı fısıldadı, ben onun güzel yüzündeki cüreti yok etmek için yatağımızın üzerinden atlamamaya çalışırken gözleri benim üzerimdeydi. Ben yapamadan ortadan kayboldu ve annen..."

Bir uyarı. Florian, babası Hammond'un büyütemediği kız kardeşinden uzak durması için bu babama bir uyarıda bulunmuştu.

Elma ağacının ve daha sessiz ama eğilen işçilerin yanından geçerken birkaç dakika boyunca sessizlik hüküm sürdü ve anlattığı her şeyi özümsemem.

Terasın gölgesine ulaştığımızda, "Seni affetti mi?" diye sormak zorunda kaldım.

Molkan merdivenlerden yukarı baktı, düşüncelere dalmış gibiydi. "Asla, ama zaman geçtikçe anlamaya başladı. Bir eş bulmuştum ve kaderin anası tarafından emredilen bir gücü reddetmek neredeyse imkânsızdı. Yine de denedim. Hayatımı değiştiren o geceden sonra birkaç yıl boyunca denedim ve denedim." İç çekti. "Ve denedim."

Daha fazlasını söyleme zahmetine girmesine gerek yoktu. Denemişti ve açıkça başarısız olmuştu. Molkan Lilitha'dan uzak durmamıştı ve şimdi hepimiz buradaydık.

Merdivenleri çıkarken veda sözleri dışında başka bir şey söylemedi. "Yarın devam edeceğiz."

çıkarılmışım ama söylediklerinden sonra umursamadım.

Elimdeki elmaya baktım, sonra da çok fazla tarih görmüş olan güneşli bahçelere döndüm.

Günün geri kalanında koridorlarda yürüdüm, pencerelerin ve saray duvarlarının ötesindeki manzarayı seyrettim, daha fazlasını keşfetmeyi arzuladığım bu toprakların güzelliğine ve düşüncelerimin karmaşasına daldım.

Kendimi başka bir garip pozisyonda bulmak istemediğim için tek başıma ve hızlıca yıkandım, ardından farklı bir erkek hizmetkâr tarafından getirilen domuz eti ve büyük bir yeşil yapraklı salatadan oluşan hafif bir akşam yemeği yedim. Odamda kendimi eğlendirebileceğim çok az eşya vardı; sadece bir avuç tozlu kitap ve pencereden görünen manzara.

Ben de elimde zehirli çiçeklerin tarihi kullanımlarını içeren bir romanla yatağın üzerine oturdum ve çoğunlukla pencereden gecenin yumuşak dokunuşlarıyla ışıldayan şehre baktım.

Ertesi sabah Molkan geldiğinde uyanık ve hazırdım, bir önceki güne göre daha iyi dinlenmişim ama hâlâ mavi gözler ve dikkatli ve acımasız yalanlar peşimi bırakmıyordu.

Kumtaşı basamakların dibine vardığımızda kral, "Yiyecekleri nasıl buluyorsunuz?" diye sordu.

Bu kez, dün geçtiğimiz bahçelere doğru yönelmedik. Molkan sarayın batı tarafına doğru yürüdü. Önümdeki manzara karşısında durakladığımda bekledi. "Ayakkabılarınızı geride bırakmanızı öneririm."

Gülümsedim ve terliklerimi çıkardım.

Batı duvarının dibinde yosun ve nilüferlerle dolu bir gölet, neredeyse bir baraj, uzanıyordu. Yanında zümrüt çimenlerle buluşan başka bir teras vardı, sarmaşıklar taş barınağın sütunlarına tırmanıyordu.

Bana bir soru sorduğunu hatırlayarak, "Yemekler çok lezzetli, teşekkür ederim" diye kekeledim.

Molkan mırıldandı, parmakları bir kez daha sırtında kıvrıldı ve serbest bırakmadan önce bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi dişlerini yaladı. "Daha fazla etimiz olurdu ama çiftlik hayvanlarımız azaldı, şimdi kümes hayvanlarımız da azaldı."

Florian.

Sorumlunun kim olduğunu sormama gerek olmasa da, "Tam olarak ne yapıyordu?" diye sordum.

Muhtemelen başka yerlere götürülen birçok arabadan sadece birkaçı olduğunu bildiğim arabalar ve Kreed'le yaptığım konuşma zihnimin içinde yüzüyordu. Ayak parmaklarım yumuşak çimenlere sürtünüyordu ama Molkan tekrar konuştuğunda kanım dondu.

"Savaşçılara hayvanlarımızı çaldırıyor. Etlerin bu kadar zengin ve bereketli olmadığı orta topraklarda yüksek bir meblağ karşılığında yeniden satılıyorlar. Ve eğer bizden çalınamaz ve kendi kazancı için kullanılamazlarsa, o zaman yok edilirler ya da zehirlenirler."

Hiç şaşırmadım. Baneberry'ye eziyet ettiğini biliyordum.

Yine de kendimi tüm bunları bütünüyle anlamakta zorlanırken buldum. "Hepsi kız kardeşini sevdiğin için mi?"

"Aşk," dedi Molkan gözlerini güneşin sert parıltısına doğru kısarak. "Bazen yeterince güçlü olmasa da güçlü bir kelime." Bakışlarını indirdi ve sakalını kaşıdı, sonra parmaklarını tekrar sırtında birleştirdi. "Lilitha bir saplantıydı, bırakmadığım bir bağımlılık."

"Sonra ne oldu?" Sormadan edemedim. "Uzak durmaya çalıştığını ama onun senin eşin olduğunu bildiğini söyledin."

"Şey, onu yıllarca bir daha görmedim. Tabii ki," diye homurdandı, "gördüğümde, olgunlaştığı zaman olduğundan emin oldu - üzerindeki sıcaklık boğazımdaki demir bir ilmik gibiydi."

Sıcaklıkla ilgili kendi deneyimlerimin yükselen anılarını bastırmayı başaramadım. Erimiş dudakların, sahiplenici ellerin ve rüyalarımın giren ve ruhuma işleyen parlayan gözlerdeki doyumsuz açlığın anıları.

O bitmek bilmeyen günler ve geceler uzuvlarımda içinde ezici bir ağırlıktı. Sonsuza dek kalbimde taşıyacağım bir zehir. Onları hafızamdan söküp atmayı ve sadece bir rüya olmalarını dileyerek uyanmayı ne kadar istesem de.

Molkan sanki anılarına dalmış gibi boğazını temizledi. "Lilitha'yı reddedemedim. Cisimleşmeyi öğrenmişti ve çalışma odamda belirdi, çaresiz ve hastaydı ve ben sadece..." Sert bir nefes verdi. "Babamın nehir kıyısındaki değerli ve unutulmuş teknelerinden birinin kamarasında kaldık ve ayrılana kadar birkaç gün geçecekti. Sonra her şeyin biteceğini düşünerek onu eve götürmek gibi bir hata yaptım. Bir daha dönmek üzere çekip gidebileceğimi düşündüm."

Güneşin altında mavi ve benekli menekşe renginde bir kertenkele, terastan geçerek büyük göletin kayalık kıyısına doğru ilerledi. Suyu ulaştığında kuyruğundaki sivri uçlar krem renginden altın rengine dönüştü ve çatallı dilini bize doğru çevirdi.

"Annene beklenmedik bir iş için uzakta olduğumu söyledim ve bana inanmamasına ve haftalarca beni görmezden gelmesine rağmen hiç sorgulamadı. Ama bir ay sonra, sonunda sert bir sesle sessizliğini bozdu.

Bir bebek için istek. Bir sınav," dedi. "Başarısız olmamaya kararlıyım, çünkü onu zaten çok fazla başarısızlığa uğratmışım."

"Test mi?" Ben sorguladım.

"Lilitha'yla olan bu bağlantıda ne kadar kaybolduğumu bilmek istiyordu ve bulunamayacak kadar kaybolmuş olsam da Corina'ya hâlâ hayrandım. Hâlâ hayatlarımızın olduğu gibi kalmasını istiyordum. Kutsanmışlık ve aptalca bir düşünceyle dünyaya başka bir kutsanmışlık getirmenin beni olmam gereken yerde tutabileceğini düşünmüştüm. Sahip olamayacağım şeylerin cazibesine sürekli kapılmamı engelleyebilirdi."

Ağır bir duraklama oldu.

"Bildiğiniz gibi, kraliyet kanına sahip olan bizler için evliliğin sona erdirilmesi diye bir şey söz konusu değildir. Bu, kan bağına bozma riski taşır."

Yaşadığım şoku belli etmemek mümkün değildi, bu yüzden bakışlarımı çimlere indirdim. Yanaklarım utanç ve öfkeyle daha da kızardı.

Florian'ın beni evcil hayvanmışım gibi beslediği bir başka yalan. İki taraf da kabul ederse evlilik sona erdirilebilirmiş. Asillerin ne olursa olsun evlilikten ayrılmalarının yasak olduğunu biliyordu ve benim de daha iyisini bilemeyecek kadar çaresiz olduğumu biliyordu.

O zaman bu konuda ayak sürüdüğü için rahatlamıştı.

Evlenmemiştik ve Molkan sessizce yürürken, bakışlarını benden kaçırarak birkaç bekçiye başıyla selam verirken, Florian'ın beni gerçekten karısı yapmayı planlayıp planlamadığını merak etmek zorunda kaldım.

Rahatlamam daha fazla acı alevinin altında patladı.

Yalnız kaldığımızda, yüksek sarayın uzunluğunu kat ederken görülecek ya da duyulacak başka bir ruh olmadığında, kral devam etti. "Corina'nın bir doğum kontrol iksiri daha alması gerekiyordu, ben de cevap olarak iksiri almamasını söyledim."

Alarm keskin ve ani bir şekilde yükseldi.

Florian'ın sıcakta odasına getirdiği yemek tepsilerinden biriyle birlikte bana doğum kontrol iksiri verdiğini hatırladığım için değil.

Ama o acımasız yaratık bana seçim şansı *verdiği için*.

Neden bu şekilde sunduğunu önemsemeyecek kadar erken bir saatte, Florian'ın benimle tekrar ilgilenmesini umutsuzca bekleyerek demliği düşünmeden yutmuştum.

Molkan beni mide bulandırıcı şaşkınlığımdan kurtardı.

"Altı ay sonra karnını ve ayaklarını şişiriyordun. Hamileliğin yeterince iyi geçtiğini düşündük ve haberi hevesle yaydık." O

bir eliyle geniş bir işaret yaptı ve nostaljik sözler söyledi. "Takip eden günlerde şehrin her yerinde kutlamalar yapıldı, annen ve ben odalarımızın balkonundan izledik." Elini arkasına götürdü. "Ama mutluluk, umut ve nihayet işleri yoluna koyma hissi kısa sürdü."

"Lilitha öğrendi," diye tahmin ettim.

"O her zaman vahşi, evcilleştirilemez, Hellebore'un sevgili ama pervasız prensesiydi," diye düşündü sessizce. "Ama Corina'nın seni taşıdığını öğrendiği zamanki kadar değil. Gecenin bir yarısı, haberleri serbest bırakmamızın üzerinden üç gün geçmeden, uyandığımda onu yatağımızın kenarında dikilmiş, uyuyan karıma bakarken gözlerinde yaşlarla buldum." Sesinde hafif bir kısıklık vardı. "Corina'nın büyüyen karnına."

Skies, hayal bile edemezdim. Uyandığında birinin seni uyurken izlediğini görmek tek başına endişe vericiydi, ama vaat ettiği ya da etmediği her şeye rağmen senin olduğunu düşündüğün bir eşin ihanetinin kanıtına tanık olmak?

Dayanılmaz acının serbest bıraktığı ölçekli bir canavara dönüşen empatinin kaybolmasını diledim.

Olmadı.

Molkan, "Ona söylemesi gereken kişi ben olmalıydım, biliyorum. Bunu şimdi anlıyorum, ama o zamanlar..." Düz bir mizah sesi çıkardı. "Sadece gururum ve sürdürmek zorunda olduğum evliliğim hakkında endişeliydim. Bu yüzden Corina uyanmadan önce Lilitha'yı odadan çıkmaya zorladım, hamileliğin onu ölü gibi uyutmasına şükrettim ve o volta atıp ağlarken ve karımı hamile bırakarak ona neden ihanet ettiğimi anlayamazken bu bahçelerde saatlerce kavga ettik."

Sarayın arka tarafındaki büyük bir kaya parçasına ulaşmıştık, derinlerden gelen boşlukların arasından sızan su yüzünden nemlenmişti. Kaynaklar, diye tahmin ettim.

Yürümeye devam ederek çimenleri geçtik ve kalın bir akçaağaç sırasından sallanan yaprakların gölgesine ulaştık.

"Lilitha gitti ama geri geldi. Defalarca geri döndü ve tam orada bekledi." Muhtemelen saray çalışanları için yapılmış taş evlerin yanından geçerek, ahşaptan yapılmış tek başına bir alet kulübesini işaret etti. "Ona yapmamasını söylememe rağmen, Florian ne yaptığını anlayana kadar iki ay boyunca haftada en az bir kez geldi."

Alçak sesle güldü. "Araya girdiği için ona minnettar olmalıydım ama artık çok geçti. O ana kadar o kadar çok pes etmişim ki neredeyse

Lilitha gibi senin de yaklaşan gelişine içlerimleştirdi."

Sözlerinin acısı derinlere yerleşmeden önce içini çekti. "Ertesi hafta, eşimden ziyaret yerine bir serçe aldım, Lilitha'nın gözyaşları parşömen ve mürekkebi lekeliyordu. Yakalanmış ve beni bir daha görmesi yasaklanmıştı. Ama Lilitha iki hafta geçmeden Florian'a itaatsizlik ettiğinde, Florian kız kardeşinden dakikalar sonra geldi ve bunu biliyordu."

"Arkadaş olduğunuzu."

"Evet," dedi. "Arkadaştık, müttefiktik ama tabii ki Lilitha henüz on yedi yaşındayken beni onunla yakaladığında bunu mahvettim. Gerçi onunla neden birlikte olduğumu ve eş olduğumuzu öğrenmesi beni hiçbir şekilde affettirmedi. Corina'nın hamile olduğunu ve sonsuza dek evliliğe bağlı olduğumuzu biliyordu."

"Ne yaptı?" Çünkü kesinlikle bir şey yapmıştı.

"Florian onu eve götürdü ve o gece geri dönüp, kız kardeşinin kalbini daha fazla kırarsam, onu en güvendiği savaşçı dostlarından biriyle evlendireceği konusunda beni uyardı - kendisine ait olmayan bir şeyi başka birinin örnek almasını hoş karşılamayacak biriyle."

O savaşçı arkadaşın Fume olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar sinirlenmemiştim ama başka bir şey söylemeden ya da uyarmadan gitti. Florian, başarısız girişimlerime rağmen Lilitha'ya ne kadar değer verdiğimi biliyordu. Ve kız kardeşini kendi seçmediği birine zincirlemenin onu yavaş yavaş öldüreceğini biliyordu."

"Yani gitmesine izin verdin."

"Son bir görüşme olacağını düşündüğüm bir görüşme yaptık ve Lilitha'ya her şeyin bittiğini söyledim. Bitmek zorundaydı. Ona Florian'ın tehdidini anlattım. Bana yalancı dedi, kardeşinin ona böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemeyeceğini iddia etti. Hayatımda verdiğim en zor kararlardan biriydi," dedi kabaca. "Kendi göğsünüze bir bıçak saplamak ve kanınızın sizden uzaklaşmasını izlemek gibi, ama onun ve benim iyiliğim için yapılması gerekiyordu."

Kuş sesleri ardından gelen sessizliği doldurdu.

Tam geri döneceğimizi düşünmeye başlamıştım ki Molkan akçaağaçların altındaki çimenlere doğru eğildi. Çimenleri okşadı, ben de birkaç adım yanına oturdum ve eteklerimi bükülmüş dizlerimin üzerine çektim.

"Küçük bir gezi planlıyordum," diye devam etti, o kadar yumuşaktı ki, yukarıdaki kuş seslerinin altında neredeyse kaçırıyordum. "Annen sen gelmeden önce son bir kez Heartline Nehri'nde yelken açmak istedi ve ben de bunu yapmaya hazırdım."

Onu mutlu görmek için her şeyi yapardım, çünkü bunu yapmak içimdeki özlem ve acıyı bir nebze olsun azaltıp neyin doğru olduğunu hatırlamamı sağlardı."

Molkan bacaklarını altına katladı. Gözlerini göle ve gölü çevreleyen taş evlere dikmişti.

"Lilitha acil bir buluşma talebi gönderdi ve ben tekneyi incelerken rıhtımda buluştuk." Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu ve öyle görünmüyordu. Bir anlaşma yapılmıştı. Ne de olsa Florian'ın arkadaşlarından biriyle evlenecekti." Küçümseme sözlerini doldurdu ve alçalttı. "Bu düşünce bile beni hasta ediyordu. Ona sahip olamazdım ama yine de benimdi."

Çimlerin kadife yapraklarını okşamayı bıraktım.

"Ona söyledim, o da bana bunun benim hatam olduğunu söyledi. Kendi karımı öldürmediğim için bir korkak olduğumu söyledi." Kahkahası mizahtan yoksundu. "Onu seçmediğim için. Hançerini çeneme doğrulttu ve onun ruhunda bir leke olduğumu söyledi. Tanrıça tarafından yapılan bir hataymışım ve karnındaki bebeğe aldırmadan Corina'nın sonunu kendisi getirecekmiş."

"Korkum ve öfkem öyle büyüktü ki, altındaki toprak parçalandı ve eşim dizlerinin üzerine çöktü. Düşürdüğü bıçağı kaptım ve hayatımı tamamen mahvetmeyi kendine görev edinmiş vahşi yaratığa baktım."

Bunun nasıl biteceğini biliyordum. Onu öldürmüştü.

Kalbim hâlâ hızlı atıyordu. Gözlerim Molkan'ın yarısı güneş ışığı ve gölge tarafından gizlenmiş profiline takıldı.

"Beni yok edeceğini biliyordum ama durması gerekiyordu." Dudaklarını bir an için birbirine bastırdı, sonra sert bir nefesle ayırdı. "O anda, ruhumun içinde bunun *asla* durmayacağını biliyordum. Lilitha'yı sonsuza dek isteyeceğimi ama ona asla gerçekten sahip olamayacağımı."

Bu yüzden kimsenin yapmayacağından emin oldu.

Ne olduğunu bilmeme rağmen, korku hala göğsümü sıkıyordu.

"Yine de öyle demek istemedim. Her şey garip bir sis. Bir an ona öyle büyük bir öfkeyle bakıyordum ki, güneş kadar sıcaktı ve sonra..." İnledi. "Kollarımda gevşekti, hançer göğsündeydi. Acı," diye homurdandı, ellerini kucağından açıp göğsünün üzerinde gezdirdi. "O kadar şiddetliydi ki, keşke o hançeri kendime saplasaydım diye yıllarca diri diri yandım." Göğsünü yumrukladı. "Burada kavrulmuş topraktan başka bir şey olmamasına rağmen şimdi bile hâlâ hissediyorum."

Kasvetli sessizliği doldurmaya çalışmadım.

Molkan'ın tasvir ettiği yıkımla oturdum ve sadece o kalktığında kalktım. Akçağaçların sırası boyunca sessizce doğu bahçesine doğu yürüdük.

Sonunda tekrar konuştuğunda sesi kesildi. "Lilitha sadece..." Biraz öksürdü. "Belki de bunu yapabileceğimi düşünmedi, çünkü bir eş kaybetmek düşünülemez, ama kendi eşini öldürmek..."

O zaman Fume ve Florian'ın konuşması aklıma geldi.

Zor, demişti Florian, sanki bu sözcük doğruluğun yüzeyini zar zor kazıyormuş gibi. Belki de bu yüzden Florian Molkan'dan intikam almakta gecikmişti ve ben hâlâ nefes alıyordum.

Belki de hâlâ buna inanmak isteyecek kadar aptaldım.

"Karımı ve dolayısıyla seni tehdit etti. Ruhumun yarısını öldürmesine rağmen yapmam gerekeni yaptım ve o benimle savaşmadı," dedi Molkan, sanki Lilitha'nın savaşmamasına kızmış gibi. "O bıçağı güzel kalbine saplamama izin verdi. Ve eğer bunu yapabileceğimi bilseydi, belki de buna bir son vermemi *isterdi*. Bir lütuf olması gereken kaderin ellerinde sürekli çektiğimiz acılar." Kısa ve kesik bir kahkaha. "Lanet değil."

Çitlerin arasındaki ince çakıllı patikadan geçtik, güneş batmaya başlamıştı.

"Bunu saklayamazdım. Saklamak istemedim. Onu eve götürdüm ve sonra beni sonsuza dek pişmanlığımla tuzağa düşürmek için kendiminkini güçlendirmeye başladım. Elbette ben başaramadan o geldi. Birkaç gün sonra Lilitha'nın ve Kral Hammond'un ölüm haberi Folkyn'in her köşesine ulaştı."

Neredeyse tüm sarayın etrafını dolaşmıştık ve daha fazla gölge ve su istememe rağmen bilmek istiyordum. Bilmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve Molkan'ın bundan sonra olanları dile getirmesini bekledim.

"Florian tehditleri ve kalp kırıklığıyla geldi ve karımı dehşete düşürdü. Ben ona, sadece kendini becermek ve içmek isteyen bu kendini beğenmiş prenze tam olarak inanmadım ama Corina inandı. Beni terk ettiği güne kadar onun intikam peşinde koşacağına inanıyordu. O kadar ki, senin güvenliğinden endişe ettiği için kaçmaya çalıştı. Onu buldum tabii ki. Korkusunu ciddiye alacağıma yemin ettim ve aldım da. Duvarlarımızı korudum ve seni gönderdim."

Molkan'ın sert ve yumuşak tonu devam ederken geri döndü. "Kız kardeşinin ölümü benim hatamdı, kızının kaderini öğrendikten sadece birkaç saat sonra kendi canına kıyan babasının da hatasıydı - çünkü uğruna yaşayacak daha az şeyi vardı." Nefesinin altında küfretti. "Beni suçluyordu ama Hammond

yıllarca bu dünyayı terk etti. Florian bunu biliyordu, ama bir zamanlar bir baba ile oğulun olabileceği kadar yakındılar, bu yüzden sanırım buna dayanamadı. Hammond Florian'ı her yere yanında götürürdü. Onu eğitti. Ona öğretti. Onu yarattı. Hatta bazıları Florian kendi başına okuyabilecek yaşa geldiğinde ona kitap bile okuduğunu söylüyor."

Kalbimdeki o çatlak çatırdadı. "Annesi ölmeden önce mi?"

"Doğru. Crystal'ın ölümü Hellebore ailesinin yavaş yavaş erozyona uğramasına yol açtı. Bir zamanlar Hammond ve Crystal'ın kendileri için kurdukları görünüşte mükemmel hayat nedeniyle tüm ülkede kıskançlık kaynağı olan bir birim." "Pek çok kişi Lilitha'dan hayranlıkla bahseder. Biz periler kanlı bir trajediden başka bir şeyi sevmeyiz. Ama daha sessiz bir şekilde, Florian'ın buz gibi gazabından korktukları için, Lilitha'dan ailesini lanetleyen yaratık olarak bahsedilir - bizzat Hiçbir Yer'in Canavarı tarafından gönderilmiş."

Kaşlarımı çatarak çimenlere baktım ve terli avuçlarımı deniz mavisi yeşil eteklerime sildim. Sonra dikkatlice sordum: "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Sorduğum soruya şaşırmış gibi kalın kaşları kalktı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Sanırım hiçbirimiz Lilitha için hazır değildik ama onunla bir daha karşılaşsam" -gökyüzüne doğru bakarken sesini kararlılık kapladı- "hazır olacağım."

Teras yaklaşıyordu ve sohbetimizin bitmiş olabileceğini düşündüm.

Sonra kral dedi ki, "Florian her şeyi benden almaya yemin etti. Sen doğduğunda, annenin son arzusu onun intikamına ortak olmaman yönündeydi. O öldükten sonra, sadece eşimi değil, karımı da kaybettiğimi fark ederek kederden kendimi kaybettim ve en güvendiğim kişiye seninle ne yapacağıma karar vermesini söyledim. İtiraf etmeliyim ki, umurumda değildi. Hammond'un da böyle hissedip hissetmediğini düşünerek günler, aylar, hatta yıllar geçirdim ama halkımı terk etmeyi reddettim. Her şeyi sona erdirme arzusuna boyun eğmeyi reddettim, çünkü buna neden olan bendim. Kefaretime katlanacaktım."

Sonunda beni orta diyarlarda terk edeceğini söylediğinde ne beklediğimden emin değildim ama bu kadar acımasız bir dürüstlük değildi.

"Florian'ın tehditlerini önemsemem için yıllar geçmesi gerekcekti ve ben önemsemediğimde o benimle oynamaya başlamıştı bile. Küçük küçük başladı. Çoğu sadece kızgınlık uyandıracak kadar önemsizdi. Ahırlardan kaybolan değerli kısraklar bulundu, nehirlerimiz boyunca teknelerimiz devrildi." Eliyle bir fiske vurdu. "Bu tür şeyler. Ama bilmem gerekirdi..." Başını iki yana salladı. "Sadece kaslarını esnetiyordu."

"Şimdi, insanlarımızı aldı, öldürdü ve teslimiyet içinde kendisine zincirledi. Fabrikaları, seraları ve temel gıda maddelerinin bulunduğu tarlaları yaktı ve katletti. Para, süs eşyaları, geçim kaynakları, hepsini aldı. Diğer krallıklarla ticaret yapma yeteneğimizi. Şehir surlarımızın altındaki tünellerde saklı mücevher hazinelerimiz bile on yıl önce çalındı."

Bir kısmı kafamı karıştırdı. "Diğer krallıkların bu işe karışmadığını sanıyordum."

"Oleander bu kan davasıyla hiçbir ilgileri olmadığını iddia edebilir ama bunun tek anlamı benimle hiçbir ilgileri olmadığıdır. Ve Aconite," diye açıkladı Folkyn'in uzak kuzeybatısındaki diyarı kastederek, "Kral Ruben benimle ticaret yapacak olsa bile, ruhumu onun gibi hiçbir yere bağlı olmayan bir zebaniye satacak kadar çaresiz değilim."

Belli ki kitaplardan ve mırıldanmalardan ancak bu kadar bilgi edinilebiliyordu. Neredeyse Kral Ruben hakkında daha fazla soru soracaktım ama Molkan'ın işi bitmemişti.

"Florian beni öylesine aşağılıyor, öylesine yıpratıyor ki sonunda bu toprağı ayaklarımın altından çekip almaya karar verdiğinde teslim olmaktan başka çarem kalmayacak." Durakladı ve ben de durakladım, karanlık bir bakışla bana döndüğünde şok oldum. "Bir zamanlar sahip olduğu küçük kalbini çalmış olabilirim ama bu iş yeterince uzadı." Gözlerini yüz hatlarımın üzerinden dikkatlice indirmesini, dolgun ağzını şekillendiren hafif bir gülümseme izledi. "Artık benim elimde olduğun için, bu gidişatı değiştirebileceğimize dair umudum var."

"Nasıl?" Bana anlattıklarından dolayı biraz nefes nefese kalmış bir halde sordum.

Bu konuda nasıl hissedeceğime henüz karar verememiştim, *neden* de anlayamıyordum. Florian'ın durdurulması gereken bir canavar olduğu, özellikle de yaşadığım onca şeyden sonra çok açık olmalıydı.

Ancak Gane'in sayısız kez uyardığı gibi, bu topraklarda hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

Molkan sadece göz kırptı, sonra yürümeye devam etti. Ben de onu takip ettim, adımlarım sadece bir göz kırpmanın etkisiyle hafiflemişti, "Sıcak. Çoktan yenik düştün mü?"

Sorumu duymazdan gelmesi planlarını merak etmeme neden olmuştu, bu yüzden bir şey beni durdurana kadar gerçeği ağzımdan kaçırmak üzereydim. "Hayır," dedim, yanaklarım ısınmıştı. Bekleneceği üzere buna izin verdim. "Henüz değil."

Molkan bakışlarını bana kaydırdı ama sadece "Etkilerini hissetmeye başladığında bana haber vermeyi unutma" dedi. Sonra merdivenlere doğru adımlarını hızlandırdı.

Geride kaldım, eğer sıcak içimde şiddetli bir fırtına gibi esmeseydi ne yapardı diye sormaya korktum. Hizmetçilerinden biri benimle ilgilenir miydi? Ya da belki altın gözlü danışmanını?

Rahatlama bir parazit gibi kemiriyordu.

Florian beni öldürmeye niyetlenmişti, ama yine de bunu hayal edemiyordum - kendimi ona verdiğim kadar çılgınca ve tamamen birine vermeyi.

OceanofPDF.com

TWENTY-THREE

O gece akşam yemeği için bir yemek salonuna götürüldüm, kralın trajik hikayesi hala her yeni düşünce girişimimi durduruyordu.

Ortada on iki kişiye yetecek büyüklükte yuvarlak bir masa duruyordu. Mumlar

Odayı kaplayan rattan dolapların ve ince rafların üzerinde farklı boyutlarda ve narenciye kokuları bulunuyordu. Kemerli şömine, muhtemelen kral için ayrılmış büyük koltuğun arkasında boş ve karanlıktı.

İki yer sofrası vardı, ama kral yemekte

Be

n. Avrin yemekler dağıtıldıktan çok sonra içeri girdi.

Beklemekten yorulmuştum. Molkan'la yemek yiyeceğimi sanıyordum, Babam olduğu için sorun etmeyeceğini düşünmüştüm. Bana katılmayacağını bilseydim, limonlu balık ve meyve salatasını çok daha önce kendime servis ederdim.

Çatal bıçak takımımı indirdim, altın gözlü erkek diğer masanın önüne oturduğunda çiğnememe şokla ara verdim. Kuru bir sesle, "Beklediğiniz için teşekkür ederim Prenses," derken hemen yemeğini aldı.

Kaşlarımı çattım ve çiğnemeyi bitirdim, sonra biraz su yudumladım. "Yalnız yemek yemeye alıştım."

"İki tane yer ayarı var." "Benim gözlerim var," dedim aptalca.

Homurdandı. "Pek işe yarıyor gibi görünmüyorlar." "Bu da ne demek şimdi?"

"Yani..." Tabağına meyve doldurup parmaklarındaki kremayı yalamayı bitiren Avrin bana sıırttı. "Çıldırııcı derecede körsün demek."

Florian'dan bahsettiğini biliyordum. Yemi yutmaktan kaçındım. Bunun yerine, beni gururlandıran sahte bir sakinlikle, "Olan oldu," demekle yetindim.

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı ve şaraba uzandı. Höpürdeterek bir yudum aldıktan sonra kadehini yere bıraktı ve hiç şarap koymadığını fark etti. "Kötü kararlarından utandığın için mi hayatın en güzel zevklerinden birinden uzak duruyorsun?"

Gözlerimi yarı yarıya devirdim. "Eğer şarabı bir mutluluk kaynağı olarak görüyorsanız, size ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Avrin dişlerini göstererek, "Ama benim birçok mutluluk *kaynağım* var," diye vurguladı.

Biraz daha balık doğradım. "Yüzümün kızarması mı gerekiyor?"

"Söylentilere göre soğuk bir kral için sonsuza dek kırmızı olmuşsun."

Rahatsız edilmeme girişimim resmen mahvolmuştu. Suyumu kaptığım gibi öksürerek boğuldum.

Avrin memnun bir şekilde, ses tonu bilmişlikle dolup taşarak devam etti. "Elbette söylentiler genellikle hayal kırıklığı yaratacak kadar yanlış olur ama bu durumda..."

Kibirli erkeklerden bıkmıştım.

Su kadehi bir gümbürtüyle masaya çarptı. Yemeğimi odama götürmek için ayağa kalkacaktım ki kıkırdaması ve kolunu sallaması beni durdurdu.

"Duracağım," dedi ve ona inanmasam da tekrar yerine oturdum. Bakışlarında, o parlak gözlere tam olarak ulaşmayan gülümsemesinde neşe ve açık bir yargı parlıyordu. "Görünüşe göre çok hassas bir noktaya dokundum."

Küfrettim ama daha ayağa kalkmadan eli benimkini çaldı.

Şok olmuş bir halde elime baktım; masanın üzerinde benimkini örtüyordu. "Kal," diye emretti, sonra nazikçe ekledi, "Özür dilerim. Ondan nefret ediyorum ve onunla bu kadar zaman geçirmiş olman..." Sert bir nefes verdi. "Aklımı başımdan alıyor, hem de en kötü şekilde."

Eline baktım, sonra ciddi görünen yüz hatlarına baktım.

Gergin omuzlarımın çökmesini sağladım ve yemeğime devam etmek için elimi kurtardım. Yeni düşmanlar edinmek hiç akıllıca değildi, özellikle de evim olarak görmeye başlanam gereken bir sarayda. "Ben de ondan nefret ediyorum," dedim sonunda.

Her kelimesinde ciddi olduğumu anlayan Avrin gözlerini kırıştırdı. "Sana ne yaptığını sormak için çok mu erken?"

Bir kez başımı salladım.

Yemek yerken sessizlik hakim oldu, karanlık giderek artıyor ve saran mumlar parlayıp sallanıyordu.

"Yani, Molkan." Avrin, "Baban seninle konuştuğunu söyledi," diye düzeltti.

Yeterince yedikten sonra çatal bıçağımı yere bıraktım. "Gerçekten de öyle." Avrin çiğnerken beni izliyordu ama ben bakışlarımı su kadehimin etrafında dolaştırdığım parmağıma sabitlemişim.

"Ve?" diye sordu. "Tüm bunlar hakkında ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim kaşlarımı hafifçe çatarak. "Bana o kadar çok şey anlattı ki, yine de aklımda bir sürü soru var."

Avrin bekledi, sonra ellerini iki yana açtı. "Ne?"

Çatal bıçak takımının parlayan gümüşü, parmaklarımın boğazımdaki neredeyse iyileşmiş yaraya dokunma arzusuyla kıvrılmasına neden oldu.

Avrin'i inceledim ve neden benimle dalga geçtiğini merak ettim. Kralın danışmanıydı ya da öyle görünüyordu. Bundan çok daha fazlası olduğuna dair şüphelerim giderek artıyordu. Casus, sırdaş, hatta belki de oğul gibi bir şey.

Sorum, fırsat verilse ilk soracağımı düşündüğüm soru değildi. "Rolina'nın kızı nerede?"

Kaşlarının arasındaki küçük bir kırışıklık dışında yüz hatları değişmedi. "Kim?"

"Rolina. Benim koruyucum. Avin Crustle'a yaptığı ticaret ziyareti sırasında öldürdüğün ve bir hiç haline getirdiğin kadın."

"Doğru, seni yirmi yıl boyunca bir nefret kafesine kapatan kadın," dedi ve ben yanıt vermeyince şarabına uzandı. Doyurucu bir yudum aldı. Sonunda "Kızı öldü tabii ki" diye onaylarken dudakları birbirine çarptı.

Bu beni rahatsız etmemeliydi. Belki de öldürülmesine neden olduğum için duyduğum suçluluk duygusu buna neden oldu - gerçi bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. Muhtemelen sadece birkaç günlüktüm. "Neden?"

Avrin bir lokma daha yedikten sonra bana eğlenen ve şaşkın bir bakış attı. "Ne demek neden? Bu işler böyledir. Bir peri bebeği Folkyn sınırları dışına atılırsa, onu değiştirdikleri bebeğin bize hiçbir faydası olmaz."

Belki de Folkyn'i isteyen ve artık onunla hiçbir ilgisi kalmayan insanlar ve yaratıklar arasında çok fazla zaman geçirmiştim ve böylesine korkunç bir zalimliği hazmedemiyordum. Suyumdan bir yudum daha aldım, Rolina'nın eylemleriyle empati kuran o küçük parçam, bebeğinin başına gelen kaderi öğrenmeden öldüğü için şükretti.

"Birçok kişi senin de öldüğünü düşünüyordu, biliyorsun ve Molkan kimseyi düzeltmeyi umursamadı." Avrin omuz silkti. "Ama o zamanlar burada değildim Prenses."

Konu üzerinde kalmaya karar vermesine şaşıarak suyu bıraktım ve dikkatimi ona verdim.

"Sen doğduktan dört ya da beş yıl sonra sokaklardan toplandım, bu yüzden bu gardiyanın bebeğine ne olduğunu kesin olarak bilmiyorum, ancak muhtemelen öldüğünü biliyorum, çünkü bizim türümüzün yolu budur."

Faerie'de hiçbir insana izin verilmezdi. Cadılar, melezler ve fetişlerini beslemek ve onlara ziyafet çekecek farklı bir şey vermek için soylular ve zenginler tarafından tutulan insanlar gibi istisnalar olduğuna dair söylentiler vardı.

Ama biliyordum ve sanırım Rolina da biliyordu, Fae'ler kendileri dışında pek fazla şeyle ilgilenmeye meyilli değillerdi. Kesinlikle bir insan bebeğine değil.

Kibarlık olsun diye Avrin'in yemeğini bitirip gitmesini bekledim ama alaycı bir sırıtışla önce o izin istedi. "Tatlı rüyalar, Prenses."

Kızgınlık enseme battı.

Uzanıp şarabı kaptım ve kadehime az miktarda döktüm.

Ertesi sabah arazide gezinti yoktu. Öğlene kadar odamda bekledikten sonra nihayet biraz keşif yapmak için koridorlara çıktım.

Son iki gündür babamla birlikte çıktığım kumtaşı basamakların dibinde durdum ve terastan çimenlerle kaplı yola baktım.

Heybetli ve aralarından geçtikleri duvardan daha uzun olan demir saray kapıları, güneşin parlaklığında gece gibi karanlık duruyordu.

Önlerindeki yolda, üniforma giymiş, sırtlarında ve yanlarında kılıçları ve hançerleri olan üç muhafız sohbet ediyordu. Üstlerinde iki gözetleme kulesi gökyüzüne doğru tırmanıyordu. Bir başka muhafız da

merdiven basamaklarını tırmanırken, kapalı ahşap gözetleme yerinde yoldaşının yukarıdan söylediği bir şeye gülüyordu.

Bu insanlar kurbandı ama hazırdılar ve bir saldırı bekliyorlardı.

Florian'ın malikânesi ağır bir şekilde tahkim edilmişti ama duvar yoktu. Kulelerdeki savaşçılar Hellebore'un kraliyet evinin ötesinde sivillerin attığı her adımı izlemiyordu.

Kış kralının kendine göre sebepleri olabilirdi ama Molkan'ın her şeyi açıklamasını dinledikten sonra, Florian'dan gelen bu nefretin nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiğini anlayamadım. Yirmi yıl geçmesine rağmen azalmamıştı. Molkan'ın söylediklerine bakılırsa, Florian sabırla gerginliği artırıyor - kopana kadar sıkıkça sıkıyordu.

Molkan patlayana kadar.

Savaşta gitmeye niyetliyim, demişti Florian bir ömür önce. Beni birçok yönden kandırmıştı ama zihnim anıların tehlikeli karmaşasına daldıkça, acaba doğru mu söylüyordu diye düşünmeden edemiyordum.

Ne de olsa, yalanları gerçeğin içinde gizleme sanatında Fae'lerden daha yetenekli kimse yoktu.

Florian ve savaşçılarının bu şehre akın ettiği, kapıları kırdığı, bir zamanlar gülen muhafızların yerde ölü yattığı düşüncesi...

Arkamı döndüm ve merdivenlerden yukarı çıktım, gevşek örgümü omzumun üzerinden kıvrırken ellerim titriyordu.

Akşam yemeği için yemek odasına girdiğimde Avrin çoktan yemeğini yemişti.

Tıpkı önceki gece bana söylediği gibi, "Beklediğin için teşekkürler," diye mırıldanarak varlığına duyduğum şaşkınlığı ve merakı gizledim.

Öfkelendi ama bir şey söylemedi.

Ardından gelen sessizliği doldurma arzusundan yoksun bir şekilde sandalyeme çöktüm. Yemeğimi tabağında gezdirirken sessiz ve düşünceli kaldım.

Danışman tek kelime etmeden yemeğini yemesine rağmen, gözleri yaptığım her hareketi takip ediyordu.

Bu durumdan ve tüm gün boyunca tek seçeneğim eylemsizlik olana kadar zihnimi bulandıran düşüncelerden irkilerek ilk ben konuştum. "Neden buradasın?"

Avrin kaba ses tonum ve sorum karşısında hiçbir şok belirtisi göstermedi. Sesini eğlence doldurdu ve kadehine uzanırken başımı kaldırıp baktım

Şarap. Döndürdü, sonra bir yudum aldı. "Burada, bu sarayda mı, yoksa böyle asık suratlı bir prensesle yemek mi?"

Neredeyse sinirleniyordum. Sonra onun benim hakkımdaki düşüncelerini pek de önemsemediğime karar verdim. "İkisi de."

"Şey," dedi, dantel kenarlı bir peçeteyle ağzını silerken. Krem rengi bez domates çorbasına bulanmış olarak çıktı. "Bilmeniz gerekiyorsa, genelde burada yemek yerim."

"Yalnız mı?" Bir kaşık çorbayı ağzıma götürdüm ve o kısık gözlerle beni izlerken yutkundum.

"Baban ben buraya geldiğimden beri bu odada yemek yemedi, bahse girerim daha önceki yıllarda da yememiştir." Etrafına göz gezdirdi, dikkati taş ocağa altın ve yakut kakmalarla işlenmiş boş ama güzel şömineye kaydı. "Böyle bir oda kullanılmayı hak ediyor."

Sessizce kabul ettim, ekmeğimi ikiye bölerken etrafıma baktım ve en son ne zaman çorba yediğime dair yükselen anıyı bastırdım.

Aç şu güzel dudakları.

Çorba dantel masa örtülerinin üzerine sıçrarken umursamadan ekmeğimi şiddetle batırdım. Sonra ne yapıp edip dikkatimi dağıtmaya karar verdim. "Sokaklardan toplandığınızı söylemişsiniz?"

Bunun gibi bir odanın -ve tüm bu sarayın- gelecek on yıllar boyunca içinde durmaktan hayret edeceği bir şey olduğunu hayal edebiliyorum.

Başını salladı, kâsesini dudaklarına götürdü ve höpürdetti.

Sinirim bozuldu ama kâseyi yere bırakırken gözlerindeki şakacı parıltı gülümsememi bastırmama neden oldu. "Açlıktan ölüyordum ve görevdeki bir askeri yankesicilikle soymayı deneyecek kadar çaresizdim." Dudaklarını yaladı ve dudaklarının şeklinin uyandırdığı entrikanın daha fazlasını yaratacağını umdum - ölümümü dikkatle planlamayan bir erkeğin ilgisini çekebileceğini. "İdam edilemeyecek kadar genç, cezasız bırakılamayacak kadar da vahşiydim."

"Seni buraya asker mi getirdi?"

"Beni komutanına götürdü." Avrin biraz daha şarap içti. "Kral o sırada muhafız kışlasını ziyaret ediyor, komutan ve diğer iki kişiyle sohbet ediyordu."

Saray arazisinin derinliklerindeki taş ev kümeleri arasındaki en büyük binanın hizmetkârlara değil, Molkan'ın kraliyet ordusunun üyelerine ait olması gerektiğini tahmin ettim.

"Gerçekten idam edilmeliydim ve o da bunu biliyordu." Avrin'in bakışları anılarında kaybolmuş gibi neredeyse bitmek üzere olan yemeğine kaydı. "Ama bana bekçinin deposunu verdi, bir yıl boyunca Helain için iyi çalışırsam gitmeme izin vereceğini söyledi."

Yavaşça çiğnedim, sonra durakladım. "Ama sen hiç gitmedin."

"Neden isteyeyim ki?" dedi, sonra güldü. "Annem babam yoktu, sadece kendi başının çaresine bakarken artık bana bakmak zorunda olmadığı için rahatlamış bir ağabeyim vardı. İşte" -pencereyi işaret etti- "gördünüz işte. Daha on bir yaşındaydım ama o zaman bile iyi bir şey gözüme sokulduğunda anlardım. Bir yıl dolduğunda hiçbir şey söylemedim, Helain de söylemedi ve ben on altı yaşına basana ve olgunlaşmış askerlerinin yarısını geçene kadar kral beni bir daha fark etmedi."

"O seni askere yazdırdı."

Başını salladı. "Kraliyet muhafızlarının bir parçası olarak. Birkaç yıl sonra, Florian'ın ikinci adamı barış şartlarını müzakere etme girişimi sırasında danışmanını ve kişisel muhafızını öldürdü ve kral kimseye güvenmiyor, bu yüzden..."

Duman, yine tahmin ettim ama söylemedim. "Ama sana güveniyor," dedim onun yerine.

"Bana herkesten daha çok güveniyor, ama açık konuşayım" -sesini alçalttı ve geniş omzunun üzerinden bir bakış fırlattı- "*kimseye* güvenmiyor."

Benzer sözler bana başka bir kral için de söylenmişti.

Bunu olması gerekenden daha uzun süre düşündüm, bu kadar korunaklı olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Aklıma geldikçe elim ekmeğin etrafında kıvrılıyor, kırıntılar ufalanıyordu. Bunun tam olarak nasıl bir his olduğunu bilmeye tehlikeli bir şekilde yakın olduğumu kabul ettiğimde.

İhtiyacım olanı almak ve nefes almaya devam etmek için etrafımdakilere en azından belli bir dereceye kadar güvenmekten başka seçeneğim yoktu. Ve bundan nefret etmeye başlamıştım. Gerçek güvenliği ve onunla birlikte gelen rahat yaşamı asla bilemeyebilirdim.

Bu topraklarda ve diğerlerinde korkmadan özgürce dolaşabilmeyi diledim. Babam olan erkeği daha yakından tanıyabilmeyi ve bu küçük sevgi gösterilerine ihtiyacım olduğunu hissetmeden bana tekrar gülümsemesini ve göz kırpmasını diledim. Beni önemseydiğine dair ipuçları.

Bu krallık sözde bana aitti ama yine de yanlış bir hareketin her şeyin parçalanmasına ve etrafımda çökmesine neden olabileceği hissinden kurtulamıyordum.

Burada kabul görmek istiyordum. Crustle'da ya da Florian'ın sarayında kabul edilmediğim bir şekilde. Sonunda bulduğumu hissettirecek bir şekilde.

Home.

Avrin kaşığını bir takırtıyla yere bıraktı, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı.

Kendimi rahat hissetmeme izin vermeyen endişemden yeterince sıyrılmıştım, minnettardım. "Peki ya kardeşin?" Onun da Vahşi Av'ın bir üyesi olduğunu hatırlayarak sordum.

"Bu krallığın ya da başka bir krallığın parçası olmak istemedi. Olgunlaştığı ve onlara değerini kanıtladığı anda avla birlikte ayrıldı."

Merak ettim ve "Ne yapması gerekiyordu?" diye sordum.

Avrin sırtıttı, sonra sandalyesinden kalktı ve şok edici bir ciddiyetle, "Her şeyi bilmeseniz daha iyi olur dediğimde bana güvenin Prenses," dedi.

Ertesi gün öğleden sonra, kumtaşı basamaklardan bir kez daha terasa inmeye cesaret ettim.

Henüz deneyimlemediğim bir dünyaya açılacak kapılara yaklaşırken kararlılık adımlarımı sabit tuttu ve omuzlarımı geriye attı.

Ve beklemekten yorulmuştum.

Güzel bir sarayda oturup babamın ilgisini beklemekten bıkmıştım, oysa babamın beni düşmanından korumak için saklanacak bir yaratıktan başka bir şey olarak görmediğinden korkmaya başlamıştım. Böyle bir koruma için minnettar olmalıydım. Ama bulduğum güvenlik hiç de hayal ettiğim gibi değildi.

Yalnızca bu zaman bile, çok zor bir şeyi aramaya başladığımdan beri bulduğum tek şeyin daha fazla belirsizlik, şiddet ve sorular olduğunu açıkça ortaya koymuştu.

Bu savaşın bir parçası olmak istemiyordum. Entrikacı erkekler tarafından kullanılmadan yaşamak istiyordum. İhanetin yakıcılığını hissetmeden ve asla istememem gereken birini özlemeden nefes almak istedim.

Aptalca bulmayı umduğum her şeyden kaçmak ve başka bir şey bulma özgürlüğüne sahip olmak istedim.

Belki kendime ait bir yer bulabilirdim. Kimsenin beni rahatsız etmeyeceği bir yer. Ve eğer bu krallıklar varlığını unutana kadar orta topraklarda böyle bir yer bulmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Daireye geri dönemezdim. Florian ve Molkan'ın bakacağı ilk yer orası olurdu. Daha güneye, insan diyarının ağaçlarla dolu sınırlarına doğru ilerlemem ve bu yolda bana yardımcı olacak bir iş bulmam gerekecekti.

Muhafızlar benim yaklaştığımı fark ettiklerinde konuşmayı kesip ayrıldılar. İkisi de kapıların ortasına doğru ilerledi, çeneleri yukarıdaydı ve elleri yanlarındaki silahlara doğru kayıyordu.

Kaşlarımı çatarak birkaç adım durdum. "Gitmek istiyorum." İkisi de cevap vermedi. Cevap vermelerine gerek yoktu.

Yüreğim daraldı, yeni planlarım ılık esintiyle dağıldı. Belli ki saray arazisinden ayrılmama izin verilmiyordu.

Panik kaynaklı öfkemi serbest bırakılmayı talep ederek serbest bırakamadan önce ayak sesleri arkamdaki yolda gıcırdadı.

Avrin'e döndüm, "Neden geçmeme izin vermiyorlar?" diye sessizce söylendim. "senin için güvenli değil. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. "Neredeyse boğazın oyulup açılacaktı."

Bu hatırlatma beni anında gerginleştirdi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Avrin." "Elbette." Dudakları seğirdi. "Bazı yaratıkların yardımıyla, eğer sadece etrafta olmak için mi?"

Ona ters ters baktım. "Bırak beni gideyim. Bana ne olursa olsun sen ve Molkan için hiçbir önemi yok." Kalın kalın yutkundum, kaşları kalkıp kollarını kavuşturduğunda birdenbire o kapılardan kaçmak için yanıp tutuşmaya başladım. "Florian tarafından yakalanmak gibi bir niyetim yok, eğer bu kadar endişelendiğin şey buysa."

Avrin arkamdaki muhafızlara hafifçe başını salladı, altın rengi gözlerinde okunamayan bir emir vardı. Sonra bana baktı ve zorlukla hareket eden dudaklarının arasından fısıldadı: "Burada konuşamayız."

Kafam karışmıştı, bana terasa kadar eşlik etmesine ve merdivenlerden yukarı çıkmasına izin verdim.

Odama yaklaştığımızda sabırsızlığım ve öfkem geri döndü. Tısladım, "Lanet bir mahkum olduğumu fark etmemiştim."

Saçmalamam karşısında kaşları çatıldı.

Ama üzgün değildim. Aslında, hareketlerimde bu kadar dikkatsiz olduğum için göğsümde bir şeyler gevşedi.

İşte o zaman, yanıldığının kanıtlanmasını umarak günlerdir içimde tuttuğum her şey -sadece yaşadıklarımın bıkması olduğumu umarken- patladı. "Bana zar zor bakıyor bile, Avrin. *Bir kez bile* bana kendim hakkında, sevdiğim şeyler ve yaşadığım hayat hakkında soru sormadı..." Göğsüm kabardı, gözlerim beklenmedik yaşlarla bulanıklaştı. "Gitmek istiyorum. Lütfen," diye mırıldandım. "Bırak gideyim."

Avrin dudaklarını yalayarak bakışlarını boş koridorun sonuna doğru çevirdi. Bana döndüğünde mırıldandı: "Sen bir mahkûm değilsin, Tullia. Ancak yarın akşamki tanıtım balosunda gelişinizi resmen ilan edene kadar sarayda kalmanızı istiyoruz."

Çarpan kalbimle birlikte nefesim de durdu.

Patlamamla aşırı tepki verdiğime inanmak istemeyerek başımı salladım. Ama belki de öyleydin. "Top mu?"

Avrin'in çenesi sıkıştı. Başını salladı ve sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi geri çekildikten sonra oyalandı. Sonra da uzaklaştı.

Gergin haline göz kırptım, o kadar ki, küfredip geri döndüğünde neredeyse irkiliyordum.

"Hayır," dedi esprisiz bir kahkahayla. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Cevap vermeme fırsat vermedi. Bana doğru ilerlerken gözlerim büyüdü.

"Bence bir tutsak *olsanız* bile minnettar olmaktan başka bir şey yapmamalısınız. Bu devasa arazide, bu duvarlar arasında kapana kısılmış haldeyken pek çok kişiden daha iyi yaşıyorsunuz. Bu krallığı Folkyn haritasından silmeye çalışan düşmanla birlikte zaman geçirdin ama Hellebore Malikânesi'nde geçirdiğin süre boyunca yaşadıkların hakkında konuşmak istemesen de biz sana yine de saygıyla yaklaşıyoruz."

"I..." Kapalı kapıma doğru geri adım attım, hala söylemek istediğimi düşündüğüm tüm kelimeleri kaybetmişim.

"Senden nefret etmeliyim." Avrin'in sırtışı acımasızdı, kokusu yükselen baharatlı bir nane gibiydi, üzerime doğru geldi ve ellerini kapının başımın iki yanına koydu. "Senden nefret etmek *istiyorum*. Cahilsin, dayanılmaz derecede güveniyorsun ve safsın ve bu beni çıldırtıyor ama aynı zamanda bu yüzden yapamıyorum. Bu..." Etrafımızı işaret etti. "Bahsettiğin bu hapishane mi?"

Elini başımın yanındaki tahtaya vururken o kadar yakınımaya eğildi ki altın rengi gözlerinin içindeki kahverengi benekleri görebildim. "Bunun olması gerekiyordu."

ve şimdi, bunu paylaşmak zorunda kalabileceğim için mutlu olmaktan başka bir şey yapamıyorum ve bu beni öfkeliyor."

Şok sesimi, düşüncelerimi ve ardından ağzı benimkinin üzerine düştüğünde nefesimi çaldı.

Bir saniye bile tereddüt etmeden beni öptü.

İlk dokunuşta sertti, sonra hemen yavaşlayarak okşamaya başladı. Sersemlemiş bir nefes beni terk etti ve karşılık olarak bir inilti çıkardı, dili ağzıma girmek istiyordu. Ona verdim, ama sadece bir an için.

Tadı, yumuşatılmış tatlı bir şarap, ürküttü.

İçimde bir şey geri tepti. Başımı çevirerek dudaklarını dudaklarımdan ayırmaya zorladım.

Avrin boynumdan kokumu içine çeker gibi yaparken taş kemere bakarak onu itme isteğimi ve bir başkasının öpücüğünün lekesini silmek için onun öpücüğünün geri dönmesi için yalvaran dürtümü engelledim. Kalın bir sesle fısıldadım: "Florian'ın oyuncaklarıyla ilgilenmediğini sanıyordum."

Geri adım attı, elleri yavaşça kapıdan aşağı kayıyordu. "Yalan söyledim." Sonunda ona bakmaya cesaret edebildiğimde gitmişti.

Uyuyamadım.

Bahar sıcaklığında bir o yana bir bu yana dönüp durdum, kendi tenimde rahatsızdım ve Avrin'in sözlerini düşündüm. Ona miras kalmasını beklediği her şeyi düşünmüştü ve ben de alacaktım. Almalıydım. Yine de böyle bir şeyi, bir gün burayı yöneteceğimi hayal etmek bile...

Bunu hayal edemezdim.

Avrin söylediklerinde pek çok açıdan hatalıydı. Ama aynı zamanda haklıydı da. Bunu hak etmemiştim ve açıkça bunu istemiyordum. Onun istediği şekilde değil. Yine de anlayamadığım bir şey söylemişti ve bu beni yataktan sessiz koridora kadar kovalamıştı.

Uyanık değildi. Kimse . Gece yarısını çoktan geçmişti.

Önemli değildi. Salonun sonuna, uzaktaki gölün üzerinde parlayan yıldızları gören kemerli pencere sırasına doğru yürüdüm.

Koridorun aşağısından sert bir kahkaha yankılandı. Kaynaklardan geldiğini fark ettim.

Odama dönmek üzereyken babamın sesini duyunca durdum.

"...seninle evleneceğim. Onun beni dize getirmek için bir silah olarak kullanılmasına izin vermeyeceğim."

Bir duraklama. "Peki ya reddederse?" "Reddedemez."

Sessizlik.

Yaklaştım ama yerin altından kaynaklara doğru kıvrıla kıvrıla inen merdivenlere fazla yaklaşmaya cesaret edemedim.

Birkaç başarısız kalp atışından sonra Avrin mırıldandı: "Yani..." Bir duraklama daha. "O senin kızın."

Molkan homurdandı, "Yirmi yıl boyunca bir tane olmadan yaşadım, sadece düşmanım tarafından kirletilmiş bir yaratığa teslim edildim." Sesi alçaldı. "Onun kaderi umurumda değil. Daha önemli şeyler söz konusuysen bunu göze alamam."

Ardından daha fazla sessizlik geldi. O kadar yüksek bir sessizlikti ki, kaotik kalp atışlarımın duyulmasından korktum. Pencerenin pervazına tutundum, başka bir yara izi bırakabilecek başka bir şey duymadan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

Sonra Avrin sert bir tonda konuştu. "Tullia sahiplenilecek ya da bir kenara atılacak bir nesne değildir, Majesteleri."

Sert, mizahtan uzak bir kahkaha merdivenlerden yukarı sıçradı ve koridorda yankılandı. "Ama o tam olarak bu hale geldi ve eğer bir gün gerçekten benim yerimi almak istiyorsan, o zaman benim hatalarımdan ders almalısın." Molkan havladı, "Sikinle düşünmeyi bırak."

TWENTY-FOUR

Beyaz saçlı hizmetçi, hayal gücüne çok az yer bırakan şeffaf altın rengi bir elbise getirdi.

Her ne kadar kıyafetten memnun olmasam da, yine de gülümsedim ve yatağın üzerine koymasını işaret etti.

Bir an oyalandı, yenmemiş kahvaltımdan bana bakarken yüz hatları gerildi. Onu rahatlatacak enerjim yoktu. Daha çok baştan çıkarıcı bir geceliği andıran bu dekolte kıyafete eşlik edecek başka bir şey olup olmadığını soracak enerjim de yoktu.

Kapı sessizce kapanırken gözlerimi tekrar pencereye çevirdim, midem sonsuz düğümler içindeydi ve tek yoldaşım korkuydu.

Bir şeylerin ters gittiğinin ilk işareti elbiseydi. İkincisi ise kimsenin gelip yüzümü süslememesi ya da saçımı yapmamasıydı.

Güneş alçalmaya ve yıldızlar kararan gökyüzüne serpilmeye başladığında, nihayet elbiseyi giydiğimde endişem hareketlerimi durdurdu.

Kapı çalındı.

Avrin biraz sonra yüksek rütbesine uygun kıyafetlerini giymiş olarak odama girdi. Kahverengi ceketini koyu orman yeşili saçaklarla süslüyordu ve bu saçaklar göğsündeki yaban mersini çiçeği armasıyla ve geniş omuzlarındaki üç şeritle uyumluydu.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Duruşu ve duruşu babamı fazlasıyla andırıyordu.

Günlerdir görmediğim bir baba.

Bu balodan önce konuşup konuşamayacağımızı düşündüm. Ama Avrin'in bakışları vücudumda gezindikçe, sergilemek zorunda kaldığım her şeklin ve kıvrımın farkına vardım. "Sanırım bir kaymayı kaçırıyorum." Güldüm ama mizahtan yoksundu. "Ya da en azından bir pelerin."

Avrin odayı geçip benim durduğum yere gelirken konuşmadı.

Sessizliği ve yakınlığı midemi sıkıştırdı, gergin bir nefes serbest kaldı. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Hâlâ saçım la bir şeyler yapmam gerekiyor."

Dev botları durdu, ayak parmakları neredeyse çıplak ayaklarımı öpecekti. Avrin eğilip yanağımdan öperken gözlerim orada kaldı ve fısıldayarak, "Özür dilerim Prenses," dedi.

Beni öpmeden önce söylediği sert sözlere atıfta bulunduğunu düşünerek gözlerimi kaldırdığımda gülümseme manevrası yaptım.

Rolina'nın öldüğü gece tanıştığım erkeği andıran sıkılaşmış yüz hatlarıyla arkasına yaslandığında düştü.

Bileğimi yakıcı bir soğuk sardı.

Diğerini yakaladığında bakışlarım düştü ve hem demirin yakıcılığından hem de kaçmak için irkildim.

Artık çok geçti. Demir kelepçeler bileklerimi evreledi.

Ona ters ters baktım, göğsüm ve gözlerim dehşetle dolmuştu. "Bunun anlamı nedir?"

Belindeki bir keseye ve daha keseyi çekmeden anladım. Yüzüme neyin üfleneceğini biliyordum ve tökezleyerek geri çekildim.

Hiçbir şey fark etmedi. Dönüp burnumu ve ağzımı kapattığımda bile, parıldayan karanlık benekler bana ulaşmaya devam etti.

Arkamdaki Avrin ellerimi nazikçe aşağı çekti, zincirler şıngırdıyordu. ığlık attım, ama nefes aldığımda ve görüşüme siyahlık girdiğinde bir iniltiye dönüştü.

Kahkaha ve neşe uzaklardan gelen bir şarkı gibi gizlenmişti.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı, onları açık tutmaya çalıştıkça kum gibi oluyorlardı.

Çok geçmeden onları kapalı tutmanın daha iyi olacağını anladım. Oda parça parça görünüyordu. Ateşböceklerinin küreleriyle bezeli parlayan bir avize taş tavandan hafifçe dönüyordu.

Başımı yana çevirdiğimde irkildim.

Üç erkek orada durmuş, ellerinde kadehler, "güz el" ve "tanrıça lanet olası utanç" diye mırıldanırken beni işaret ediyorlardı.

Üzerime geçirdiğim, vücudumu ne kadar çok ortaya çıkardığı için giymekten çekindiğim o elbise artık yoktu. Ve onu geri almak için her şeyimi verirdim.

Çıplaktım.

İki erkeğe ancak yetecek genişlikte parlayan bronz bir kafeste çıplak.

Bileklerimde kırmızı yaralar vardı. Zincirler yoktu ve gereksizdi. Tek kaçış yolu üstten kaçmak gibi görünüyordu ama kafes o kadar yüksekti ki kesinlikle başarısız olur ve kendimi yaralamaya çalışırdım.

Kapı altın bir asma kilitle kapatılmıştı.

Onu salladım, bu delilikten uyanmak için çaresizliğimin gücüyle dişlerim takırdadı.

Sadece bir kabus.

Sadece bir kabus, diye tekrarlayıp durdum, yeterince rahatsızlık verirsem uyanabilir ve kendimi bulabilirdim-

Bir el arkamı kavradı ve sıktı.

İrkildim, dizim metal kafese çarptı ve parmaklıklara oturmak için yukarı ittim. Anlamsızdı. Erkekler ve hatta bazı dişiler sırtarak ve gülerek beni süzmeye devam ediyorlardı. Alayları ve alaycı bakışları kulaklarımda bir arı sürüsü gibi vızıldayan bir kakofoniye dönüştü.

Gözyaşlarım ve dayanılmaz korkuyla görüşüm bulanıklaşırken oda dönüyordu. Herhangi bir oda değil, bir taht odasıydı. Karşı uçta, üzerinde iki erkeğin oturduğu bir kürsü vardı.

Babam tahtında oturuyordu. Başında altın yapraklarla süslenmiş bir taç parlıyordu.

Arkasında, dimdik, gururlu ve odayı dolduran tüm konukları gözetleyen Avrin duruyordu.

Beni zincirledi ve elbisemi çıkardı, sonra da bir hayvan gibi kafese kapattı.

Neden?

Soru zihnimin her köşesine çarptı. Sıkışan nefes ciğerlerimi yakıyor, beni nefes nefese ve baş dönmesi içinde bırakıyordu. Boğazıma bir safra kaçtı ve gözlerimi kapatırken onu aşağı ittim.

Hırıltılı bir erkek sesi kulağıma mırıldandı, "Merhaba, güzel fahişe."

Çılgılık attım ve geri çekildim, ancak kafesin diğer tarafındaki başka bir erkeğin ellerine düştüm. Göğüslerimden biri sıkıca tutulmuştu, ben çekip kurtuldukça acı çılgınlıkları atıyor ve parmaklar meme ucumu bırakmayı reddediyordu.

Sonsuzdu. Sonsuz ve barbarcaydı ve gerçek olamazdı.

Bu .

Beni krallığıma kabul etmesi beklenen bu balo bir kâbustan başka bir şey değildi. Öyle olmalıydı-

"Benim iyi ve sadık dostlarım." Molkan'ın sesi kahkahaların ve bana fırlatılan kaba isimlerin üzerinde gürledi ve oda yavaşça sessizliğe gömüldü. "Bu akşamki özelliğimiz nihayet uyandı."

Ben uyurken biri bana dokunmuş muydu? Kaç kişi beni çıplak, çaresiz görmüştü ve... *oh, tanrıça.*

İçime kapandım ve kustum.

Bir erkek, parmaklıklardan ayakkabılarına sıçrayan sudan hoşnutsuzluğunu tısladı. Parmaklıkların arasından uzandı ve bana tokat attı.

Başım bronz metale çarptı ve kafesin zeminine yığıldım.

Kralın daha fazla bağırmasına gerek yoktu.

"Bazılarınız bu yaratığın kim olduğunu bildiğinizi düşünüyor olabilir ama bir şeyi açıkça belirtmemeye izin verin." derken tüm salonun dikkatini üzerine çekmişti. "O benim kızım değil." demeden önce kasıtlı bir duraklama oldu. O bir hain."

Mırıltılar ve yumuşak kahkahalar yükseldi.

Yüzümdeki nemli saç tellerini savurdum. Ayağa kalkarak odanın öbür ucuna, beni doğuran erkeğe baktım.

"O düşmana bağlı." Molkan'ın gözleri benimkilerle buluştu, boş ve karanlık. "Florian Hellebore'un gizli karısı."

Herkes nefesini tuttu ve öfkesini haykırdı.

Üzerime şarap fırlatılınca irkildim. Ardından tükürük, meyve ve kadehler parmaklıklara çarpıp derimi deldi. Bağırdım ama tepki vermenin bana daha fazla işkence yapmalarını teşvik etmekten başka bir işe yaramadığını fark edince sıkıttım dişlerimin ardında çabucak susturdum.

Sıkışan parmaklar, hakaretler ve morartıcı darbelerin hiçbirisi Molkan'ın bir sonraki gürleyen açıklaması kadar acıtmadı.

"Bu hain, kocasından kaçmak ve halkını tanımak, *beni* tanımak istemek kisvesi altında kocası için casusluk yapmak üzere sevgili krallığımıza gönderildi" -güldü- "ve kendi sadık savaşçılarımızdan biriyle evlenme kisvesi altında, ama onu yakaladık."

Bunların hiçbirisi doğru değildi. Tek bir kelime bile.

"Hayır," diye mırıldandım - eğer biri bana inansaydı çılgılık atardım. İstemedikleri halde kimsenin inanmayacağını biliyordum.

"Sessiz ol, hain pislik," diye tükürdü bir dişi, şehvetle sarıldığı erkeğin yanından.

Onu görmezden geldim ve Avrin'e baktım, sonunda onu bana bakarken buldum. Çenesi sabitti. Altın rengi gözleri okunmuyordu.

Bu delilikti. Avrin benim için gelmişti. O ve diğerleri beni almak için gönderilmişti ve hepimiz henüz evli olmadığımızı biliyorduk...

Midem bulandı, elimi ağzıma kapattım. Farkına vardığım şey beni tekrar hasta etmekle tehdit ederken gözlerimi kapattım.

Sözleşme.

Florian'ın bana ne zaman evleneceğimizi söyleyememesi.

"Kış kralı karısının geri verilmesini istedi," diye etti Molkan. "Beni küçük düşürmek amacıyla çaldığı bu yavrumu."

Islak kirpiklerimin arasından baktım.

Florian ricada bulunacak bir tip değildi.

"Öyleyse söyle bana..." Molkan'ın sesi, kavernöz odanın içinde mutlak bir sessizlik titriyordu. Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, içinde bir parıltı vardı, sonra kendini beğenmiş bir eğlenceyle, "Şimdi kim aşağılanmış?" dedi.

Kahkahalar bitmek bilmeyen dalgalar halinde odanın duvarlarına çarpıyordu.

Kalbim parçalandı, yarıldı ve seslerle, bakışlarla, kaba hareketlerle ve kendi sonsuz aptallığımla doldu.

Baneberry Kralı başka bir şey söylemedi. Taş gibi yüz hatlarıyla geri çekildi ve altın tahtına oturdu.

Avrin onun yanında durmuş, temiz traşlı çenesini kaldırmış, bana bakıyordu.

Muhafazamın arkasında, altın ve kahverengi resmi kıyafetler içinde küçük bir kemancı grubu duruyordu. Enstrümanlarının uğultusu geri döndü ve sohbet de onunla birlikte yükseldi. Ne kadar yanlış olursa olsun, varlığımla ilgili açıklama yapıldığına göre, birçoğu bana olan ilgisini kaybetmiş görünüyordu, dans ediyor ve odanın içinde sürükleniyorlardı.

Ama bazıları sadece yaklaştı.

Eller kollarımı yakaladı ve hatta arkamı çimdiklemek için kaymaya çalıştı. Gidecek hiçbir yer olmadığında hareket etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Kollarımı göğüslerimin üzerinde tuttum, bacaklarımı kavuşturdum ve çaprazladım. Kafesin parmaklıkları yavaş yavaş kapanıyordu. Kulaklarım kalp atışlarımın uğultusuyla çınlıyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve başımı dizlerimin üzerine koydum. Bu nasıl olmuş olabilirdi?

Bunca zaman, evli olmadığımızı varsayarak evliydim. Bunca zaman düşmanın kim olduğunu bildiğimi sanmıştım ama yanılmışım.

Sadece bir tane yoktu. İki kötölük arasında sıkışıp kalmıştım.

Taht odasının yan tarafını çevreleyen kemerli pencere sırasının yanından alçaktan süzülen şahin gibi çığlık atabilirdim. Tanrıçaya ve etrafımdakilere durmaları ve bilmediğimi açıklarken bana inanmaları için yalvarabilirdim.

Hiçbirinin önemi yok.

Florian beni öldürmeden önce tamamen mahvolmamı ve aşağılanmamı istemişti.

Ve aptalca beni ondan koruyacağını düşündüğüm bu baba...

Avrin'le pınarlarda yaptığı konuşma şiddetli düşüncelerimin içinde dönüp duruyordu. Molkan zaten evli olduğum için beni değerli danışmanıya evlendiremiyorsa, o zaman onun işine yaramıyordum. Ben sadece onun iddia ettiği gibi Florian'ın ona karşı kullanabileceği bir silahtım.

İki krallık da benim sonum olmaya niyetliydi.

Peri'nin bu hain topraklarında benim gibi biri için bir yuva bulunabileceğine inanmaya cesaret ettiğim için kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Gane beni uyarmıştı. Çalınan mücevherleri ve kayıp parmaklarıyla Hal bile beni uyarmıştı.

Yine de Crustle'ın tüm nüfusunun beni uyurabileceğini biliyordum ve yine de hepsini görmezden gelirdim.

Yine de bilmek isterdim.

Artık biliyordum ve pişmanlık nabız gibi atan kalbimin etrafına dikenler gibi batıyordu. Her sığ nefes daha da sıkılaştı ve dizlerim gözyaşlarıyla ıslandı, çünkü dokunmalar durdu ama hakaretler ve sondaj bakışları bitmeyen sellere saldırdı.

Mektuplarımı her zamankinden daha hızlı okudum, her bitirip yeniden başladığımda sesim zihnimde hapsolmuş bir çığlığa yükseliyordu. Ancak olanları görmezden geliyormuş gibi yaparak ancak bu kadar uzun süre kurtulabilirdim.

Saçlarım çekildi ve yana doğru savruldu. Bir el boğazıma sarıldı.

Hırlayarak onu çekip çıkarmaya çalıştım.

Turuncu benekli kahverengi gözlü erkek güldü, şarap kırmızısı dudaklarından bir tütün sapı sarkıyordu. Kahkahası beklenmedik bir hızla sona erdi, parmakları çözüldü ve suratıma ters bir yumruk attı.

Parmaklıklarla tekrar karşılaştım, tamamen teslim olmayı düşünürken oda dönüyordu. Orada öylece yatıp hepsinin aynı şeyi yapmasına izin verme isteğiyle savaşıırken

dilediler.

Onu o zaman gördüm.

Odanın arka tarafında yarısı gölgeyle kaplı bir dizi portre asılıydı ama ben sadece bir tanesiyle ilgileniyordum.

Küçük gümüş bir tacı ve iri ela gözleri olan bir kraliçe portresi. Yanakları tıpkı benimkiler gibi yuvarlak ve yüksekti. Hacimli bukleler halinde omuzlarına kadar kırpılmış olsa da, beyaza yakın saçları da tıpkı benimkiler gibiydi. Çıplak dudaklı gülümsemesi korunaklı bir zarafetti.

Annem.

Kanat çırpma sesleri ve kuş cıvıltıları ıslak gözlerimi tavana doğru sürükledi.

Kesinlikle uyuyordum.

Birçoğu koyu, birçoğu beyaz ve altın rengi, birçoğu da çeşitli renk ve boyutlarda olan kuş sürüleri camsız kemerli pencerelerden içeri giriyordu.

Kuşlar geldikleri yoldan ayrılmadan önce taht odasını iki kez turlarken Molkan'ın konukları küfredip kollarını salladılar. Arkalarından daha fazla küfür ve kakhaha yankılanırken, uçup gitmelerini izledim ve göreceğim son şey olup olmadıklarını merak ettim.

İçerken beni inceleyen şişkin yüzlü, şişkin gözlü erkek, yoğun kalabalığa karışmadan önce soluna baktı.

Bir çığlık duyuldu. Bir el bileğimi sıktı.

İçgüdülerim beni ayağa kaldırdı, ellerim beni kafesten çıkarma cüretini gösteren her kimse ona körü körüne vuruyordu.

Avrin'in altın rengi gözleri benim gözyaşlarımın arasından görünüyordu.

Orada durdu ve ben sakinleşene kadar bekledi ama ben sakinleşemedim. Bir daha sakinleşebileceğimden şüpheliydim, tabii eğer bir şekilde bu yerden ve insanlarından kurtulabilirsem.

Orman yeşili saçaklı kahverengi bir pelerin üzerime atıldı.

Hiç tereddüt etmedim. Yumuşak kumaşla elimden geldiğince kendimi örtmek için acele ederken ellerim titredi.

Avrin elini uzattı.

Önce ona, sonra da hâlâ bana bakıp alay eden konuklara baktım ve yutkundum. Teklifini görmezden gelerek kafesin kenarına doğru kaydım, bir podyumun üzerine yerleştirilmiş olduğunu unuttum ve bacaklarım beni yarı yolda bıraktığı için neredeyse yere düşüyordum.

Dizlerim sert zemine çarpmadan önce Avrin beni kolumun altından yakaladı. Beni yavaş yavaş ilerleyen seyircilerin arasından kemerli bir doğru yönlendirdi.

Büyük odanın arka köşesindeki kapı aralığı gölgelerle doluydu.

Önce bir koridora, sonra bir diğerine, sonra da topraktan oyulmuş taş merdivenlerden sarmal bir şekilde aşağıya, neredeyse karanlığa indirildim. İki aplık bir zindanın girişini aydınlatıyordu. Aralarında asık suratlı bir gardiyan bekliyordu.

Muhafız kenara çekilirken "Avrin," dedim ama sesim kesildi. "Avrin, bekle." Eğer bir hücreye konursam, muhtemelen sonum gelene kadar oradan çıkamayacağımı biliyordum.

Beni görmezden geldi ve iki sıra halindeki boş hücrelerin önünden geçirdi.

"Bunların hepsi bir hata. casus değilim, Florian'ın karısı da değilim.

Bunu size kim söylediye yalan söylüyor."

Son hücrede durdu, sonra demir parmaklıkları açtı ve beni çürümüş bir karyoladan başka bir şey barındırmayan rutubetli alana bıraktı.

Avrin ızgara kapanana kadar konuşmadı ve ben de ızgaranın arkasında sıkışıp kaldım. "Kralın ne dediğini duydun."

"Ama bunların hiçbiri doğru değildi." Parmaklıklara uzandım ve parmaklarımın ucunu yaktıklarında tısladım.

"Florian geri dönmeni istedi," dedi Avrin, sesi çıkmadan. Altın rengi bakışları üzerimde gezindi ve ben pelerini daha sıkı kavradım.

Kokusuna bakarak pelerinini fark ettim. Bana bu kadarını vermiş olması, anlayabileceğim tek kişinin o olabileceği anlamına geliyordu.

Ben ikna edici bir argüman düşünme fırsatı bulamadan o konuştu. "Yerinde olsam babana istediği her şeyi verirdim, böylece ruhsuz canavar kocana parça parça geri gönderilmezsin."

Koca kelimesi suratıma inen bir başka tokattı.

Başımı salladım. "Ne anlamı var ki Avrin? Molkan beni öldürecek." Bunu iliklerime kadar biliyordum. Artık varlığımla kazanabileceğim bir koz yoktu, sadece ölümümle kazanabileceğim bir koz vardı.

Avrin hiçbir şey söylemedi, belli ki başka neler açıklayabileceğimi görmek için bekliyordu. "Bilmiyordum." Bir baş dönmesi büyüğü geldiğinde yutkundum ve eğildim

Dik durmak için yanımdaki soğuk taş a yaslandım. "Evli olduğumuzu bilmiyordum."

"Buna inanmamızı mı bekliyorsun?" Avrin ters ters baktı ve alçak sesle hırlayarak yaklaştı, "Planın nedir Tullia? Florian'ın seni buraya ne yapmak için gönderdiğini söyle, yemin ederim seni buradan canlı çıkarmak için elimden geleni yapacağım."

"Planım yok çünkü *bilmiyordum*," diye , gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Sesim dehşetle yumuşadı. ". Hiçbir fikrim yoktu,

Avrin. Beni Hellebore'a getirmeden önce kan yemini ettirmişti ve ben de sözleşmenin sadece bir evlilik anlaşması olduğunu sanmıştım, gerçek bir evlilik değil..."

"Evlilik sözleşmesi," diye tamamladı benim yerime, kaşları çatıktı.

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Molkan'ın kim olduğunu, babam olduğunu bile bilmiyordum. Florian bana hiç söylemedi. Casuslarınızdan biri yakalanıp işkence edilmek üzere malikâneye getirildiğinde öğrendim ve gizlice zindana girdim."

Avrin'in kaşları daha da çatıldı.

"Frensroth." "Evet," dedim.

"Kafası, kemikleriyle delik deşik edilmiş taze ürünlerle dolu bir vagonun içinde Molkan'a teslim edildi. Doğruca saray kapılarına."

Gözlerim büyüdü. Hâlâ dehşete düşebileceğimi düşünmemiştim. Yine de kanım çalkalandı ve midem titredi. Bunu ağır ve beklenmedik bir yorgunluk izledi.

Tökezleyerek hücrenin köşesine geri döndüm, karyolaya takılıp düştüm. Avrin izliyordu, kaşları düşük kalmıştı. "Kötü mü yaralandın?"

"Fark eder miydi?" Karyolanın üzerindeki kan lekeli battaniyeye yığıldım, baş dönmesi küçük hücrenin karanlığını derinleştirdi. "Şimdi bana ne olacak?" Kemiklerim eriyip adrenalın toza dönüşürken sormayı düşünebildiğim, sormayı başarabildiğim tek şey buydu.

Avrin cevap vermedi. Sanırım cevap vermesine gerek yoktu.

Çenesi daha da gerilirken bana son bir değerlendirme bakışı attı, sonra da gitti.

TWENTY-FIVE

Uyumaya niyetim yoktu.

Görünüşe göre bedenim bunu umursamamıştı. Sıcak bir el kolumu kavrayıp beni karyoladan çekip çıkardığında bir çığlıkla uyandım. Zindandan çıkana ve doğan güneşin sert parıltısına karşı gözlerimi kapayana kadar bu kısa soluklanmanın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum.

Uyumak yardımcı olmamıştı. Halsizliğin ağırlığı daha da artmış gibiydi ve bir gece önce olanları hatırladığımda...

Boş midem dizlerimle birlikte titredi.

Koridorlara kısa süreli bakışlar atıyordum. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen merdivenlerden bir kat daha çıkarak kilitli bir kapının ardına gizlenmiş bir odaya girdim. Duvarlarda çeşitli şişeler ve sepetlerle dolu raflar sıralanmıştı. İki pencere yeni bir günün parlak mavi tonunu gösteriyordu.

Odaya çekildiğimde bunun sonuncusu olmasından korkuyordum.

Kaba bir halının kenarına tökezlediğimde gardiyanın tutuşu sıkılaştı, sabırsız bir homurtu gıcırdayan dişlerini terk etti. Halı değil. Geniş bir kendir kumaş şeridi. Üzerinde metal bir masa duruyordu.

Gardiyan, "Bankın üzerine yüzüstü uzanın," diye emretti.

Beni bırakırken ona döndüm, koyu kızıl saçları sabahın ilk ışıklarında parlıyordu ve yaralı dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. Ona soru sormak yoktu.

Adım sesleri duyulurken bankın arkasına baktım.

"Bin yoksa seni zorlarım," diye gardiyan.

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Avrin.

Gardiyan tarafından öne doğru itildim.

Avrin homurdandı, "sonrasını ben hallederim dedim, Jellinson."

İyice uyarıldı ve kovuldu, gitti. Kapı muhafızın arkasından kasıtlı bir çarpmayla kapanırken ne yapacağımı bilemez bir halde bekleyen banktan Avrin'e baktım.

"Atlayın," dedi Avrin.

"Bunu yaptığımda ne olacak?"

Koyu renk kaşları kalktı. "Başka seçeneğiniz yok Prenses. Tırmanın ve size sorulanlara cevap verdiğinizden emin olun."

Dudağımı kemiriyordum, korku her kasıma yayılıyordu. Kapı tekrar açıldığında kalbim durdu.

Molkan tahta kapıyı arkasından fırlatarak içeri girdi. "Onu banka oturtun."

Avrin beni yakaladı.

Onu omuz silktim. Hâlâ üzerimde sadece pelerin vardı ve soğuk metalin üzerine tırmandım.

Halının iki yanında metal halkalar parlıyordu. Molkan arkamdaki Avrin'e hızlı talimatlar verirken gergin bir şekilde liflere baktım. Pelerin bedenimden çekildi ve ona uzanmak için doğrulmaya çalıştım ama ağır bir el beni aşağı itti.

Molkan'ın eli.

Başım sertçe kenara savrulurken boynum itiraz etti. "Onu şimdi zapt edin," diye emretti Molkan. "Sonra da şablonu bana ver."

Kaçınılmaz olanla mücadele etmeye zahmet etmedim ve bu beni utandırmalıydı. Avrin bileklerimi taş zemindeki metal halkalara zincirlerken hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuş, bir türlü uyanamadığım bu kâbusu kabullenmişim.

Aynı şeyi ayak bileklerime de yaptı, demir dişlerimi gıcırdatmaya zorluyordu. Büyük bir yumuşak malzeme parçası, ardından ıslak ve yapışkan bir şeyin fırçası sırtımla buluştu.

Kürek kemiklerimden gövdemin alt kısmına kadar derim özenle kıvrımlı desenlerle süslenmişti.

Dişlerim gevşemese de çözüldü. Sonra keskin bir bıçak boyalı deriye battığında bir takırtıyla tekrar buluştular. Bıçak sürüklenirken sırtım kamburlaştı.

Durmaları için bağırdım, kıvranıyordum ama hareket edemiyordum, Molkan sonunda durdu ve "Burada bir set daha var" dedi.

Üst baldırlarıma daha fazla zincir sarılmış, metal bankın altına sıkıca bağlanmıştı.

Kendimi toparlayarak, "Ne yapıyorsun?" diye hıçkırdım. Ama bu soru, bıçağın sırtımın derisi üzerinde yavaşça bir kez daha kıvrılmasıyla ciğerlerime pençelerini geçiren bir çığlığa dönüştü.

"Her reddedişin için bir işaret kazanacaksın." Molkan'ın ses tonu, taht odasında sadık tebaasının bana eziyet etmesine izin verirken konuşan kralın ses tonuydu. "Kolayca anlaşıldı, öyleyse başlayalım."

Gözlerim sırtımdan yukarı doğru yayılan dayanılmaz yanmaya karşı sınıksız kapalıydı ama bir hareket sezdim. "Florian seni buraya göndermeden önce ne yapmanı istedi?" dediğinde Avrin artık karşımda duruyordu.

"Beni buraya o göndermedi. Beni Crustle'da bile buldun-" diye bağırdım, Molkan sırtımı bir kez daha oyarken gözlerim kocaman açıldı ve görüş alanımın kenarlarına siyahlık girdi.

"Bundan nereye saldırmayı planlıyor?" Avrin daha bıçak tenimden ayrılmadan sordu

Bırakın konuşmayı, zorlukla nefes alabiliyordum. Sessizliğim bir cevap olarak algılandı.

Molkan yine kesti. Bu kez kürek kemiklerimin arasına hiç bitmeyecekmiş gibi görünen dairesel bir şekil verdi. Gözlerim kapanmadan önce tüm oda kırmızı ve siyahla kaplandı. Uzuvarım gerildi, hareket etmeye çalıştım ama edemedim.

Avrin'in gıcırdayan sesi beni bu sefil gerçeklikte kalmaya zorladı. "Frostfall Dağları'nda onun emirlerini bekleyen kaç savaşçı birliği var?"

İstesem de cevap veremezdim ve bıçak kürek kemiğimin üzerinde bir daire daha çizmek için geri döndüğünde, öfke bilincimi korumamı sağladı. Bir şey bilsem bile onlara hiçbir şey veremeyeceğimi biliyordum.

Hiçbir şeyi hak etmediler.

Benden ve aptal kalbimden faydalanan bu pisliklerin hiçbirisi, son nefesim ciğerlerimi terk etmeden önce istediklerinin bir parçasını bile alamayacaktı.

Bıçak tenimden ayrılır ayrılmaz ensemdede ter birikti. Molkan dudak büktü. "Yazık. Gerçekten çok güzel bir ten."

Sanki ne zaman öleceğim önemliymiş gibi, sırtımda sonsuza dek iz bırakacak dehşetler hakkında endişelenmeden önce.

Nefesim titredi ve bacaklarım kontrolsüzce seğirdi.

"Ne kadar . Ondan beslendin, değil mi?" Molkan sordu, cevap vermeyince iç çekti ve işkencesine devam etti.

Bilincimi kaybetmiş olmalıyım.

Elini hırpalanmış bedenimin üzerinde gezdirerek beni uyandırdı, sıkılmış dişlerimden bir inilti kaçtı. "İnsanlardan beslenmek bir şeydir, ama sonuçları bu kadar ölümcül olabilecekken kendi türünüzden beslenmek..."

Kulaklarım çınlıyor, sözlerini zar zor duyuyordum. Avuç içlerimde tırnaklarımın açtığı derin kan sızıyordu ve boğulurcasına bir nefes aldım.

"Lilitha delirdi, biliyorsun. Önce eşinden uzak durduğu için, sonra da kendini bana bağladığında başka birinden içtiği için. Kan onu mahveden bir zehirdi ve kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu."

Saray arazisinde yaptığımız yürüyüşler sırasında bana anlattıklarını az önce söyledikleriyle eşleştirmeye çalışırken kafa karışıklığı, yakıcı bir acıyla savaşıyordu.

Beni doğuran erkek parmaklarını sırtımdaki ıslaklığın üzerinde öyle nazikçe gezdirdi ki canım acıdı.

Kan üzerinden.

"Bu da onun aceleci ve cesur kararlarının bir başka sonucu." Sonraki sözlerinden önce hem kuru hem de hafif bir kıkırdama geldi. "Sebepe olduğu sonu gelmez kargaşadan nasıl da keyif alırdı."

Avrin boğazını temizledi.

Molkan onu görmezden geldi. "İşte bu yüzden Hellebore sarayı lanetlendi - ahlaksız davranışları yüzünden Mythayla'nın kendisi tarafından lanetlendi. Kış diyarında ölüm ve kıyametten başka bir şey yeşermez ve kendini böyle bir şekilde bir başkasına vermek seni de lanetleyecektir."

Avrin kıpırdandı.

Molkan'dan bir kahkaha daha. "Ama sanırım zaten öyle. Şu haline bak." Bıçağının ucu derime saplandı, sonra çekti. "Zayıf ve pis yaratık."

Neyse ki bilincimi kaybettim.

Kendime geldiğimde yabancı ve acil bir ses duydum. "...zehirlendi. Her delikten kan fişkırıyor."

Molkan küfretti. "Nulbon gitti mi?"

"Evet, efendim. Ama karışımın zamanlamasını iyi yapmışlar, çünkü nefes almayı bırakmadan önce bir mesaj iletmek üzere geri gönderildi."

"Ve?" Avrin kırptı. "Mesaj nedir?"

"O geliyor." Sert bir yutkunma. "Ve birkaç dakika önce Chip'ten bir serçe geldi, sınırdaki karakolların neredeyse boş olduğunu söylüyor. Ayaz güneydoğuya doğru ilerliyor."

Gözlerimi açmadım. Enerjim yoktu ve bunu yapmak daha fazla cezayı beraberinde getirecekti. Gövdemin her santimi ateşli dalgalar halinde zonklarken uyanık kalmak gibi bir isteğim bile yoktu.

Molkan uzun bir süre sonra, "Kampları hazırlayın," dedi.

"Efendim?" diye sordu haberci, sesinde bir parça endişe vardı.

"Onlara ihtiyacımız olmayacak. Ayaz bataklıkları bile geçmeden çoktan gitmiş olacak."

Kapı kapandı ve yer değiştirme sesi gözlerimi açtı. Yuvarlak deri burunlarında kan damlaları olan botlar, dar kahverengi pantolonların etrafına bağlanmıştı.

Avrin hâlâ duruyordu. "Uyandı," dedi.

"Devam edelim," dedi Molkan, sanki orduların krallığının en kalabalık bölgesine doğru ilerlediği haberini yeni almamış gibi.

Florian'ın Baneberry üzerine yürüme kararının benimle bir ilgisi olduğunu düşünerek kendimi kandırmadım. Aksine, onun titiz planlamasının bir sonraki aşaması için mükemmel bir şekilde konumlandığıma bahse girmeye hazırdım.

İhtiyacı olan bahane bendim.

Krala iletilen haberler doğruysa bile. Molkan'ın söylediklerine bakılırsa, Bellebon kraliyet şehri ilk kez kış kralından bir saldırı beklemiyordu.

"İlk olarak nereye saldırmayı planlıyor Tullia?" Avrin sordu. Sonra da, "Şehre mi yoksa çevredeki kasaba ve köylere mi?"

Hiçbir şey söylemedim ve buna hazırlıklı olmama rağmen, bıçağın derime geri dönüşü her zamankinden daha kötüydü, çünkü yırtılmış eti oyuyor ve geri kalanını kısır bir döngü içinde bozuyordu.

Molkan'ın sabrı sona ermişti. "onu." "O uyandı."

Sonunda bir nefes aldım, bir çığlık da onunla birlikte gitti.

Avrin sabırsızlığını belli edencesine, "Florian'ın casusları nerede saklanıyor Tullia?" diye sordu.

Diğer kürek kemiğimin üzerinde bir daire daha çizildikten sonra bıçak derimi terk ettiği anda tekrar bayıldım.

Koluma hafifçe vurulduğunda her şey çığlık çığlığa ve acımasızca geri geldi. Tüm vücudum titriyor, her titreyen nefeste dişlerim takırdıyordu.

Önümde çömelen Avrin saçlarımın perdesini kaldırdı. Bu nazik hareket, çektilrilmesine yardım ettiğı acıyla acı verici bir tezat oluşturuyordu. "Cevap ver," dedi, neredeyse yalvarırcasına. "Bu takmak istediğın bir damga değıl Tullia. Cevap ver ve bu sona ersin."

"Cevap veremem," diye dişlerimin arasından homurdandım ve sırtım kasılırken inledim, "aradığınız bilgiye sahip olmadığım sürece."

Kral sırtıma bir kez daha saldırırken Avrin'in yüzünü buruşturduğuna yemin edebilirdim. Verdiğim yanıtın kralın bıçağı gereğinden fazla derine saplamasına neden olduğuna yemin edebilirdim.

Sorular bitmek bilmedi, bıçak da peşinden geldi.

Vücudum yarı uyuşuk bir yanıktan başka bir şeye dönüşmemişti. O kadar ki, durduğunda neredeyse fark etmeyecektim.

Avrin belki de saatler önce duvara yaslanıp bana cevapsız kalacağını bildiğı sorular sormak için hareket etmişti. Tüm bunlar Molkan'ın öfkesi odayı kanımın bakır özüyle ve arkamda bir yere yerleştirilmiş asitli bir şeyin kokusuyla bulandırıyor gibiydi.

Sonra kullandığı tabure, kanımı emen derme çatma halıdan taş zemine yuvarlanırken, Molkan sert ses tonunun içinde belli etmemeye çalıştığı bir öfke patlamasıyla ayağı kalktı. "Son şansın," diye uyardı. "Yaralarının üzerine demir döküldüğünde, sonsuza dek bu diyarlarda bir hainin damgasıyla dolaşacaksınız."

"Sıradan bir hain değıl," dedi Avrin, ısrar eder gibiydi. "Ama kendi akrabalarına ihanet eden biri."

Bir yılandı.

Sormadan biliyordum. Düşünmeye bile gerek kalmadan. Bıçağın oluşturduğu çizgiler ve şekiller bana zaten çok şey anlatmıştı.

Bu yüzden yine sessiz kaldım, sadece nefesim kesiliyordu.

Ama Molkan uyarısını yerine getirdiğinde sessizliğim ve aşına olduğum ıstırap silindi. Yapmayacağını düşündüğümünden değıl.

Sırtımın her yerine yavaş yavaş sıcak demir döküldü.

Tekrar kasvetli hiçliğin güvenliğine yuvarlanmadan önce duyduğum son şey bitmek bilmeyen çığlığım ve Avrin'in kırılğan laneti oldu.

Bu kez mavi gözler bekliyordu ve karanlıkta parlıyordu.

Bilmeden kızdırdığım tanrıça hiçbir şeyden kaçmama razı olmamış gibi görünüyordu, çünkü o gözler bilinçsizliğin uçurumunda sabit bir ışıık olarak kaldı.

Sonunda beni metal bankın üzerine hapseden zincirler vücudumdan çözüldüğünde onlardan uzaklaştım.

Avrin tekrar önümde çömeldi ve "Kalkma zamanı Prenses," diye fısıldadı.

Böyle bir şey yapmayı hayal bile edemezdim.

Acı o kadar mutlak, o kadar sonsuz derinliksizdi ki, ona karşı gözlerimi kapattım ve sessizce bilinçsizliğin beni tekrar ele geçirmesi için yalvardım.

Avrin acı dolu bir inilti çıkardı ve yanıma doğru hareket ettiğini hissettim.

Beni dikkatlice oturur pozisyona getirirken bir çığlık boğazımı tırmaladı. Beni saçlarımdan tutup kaldırmış da olabilirdi. Gövdemi saran alevlerin şiddetli dalgalanmasından başka bir şey hissetmezdim.

Eğildim, safra yükseliyordu. Ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. İçimde dışarı atacak hiçbir şey kalmamıştı. Yine de inledim, sızlandım ve sallandım.

Avrin bileklerimi tuttu. Etraflarına ağır ve haşlayıcı bir şey bağlanmıştı. Sonra sesi biraz kısık bir şekilde, "Gitmemiz gerek," dedi.

"Siktir git," diye mırıldandım dalgınca, asılı duran ayaklarımın altındaki örgü benzeri kumaşın üzerindeki kurumuş kıpkırmızı lekelere bakarak. Bacaklarımdan aşağı kan damlıyor, ayak parmaklarımdan arasına bulaşıyordu.

Yumuşak bir homurtu ve sonra bağlı bileklerimi çekti. "Ayağa kalkmana yardım edersem canın daha çok yanar. Kendin yapsan daha iyi olur."

"Daha fazla," dedim, güldüm ve başımı kaldırdığımda inledim. Metalden ayaklarıma doğru iterken gözyaşları döküldü. Uyuşmuşlardı. Bacaklarım titredi ve bankı kavradım. Dudaklarımdan bir çığlık koptu ama ses çıkmadı.

Dizlerim bükülmeden önce muhafızlarla dolu salona girmeyi başardım.

İçlerinden biri güldü ama Avrin eğilip beni yağmurdan harap olmuş bir tahıl çuvalı gibi omzunun üzerinden geçirince sustu.

Gözlerim kapalıydı, Avrin'in attığı her adım tüm bedenimde yeni acılar yaratıyordu. Eğer beni öldüreceklerse, acele edip bunu yapmaları için sessizce Mythayla'ya dua ettim. Onların işkencesinden bir tur daha sağ çıkamazdım.

İstemeyeceğime dair bir his vardı içimde.

Onlarca yıl sonra gibi gelen dakikalarda serin hava yanaklarıma çarptı ve saçlarımla karıştırdı. Başım Avrin'in sırtına doğru döndü. Bir muhafız alayı bizi takip ediyordu; biz taş terastan çıkarken yol boyunca yayılmışlardı.

"Elimden geleni yaptım," dedi Avrin, fısıltıyla. "İşte bu kadar."

Çıplak ayaklarımdan üzerine çöktüm.

İstemesem de elimden bir şey gelmediği için bacaklarım tutmazken Avrin'in tuniğine yapıştım. Kral "Kapıları açın" diye havlayarak varlığını belli edene kadar bana izin verdi.

Sonra Avrin üst kolumu kavradı ve kapılardan geçerek beni bekleyen yola ve köprüye ulaştırdı. Köprünün karşısında, kraliyet şehri Bellebon öğleden sonra gökyüzünün altında parlıyordu. Siviller ve binalar nehrin üzerinde kumun üzerindeki taşlar gibi dizilmişti.

Esinti katledilmiş tenimi sıyırıp geçti. O zaman nihayet yeterince farkındalığa ve acıdan daha fazlasını hissetme yeteneğine sahip oldum ve hala çıplak olduğumu fark ettim.

Arkamdaki gözlere ve ileride şehrin dış mahallelerinde beni bekleyenlere karşı kendimi korumaya çalışmanın pek bir anlamı yoktu. Zaten çok fazla kişi tarafından görülmüştüm ve bu endişelerimin en önemsiziydi.

Avrin beni nazıkçe köprüye doğru itti.

Sırtımdaki savaş alanından uzuvlarıma acı yayılıyordu.

Nehrin üzerinden geçişi sağlayan ahşap ve kumtaşı karışımı kıvrımlı geçidin önünde bir muhafız bekliyordu. Ben sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanırken beni karşılamak için öne çıktı.

Eğer başka bir şey düşünseydim - eğer dursaydım - o zaman ıslak parşömen gibi buruşurdum.

"Bilinsin ki bir haini kanı bile kurtaramaz ve Florian'ın sözde karısı bizim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye gürledi Molkan bir muhafız kulesinin tepesinden, kumlu zemine düşen gölgesi kan izlerimi emiyordu. "Onun yakalanması, yozlaştırılması ve bu yaratığın kirletilmesi boşunaydı."

Her zaman özlemini duyduğum eve ya da tanışmak için can attığım ebeveyne son bir kez bakmak için dönmedim.

Kapılar kan dondurucu bir gıcırtyla arkamdan kapanırken yürümeye devam ettim.

TWENTY-SIX

Başka seçeneğim kalmayınca muhafızı takip ederek yavaşça yükselen köprüden geçtim.

Diğer taraftan, sokaklarda daha fazla insan öğleden sonraki faaliyetlerini durdurdu.

Köprünün tepesinden aşağıya, sarayın etrafını güneşte parlayan bir at nalı şeklinde saran şehre doğru tökezleyerek inerken nehrin kenarına akın etmeye başladılar.

Kendi halkım tarafından dövülüp ölüme terk edilmeden önce çıplak ve hain işareti taşıyarak sokaklarda dolaştırılmayı bekliyordum. Muhafızın saraya geri dönmek için topuklarının üzerinde dönmeden önce ayaklarıma tükürmesini beklemiyordum.

Rahatlama yoktu. Hâlâ şehirde çıplak, kanlı ve işaretlenmiş olarak yürümem gerekiyordu. Yaralarım demirle aşılandığı için sonsuza dek taşıyacağım bir işaret.

Bir hainin damgası. insanlara karşı bir hain.

Akbabalar bir leşe bakıp mırıldanıyorlardı. Bazıları yavrularının meraklı bakışlarını başka yöne çevirdi. Diğerleri beni tiksinti, huşu ve dehşet karışımı bir duyguyla inceledi.

Dünya çok parlak hale geldi. Çok gürültülü.

Beni bir şekilde ölümle karşılaşmaktan daha kötü hissettiren bir aşağılanmadan kurtaracak atlar olmayacaktı.

Gözler, açıkta kalan tenime batan iğnelere benziyordu; yüzlerce demir çubuk.

Demir.

Toplanan kalabalığın sesleri yükseldikçe düşüncelerim sessizleşti. Bağlı ellerime baktım ama saray kapılarına dönüp bakmaya cesaret edemedim. Onların ötesinde, bileklerimi demirle zincirlemiş olan babamın sadık danışmanı vardı.

Bana tek yapabildiğinin bu olduğunu söyleyen altın gözlü erkek.

Çünkü ellerim zincirlenmiş olmasına rağmen, ağır kelepçeler kilitlenmemişti.

Belki de Avrin beni kurtarmıştı. Eğer bu doğruysa, sanki gerçekten lanetlenmişim gibi hissetmemem gerekirdi. Sanki alevler kavrulmuş sırtımdan düşüp ayaklarımı yalayacakmış ve ben de sonsuza kadar onların yanışını hissedecekmişim gibi.

Güneşin sıcaklığı çok sıcaktı. Ter, çiğ tenimi buğulandırdı. Ayaklarım kaldırım taşıyla buluştuğunda durdum, sonra biri "İşareti taşıyor!" diye bağırduğında yeni bir gözyaşı dalgasıyla gözlerimi kapattım.

Kapalı göz kapaklarımın ardında, gece mavisi gözler beni tekrar buldu.

Mesafe ve enerji çaresizlikle boy ölçüşemez.

Sert bir şey, belki de bir taş, omzuma çarptı. Bir adım geriye sendelerken gözlerimi açmaya zorladı. Gözyaşları artık yüzümden aşağı akmakta özgürdü.

"Florian'ın fahişesi" ve "kış kralının karısı" mırıltıları kulaklarıma ulaştı.

Kuşlar tepemizde ciyakladı. Soluk soluğa kahkahalar ve hakaretler birbirine karıştı. Atlar kişnedi ve tazılar havladı, ben ise orada öylece durdum, etrafım nefretle çevriliydi, korkudan ve bitmek bilmeyen acıdan donmuştum ve bunu durduramıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum.

Biri bana başka bir nesne fırlattı. Göğsüme sıçradı, ardından domates kokusu geldi.

Zar zor hissettim.

Kalabalık korkunç bir hal alırken neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum ve yüzleşmek zorunda bırakıldığım çaresizliğe teslim olmaya başladım. İçimde, o karanlık umutsuzluk ve kalp kırıklığı çukuru açıldı.

Mesafe ve enerji çaresizlikle boy ölçüşemez.

Karanlığı daha da genişlettim. Bileklerimdeki demir kelepçeleri salladım ve ittim.

Nefesimin hızla kaçışını memnuniyetle karşılarken kaldırım taşına çarparak tıngırdadılar. Yarıklara, anneye -böyle bir yeteneğin varlığından her kim sorumluyorsa- beni asla adım atmamam gereken bu kâbus dolu topraklardan uzaklaştırması için yalvarırken.

Kelebekler daireler çizerek yanaklarımı gıdıkladı. Esinti ayaklarımın ve bileklerimin etrafındaki toprak taneciklerini karıştırdı.

"Cisimleşiyor," diye bağırды biri.

"Sefil kocana dön," diye bağırdı bir başkası ve güldü. "Artık o bile sana sahip olamayacak."

Kahkahalar yankılandı ve sonra kayboldu.

Mavi bir kelebek, daha önce cisimleşirken hiç hissetmediğim yumuşak bir şiddetle beni yaklaşan sivillerden çalan yarıklara kadar takip etti. O her şeyi tüketen ve girdap gibi dönen karanlık, buzlu ve nazik bir okşayışla sarmaladı.

Ve beni ıssız bir apartmanın tozlu zeminine bıraktı.

Ahşap zemin bulanıklaştı.

Ani sessizlikte kalbim kulaklarımda bir davul gibi çalıyordu. Hayatta kalan bir şarkı şimdi damarlarımda çığlık atıyor.

Çekil.

Her şey sanki damgalandığım andaki kadar taze ağrıyordu ama hareket etmek zorundaydım. Bu dairede kalamazdım. Bana kötülük etmek isteyen her peri beni burada aramaya başlayacakken olmazdı.

Etrafa kısa bir bakış atıldığında haneye izine rastlanmadı. Yeni sakinlere ya da Madam Morin'in buraya geldiğine dair hiçbir iz yoktu. Her şey hâlâ bıraktığım gibiydi. Tıpkı Rolina'nın istediği gibi.

Bu konuda kafa yoracak zamanım yoktu.

Kapıyı açtım ve aceleyle merdivenlere yöneldim. Çok hızlıydım, tökezledim ve kanlı elimi duvara vurarak yüzümü buruşturdum. Acı sırtımdan yukarı doğru yayılırken burnumdan bir nefes çekerek hızımı yavaşlattım.

Ama duvardaki tanıdık kapıyı gördüğümde kalbimin atışını yavaşlatmak mümkün değildi. Sertçe ittim. O kadar sert ki, Gane'in bir karga gibi çığlık atmasına neden olan kanlı, karışık bir yığının içine düştüm.

"Öldürücü gökyüzünün anası, Flea."

Tavandaki küf lekeli kirişlere gözlerimi kırpıştırarak baktım, onları tekrar gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki gözlerimden daha fazla yaş aktı.

Sonra Gane masasından fırlayıp bağırmaya yaklaştığında yanıma yuvarlandım, "Çıplaksın. Neden..." Sesi garip bir soluk alışa dönüştü. "İşaret."

Tek kelime edemedim.

Artık burada, güvende olduğuma göre -bir sonraki adımda nereye gideceğimi bulana kadar kısa bir süreliğine de olsa- adrenalinin her damlası uçup gitmişti. Molkan'ın sırtımda yarattığı dağınıklık kavurucu bir sıcaklıkla alevlendi.

Bacaklarımı karnıma doğru kıvrarak inledim.

Gane mırıldanıyordu. Kendisine mi yoksa bana mı söylüyordu, bilmiyordum. Kısa süre sonra yumuşak bir şey vücudumun alt kısmına örtüldü. Kütüphaneden renk sızıyordu, rahatlatıcı kokusu bile gözlerimi açık tutmaya yetmiyordu.

Onları zorla açtım ve ellerime dokunulduğunda irkildim. Onları kendime doğru çektim.

Gane bir paket sargı bezi ve bir bıçak bıraktıktan sonra kılılı ellerini kaldırdı. "Sadece yaralarını kontrol etmek istiyorum." Gözleri nemliydi. Onun gözlerini hiç nemli görmemiştim. "Hepsi bu kadar."

Bu manzara beni yeterince şoke etmişti ki bileklerimi dikkatlice çevirebildi. "Demir yakar," dedi usulca ve sonra kana bulanmış saçlarımı yüzümden itti. Hafifçe irkildim ve bir damla gözyaşı kara gözünden gür yanağına düştü. "Beni dinlemeliydin, Flea."

Gözlerimi kırptırdım, o haklıyken ve ben umursamayacak kadar acı çekerken itiraz edemedim.

Sesi boğuk çıkıyordu. "Daha iyi malzemeler almam lazım, tamam mı? Hemen döneceğim."

Başımı sallamış olabileceğimi düşündüm. Uzaklaştığını duydum ve uyanık kalmak için işe yaramaz bandajların yanına bıraktığı mutfak bıçağına baktım.

Sıcaklık düştü.

Bir farkındalık sıcaklığı enseme okşadı.

Gane özel odasından dönmemişti ama kütüphanede yalnız olmadığımı hissediyordum. Battaniyeyi vücuduma dolamak ve doğrulmak için çabaladım, elim kaydı. Ahşap zemine baktım. Kan.

Daha fazla kan.

Bir kar fırtınası, ateşe yaklaşan bir pervane gibi ona doğru süzüldü.

İstilacı varlık yeni bir bıçağın tehdidi gibi tenimde kayarken zihnimi saran pus dağıldı.

Çizmeli adımlar yaklaştı. Ölçülü ve telaşsız. Onların sesini her yerde tanıyabilirdim. Enerjisinin dokunuşunu -o soğuk sıcaklığı- bundan ömürler sonra bile tanıyabilirim.

Kitapların olduğu koridora baktığımda kalbimin duraklayan atışıyla birlikte ağrıyan acım da kesildi.

Bir elinde hançer, diğesinde büyük bir çuval, kar taneleri peşinden sürükleniyordu.

Yüz hatları kayıtsızlığa bürünmüş olsa da, tehdit ondan yuvarlanarak kütüphaneyi asitli bir bulutla doldurdu ve tenimi uyararak parlattı.

Adrenalin sonunda geri döndü.

Kanın üzerinden kayarak Gane'in bıraktığı bıçağı aldım.

Silahı ve battaniyeyi göğsümde sıkıca kavrarken zayıf bacaklarımın üzerinde yükselmek için önümdeki rafları kullandığımda kitaplar yere yuvarlandı.

Saçları çözülmüş ve parmaklarıyla taranmıştı. Siyaha yakın saç telleri, yanında getirdiğı kış esintisiyle omuzlarının üzerinde sallanıyordu.

Elinde döndürdüğü hançer ikinci güneşinde parlıyordu ve yavaşça benden birkaç santim ötede durdu. "Beni bıçaklamak mı istiyorsun, kelebek?" Florian'ın buz gibi yüz hatları zalim bir sırtışıla çatladı. "Çabuk ol."

Titredim, bıçağının ucu çenemde fısıldarken ve bakışları parlarken nefes alamadım.

Soğuk şiddet, hırıltılı sözlerini ıslattı. "Cezalandırmam gereken bir karım var."

Ölümcul İlahi Duoloji'nin yürek burkan kaçırmanın...

[*Lanetlilerin Gazabı*](#)

Yayın uyarıları, ön gösterimler ve kişisel hikaye anlatımı haberleri için [haber bültenine katılın](#).

Ella en çok [Instagram](#)'da aktif

[OceanofPDF.com](#)

MORE FANTASY ROMANCE BY ELLA

[*Kötüler Krallığı Çok*](#)
[*Soğuk Bir Kral*](#)
[*Serseri Prens*](#)
[*Vahşi ve Kuğu*](#)
[*Kurt ve Kır Çiçeği*](#)

STAY IN TOUCH!

[Instagram](#)'da takip
edin [Çay Odası](#)
[Facebook](#) sayfasına
katılın
[Web sitesi](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.